COLECȚIA

Iubiri de poveste

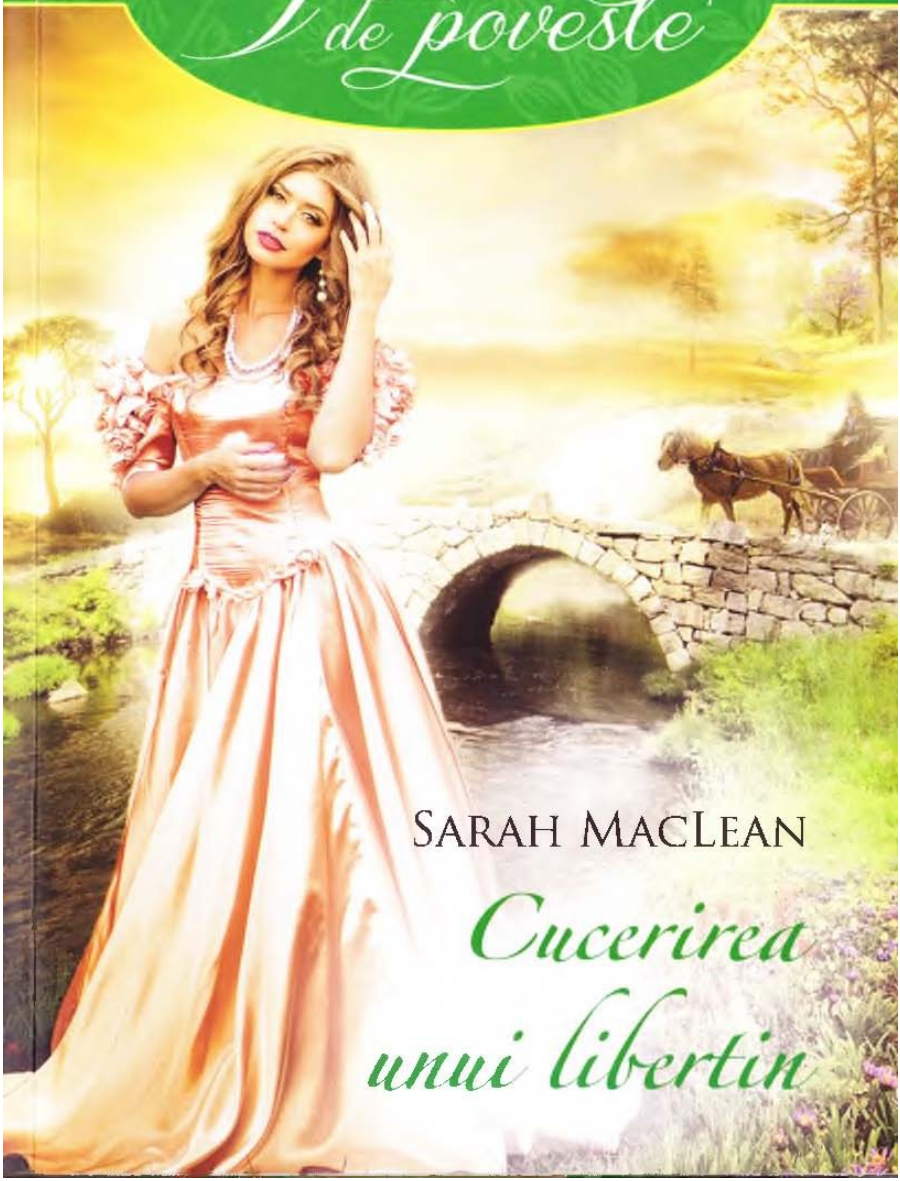

SARAH MACLEAN

Cucerirea unui libertin

Sarah MacLean
Cucerirea unui libertin

***The Rogue Not Taken by* Sarah MacLean**

Copyright e 2015 Sarah Trabucchi
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright e 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Georgiana Enache
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Traducere din limba engleză Adela Crăciun/Graal Soft

Pentru dr. Howard Rüna şi pentru soţia pe care o iubeşte.

Veşnica mea recunoştinţă.

Scandaluri şi ticăloşi

Vol. 1 | Prima ediţie, duminică, 10 iunie 1833

Duce în pragul morţii?

Se zvoneşte că solitarului şi faimosului duce de Lyne i se apropie sfârşitul. Mai mult, din surse sigure ale ziarului Scandaluri şi ticăloşi, *am aflat că moştenitorul său (nemernicul şi nestatornicul supranumit Libertinul Regal) a fost chemat de urgenţă în nord, pentru o ultimă confruntare cu plăpândul său tată. Va reuşi oare Eversley să se extragă din îmbrăţişarea ultimei sale achiziţii din lumea aristocrată pentru a goni spre casă? Aşa se pare, ceea ce ne duce cu gândul că moştenirea e mai presus de îndrăgostească.*

Mai multe în ediţia viitoare.

Capitolul 1

Marele pleosc al Sophiei în înalta societate
Londra, iunie 1833

În situaţia în care contesa de Liverpool n-ar fi fost o admiratoare atât de mare a creaturilor acvatice, poate că lucrurile ar fi urmat un cu totul alt curs.

Poate că nimeni nu ar mai fi fost martor la evenimentele petrecute în cea de-a treisprezecea zi a lui iunie, cu prilejul ultimei şi legendarei petreceri de grădină a sezonului 1833. Poate că Londra s-ar fi mulţumit să se retragă în mii şi mii de trăsuri care să se împrăştie precum cărăbuşii prin satele Angliei într-o idilă de vară.

Poate.

Doar că, în urmă cu un an, contesa de Liverpool primise în dar şase peştişori simpatici, alb cu portocaliu, despre care se spunea că ar fi urmaşii direcţi ai îndrăgiţilor peşti ai shogunului Japoniei. Sophie considerase că întreaga poveste era exagerată – era un fapt clar că Japonia era izolată de restul lumii –, dar Lady Liverpool se mândrea peste măsură cu animăluţele ei de companie, de care se îngrijea cu o pasiune soră cu fanatismul. Din şase se înmulţiseră, ajungând la doisprezece, iar vasul extrem de încăpător în care îi fuseseră livrate vietăţile fusese schimbat cu un recipient care putea fi descris doar ca un heleşteu în miniatură.

Oricum, peştii stârniseră imaginaţia contesei, iar Serata de vară Liverpool avea, oricât de curios ar părea, ca tematică China, în pofida faptului că Lady Liverpool ştia la fel de puţine despre China, cât ştia şi despre Japonia. Lady Liverpool îşi întâmpinase oaspeţii înveşmântată într-o mătase diafană şi elaborată de culoare albă-portocalie, prin care intenţionase în mod vădit să aducă un omagiu nepreţuiţilor ei peştişori, ba chiar îşi şi explicase

excentricitatea.

— Nu ştie nimeni nimic despre Japonia. Este înfiorător de absconsă, motiv pentru care e cam complicat să o transferi într-o temă. Iar China e poziţionată foarte aproape… practic este acelaşi lucru.

Când Sophie îi spusese contesei că de fapt Japonia şi China nu aveau nicio legătură una cu alta, contesa începuse să chicotească şi gesticulase larg din mâna bogat împodobită cu aripioare de mătase.

— Nu-ţi face griji, Lady Sophie, sunt sigură că şi în China sunt peşti.

Sophie îi aruncase mamei sale o privire la auzul unui răspuns aşa ignorant, dar aceasta nu păru să o bage în seamă. Săptămâni în şir insistase că China şi Japonia nu erau deloc acelaşi lucru, dar nimeni nu-şi plecase urechea la spusele ei – mama ei fiind mai mult decât recunoscătoare pentru invitaţia la un asemenea eveniment elaborat. Adevărul era că surorile Talbot se pricepeau de minune să producă lucruri elaborate. Atât ele, cât şi restul aristocraţiei, îşi făcuseră apariţia într-o gamă de nuanţe de roşu şi auriu, cu brocarturi care mai de care mai sofisticate, peste care tronau nişte pălării absolut scandaloase, la care probabil modistele din Londra munciseră zi şi noapte începând din clipa în care invitaţiile fuseseră lansate.

Cu toate acestea, Sophie opusese rezistenţă în faţa insistenţelor mamei ei de a participa la această farsă şi, spre dezaprobarea familiei ei, venise îmbrăcată într-o rochie în cel mai obişnuit ton de galben.

Şi iată de ce în această frumoasă zi din mijlocul lui iunie, Lady Liverpool fusese cuprinsă de milă faţă de ştearsa şi neinteresanta Sophie – fiica lui Talbot, care nu era nici cea mai drăguţă, nici cea mai amuzantă, nici cea care cânta cel mai bine la pian dintre surori – căreia îi sugerase că ar putea fi interesată să vadă peştii în mediul lor natural. Sophie acceptase cu bucurie propunerea, recunoscătoare că poate pleca de la petrecerea aristocraţilor clevetitori cu priviri ambigue – care le evitau

cu grijă şi pe ea, şi pe familia ei. Oricum, era ştiut că cea mai ostentativă privire era cea care evita cu grijă subiectul. Acest fapt era adevărat mai ales în cazul în care subiecţii respectivi erau imposibil de ignorat.

Privirile insistente care le urmăreau pe tinerele familiei Talbot de când îşi făcuseră debutul în societate – eveniment petrecut de cinci ori în ultimii patru ani – erau din ce în ce mai puţin binevoitoare, fiind însoţite de-a lungul anilor de din ce în ce mai puţine invitaţii.

Sophie îşi dorise întotdeauna ca mama ei să renunţe la visul de a-şi transforma fiicele în preferatele societăţii, dar asta nu avea cum să se întâmple vreodată. Drept consecinţă, Sophie se afla aici, ascunzându-se din când în când în grădina englezească a proprietăţii familiei Liverpool şi pretinzând că nu aude insultele şoptite cu regularitate despre surorile ei, care numai şoapte nu erau.

Aşa că Sophie se simţi peste măsură de uşurată când dădu curs indicaţiilor gazdei ei şi ajunse în sera legendară a reşedinţei Liverpool, enormă şi cu pereţi de sticlă, plină cu o varietate impresionantă de plante şi unde erau şanse mari să nu audă bârfe. Căută iazul cu peşti, croindu-şi drum printre lămâi şi ferigi de dimensiuni impresionante în ghivece, până auzi sunetul – un fel de ţipăt ritmic şi tulburător, ca şi cum printre rododendroni ar fi fost torturată o biată creatură.

Sophie era o persoană cu conştiinţă, iar făptura în discuţie avea în mod evident nevoie de ajutor, aşa că investigă mai departe să vadă despre ce era vorba. Din nefericire, după ce ajunse la sursa zgomotului, constată că femeia cu pricina nu avea nevoie de ajutor. Era deja cineva lângă ea. Cumnatul lui Sophie.

Remarcă fără să vrea că femeia nu era sora ei. Acesta fu şi motivul pentru care, odată ce îşi reveni în urma şocului iniţial, Sophie se simţi perfect îndreptăţită să intervină.

— Excelenţa Voastră, zise ea, deloc cu sfială, vorbele fiindu-i pline de dispreţ pentru această situaţie, pentru acest bărbat şi faţă de această lume care îi conferise atât

de multă putere.

Cei doi încremeniră. De după braţul lui se iţi un căpşor blond, acoperit cu o pagodă înaltă de mătase roşie, cu ciucuri aurii care îi atârnau din toate colţurile şi i se bălăngăneau pe lângă urechi. Ochii ei mari şi albaştri sclipiră şocaţi.

Ducele de Haven nici nu catadicsi să se uite spre Sophie.

— Du-te şi lasă-ne.

Cel mai mult şi mai mult pe lumea asta Sophie ura aristocraţia.

— Sophie? Te caută mama… îl pândeşte pe căpitanul Culberth pe terenul de crochet, săracul, şi l-a lovit cu evantaiul enorm pe care a insistat să-l ia cu ea. Ar trebui să-l salvezi pe bietul om.

Sophie închise ochii la auzul acestor cuvinte, sperând că poate vor dispărea. Sperând ca şi persoana care le rostise să dispară odată cu ele. Se roti pe călcâie, încercând să-şi stăvilească sora.

— Nu, Sera…

— Oh, Seraphina, ducesă de Haven, născută Talbot, îşi făcu parţial apariţia de după colţ, pătrunzând în crângul de plante în ghiveci cu mâinile fluturându-i în jurul abdomenului abia rotunjit, acolo unde creştea viitorul duce de Haven. Oh.

Sophie văzu străfulgerarea de uimire din ochii surorii sale în momentul în care înregistră scena, urmată rapid de tristeţe şi imediat de un calm calculat.

— Oh, repetă ducesa de Haven.

Ducele nu făcu nicio mişcare. Nu privi spre soţia lui, mama viitorului lui copil. Îşi vârî o mână în buclele blonde şi rosti aproape de curbura gâtului concubinei sale:

— Am spus să te duci de aici.

Sophie se uită la Seraphina, înaltă, puternică şi ascunzându-şi toate emoţiile care o încercau cu siguranţă. Sophie o înţelegea prea bine. Îşi dorea ca sora ei să spună ceva. Să protesteze cumva. Pentru copilul ei nenăscut.

Seraphina se întoarse cu spatele.

Sophie nu mai rezistă.

— Sera! Chiar n-ai de gând să zici nimic? Cea mai mare dintre surorile Talbot scuturăă din cap, iar resemnarea din gestul ei învolburăă la culme furia şi indignarea Sophiei. Se întoarse spre cumnatul ei. Dacă nu zice ea, o să zic eu. Eşti dezgustător. Infatuat, nesuferit şi greţos.

Ducele îi aruncă o privire plină de dispreţ.

— Să mai continui? îl aţâţă Sophie.

Blonda din braţele lui scoase un icnet.

— Zău aşa! Cum poţi vorbi aşa cu un duce... N-ai niciun pic de respect.

Sophie rezistă cu greu tentaţiei de a-i smulge pălăria caraghioasă de pe cap ca să-i pocnească pe amândoi cu ea.

— Ai dreptate. În situaţia asta, eu sunt cea care dă dovadă de lipsă de respect.

— Sophie, zise Seraphina cu blândeţe, iar Sophie dibui nuanţa imploratoare din tonul ei, care îi cerea să plece.

Ducele oftă foarte afectat, se descolăci de pe domnişoara în discuţie, îi lăsă poalele rochiei la loc şi o dădu jos de pe masa pe care o cocoţase.

— Fugi.

— Dar...

— Am zis să fugi.

Femeia îşi dădu seama că nu putea rămâne şi făcu ce i se spusese, dar nu înainte de a-şi îndrepta ciucurii şi de a-şi netezi rochia.

Ducele se întoarse, cu mâna încă pe nasturii de la pantaloni. Ducesa îşi mută privirea. Sophie nu o făcu, şi se postă în faţa surorii ei, vrând parcă să o protejeze pe Seraphina de omul acesta groaznic cu care se măritase.

— Dacă-ţi închipui că ne sperii cu bădărănia ta, să ştii că n-are niciun efect.

El ridică o sprânceană.

— Sigur că n-are niciun efect. Familiei voastre îi prieşte bădărănia.

Voise să jignească şi reuşise.

Familia Talbot reprezenta un scandal la adresa aristocraţiei. Tatăl Sophiei era un conte parvenit, care îşi primise titlul în urmă cu un deceniu de la regele de atunci. Deşi tatăl ei nu îi confirmase niciodată acest zvon, se cam ştia că averea lui Jack Talbot – obţinută din exploatarea cărbunelui – fusese cea care îi cumpărase acest titlu. Alţii ziceau că şi-l câştigase la un joc de faraon; alţii că fusese răsplătit pentru faptul că se ocupase personal de o datorie extrem de jenantă în contul regelui. Sophie nu ştia adevărul şi nici nu-i păsa prea tare. La urma urmei, titlul tatălui ei nu avea nicio legătură cu persoana ei, şi ea, una, nu şi-ar fi ales de bunăvoie această lume a aristocraţiei.

Da, ar fi ales oricare altă lume în afară de asta, în care oamenii le judecau atât de greşit şi se purtau atât de urât cu surorile ei.

Îşi înălţă bărbia, decisă să îşi înfrunte cumnatul.

— Dar de deranjat nu te deranjează să ne cheltuieşti banii.

— Sophie, interveni din nou sora ei, de data asta pe un ton dezaprobator.

Sophie se întoarse spre Seraphina.

— Sper că nu ai de gând să-i iei apărarea. Ăsta-i adevărul, nu? Înainte să te cunoască pe tine era un sărăntoc. La ce bun un titlu de duce dacă ducatul e în sapă de lemn? Ar trebui să-ţi mulţumească în genunchi că i-ai apărut în cale şi i-ai salvat numele.

— M-a salvat, zici… Ducele îşi aranjă o mânecă. Mintea ţi-e înceţoşată rău dacă aşa crezi că s-au întâmplat lucrurile. Eu i-am trimis tatălui vostru pe toţi investitorii din lumea bună. Îşi datorează existenţa clientelei furnizate de mine. Şi da, cheltuiesc cu plăcere banii, se răsti el, după ce m-am trezit captiv în mariajul cu *târfa de soră-ta* şi am ajuns de râsul lumii.

Sophie simţi un nod în gât în faţa unei asemenea insulte. Cunoştea istorisirile despre cum îl momise sora ei pe duce, ştia cum se lăudase mama lor în stânga şi-n dreapta când fata ei cea mare devenise ducesă. Dar asta

nu însemna că jignirile erau justificate.

— Îţi poartă copilul în pântece.

— Asta susţine ea.

Trecu pe lângă ele şi se îndreptă spre ieşirea din seră.

— Te îndoieşti că-i gravidă? strigă şocată după el, după care îşi întoarse ochii miraţi spre Seraphina, care îşi privea palmele încleştate peste abdomenul în creştere, de parcă ar fi vrut ca pruncul să nu afle că tatăl lui era un monstru.

Apoi Sophie îşi dădu seama în sfârşit ce anume voise ducele să sugereze. Se luă după el.

— Doar nu te îndoieşti că este copilul tău?

Se roti pe călcâie, cu o privire rece şi plină de dispreţ. Nu se uită însă spre Sophie. O privi îndelung pe soţia lui.

— Mă îndoiesc de orice cuvânt ieşit de pe buzele ei mincinoase.

Se întoarse cu spatele, iar Sophie se uită la sora ei, înaltă, mândră şi plină de cumpătare calculată. Singurul lucru care o trăda era lacrima care i se scurgea pe obraz în timp ce îşi privea soţul plecând.

Iar în acel moment Sophie nu mai putu suporta această lume a regulilor, ierarhiei şi dispreţului. Lumea aceasta în care nu se născuse. Lumea în care nu alesese niciodată să trăiască.

Lumea aceasta pe care o ura.

Porni după cumnatul ei, hotărâtă să îşi răzbune sora. El se întoarse, poate pentru că auzise disperarea cu care sora o strigase, poate probabil din cauză că fusese luat prin surprindere de zgomotul paşilor unei femei care alerga după el sau poate pentru că Sophie nu-şi putuse stăvili frustrarea din glas, iar vocea îi răsunase cu ecou şi aproape sălbatic în construcţia de sticlă.

Îl împinse cu toată forţa.

Dacă nu l-ar fi surprins în mişcare, deja dezechilibrat…

Şi dacă nu ar fi fost atât de avântată…

Şi dacă podeaua n-ar fi fost atât de alunecoasă din

cauza grădinarilor care îşi executaseră cu răspundere sarcinile cu puţin timp în urmă…

Şi dacă Lady Liverpool n-ar fi fost atât de ataşată de peştii ei…

— Scorpie ce eşti! ţipă ducele din mijlocul bazinului, acolo unde aterizase, cu genunchii ridicaţi, părul brunet lipit de cap, ochii năpădiţi de furie, făcându-i o promisiune pe care nici nu mai trebuia să o exprime, dar căreia îi dădu totuşi glas: O să te distrug!

Sophie trase adânc aer în piept – fiind cât se poate de sigură că dacă tot mersese până aici nu mai conta – şi rămase pe loc cu mâinile în şold, fixându-l cu privirea pe cumnatul ei, cel de obicei foarte impunător.

Acum nu mai era deloc impunător.

Nu se putu abţine să nu rânjească.

— Hai s-o văd şi p-asta.

— Sophie, zise sora ei, şi Sophie sesiză din nou exasperarea, regretul şi mâhnirea în vocea ei.

— Oh, Sera, răspunse şi îi zâmbi surorii, ignorând sunetele plăcute auzului ei produse de spumele de furie ale cumnatului. Zi-mi că nu ţi-a plăcut.

De când era în Londra, Sophie nu mai avusese parte de un moment aşa de încântător.

— Ba da, recunoscu sora ei. Dar din păcate n-am fost singura.

Ducesa arătă cu degetul peste umărul lui Sophie, care se întoarse împietrită de groază ca să constate că toată Londra se holba la ea prin peretele enorm de sticlă al serei.

Ruşinea o năpădi aproape instantaneu.

Nu mai conta că soţul surorii ei meritase cu vârf şi îndesat să-şi ude hainele, să-şi strice cizmele şi să se facă de râs. Nu mai conta nici că bărbatul care se fălea cu escapadele sexuale în faţa soţiei gravide şi a surorii ei nemăritate era cea mai josnică bestie. Nici măcar că de fapt scandalul ar fi trebuit să se spargă în exclusivitate în capul lui şi doar al lui.

Scandalurile nu se lipeau însă niciodată de duci.

În schimb, de tinerele domnişoare Talbot se lipeau ca mierea de coama calului.

Odată ce Jack Talbot devenise conte de Wight şi toată Londra îşi îndreptase atenţia şi dispreţul asupra familiei de neciopliţi, needucaţi şi atât de ne-aristocraţi, scandalul trenase şi rămăsese viu în memoria colectivă. În acelaşi timp, averea noului îmbogăţit pe spuza cărbunelui iscase cu mare uşurinţă tot felul de glume – surorile fuseseră poreclite Soioasele S, o găselniţă destul de isteaţă, de vreme ce fetele familiei Talbot fuseseră botezate, în ordine, Seraphina, Sesily, Seleste, Seline şi Sophie.

Cu toate acestea, Sophie tot ar fi preferat să fie apelate cu Soioasele S decât cu celelalte porecle, şi mai puţin flatante – şoptite prin săli de bal şi saloane şi mai ales prin cluburile dedicate bărbaţilor, nu încăpea nicio îndoială. Fusese ca un avertisment chiar de când Seraphina reuşise cu atâta pricepere să îl prindă în mreje pe ducele ei perfect, devenit ulterior soţ. Însemnătatea lui fusese limpede; banii îi cumpăraseră titlul de conte, casa din Mayfair, hainele frumoase – chiar dacă extravagante –, cei mai buni cai de rasă, trăsurile aurite în exces, dar nu putuseră niciodată să cumpere şi ascendenţa necesară, iar fetele trebuiau să facă absolut orice ca să se mărite cu cineva din cercurile tradiţionale aristocrate.

Fiicele Periculoase.

Eticheta le fusese atribuită din cauza celor trei surori mai mari care rămăseseră nemăritate, fiecăreia făcându-i-se asiduu curte într-o manieră extravagantă de către un peţitor la fel de extravagant – şi care curte friza tot timpul latura scandaloasă, prezentând un risc constant de a rămâne nefinalizată aşa cum se cuvine. Despre Sesily se ştia foarte bine că era muza lui Derek Hawkins, artist renumit, proprietarul şi vedeta teatrului Hawkins. Hawkins nu deţinea niciun titlu nobiliar, dar în schimb era dotat în toate celelalte privinţe, iar asta fusese suficient pentru a cuceri inima lui Sesily – deşi Sophie nu putea nici în ruptul capului să înţeleagă ce anume văzuse sora ei, sau oricine

altcineva din înalta societate, la omul acela nesuferit.

Seleste era implicată într-o relaţie profund emoţională, cu urcuşuri şi coborâşuri, aflată mereu în atenţia publicului, cu îngrozitor de chipeşul şi din păcate pauperul conte de Clare. Alcătuiau cel mai dramatic cuplu pe care şi-l putea imagina Sophie, certându-se în mijlocul sălilor de bal la fel de des pe cât se şi aruncau unul în braţele celuilalt. Seline, cea de-a doua soră mai mică, era curtată de Mark Landry, proprietarul de la Landry's Blootistock, un competitor serios al companiei Tattersall's[1]. Landry era un bădăran zgomotos, fără strop de sânge nobil, dar dacă o lua de nevastă pe Seline – iar Sophie credea că şansele erau foarte mari – aceasta urma să devină de departe cea mai bogată dintre surori. De fiecare dată când erau curtate, tinerele domnişoare Talbot atrăgeau constant atenţia şi comentariile publicului şi adorau să fie băgate în seamă, întrecându-se care să apară mai des în ziarele de scandal – spre disperarea mamei lor. Surorilor le pria de minune cenzura societăţii şi fiecare plescăit dezaprobator de buze din spatele evantaiului unei matroane bătrâne le provoca să se comporte şi mai revoltător.

Toate surorile se purtau aşa cu excepţia lui Sophie. La cei douăzeci şi unu de ani, Sophie fusese întotdeauna fiica pe care scandalul o evitase. Presupusese întotdeauna că motivul era că nu-i păsa mai deloc de societate, de dictatele şi de părerile ei şi, cumva, societatea părea că a înţeles asta.

Dar acum, când ducele de Haven era căzut în bazinul cu peşti, cu câteva plante acvatice agăţate de ceea ce până atunci fuseseră pantalonii lui impecabili, se părea că societatea nu mai era dispusă să o lase pe Sophie Talbot – considerată a fi „cea liniştită" dintre Surorile Periculoase – în pace.

---

1 Tattersall's, actualmente Tattersalls - companie fondată în 1766 în Marea Britanie de către Richard Tattersall, ce se ocupă cu vinderea la licitaţie a cailor de rasă (n.tr.)

Sophie ieşi cu capul sus din seră, dar şi cu obrajii în flăcări, nu înainte de a scruta mulţimea când ajunse în dreptul pragului. Toată lumea era aici. Ducese, marchize şi contese care o sfredeleau cu privirile de la adăpostul evantaielor pe care şi le fâlfâiau înaintea feţelor şi ale căror şoapte se îngrămădeau ca un roi de greieri în aerul de vară, devenit dintr-odată foarte greu de respirat.

Dar nu reacţia doamnelor vizavi de acţiunile ei i se păru şocantă. Avusese de-a face de ani buni cu bârfele care alimentaseră tot felul de scandaluri.

Reacţia bărbaţilor o frapă.

Din experienţa ei, gentlemanii din Londra erau prea puţin interesaţi de bârfe – pe care le lăsau în sarcina soţiilor lor în timp ce ei îşi îndreptau atenţia către nişte versiuni mult mai bărbăteşti. Se dovedea acum că situaţia stătea cu totul diferit când afectat era unul de-al lor. Şi ei se holbau – conţii, marchizii şi ducii – unul mai venerabil ca altul. Iar în ochii lor, în forţa atâtor perechi de ochi, Sophie zări mai mult decât cenzură.

Sila era de cele mai multe ori descrisă ca o senzaţie de răceală; astăzi, era la fel de fierbinte ca soarele. Îşi ridică mâna fără să realizeze, ca şi cum ar fi putut bloca toată acea fierbinţeală furioasă.

— Sophie!

Mama ei veni în grabă, zâmbind larg şi cu vocea suficient de sonoră pentru a acoperi valul de şoapte ale petrecăreţilor. Contesa purta o rochie într-o nuanţă aprinsă de purpuriu, care era în sine scandaloasă, dar care se continua cu o construcţie ridicolă în aceeaşi culoare, aşezată peste chipul ei micuţ şi care îi minimaliza frumuseţea „în cel mai pur stil chinezesc”, după cum o asigurase cineva.

Cu toate acestea, momentan contesa nu era interesată de pălărie. Veni repede lângă cea mai mică dintre fiicele ei, cu ochii plini de ceea ce ar fi putut fi descris doar ca panică, urmată de cele trei surori mijlocii ale Sophiei, care semănau cu nişte pui de raţă îmbrăcaţi

extravagant.

— Sophie! exclamă contesa. Ce scenă ai provocat!

— S-ar putea chiar crede că eşti ca noi, zise sec Sesily, privindu-şi decolteul impresionant, care ameninţa să lase sânii să se reverse peste tivul rochiei neruşinate – extraordinar de strâmtă şi excesiv de împopoţonată. Desigur, Sesily avea curaj să îmbrace acest gen de ţinute şi să fie extrem de aţâţătoare. Mi se pare că Haven ar vrea să te ucidă dacă ar putea.

„Te voi distruge”.

— Cred că chiar m-ar ucide dacă nu s-ar uita toată lumea la noi, răspunse Sophie.

— Din *nefericire,* se uită toată lumea la noi, şuieră mama ei.

Sesily ridică întrebător o sprânceană şi îşi şterse o picătură invizibilă de pe piept.

— Şi dacă n-ar fi atât de ud.

— Nu-i nevoie să ne arăţi sânii şi nouă, Sesily. Avem şi noi aşa ceva, o repezi Seleste din spatele unui voal din fir de aur care i se revărsa peste chip şi gât dintr-o drăcie în formă de coroană.

Seline începu să chicotească.

— Fetelor! şuieră contesa.

— A fost magnific, Sophie, zise Seline. Cine ar fi crezut că eşti în stare de aşa ceva?

Sophie o săgetă cu o privire tăioasă pe sora ei mai mare.

— La ce te referi, mai exact?

— Nu-i momentul potrivit, fetelor, interveni mama lor. Nu vă daţi seama că asta ne poate distruge familia?

— Nici vorbă, replică Sesily. De câte ori mai trebuie să fim la un pas de dezastru până să înţelegi că de fiecare dată cădem ca pisicile, în picioare?

— Până şi vieţile pisicilor sunt limitate. Trebuie s-o dregem cumva. Imediat, zise contesa de Wight înainte să-şi aducă aminte unde erau, şi anume în vizorul întregii Londre, după care continuă tare, cât să fie auzită de tot

oraşul: Cu toţii am văzut ce s-a întâmplat! Un moment stânjenitor pentru Excelenţa Sa!

Sophie încremeni, fiind luată prin surprindere de cuvintele ei.

— Stânjenitor?

— Sigur că da! Impasibilă, vocea contesei mai urcă o octavă.

Sophie tresări.

— Mai bine o laşi aşa, rosti Seline senină în timp ce se înghesuiau în jurul ei precum nişte cormorani măreţi şi poleiţi cu aur, agitându-şi evantaiele şi bălăngănindu-şi ciucurii. Altfel, mama o să înnebunească de frică să nu fie exilată.

— Nu există niciun risc din punctul ăsta de vedere, spuse Seleste. Că doar niciunul dintre ei n-ar putea să ne exileze de-adevăratelea. De abia pot ţine pasul cu noi.

Sesily încuviinţă din cap.

— Aşa e. Le plac la nebunie scenele aiurite provocate de noi. Ce s-ar face fără noi?

Asta nu era neadevărat.

— Şi o să ajungem oricum mai sus decât ei. De exemplu, Seraphina.

— Da, numai că Seraphina e măritată cu un idiot adevărat, sublinie Sophie.

— Sophie! Atenţie la limbaj! răsună vocea mamei ei, părând la un pas să leşine de panică.

Surorile ei îi ţinură isonul, încuviinţând din cap.

— Ar trebui să încercăm să evităm această eventualitate, zise Sesily.

— Este limpede că a alunecat şi a căzut în iaz! strigă cu disperare contesa, iar ochii ei albaştri se făcură atât de mari, încât Sophie se întrebă dacă nu era posibil să-i iasă cu totul din cap. Parcă o şi vedea bâjbâind pe peluza perfect tunsă după globii oculari, cu pălăria strâmbă într-o parte sub povara propriei greutăţi.

Ce mai scenă! Fu rândul ei să chicotească.

— Sophie! şuieră contesa printre dinţi. Să nici nu-ţi

treacă prin cap!

Chicotul se transformă în pufnit.

Contesa de Wight continuă să vorbească după ce-şi lipi mâna de piept:

— Bietul, sărmanul Haven!

Asta puse capac răbdării Sophiei. De râs nu râse, pentru că era prea încordată de furie. Familia ei se schimbase complet odată cu primirea titlului prin care mama ei devenise contesă, iar surorile ei nu doar putred de bogate, ci nişte lady putred de bogate, drept pentru care înalta societate nu avusese de ales şi trebuise să le accepte. Şi uite cum, dintr-odată, femeile acestea, despre care nu crezuse niciodată că vor cădea în capcana întinsă de titluri şi de bani, erau acum foarte interesate. Nu pricepuseră niciodată adevărul – chiar dacă membrele familiei Talbot se măritau cu capete încoronate, tot n-ar fi fost primite cu braţele deschise în înalta societate. Societatea le tolera prezenţa doar pentru că voia să beneficieze de sfaturile şi de inteligenţa noului conte sau de fondurile care veneau cu fiecare dintre fete. Mariajul era, la urma urmei, cea mai importantă afacere în Marea Britanie.

Familia Sophiei ştia acest lucru mai bine ca oricine. Adora acest joc. Toate uneltirile din spatele lui. Sophie însă nu voia să participe. Niciodată nu voise. În primul deceniu al scurtei ei vieţi, dusese un trai idilic, avusese bani, dar nu şi titluri. Se jucase pe dealurile verzi din Mossband. Învăţase să facă plăcinte de la bunica ei în bucătăria casei familiei Talbot, pentru că erau preferatele tatălui ei. Gonise pe spinarea calului până în oraş ca să cumpere carne de la măcelar şi brânză de la negustorul de brânzeturi. Nu visase niciodată să aibă un soţ de viţă nobilă. Îşi plănuise un viitor solid şi rezonabil alături de fiul brutarului.

Iar apoi tatăl ei fusese ridicat la rangul de conte. Totul se schimbase atunci. Nu mai fusese la Mossband de zece ani, de când mama ei închisese casa ca să-şi preia cu bucurie noua reşedinţă din Mayfair. Bunica nu mai era, murise la niciun an după ce părăsiseră casa. Se dovedise că

plăcintele erau un preparat nedemn pentru conţi. Măcelarul şi negustorul de brânză îşi livrau acum marfa pe la intrarea din spate a reşedinţei lor impresionante din Mayfair. Iar fiul brutarului… nu mai era decât o amintire îndepărtată, înceţoşată.

Nimeni altcineva din familie nu avusese probleme de adaptare în această lume pe care Sophie nu şi-o dorise niciodată. La care nu visase niciodată.

Nimănui din familie nu-i păsa că Sophie o ura.

Aşa că acum şi aici, în grădinile proprietăţii familiei Liverpool, când toată Londra era cu ochii aţintiţi asupra ei, Sophie se sătură să se mai prefacă vreun pic că aparţinea acestei lumi. Că locul ei era aici. Că avea nevoie să fie acceptată. Avea bani. Avea picioare care o puteau duce de aici.

Se uită la surorile ei, fiecare extrem de hotărâtă, fiecare sigură că într-o bună zi va ajunge să conducă lumea. Îşi dădu seama că nu avea să fie niciodată ca ele. Ei nu-i plăcea scandalul. Nu-şi dorise niciodată această lume şi capcanele ei.

Aşa că ce rost avea să ţină cont de părerea ei?

Oricum, lumea bună nu avea să o primească cu braţele deschise după ce se întâmplase astăzi; nu mai bine îşi asuma acest scandal şi spunea adevărul, măcar de data asta?

Unde merge mia, merge şi suta, după cum spunea tatăl ei.

Îşi întoarse privirea către grupul lor.

— Sigur că da. E o batjocură că bietul Excelenţa Sa a umilit-o atât de tare pe sora noastră, încât nu mi-a mai rămas decât să fac pe eroina ca să-i salvez onoarea, de vreme ce niciunul dintre aşa-zişii gentlemani aici de faţă nu a găsit de cuviinţă să intervină, zise ea, suficient de tare cât să fie auzită de întreaga Londră. Biata sa Excelenţă, cum a fost el crescut în lumea asta care s-a autoamăgit şi l-a amăgit şi pe el când a lăsat să se înţeleagă că acordarea unui titlu te face automat un gentleman, când el – şi

majoritatea confraţilor săi, dacă este să fim cinstiţi – este doar un bădăran. Şi încă ceva, mult mai rău. Ceva ce rimează cu bădăran.

Mama ei făcu ochii mari.

— Sophie! O lady nu vorbeşte în felul acesta!

De câte ori fusese mustrată că nu se comportă ca o lady? De câte ori se mulase pe imaginea perfectă a acestei lumi aristocratice care nu avea să o accepte niciodată? Care nu le-ar fi acceptat pe niciuna dintre ele, dacă n-ar fi avut nevoie de banii lor?

— Eu, una, nu mi-aş face griji, răspunse ea în faţa întregii Londre. Ei oricum nu ne consideră deloc nişte lady.

Surorile ei înlemniră.

— Sophie, zise Seline, cuvântul fiindu-i încărcat de uimire şi cu o cantitate semnificativă de respect.

— Ia te uită. La asta nu m-am aşteptat, rosti şi Sesily.

Contesa îşi coborî vocea până la cea mai firavă şoaptă:

— Ce ţi-am spus eu în legătură cu exprimarea opiniilor personale? Te distrugi! Şi le distrugi şi pe surorile tale odată cu tine! Să nu faci ceva ce-o să regreţi mai târziu!

Sophie nu îşi coborî vocea nici când continuă:

— Singurul meu regret este că bazinul nu a fost mai adânc. Şi plin cu rechini.

Sophie nu ştia la ce reacţii să se aştepte. Poate la nişte icnete. Sau la şuşoteli. Sau poate la nişte ţipete ascuţite din partea unor femei. Sau la nişte dregeri de glas mai puternice, masculine. Nu s-ar fi mirat dacă ar fi înregistrat pe ici, pe colo, câte un leşin.

La linişte însă nu se aşteptase.

Nu se aşteptase la un dezinteres plin de răceală şi sever, la felul în care toţi invitaţii la petrecerea din grădină îşi abătură atenţia de la ea şi îşi văzură de ale lor, ca şi cum n-ar fi zis nimic până acum. De parcă nici n-ar fi fost acolo.

De parcă nici n-ar fi existat.

Drept pentru care îi veni destul de uşor să întoarcă spatele şi să plece.

Capitolul 2

Evadarea lui Eversley;
Plecarea pe ascuns îl enervează pe conte

La scurt timp, Sophie află că a întoarce spatele membrilor aristocraţiei la o petrecere prezenta şi dezavantaje. Sărind peste aspectele evidente – şi anume că implica distrugerea completă a persoanei în cauză, lucru pe care mulţi îl considerau ca fiind principalul dezavantaj – era cazul să înceapă să-şi facă griji imediat. Cu alte cuvinte, dacă cineva îi trata cu un dispreţ vehement pe invitaţii la respectiva petrecere, nu mai putea rămâne acolo. Era obligatoriu să plece acasă de unul singur, mai precis să se ascundă în trăsura familiei, sperând că astfel ieşirea din scenă ar fi fost trecută mai uşor cu vederea.

Pe de altă parte, nu era perfect convinsă că mama ei n-ar fi ucis-o dacă o găsea în trăsura familiei. Trebuia să găsească o cale de scăpare care să nu aibă legătură cu familia Talbot. Asta până când era gata să-şi ceară scuze. Presupunând că ar fi venit şi momentul acesta.

Ura această lume, îi ura pe oamenii aceştia cu tot cu apropourile lor meschine la lipsa de rafinament a familiei Talbot, la banii familiei ei, la felul în care tatăl ei îşi cumpărase titlul şi la modul în care presupuneau că a pus sora ei mâna pe unul. Le ura chipurile acelea îngâmfate, felul în care îşi băteau joc de familia ei şi de stilul lor de viaţă. Îşi trăiau vieţile de parcă toţi erau buricul pământului.

Îi ura parcă şi mai mult decât ura faptul că familia ei nu părea deloc deranjată. Dimpotrivă, părea că se complace de bunăvoie.

Nu, nu era pregătită să-şi ceară scuze pentru că spusese adevărul.

Şi nu era pregătită nici să-şi audă surorile apărând cu

seninătate aristocraţia, ori de câte ori venea vorba despre acest subiect.

Aşa că Sophie nu se ascunse în trăsura familiei, ci în cel mai îndepărtat colţ al casei Liverpool, unde se gândea la următoarea mişcare, când evită la milimetru să-i pice în cap o cizmă mare şi neagră.

Îşi ridică privirea la timp cât să evite următorul proiectil hessian[2], şi nu mică îi fu mirarea când văzu haina gri-închis şi lavaliera lungă din pânză care însoţeau încălţămintea aruncată de la o fereastră de la etajul al doilea, lavalieră ce se încurcă în trandafirii căţăraţi pe împletitura de nuiele lipită de zidul casei.

Asta înainte să-şi facă apariţia în toată splendoarea şi împricinatul.

Ochii lui Sophie se căscară şi mai mult în timp ce un picior lung acoperit de pantaloni ieşi din casă, iar piciorul cu şosetă se căţără pe grătarul de zăbrele, chiar înainte ca şi restul bărbatului îmbrăcat cu o cămaşă de pânză să apară. Încălecă pervazul ferestrei, iar Sophie constată că fixa cu privirea forma clasică a unei coapse în partea ei superioară, unde trona o altă formă curbă la fel de clasică, dar despre care ştia că ar fi trebuit să se abţină să o observe. Adevărul gol-goluţ era că orice bărbat care cobora pe un spalier acoperit de trandafiri două etaje ar fi trebuit să îşi anunţe în prealabil prezenţa. Pentru siguranţa celorlalţi.

Nu era vina ei că ochii îi alunecaseră taman pe zona aceea care nu se cădea a fi remarcată.

După care celălalt picior, la fel de bine conturat, îşi găsi loc pe una dintre grinzi, dându-i impresia că bărbatul era priceput la astfel de lucruri. Sophie îi analiză aspectul exterior şi concluzionă că nu era prima dată când escalada grilaje pentru trandafiri.

Ateriză chiar în faţa ei, dar cu spatele, şi îngenunche să îşi strângă hainele aruncate, taman în momentul în care un alt bărbat îşi scoase capul pe geam. Sophie făcu ochii

---

2 Cizme înalte peste genunchi (n.tr.)

cât cepele spre contele de Newsom.

— Fir-ai să fii de ticălos! Te prind eu!

— Nu mă prinzi şi o ştii foarte bine, i-o întoarse rapid bărbatul proaspăt aterizat, după care se ridică în toată splendoarea cu hainele şi o cizmă în mână ca să îşi descâlcească lavaliera din grilaj. Dar bănuiesc că trebuia să mă ameninţi oricum.

Bărbatul de la geam bolborosi ceva şi mai aruncă şi alte vorbe nedesluşite, după care dispăru.

— Laşule, murmură noul tovarăş al Sophiei în timp ce scutura dezaprobator din cap, după care îşi abătu atenţia asupra solului în căutarea celeilalte cizme.

Sophie i-o luă înainte şi se aplecă să recupereze articolul aflat la picioarele ei. Când se ridică, se trezi faţă în faţă cu el şi cu expresia lui parţial curioasă, parţial amuzată.

Trase grăbită o gură de aer.

Sigur, bărbatul care evadase din camerele de la etaj ale conacului familiei Liverpool nu era nimeni altul decât marchizul de Eversley. Nu degeaba era poreclit Haimanaua Regală. Ceva mai târziu, considerase că replica ei fără menajamente „tu erai” se datorase zilei încărcate pe care o avusese.

Iar rânjetul lui lăţit pe toată faţa şi plecăciunea sofisticată, urmate de „Chiar eu”, le atribuise aroganţei lui binecunoscute.

Strânse cizma la piept.

— Da ce-ai făcut? Îşi înălţă bărbia spre etajul al doilea al casei. Chiar era cazul să fii defenestrat?

Ridică mirat din sprâncene.

— Să fiu ce?

Oftă.

— Defenestrare. Aruncarea unui obiect pe fereastră.

Începu să-şi lege cu pricepere lavaliera, plimbând fâşia lungă de pânză în sus şi în jos. Preţ de o clipă, Sophie fu captivată de faptul că nu avea nevoie de un valet sau de o oglindă pentru aşa ceva. Apoi îi vorbi:

— În primul rând, nu am fost aruncat. Am plecat din proprie iniţiativă. În al doilea rând, orice femeie care foloseşte cuvinte precum defenestrare este suficient de inteligentă încât să intuiască cu ce anume mă ocupam înainte să plec.

Era exact cum bănuise că e. Scandalos. Păcătos. Un ticălos desăvârşit. Întruchiparea a tot ce calomnia înalta societate, asta în timp ce o ridica în slăvi. Copia fidelă a cumnatului ei.

Şi a multor altor membri, bărbaţi şi femei, ai aristocraţiei engleze. Un exemplu fidel pentru cea mai întunecată zonă a lumii în care se născuse. Aceeaşi lume în care şi ea fusese târâtă cu forţa.

Îi deveni antipatic în secunda următoare.

Întinse mâna să-şi ia cizma. Ea se feri şi se dădu mai în spate.

— Aşadar, bârfele despre tine din ziare sunt adevărate.

El îşi semeţi capul.

— Depun toate eforturile să nu citesc ziarele de scandal, dar îţi garantez că nu-i adevărat nimic din ce scriu despre mine.

— Zic că te ocupi cu destrămarea căsniciilor.

Îşi îndreptă mânecile.

— Fals. Nu mă ating de femei măritate.

În acea clipă, capul coafat al unei femei răsări de la fereastra de deasupra lor.

— Acum coboară!

Avertismentul care îi atrăgea atenţia că adversarul său venea să îl înfrunte îl urni din loc pe marchiz.

— Mie mi-a zis. Întinse o mână spre Sophie. Oricât mi-ar plăcea să stau de vorbă cu dumneata, milady, am nevoie de cizmă.

Sophie strânse şi mai tare cizma la piept, cu privirea aţintită asupra femeii.

— E Marcella Latham.

Logodnica contelui de Newsom – deja fostă logodnică,

Sophie era sigură – îi făcea fericită cu mâna.

— Mulţumesc, Eversley!

Se întoarse spre ea şi îi făcu cu ochiul.

— A fost plăcerea mea, dragă. Să-ţi fie de bine.

— Sper că nu te deranjează dacă le spun şi prietenilor mei, nu-i aşa?

— De-abia aştept să aud veşti de la ei.

Lady Marcella dispăru de la geam. Sophie se gândi că schimbul de replici fusese cam ciudat şi cam… prietenos… pentru doi oameni surprinşi într-o ipostază compromiţătoare de viitorul soţ al femeii, un om bogat şi nobil.

— Milady, zise prompt marchizul de Eversley.

Sophie se uită la el.

— Mariajul lor s-a încheiat din cauza ta.

— Logodna, mai bine spus. Întinse iar mâna. Am nevoie de încălţăminte, drăguţă. Te rog.

Făcu abstracţie de rugămintea lui.

— Care vasăzică te încurci doar cu femei logodite.

— Întocmai.

— Mare diferenţă. Nu există nici măcar un singur reprezentant al aristocraţiei care să fie bun de ceva? Eşti un om de nimic.

— Mi s-a mai spus.

— O haimana.

— Aşa-mi zice toată lumea, răspunse el, cu privirea concentrată peste umărul ei.

— N-ai niciun fel de scrupule.

În capul lui se contură o idee.

Îşi concentră atenţia asupra ei, de parcă acum o vedea pentru prima dată. Ridică din sprâncene.

— Arăţi de parcă ai fi dat nas în nas cu o insectă uriaşă.

Îşi dădu seama că îşi încreţise nasul. Şi-l descreţi jenată.

— Scuze, minţi ea.

— Nu face nimic.

Şi cum îl studia cu atenţie, îmbrăcat în hainele lui sumare de vară, fără o cizmă, realiză că, oricât de odios i s-ar fi părut, în acel moment era exact ceea ce avea nevoie. Dacă avea tăria să-l suporte trei sferturi de oră, putea ajunge acasă.

— Va trebui să pleci de aici destul de repede dacă nu vrei să te iei la harţă cu lordul Newsom.

— Mă bucur că în sfârşit ai înţeles. Dacă mi-ai înapoia cizma, aş putea s-o iau din loc repejor. Se întinse iar să-şi ia încălţămintea. Ea se retrase din nou un pas ca să nu ajungă la ea. Milady, rosti el pe un ton hotărât.

— Se pare că eşti într-o situaţie mai specială. Făcu o pauză. Sau poate eu sunt cea într-o situaţie specială.

Privirea lui se îngustă.

— La ce fel de situaţie specială te referi?

— La situaţia în care îmi permit să negociez.

El era biletul ei către casă.

De după colţul casei răsună un strigăt, iar atenţia lui se scurse pe lângă ea, spre locul în care duşmanul lui avea să-şi facă apariţia. Ea profită de ocazie să fugă cu cizma în mână către spatele casei, acolo unde un şir de copaci şi tufe ascundea un zid jos de piatră, după care se aflau trăsurile ce-şi aşteptau proprietarii care erau gata să plece de la petrecere către casă.

Se luă după ea. Nu avea încotro. Ce să facă, cizma lui era la ea. Iar el avea o trăsură.

Afacerea perfectă. Ajunsă la adăpostul copacilor, se întoarse spre el.

— Am o propunere pentru tine, Lord Eversley.

Ridică mirat din sprâncene.

— Mă tem că mi-au ajuns propunerile pe ziua de azi, Lady Sophie. Nici măcar eu nu mă las păcălit să mă implic într-un aranjament public cu una dintre Surorile Periculoase.

Deci ştia cine e. Se înroşi, furia şi jena cotropindu-i obrajii. Mai mult furie decât jenă.

— Sper că îţi dai seama că, dacă erai femeie, ai fi fost

exilat din înalta societate de mulţi ani.

Ridică un umăr.

— Ah, dar nu sunt femeie. Şi-i mulţumesc lui Dumnezeu că nu-s.

— Mda, vezi tu, unii dintre noi n-au avut norocul ăsta. Unii dintre noi nu se bucură de aceeaşi libertate.

Îi întâlni privirea şi deveni brusc serios.

— Nu ştiu o iotă despre ce-nseamnă să fii liber.

Nu se dădu bătută.

— Ştiu că ai parte de mai multă libertate decât o să am eu vreodată. Şi ştiu că, neavând parte de ea, va trebui să recurg la…

Căută cu grijă cuvântul.

— Ceva infam? o ajută el, renunţând din nou la aura de seriozitate a discuţiei cu o asemenea repeziciune, încât Sophie chiar apucă să se gândească la varianta asta. Asta până când îşi reaminti că era o fiinţă mult prea enervantă ca să vină cu o soluţie constructivă.

— Propunerea mea nu are nimic infam.

— Amândoi suntem pe un teritoriu minat, milady. Dacă intenţionezi să pui capăt situaţiei în aceeaşi manieră în care sora ta l-a tratat pe fostul iubit, actualmente soţ, atunci află că e ceva infam.

Un lucru mai supărător nu putuse spune. Sophie bătu cu piciorul în pământ.

— Deja m-am săturat să mai aud de bietul Haven cel calomniat şi de cum l-a atras sora mea într-o cursă ca să se mărite cu el.

— Nu dăduse nicăieri în scris că o ia de nevastă, zise Eversley.

— Păi atunci n-ar fi trebuit să se joace cu peniţa ei! declară ea cu hotărâre.

El izbucni în râs, iar Sophie nu îl mai consideră enervant. Era groaznic.

— Ţi se pare de râs?

Îşi duse mâna la piept.

— Îmi cer scuze. Chicotul se transformă din nou într-

un hohot. Păi dacă s-a jucat cu peniţa ei!

Se încruntă la el.

— Era o metaforă.

— Dar se potriveşte la ţanc. Crede-mă, dacă ai fi priceput sensul abscons al metaforei, ai fi râs şi tu.

— Mă îndoiesc.

— Oh, sper să nu mă înşel. Nu mi-ar plăcea deloc să cred că n-ai simţul umorului.

— Ba am cel mai ascuţit simţ al umorului! zise ea.

— Serios? Eşti Sophie, cea mai mică dintre surorile Talbot, aşa-i?

— Eu sunt.

— Cea mai nedistractivă.

Simţi că o ia ameţeala. Asta credeau oamenii despre ea? Nu-i plăcea aluzia tristă emanată de aceste cuvinte. Ezitarea. Sâmburele micuţ al temerii că avea dreptate.

— Nedistractiv nu e în dicţionar.

— Până acum cinci minute, nici defenestrare nu era.

— Ba sigur că e! proclamă ea.

Se clătină pe călcâie.

— Asta susţii tu.

— Ba e un cuvânt, declară ea pe un ton poruncitor, înainte să-şi dea seama că o tachinează. Oh. M-am prins.

El îşi întinse larg braţele, ca şi cum tocmai îşi demonstrase punctul de vedere.

— Nedistractivă.

— Ba sunt foarte distractivă, rosti ea cu jumătate de gură.

— Ba nu prea cred, replică el repede. Uită-te şi tu la tine. Nicio legătură cu Orientul.

Se încruntă.

— E o temă ridicolă pentru o petrecere de grădină la care au fost invitaţi oameni care nici n-au habar şi nici nu le pasă de China.

Zâmbi compătimitor.

— Ai grijă. Poate te aude Lady Liverpool.

Îşi îndreptă umerii.

— Atâta vreme cât Lady Liverpool este îmbrăcată ca un peşte japonez, nu cred că-mi poate comenta mie gusturile.

Pe fruntea lui răsări o cută.

— Ai făcut o glumă, Lady Sophie?

— Este doar o observaţie.

Ţâţâi din buze.

— Aşa deci. Nedistractivă.

— Păi şi eu cred că tu eşti dezagreabil. Alt cuvânt care chiar există, spuse ea.

— Ai fi prima femeie care crede asta despre mine.

— Sunt sigură că nu-s prima femeie cu capul pe umeri pe care ai întâlnit-o.

Chicoti iar amuzat, un sunet cald şi… ciudat de ademenitor. Plăcut. Un sunet aprobator.

Alungă acest gând. Nu-i păsa dacă era sau nu de acord cu ea. Nu-i păsa ce credea el despre ea. Sau ce credea restul acestei lumi caraghioase, insipide şi oribile despre ea. Serios acum, chiar dacă toată societatea ar fi considerat-o nedistractivă – cuvântul îi provocă o grimasă interioară –, ce-i păsa ei? El era doar mijlocul prin care îşi putea atinge scopul.

— Gata cu chestiile astea, anunţă ea, revenind la chestiunea presantă. Avusese nenumărate prilejuri de-a lungul vieţii să-şi urmărească tatăl negociind şi ştia când e momentul să vorbească deschis pentru a încheia o afacere. Pot să presupun că vei pleca de la petrecere?

Întrebarea îl luă prin surprindere pe Eversley.

— La drept vorbind, da.

— Ia-mă şi pe mine cu tine.

Scoase un singur sunet aspru de uimire.

— Ah. Nu.

— De ce nu?

— Dintr-o grămadă de motive, drăguţă. Dintre care menţionez, şi e destul de important, că n-am de gând să mă potcovesc cu vreuna dintre Soioasele Surori S.

Încremeni la auzul poreclei. Majoritatea oamenilor nu

le-ar fi pomenit-o în faţă. Dar la ce altceva s-ar fi putut aştepta din partea acestui om, absolut groaznic.

— Nu intenţionez să mă dau bine pe lângă tine, Lord Eversley. Fii sigur că chiar dacă mi-ar fi trecut aşa ceva prin cap, această interacţiune – flutură o mână de la ea spre el – m-ar fi lecuit de o asemenea idee. Trase adânc aer în piept. Trebuie să scap de aici. Sunt sigură că asta poţi înţelege. Mai ales că şi tu eşti în aceeaşi situaţie.

Se concentră asupra ei.

— Dar ce s-a întâmplat?

Îşi mută privirea de la el, aducându-şi aminte de uitătura rece cu care o primise societatea. Răutatea aceea o durea.

— Nu contează.

El ridică iar din sprâncene.

— Dacă e cazul să iei calea codrului cu mine, iubire, aş zice că ba contează.

— Nu-i niciun codru, doar nişte copăcei.

— Eşti cam năzuroasă pentru cineva care are nevoie de mine.

— N-am nevoie de tine.

— Atunci dă-mi cizma şi am şters-o de-aici.

Sophie apucă şi mai strâns cizma.

— Am nevoie de trăsura ta. E cu totul altceva.

— Trăsura mea va avea altceva de făcut, răspunse el.

— Am nevoie de un mijloc de transport care să mă ducă acasă.

— Ai patru surori, o mamă şi un tată. Du-te cu ei.

— Nu pot.

— De ce nu poţi?

Mândria.

Ei bine, asta n-avea de gând să recunoască în faţa lui.

— Va trebui să ai încredere în mine.

— Repet, femeile din familia ta nu şi-au clădit o reputaţie pe încrederea pe care o emană.

Nu se mai prefăcu a nu îi înţelege aluzia.

— Oh, pe când tu erai întruchiparea respectabilităţii.

Rânji.

— Nu respectabilitatea e punctul meu forte, iubire.

Deja îl ura.

Încuviinţă scurt din cap.

— Bine atunci. Nu-mi dai de ales şi va trebui să recurg la măsuri extreme. Sprâncenele lui se ridicară. Ori mă iei cu tine, ori rămâi fără cizmă.

O privi îndelungat, iar ea îşi dori să rămână la fel de hotărâtă şi sub asediul privirii lui. Încercă să îşi mute gândul de la frumoasa nuanţă de verde a ochilor lui; de la linia lungă şi dreaptă a nasului său aristocratic; de la frumoasa curbură a buzelor lui.

Înghiţi în sec, iar privirea lui alunecă către locul în care gâtul ei o trăda. Strâmbă din buze.

— Păstrează cizma.

Sophiei îi luă o clipă să-şi readucă aminte care fusese subiectul discuţiei.

Până să se gândească ea la o replică, deja dispăruse în spatele copacilor şi sărise gardul, iar acum se îndrepta spre trăsura lui într-o şosetă.

Când ajunse la zid, el se afla deja în faţa unei trăsuri spaţioase şi arătoase negre şi se fâţâia pe lângă cai. Sophie îl privi câteva clipe bune, rugându-se să calce pe ceva care să-i provoace durere. Părea că îşi controla fiecare cal în parte, că le verifică hamurile şi frâiele, îndeletnicire tare nelalocul ei, pentru că sigur avea o grămadă de rândaşi care să-i facă treaba.

După ce termină inspecţia celor şase cai, urcă în trăsură, iar Sophie văzu cum un călăreţ tânăr, îmbrăcat în livrea, trânteşte portiera şi aleargă înainte pentru a face loc trăsurii să iasă din aglomerarea de vehicule.

Oftă.

Marchizul de Eversley habar n-avea de norocul cu care fusese binecuvântat, de libertatea de care se bucura datorită banilor şi a faptului că era mascul. Şi-l închipuia deja lăfăindu-se pe bancheta trăsurii luxoase, simbol al trândăvelii tipice aristocraţilor, cu gândul la un pui de somn

după activitatea epuizantă de mai devreme.

Leneş şi de neclintit.

Nu avea nicio îndoială că deja uitase de ea. Nu-şi imagina că făcea vreun efort să-şi aducă aminte de majoritatea oamenilor pe care îi întâlnea – nici n-ar fi avut vreun rost, ţinând cont de şirul constant de femei din viaţa lui. Se îndoia că-şi amintea măcar de servitorii lui.

Privirea îi căzu în treacăt pe un valet, care părea totuşi prea tânăr să fie valet. Mai degrabă paj. Băiatul stătea pe marginea trăsurii, cu ochii la birjarii care îşi reluau locurile pe capre ca să îşi mute vehiculele din calea lui Eversley. Simţi cum săculeţul i se îngreunează în mână din cauza banilor dinăuntrul ei. „Să nu pleci niciodată de-acasă fără o sumă suficientă de bani care să te ajute să ieşi din orice situaţie”. Cuvintele tatălui ei erau adânc întipărite în minţile tuturor surorilor Talbot – nu că nişte domnişoare din înalta societate s-ar fi găsit adeseori în ipostaza de a scăpa dintr-o bătaie cu pumnii.

Dar Sophie nu era vreo naivă şi ştia că nu ar fi putut ajunge într-o situaţie mai combatantă decât conflictul pe care îl avusese mai devreme cu societatea. Nu avea nicio îndoială că tatăl ei ar fi considerat că cel mai bun lucru era să se folosească de bani pentru a scăpa de aici.

Odată decizia luată, îl abordă pe valet.

— Nu te supăra, domnule…

Servitorul se întoarse, vădit surprins, spre tânăra de lângă cotul lui care ţinea în mână cizma unui domn. Făcu repede o plecăciune în faţa ei.

— Mi… milady?

Era pe cât de tânăr pe cât arăta. Mai tânăr ca ea. Sophie îngână rapid o rugăciune de mulţumire Creatorului ei.

— Cât mai durează până când trăsura poate să plece? se interesă ea pe un ton pe care îl dorea cât se poate de senin.

Tânărul părea recunoscător că i se adresase o întrebare la care putea răspunde:

— Nu mai mult de un sfert de oră, milady.

Trebuia să acţioneze repede.

— Şi ia spune-mi, lucrezi pentru marchiz?

Încuviinţă din cap, iar privirea îi alunecă către cizma din mâinile ei.

— Astăzi, da.

Piti cizma la spate, dar nu reuşi să-şi mascheze tonul surprins din voce.

— Nu permanent?

Băiatul scutură din cap că nu.

— Am căpătat o slujbă nouă. În partea de nord a ţării.

Chipul îi fu brăzdat de o umbră – poate de tristeţe. Sau poate de regret?

Sophie se agăţă de asta în timp ce în minte i se contura o idee căreia nu avu timp să-i studieze toate aspectele.

— Dar ai vrea să rămâi în Londra?

Băiatul părea că îşi dă seama că nu se cădea deloc să stea de vorbă cu o lady din înalta societate. Îşi înclină capul.

— Îl servesc cu bucurie pe marchiz de câte ori e nevoie de mine, milady.

Sophie dădu repede din cap că a înţeles. Servitorii inferiori îşi alternau slujbele de la un stăpân la altul cu o frecvenţă prea mare. Era sigură că lui Eversley nici nu-i trecuse prin cap că angajaţilor săi nu le făcea plăcere să fie înlocuiţi după bunul lui plac. Nu părea deloc genul de om care să se gândească la sentimentele celorlalţi.

Drept urmare, Sophie se hotărî să-şi ducă planul la îndeplinire fără nicio părere de rău.

— Mă întreb totuşi dacă ai fi dispus să serveşti un conte.

Privirea lui uimită se intersectă brusc cu a ei.

— Milady?

— Tatăl meu este contele de Wight.

Tânărul tresări.

— Aici. În Londra.

Băiatul părea zăpăcit de o asemenea ofertă şi, la o adică, Sophie nu se mira. Presupunea că nu se întâmpla prea des ca pajilor să li se ofere şansa unei slujbe în timpul unei petreceri.

Insistă mai departe:

— Şi-a început viaţa în zona minieră. La fel ca tatăl lui şi ca tatăl tatălui său. Nu e un aristocrat obişnuit. Tot nimic. Sophie îi vorbi cu sinceritate: îşi plăteşte bine servitorii. O să te plătească dublu faţă de cât te plăteşte marchizul. Făcu o pauză. Ridică valoarea ofertei. Şi mai mult.

Băiatul îşi înclină capul.

— Şi poţi rămâne în Londra, mai adăugă Sophie.

Sprâncenele băiatului se uniră.

— De ce io?

Îi zâmbi.

— Cum te cheamă?

— Matthew, milady.

— Uite ce-i, Matthew, cuiva trebuia să-i răsară astăzi steaua norocoasă, nu crezi?

Băiatul era sceptic în continuare, dar Sophie îşi dădea seama că lua în calcul această variantă chiar când se uită peste umărul ei la trăsura marchizului de Eversley şi spuse:

— Dublu, ziceţi?

Dădu aprobator din cap.

— Auzii io că camerele servitorilor de la conacul Wight sunt cele mai frumoase din toată Londra, zise el, şi Sophie fu sigură că îl convinsese.

Continuă să-l pistoneze:

— Te poţi lămuri şi singur. În seara asta.

El îşi miji ochii.

— Treci pe acolo, după ce se termină petrecerea. Cere să vorbeşti cu domnul Grimes – asistentul tatălui meu. Să-i spui că eu te-am trimis. O să-ţi pun şi eu o vorbă bună după ce ajungi. Băgă mâna în săculeţ, de unde scoase un petic de hârtie şi un creion, apoi îi notă repede instrucţiile pentru a ajunge la casa familiei din Mayfair, după care mai adăugă câteva cuvinte prin care se asigura că era primit în

casă. Vârî iar mâna în săculeţ şi scoase două monede. Îi dădu băiatului banii şi scrisoarea. Ţi-am dat zece şilingi.

Băiatul rămase cu gura căscată.

— Astea-s paralele p-o lună de muncă!

Sophie se făcu a nu auzi remarca lui obraznică referitoare la bani. La urma urmei, se bizuise taman pe asemenea lipsă de educaţie.

— Iar tatăl meu te va plăti şi mai bine. Îţi promit.

Băiatul strânse buzele.

— Nu mă crezi, zise ea.

— Cum să cred o fată?

Îi ignoră tonul jignitor şi îl privi direct în ochi.

— Cât vrei să-ţi dau ca să mă crezi?

Sprâncenele lui se uniră şi zise, mai mult întrebător decât cu hotărâre:

— O liră?

Era o sumă enormă, dar Sophie cunoştea puterea banilor şi lucrurile care puteau fi cumpărate cu ei – inclusiv încrederea – mai bine ca oricine. Băgă iar mâna în geantă şi scoase toţi banii pe care îi avea la ea. Îi dădu fără nicio şovăire băiatului, ştiind că-şi va reface provizia de cum se va întoarce acasă.

Palma băiatului se strânse cu forţă în jurul monedelor, iar Sophie ştiu că a câştigat.

— Îţi cer un singur lucru, zise ea încet, simţind un mic junghi de vinovăţie.

Cel mai nou şi mai loial servitor al tatălui ei nu stătu pe gânduri.

— Orice doriţi, milady.

— Orice? întrebă ea, neputând să-şi ascundă speranţa din voce.

Încuviinţă din cap.

— Orice.

Trase adânc aer în piept, ştiind că odată planul pus în practică nu mai era cale de întors. Ştiind şi că, dacă era prinsă, reputaţia ei era iremediabil distrusă.

Se uită în spatele ei, spre casa familiei Liverpool care

se înălţa precum porţile iadului deasupra copacilor. Îşi aduse aminte de ce se petrecuse în grădinile ei şi o cotropiră frustrarea, tristeţea şi furia. Petrecerea. Sera. Porcul de cumnat.

La felul în care toată Londra se raliase în sprijinul lui. Împotriva ei. La felul în care o evitaseră. O batjocoriseră.

Trebuia să plece de aici. Acum. Înainte ca ei să-şi dea seama cât o durea ruşinea suferită.

Nu avea decât o cale.

Se întoarse spre Matthew.

— Am nevoie de livreaua ta.

Capitolul 3

S-a găsit rochia Sophiei!
Oare s-a petrecut o mârşăvie?

Dură mai mult decât ar fi trebuit până când Sophie îşi dădu seama că trăsura nu se îndrepta spre Mayfair. Dacă ar fi ştiut asta înainte să se strecoare clandestin în livreaua lui Matthew şi înainte să-şi vâre părul sub bereta lui, poate ar fi avut prezenţa de spirit să se întoarcă. Cu siguranţă şi-ar fi asumat riscul să şadă pe capră lângă birjar, în loc să-i refuze invitaţia.

Din nefericire, nu observase – în ciuda expresiei de mirare şi a scepticului „cum vrei” aruncate de birjar – şi îşi ocupase locul de însoţitor în spatele trăsurii, în picioare pe ultima treaptă, ţinându-se bine, şi destul de încântată, de mânere. Nu văzuse nici că trăsura străbătuse drumul lung din jurul casei familiei Liverpool şi cotise la stânga, şi nu la dreapta.

Nu remarcase nimic nici când peisajul pe lângă care treceau devenise mai pastoral. În schimb, trăsese câteva guri zdravene de aer, „aer sănătos”, după cum ar fi zis tatăl ei, şi simţi – pentru prima dată de când fusese trimisă

pachet împreună cu surorile ei la Londra – o oarecare doză de libertate.

Şi cu siguranţă distractivă.

„Să te văd acum ce-ai zice, sinistră Haimana Regală”.

Râse cu gândul la marchizul de Eversley care nu bănuia nimic în interiorul trăsurii în care se strecurase ea. Cam asta se alegea de părerea lui că ea nu era în stare să obţină ce-şi dorea. Mai că-i părea rău că trebuia să sară din trăsură şi să plece acasă înainte ca el să ştie ceva.

Ar fi dat mult să-i vadă expresia aceea îngâmfată preschimbându-se în stupefacţie.

Chicoti în sinea ei cu privirea spre cerul albastru şi la păşunile verzi, împestriţate de turme de oi, pâlcuri de copaci şi căpiţe. Se făli cu faptul că scăpase fără ajutorul sau intervenţia cuiva din înalta societate. Din păcate, nu putea povesti niciodată această păţanie. De îndată ce se întorcea la casa familiei Talbot din Berkeley Square, trebuia să scape de articolele împrumutate de la Matthew – chiar dacă îi fuseseră de mare ajutor, hainele nu i se potriveau – şi să inventeze o poveste despre drumul de întoarcere. Şi să-i ceară proaspătului tânăr valet al tatălui ei să jure că-i va păstra secretul.

Dar deocamdată, până când acoperişurile Londrei apăreau în zare ca să-i reamintească de cele petrecute în această după-amiază – şi de ruşinea suferită în public, de care n-avea să scape prea curând –, putea să se bucure de victoria ei.

Şi se bucură până când obrajii o dureră din pricina rânjetului lăţit pe toată faţa, până când începu să conştientizeze şi durerile din picioare şi de braţe.

La început le ignoră. Era suficient de puternică cât să le mai suporte cei câţiva kilometri rămaşi până în Mayfair. Pe străzile Londrei trebuiau să se oprească la intersecţii, să meargă mai încet, iar ea trebuia să-şi ţină capul plecat şi ascuns cel mult o oră, până ajungea acasă.

După care începu să-şi simtă tălpile, încă în condurii de mătase căci cizmele lui Matthew fuseseră prea mici

pentru „labele ei de raţă”, după cum le numea tatăl ei, întotdeauna prea lungi, refuzând să admită că o comparaţie cu creaturile acvatice nu era deloc măgulitoare.

Condurii de mătase nu erau, după cum se dovedi, făcuţi pentru mersul în afara trăsurii. Şi nici – şi asta ieşi acum la iveală – Sophie nu era.

În nici jumătate de oră avea probleme, braţele o dureau la fel de tare din cauză că trebuise să se ţină zdravăn de mânerele de la spatele trăsurii. Nu se aşteptase ca rolul ei de însoţitor să fie atât de epuizant. Scrâşni din dinţi şi ţinu să-şi reamintească că pe lumea asta existau situaţii mult mai dificile. Oameni care construiseră poduri. Familii întregi care se mutaseră în colonii. Ea însăşi era fiica unui miner. Nepoata unui miner. Sophie Talbot se putea ţine trei kilometri de o trăsură pentru a ajunge acasă.

Trăsura acceleră, de parcă universul însuşi îi auzise gândurile şi hotărâse să-i demonstreze neghiobia. Îşi coborî privirea spre pământ şi se gândi să sară şi să parcurgă pe jos restul drumului. Se răzgândi când observă repeziciunea cu care solul i se perinda prin faţa ochilor.

Intenţionase să o şteargă de la o petrecere în aer liber, nu de pe faţa pământului.

— Oh, la dracu.

„Sophie. Ai grijă cum vorbeşti”. Auzea mustrarea mamei ei în colţul acela minuscul din creier care încă nu se panicase, dar era sigură că dacă ar fi fost vreodată momentul potrivit pentru a înjura, acesta era – îmbrăcată ca un servitor, agăţată de o trăsură, la un pas de moarte.

După care trăsura trecu pe lângă o diligenţă plină de oameni, iar un copilaş agăţat de acoperiş îi rânji de la înălţime.

Atunci îşi dădu seama Sophie că direcţia spre care se îndrepta această trăsură şi bărbatul din interiorul ei nu era în niciun caz Londra.

— Oh, la dracu, repetă ea. Mai tare.

Copilul îi făcu cu mâna.

Sophie nu îndrăzni să-şi dezlipească palma ca să-i

întoarcă gestul. Se apucă şi mai strâns, îşi propti fruntea de lemnul rece al trăsurii şi-şi intonă litania la nesfârşit. „La-dracu-la-dracu-la-dracu-la-dracu!”

Ca pedeapsă parcă pentru insolenţa ei, o roată lovi o brazdă din drum, iar trăsura se clătină, zdruncinându-i bine spinarea şi aproape azvârlind-o din spatele vehiculului. Ţipă de frică şi disperare. Se agăţă mai strâns, iar durerea din palme se accentuă.

Nu avea decât o soluţie. Trebuia să evadeze din trăsura asta. Imediat. Mai avea doar trei-patru kilometri până la reşedinţa Talbot. Putea merge pe jos dacă reuşea să scape acum din această situaţie ridicolă.

Birjarul strigă spre ea:

— Ţi-am zis să stai lângă mine!

Sophie închise ochii.

— Cât mai avem până oprim?

Avu de aşteptat câteva momente până să primească răspunsul înfricoşător.

— E vreme bună, aşa că cu zic că-n trei ore suntem acolo. Patru, poate!

Gemu, iar sunetul se desprinse dintr-un cuvânt mult mai grav decât „la dracu”. Deja săritul din mers i se părea o variantă cât se poate de viabilă.

— Să-nţeleg că te-ai răzgândit şi nu mai vrei să stai în spate? strigă birjarul.

Păi sigur că se răzgândise. Nu s-ar fi încumetat niciodată la aşa ceva. Dacă nu şi-ar fi pus în minte să fugă de la stupida petrecere din grădină, la ora asta ar fi fost acasă. Nu aici – la câteva minute distanţă de o moarte iminentă.

— Vrei să opresc ca să te urci lângă mine?

De abia auzi restul întrebării de după cuvântul „opresc”.

„Doamne apără şi păzeşte. Da. Te rog să opreşti”.

— Da, te rog!

Trăsura începu să încetinească şi simţi cum o cuprinde o uşurare ce înlocuia orice alt sentiment, făcând-o

să uite de panică şi durere o secundă. O secundă foarte scurtă.

— Mi s-a părut mie ciudat că voiai să mergi toată amiaza în spatele trăsurii.

Păi sigur, ar fi putut s-o prevină măcar. N-ar mai fi ajuns în situaţia asta neplăcută. Sophie n-ar fi pus piciorul în trăsură dacă ar fi ştiut că există cea mai mică şansă ca marchizul de Eversley să nu se îndrepte spre Mayfair. Oricum, acum n-avea rost să mai piardă timp enervându-se că făcuse această greşeală, când putea valorifica timpul reparând-o. Îşi eliberă mâinile, îşi îndreptă umerii şi îşi înălţă capul, trase adânc aer în piept şi se pregăti să coboare ca să anunţe că Matthew nu voia să îi însoţească în călătoria aceasta, care se îndrepta cine ştie unde. Şi nici ea.

Libertatea e un lucru minunat.

Întrucâtva de-abia aştepta să-l lase pe marchiz cu gura căscată când descoperea că evadase cu trăsura lui. I-ar fi prins bine un şoc acum care să-i mai taie din atitudinea arogantă, şi era încântată că avea posibilitatea să i-l ofere.

Până în momentul în care picioarele îi cedară şi se prăbuşi la pământ într-o grămadă dezonorantă, lipsită de graţie.

— La dracu. Deja devenise expresia ei preferată.

Birjarul făcu ochii cât cepele de la înălţimea caprei şi era de înţeles, atâta vreme cât şi Sophie ştia că însoţitorii aveau de îndeplinit o singură responsabilitate – şi anume să nu cadă din trăsură.

— Ridică-te, hahaleră împiedicată, strigă birjarul, care probabil credea că vorbele lui răsunaseră ca o mustrare fermecătoare. Doar n-o să stau toată ziua după tine!

Gata cu victoria ei. Gata cu libertatea ei.

Se împinse în palme şi genunchi ca să se ridice, simţind durerea în muşchi după efortul de a se ţine de trăsură pe drumurile cu hurducături. Se ridică încet şi rămase cu spatele la trăsură cât îşi îndreptă spinarea şi umerii.

— Mă tem că va trebui să mai aştepţi, zise ea, pentru

că solicit o audienţă la marchiz.

Birjarul avu nevoie de o clipă ca să îi priceapă cererea, care îl luă bine de tot prin surprindere, câtă vreme nu se cădea ca un valet să ceară să vorbească cu stăpânul lui.

Dar să vezi surpriză când avea să constate că marchizul de Eversley nu era stăpânul valetului. Că de fapt nici nu era valet.

Simţi cum o înţeapă nişte remuşcări la gândul că vizitiul va trebui să facă cale întoarsă la Londra de îndată ce ea avea să-şi dezvăluie identitatea – precis şi trupul lui protesta în faţa efortului depus la fel ca şi al ei.

— Ai înnebunit? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

Sophie îşi ridică privirea spre el.

— Deloc. Se apropie de trăsură şi bătu în portieră. Deschide, milord.

Din interiorul compartimentului nu se auzi nimic. Portiera rămase închisă.

— Ba ai înnebunit! declară birjarul.

— Jur că nu, zise ea. Eversley! strigă ea, ignorând valul de durere provocat de ciocănitul insistent în portiera uriaşei trăsuri negre. Adormise probabil, ca orice alt aristocrat leneş. Deschide portiera!

Avea să se înfurie când o vedea, dar nu-i păsa. Adevărul era că Sophie simţea o dorinţă arzătoare, aprigă, să îi dea o lecţie viciosului şi îngrozitorului nobil. Era sigură că nimeni nu mai îndrăznise vreodată să facă aşa ceva – nimeni nu i se pusese vreodată de-a curmezişul marchizului de Eversley, cunoscut în cercurile restrânse drept Regele – de parcă n-ar fi fost suficient de pompos oricum, confiscase cel mai înalt titlu din Anglia ca să-l folosească drept nume propriu.

Iar toată Londra îl acceptase. Toată Londra i se adresa cu porecla aceasta ridicolă. Sau cu cealaltă – Haimanaua Regală – de parcă ar fi fost un compliment, nu o blasfemie desăvârşită.

Iar ea fusese exilată pentru că îi aruncase adevărul în

faţă unui duce. O năpădi furia, combinată de încă ceva – de ceva ce nu îi plăcea şi nici nu voia să-i spună pe nume.

Sophie se încruntă la trăsură ca la o întrupare a omului dinăuntrul ei. A lumii care îl crease, găunos şi aristocrat, imperios şi enervant. O fiinţă care nu putea fi în veci sfidată.

Până acum. Până la ea.

— Nu e aici.

Îşi înălţă privirea spre vizitiu.

— Ce-ai spus?

Era exasperat – măcar atât era clar – şi din ce în ce mai puţin dispus să îi înghită nebunia.

— Marchizul nu e înăuntru, iar drumul te-a zăpăcit de tot. Vino sus pe capră. Suntem departe de orice şi pierdem timp din cauza ta, nemernic nebun.

Sophie se uită la portieră, refuzând să creadă că trăsura era goală.

— Cum adică nu e înăuntru?

Birjarul se holbă cătrănit la ea.

— Marchizul. Nu-i. Înăuntru. Ce cuvânt ţi-e neclar din astea?

— Dar l-am văzut urcându-se!

Vizitiul îi vorbi ca unui copil.

— O să ne întâlnim acolo cu el.

Tresări.

— Unde acolo?

Exasperarea puse stăpânire pe ei, iar vizitiul întoarse înapoi la drum oftând.

— Şi doar le-am zis să nu mă potcovească cu un băiat pe care nu-l ştiu. Faci ce vrei. N-am timp s-aştept să-ţi vină mintea la cap, dacă ai aşa ceva.

Caii o luară din loc odată cu trăsura la o zvâcnire a încheieturilor lui.

Iar ea rămase în mijlocul drumului.

Singură.

La cheremul oricui ar fi trecut pe-acolo.

La dracu!

— Nu! Aşteaptă! strigă ea.

Trăsura se opri puţin, cât să apuce să se cocoaţe pe capra vizitiului înainte să o ia din nou din loc. Cântări o clipă dacă era cazul să-i povestească tot vizitiului. Să-i spună cine era. Să se lase la mila lui şi să spere că o duce acasă.

Acasă. Avu o viziune – pământ bogat înverzit cât vedea cu ochii peste munţi şi văi, asfinţituri sălbatice în nord. Nu în Londra. Cu siguranţă nu în Mayfair, unde singurul lucru strălucitor erau rochiile de mătase pe care era obligată să le poarte zilnic, în caz că aveau invitaţi la ceai.

Iar tatăl ei avea suficienţi bani, astfel încât întotdeauna se găsea cineva care să vină la ceai.

Nu se simţea acasă în Londra. Niciodată nu se simţise acasă acolo – nici măcar o dată în zece ani. Niciodată cât trăise în casa aceea perfectă din Mayfair pe care mama şi surorile ei o adorau, uitându-şi parcă total trecutul. De parcă şi-ar fi urât viaţa dusă cu mulţi ani în urmă. De parcă ar fi putut şterge cu buretele tot ce fusese, dintr-o singură mişcare. De parcă ar fi uitat tot.

O podidiră lacrimile, pe neaşteptate şi nepoftite, şi le şterse, dând vina pe briza de vară şi pe viteza trăsurii.

Era singură pe capra unei trăsuri, îmbrăcată ca un valet, şi se îndrepta Dumnezeu cine ştie unde. Şi cumva gândul întoarcerii în Londra o întrista.

Aşa că rămase tăcută, ştiind că era o nebunie, dorindu-şi ca birjarul să nu o bage în seamă, ascultând zgomotul roţilor şi copitelor cailor în timp ce trăsura îşi continuă drumul spre nord.

Câteva ore mai târziu, după ce soarele apusese, era limpede că Sophie nu era în apele ei. Deşi crezuse că cea mai dificilă parte a acestei şarade va fi să se îmbrace în livreaua unui valet, să pretindă că e băiat, să meargă în spatele trăsurii, se dovedea acum că astea erau nimic în comparaţie cu sosirea la han.

Îl urmări pe birjar de pe capră cum coboară ca să aranjeze adăpostirea cailor în grajduri şi, aparent, şi a

trăsurii.

Gândul îi mai abătu atenţia de la ale ei. Ce se întâmpla cu trăsurile când nu erau folosite? Nu îşi pusese niciodată această întrebare înainte.

— Ai de gând să rămâi acolo sus ca un zeu? Sau ai de gând să cobori să faci ceva treabă?

Cuvintele o smulseră din gândurile ei şi-şi coborî privirea spre vizitiul care se holba la ea, exasperarea de mai devreme transformându-se în cu totul altceva. În suspiciune.

Bine. Asta nu se putea. Cel puţin nu acum, înainte de a decide următorii paşi ai planului ei.

Plan era un termen impropriu pentru situaţia aceasta atroce. *Dezastru* se potrivea mai bine.

— Unde suntem? întrebă ea, coborându-şi special vocea – acum nu mai voia să-l lase să îşi dea seama că era femeie – în timp ce coborî din trăsură, gata să parieze (deşi nu ştia ce ar face un valet autentic în acel moment) că făcuse un prim pas excelent. Odată ajunsă pe pământ, îşi lăsă capul în jos şi se opri la timp să nu facă o reverenţă. Lacheii nu făceau reverenţe. Măcar atât ştia şi ea.

— Tot ce contează este că am ajuns aici înaintea marchizului.

— Dar el unde e?

Întrebarea îi scăpă înainte să o poată opri. Nu era nevoie de privirea rece şi critică a birjarului ca să ştie că îşi depăşise limitele, dar avu parte oricum şi de ea.

— Zău că nu ştiu ce-i cu tine, băiete, zise el, dar ar fi bine să-ţi revii. Servitorii nu îşi pun întrebări despre ocupaţia stăpânilor, nici nu pun întrebări la care n-au nevoie de răspunsuri. Servitorii servesc.

Asta era şi problema ei, desigur. Sophie habar n-avea ce face un servitor.

— Da, domnule. O să mă limitez la asta.

El încuviinţă din cap şi se întoarse cu spatele, aruncându-i peste umăr:

— Ai grijă să faci ce trebuie.

Nu avea încotro şi trebui să strige după el.

— Adică… ce… ce ar trebui să fac?

Bărbatul încremeni, apoi se întoarse încet spre ea. Se uită chiorâş, apoi îi vorbi ca unui copil:

— Pentru început, fă-ţi treaba ta.

Asta nu-i era de niciun ajutor.

Luă o gură sănătoasă de aer în timp ce el se întorcea la cai, trecând în revistă toate lucrurile pe care le văzuse că le fac lacheii.

Privirea îi poposi asupra trăsurii mari, negre şi goale.

Dar n-avea cum să fie goală. Eversley n-ar fi călătorit o distanţă atât de mare fără să se pregătească în prealabil. Trebuia să aibă ceva genţi. Bagaj.

Iar lacheii cărau bagaje.

Având un nou scop, deschise portiera şi urcă în trăsură, pregătită să colecteze orice obiect lăsat de marchiz pentru a fi dus în camera lui de servitori, după care rămase tăcută în interior, zgomotele hanului agitat de afară fiind amortizate aici, ca să studieze compartimentul trăsurii masive. Chiar că masive. Era una dintre cele mai mari trăsuri particulare pe care le văzuse vreodată – de-a dreptul enormă – în care ar fi încăput lejer trei rânduri de banchete. Nu erau trei rânduri. Era unul singur, aşezat în spatele vehiculului, ceea ce lăsa un spaţiu vast şi generos în care se putea întinde uşor un om. Câţiva oameni.

Oricum, spaţiul nu era ocupat de oameni. În schimb, era plin de roţi mari de lemn. Zece, poate douăsprezece roţi. Nu le putea număra cu precizie în spaţiul întunecat, dar tot cercetă cu atenţie încărcătura. De ce transporta marchizul de Eversley roţi de trăsură? Era penurie de rotari în nordul Londrei?

Într-adevăr, singura dovadă a existenţei marchizului de Eversley o reprezenta grămada de haine protocolare – hainele pe care le văzuse zburând de la etaj când fugise de conte.

Unde dispăruse?

— Băiete!

Sophie oftă exasperată. Vizitiul se transforma rapid într-un companion nedorit. Îi răspunse printre dinţi:

— Da, domnule?

— Eşti la fel de inutil în interiorul trăsurii pe cât erai şi pe acoperişul ei!

Iar apoi, spre revolta ei, pe posterior îi apăru o mână care o trase de betelie şi o smulse cu totul afară din trăsură. Scoase un ţipăt ascuţit în timp ce vizitiul o depuse pe picioare şi închise portiera cu un declic uşor. Nu i se întâmplase să fie tratată cu o grosolănie atât de… ei bine… grosolană.

Când vizitiul se întoarse spre ea, îi trecu prin minte că până aici îi fusese. Într-adevăr, era perfect că Matthew urma să fie angajat de tatăl ei, pentru că era sigură că cei de la reşedinţa Eversley sau Lyne l-ar fi dat afară. La fel de uşor.

— Chiar ai luat-o…

Evaluarea referitoare la facultăţile ei mentale – sau a lipsei lor – fu întreruptă de un zgomot – un zăngănit asurzitor, acompaniat de tropote de copite, de răsuflarea grea a cailor şi de strigăte exuberante din piepturi masculine. Sophie se întoarse la ţanc să vadă o primă cabrioletă înaintând ca furtuna spre ea, ameninţând să frângă atât osii, cât şi gâturi, de parcă s-ar fi aflat pe o porţiune bună de drum, nu în faţa unui han plin până la refuz.

Cu un ţipăt, Sophie sări în spate şi se lipi de peretele exterior al trăsurii cu ochii mari, în timp ce cabrioleta din faţă se clătină pe o singură roată, periculos de aproape să se prăbuşească înainte să revină pe pământ, o spiţă a ei zburând prin curte în timp ce birjarul executa o jumătate de curbă perfectă ca să se întoarcă cu faţa spre vehiculele care îl urmau. Vizitiul stătea drept pe picioarele care ar fi trebuit să fie obosite de efort, dar care păreau incredibil de puternice, tronând peste cal şi vehicul, cu mâinile în şold spre tovarăşii lui, fără niciun dubiu la fel de maniaci ca şi el. O bună parte din chip îi era ascuns de borul jos al pălăriei,

dar lumina de la han era oricum atrasă de rânjetul lui larg şi hain.

Sophie constată că şi ea era atrasă de acel rânjet.

— Băieţi, se pare că eu am câştigat. Se opriseră şi ceilalţi, iar din multitudinea de cabriolete se ridică un cor de gemete când adăugă: Din nou.

Şi pentru că era prima dată când Sophie se afla în curtea unui han după lăsarea întunericului, îşi închipuia că era doar o întâmplare obişnuită – dar sigur nu îi trecuse prin cap că bărbaţii se întreceau cu cabrioletele pe Marele Drum al Nordului doar pentru a se distra.

Distracţie.

Cuvântul răsună cu ecou, amintindu-i de discuţia de mai devreme cu Eversley, în care îi spusese că nu are umor.

Începea să se enerveze. Avea foarte mult umor.

Păi era aici, nu? Îmbrăcată ca un băiat, într-o curte plină cu bărbaţi care lăsau impresia că ştiau să se distreze din plin.

Gândurile îi fură întrerupte de mişcarea bărbatului, care sări din cabrioletă şi se duse să îi laude pe cei doi armăsari grozavi pentru izbânda lor. Se duse cu pas legănat în faţa animalelor care gâfâiau şi pufneau din greu şi ale căror coaste se umflau şi dezumflau de efort după cursă, dar care tânjeau după mângâierea apăsată a stăpânului lor.

Sophie era vrăjită de prezenţa lui – de grupul al cărui conducător părea că este. Nu mai văzuse niciodată o asemenea alăturare de oameni înveşmântaţi toţi în negru, de o mare simplitate – vestoane negre peste cămăşi negre de pânză, fără nicio lavalieră. Pantalonii străluceau la lumina felinarelor înşirate de-a lungul drumului – se gândi la ţinuta lor. Ce era… piele?

Foarte ciudat. Şi foarte fascinant.

Privirea îi alunecă spre lider, spre curba lungă a coapsei sale, strâns învelită în haine. Insistă asupra liniei acelui muşchi mai mult decât s-ar fi cuvenit. Un bărbat extraordinar de bine constituit. În cel mai empiric mod cu

putinţă.

A doua coapsă la care se uitase în acea zi.

O apucă tusea, căldura îi inundă obrajii, iar zgomotul produs îi atrase atenţia bărbatului, care întoarse imediat capul spre ea. Deşi ochii îi rămâneau mascaţi, Sophie nu se mai simţise niciodată atât de studiată şi se surprinse mulţumind în sinea ei pentru livreaua lui Matthew, care îi păzea secretul – şi anume că nu mai fusese nicicând într-o asemenea situaţie şi că nu avea ce căuta aici.

Îşi lăsă privirea spre încălţările lui, dorindu-şi să dispară pe loc. Atunci observă că el nu era încălţat.

Mai precis, nu în ambele picioare.

La dracu!

Sosise marchizul de Eversley.

Iar din felul în care venea direct spre ea – fanfaronul pe care tocmai îl identificase după cizma lipsă – şi el era pe cale să constate că şi ea sosise. Nu-şi ridică privirea spre el, ci şi-o pironi asupra tălpilor lui, sperând că o va ignora. Nu-i reuşi mişcarea.

— Băiete, rosti el tărăgănat în timp ce veni mult prea aproape de ea. Tulburător de aproape.

Se mută de pe un picior pe altul, doar – doar l-o face să plece. Nici asta nu avu efect.

— M-ai auzit? insistă el.

Se mişcă din loc, oprindu-se la jumătate de centimetru înainte de a face o reverenţă. Şi dacă n-ar fi fost îmbrăcată ca un bărbat, el tot n-ar fi meritat niciun gest de respect, distrugătorul acesta de femei care reprezenta tot ce ura ea mai mult la societatea care îi întorsese fără menajamente spatele. Şi el îi întorsese spatele. Dacă i-ar fi sărit în ajutor când avusese nevoie de el, n-ar mai fi ajuns în situaţia asta ridicolă.

— De auzit, auzi? răcni el.

Se îndreptă de spate, tuşi şi-şi împinse bărbia în piept, după care îşi îngroşă vocea.

— Da, milord.

Adresarea politicoasă i se împotmoli în gâtlej.

Fu salvată de continuarea discuţiei, oricare ar fi fost aceea, de sosirea unuia dintre tovarăşii lui.

— Fir-ar să fie, Rege, eşti dat dracului de curajos. Credeam că o să-ţi rupi gâtul în ultima tură.

Trase aer în piept, dar nu din cauza limbajului neaşteptat de scârbos – copilărise în preajma minerilor, ceea ce o făcuse imună la profan – ci din pricina vocii neaşteptate cu un pronunţat accent scoţian. Privirea i se ridică fulgerător şi se trezi faţă în faţă cu ducele de Warnick, o canalie legendară în toată măreţia lui – un scoţian incult care căpătase în mod surprinzător un ducat, producând panică în întreaga Londră. Ducele era arareori zărit în Londra şi mai rar bine primit în Londra, dar acum stătea la jumătate de metru de ea, râzând şi bătându-l pe umăr pe marchizul de Eversley ca să-l felicite că nu murise în drum spre han, că altă explicaţie Sophie nu găsi. Eversley îl răsplăti cu un rânjet la fel de larg, îngrozitor şi plin de aroganţă.

— Două spiţe mi-am rupt de la roata din dreapta, se lăudă el – o explicaţie pentru trăsura lui plină cu roţi de cabriolete. Dar curajul mi-a fost recompensat cu o victorie binemeritată.

Warnick izbucni în râs.

— Mă bătea gândul să te împing de pe drum pe ultima sută de metri.

— Chiar dacă ai fi reuşit să mă prinzi din urmă, se făli Regele, eşti prea laş să fi făcut ceva.

După părerea Sophiei, a nu ucide un om era un act mai degrabă onorabil decât laş, dar se abţinu să le atragă atenţia, preferând să se îndepărteze subtil de cei doi, vrând cu tot dinadinsul să evite ca marchizul să o recunoască în spaţiul acesta deschis, unde ar fi putut să îi distrugă reputaţia în faţa unor oameni care precis ar fi putut să o identifice ca fiind una dintre surorile Talbot.

Ducele se apropie de Eversley şi-şi coborî vocea până la un ton ameninţător.

— M-ai făcut laş?

— Aşa te-am făcut. Când ai fost ultima dată în Londra? îl luă Eversley la rost înainte să observe mişcarea Sophiei. Stai pe loc, zise el în timp ce-i făcu semn cu degetul, fără să-şi ia privirea de la duce, nelăsându-i altă variantă Sophiei decât să încremenească acolo până când îşi încheiau discuţia.

Până acum nu băgase niciodată de seamă cât de obraznic se poartă aristocraţii cu servitorii lor. La urma urmelor, ea avea treabă de făcut acum. Nu îi era ei prea clar ce fel de treabă anume, dar era sigură că putea găsi ceva în loc să stea să se holbeze la capetele astea pătrate.

Ducele îşi înclină capul.

— Te pricepi tu să eviţi locurile neplăcute.

Remarca îl făcu pe Eversley să rânjească.

— Sunt ditamai expertul.

Auzind asta, Warnick băgă mâna în haină şi scoase o monedă.

— Uite-ţi şi câştigul.

Aruncă moneda pe care Eversley o prinse din aer şi o vârî în buzunar.

— Îmi face plăcere să te curăţ de bani.

— Bani, îl luă ducele peste picior. Ce-ţi pasă ţie de juma de penny. Îţi pasă doar să câştigi.

Sophie se abţinu cu greu să nu-şi dea ochii peste cap. Sigur că nu-l interesa decât să câştige. Nu avea absolut nicio îndoială că marchizului de Eversley nu-i păsa decât să iasă învingător. Trebuia să se asigure că acest bărbat va pierde, şi încă să-l usture.

Nu mai apucă să se bucure de fantezia ei privată referitoare la pierderile marchizului, că ducele îşi aruncă înţepătura finală.

— Oricum, nu cred că ţi-ai recuperat nici pe departe banii pentru cizma pierdută. Zi-mi că ai lăsat-o drept suvenir la locul ultimei tale întâlniri.

Inima Sophiei începu să bată cu putere când îşi aduse aminte de reputaţia lui Eversley şi de propria nesăbuinţă de a se afla aici – habar n-avea unde –, departe de casă, şi fără

niciun plan pus la punct.

Ce mai urma?

Trebuia să se bazeze pe amabilitatea cuiva de la han ca să ajungă înapoi acasă. Trebuia să se milogească de cineva să o ducă până în Londra – treabă deloc uşoară. Trebuia să promită o recompensă, pe care urma să o plătească la sosire, şi ştia cât de dificil va fi să convingă pe careva.

— Cred că o să-mi fie uşor să-mi recuperez cizma.

Vorbele lui o smulseră din gânduri, iar semnificaţia lor o determină să-i caute privirea, mascată în continuare de borul pălăriei. Oare o recunoscuse?

— Poate-l trimit pe băiat să mi-o aducă.

Îngheţă, încât nici aerul din plămâni nu-l mai dădu afară. O recunoscuse.

Ducele râse, neştiind ce se întâmpla chiar sub nasul lui, după care se îndreptă spre cabrioleta proprie, aruncând peste umăr:

— Cred că băiatul o să tragă cu ochiul în budoarul doamnei.

Sophie nu-şi putu opri pufnetul de indignare. Sigur, Marcella era criticată pentru acţiunile ei, în vreme ce marchizul era lăudat pentru ale lui de tovarăşii lui la fel de bădărani.

Eversley îi aruncă o privire rapidă.

— Sper că cizma mea e-n trăsură.

Sophie se stăpâni cu greu să nu-i spună ce ar putea face cu cizma cu pricina şi reacţionă ca un servitor model.

— Din nefericire nu, milord.

El ridică întrebător o sprânceană.

— Nu?

Sophie ar fi vrut să-i întâlnească privirea. Fireşte, ochii lui verzi şi strălucitori erau extrem de tulburători, dar cel puţin i-ar fi văzut şi şi-ar fi putut face o idee despre impresiile lui legate de această situaţie. Alese însă calea riscantă şi îşi semeţi bărbia, iar el remarcă sfidarea gestului ei.

— Nu.

Îşi coborî glasul:

— Păi şi unde e?

Îşi coborî şi ea vocea la acelaşi nivel:

— Bănuiesc că acolo unde am lăsat-o. În gardul viu de la reşedinţa Liverpool.

O unse pe suflet felul în care el înghiţi în sec în momentul de tăcere de după afirmaţia ei.

— Mi-ai lăsat cizma Hessian în gard.

— Iar tu m-ai lăsat *pe mine* în gard, îi sublinie ea.

— N-aveam *ce* face cu tine.

— Păi nici eu n-aveam ce face cu cizma.

Reflectă câteva momente bune la spusele ei, după care schimbă subiectul:

— Arăţi ca o caraghioasă.

Sigur că era adevărat. Ridică dintr-un umăr, indiferentă.

— E livreaua *ta.*

— E livrea de valet! Nu pentru o fată răzgâiată care vrea să joace o farsă.

Simţi că o cuprinde furia.

— Nu mă cunoşti deloc. Nu sunt o răzgâiată. Şi nu am vrut să joc nicio farsă.

— Oh? Atunci sper că ai o explicaţie extrem de verosimilă pentru furtul livrelei de la valetul meu şi pentru că te-ai ascuns în trăsura mea.

— Dacă chiar vrei să ştii, am. Şi nu m-am ascuns în trăsură. Am stat pe trăsură.

— Lângă vizitiul meu orb, după câte se pare. Şi ce-ai căutat acolo sus?

Îi zâmbi afectat.

— Lacheii nu călătoresc în interiorul trăsurii, milord. Şi chiar dacă ar sta înăuntru, tot n-aş fi putut, pentru că trăsura e plină cu roţi. De ce, mă rog?

— În caz că am nevoie să o înlocuiesc, răspunse el fără să stea pe gânduri. Şi chiar aşa, valetul meu unde e? I-ai tras una-n cap şi l-ai lăsat dezbrăcat în gardul ăla viu,

lângă cizmă?

— Fireşte că nu. Matthew n-a păţit absolut nimic.

— Şi e-mbrăcat cu rochia ta?

Se înroşi.

— Nu. Şi-a cumpărat un rând de haine de la unul dintre grăjdarii casei Liverpool.

Nu se opri nici acum cu întrebările.

— Iar tu? Te-ai dezbrăcat în faţa întregului oraş?

— Bineînţeles că nu! Era din ce în ce mai indignată. Nu-s nebună.

— Oh, nu, zise el. Sigur că nu eşti.

— Nu sunt! insistă ea printre dinţi, ca să nu atragă atenţia asupra lor. M-am schimbat de haine în trăsura familiei mele. Şi i-am dat banii pe livrea lui Matthew înainte să-l trimit la tatăl meu pentru o altă slujbă.

El înmărmuri.

— Mi-ai furat valetul.

— Nu ţi l-am furat.

— De dimineaţă aveam valet. Acum nu-l mai am. Asta nu se cheamă furt?

— Nu e furt, persistă ea. Că doar nu era proprietatea ta.

— Îl plăteam!

— Uite că cu îl plătesc mai bine.

Rămase fără replică, iar ea îi sesiză frustrarea din priviri înainte să scuture agale o singură dată din cap.

— Foarte bine atunci.

Se întoarse cu spatele.

Ia te uită! La asta nu se aşteptase. Şi nu era deloc bine pentru că nu avea niciun ban, iar el era singura persoană de aici care ar fi putut avea bunăvoinţa să o ajute să ajungă acasă, pornind de la premisa că ar fi vrut să o gonească definitiv din viaţa lui.

Sări peste amănuntul că ascunsul în trăsura lui i se întorsese împotrivă.

Sophie oftă. O fi fost el insuportabil, dar şi ea era suficient de inteligentă ca să-şi dea seama când avea

nevoie de cineva.

— Aşteaptă! strigă ea, atrăgând atenţia vizitiului şi a altor câţiva tovarăşi de-ai lui, dar nu şi a persoanei căreia i se adresase.

O ignora. Dinadins.

Alergă după el, ignorând durerea provocată de pietrişul care îi intra în talpa condurilor.

— Milord, strigă ea, un pachet de nervi, mai e ceva.

El se opri şi se întoarse spre ea. Sophie veni mai aproape, conştientă dintr-odată de înălţimea lui, de felul în care fruntea ei ajungea la nivelul buzelor lui ferme, drepte şi neînduplecate.

— Nu ţi se potriveşte.

Tresări.

— Poftim?

— Livreaua. E prea strâmtă.

Mai întâi o caracterizase ca nedistractivă, iar acum îi zicea că plesnesc hainele pe ea.

O ştia şi ea, dar nu era cazul să-i sublinieze el că nu era cea mai mlădioasă dintre femei. Îşi înghiţi nodul pus în gât şi îl înfruntă în continuare:

— Scuză-mă, Perfecţiunea Ta, dar n-am mai avut timp să trec şi pe la o modistă.

El nu se scuză pentru mojicia lui – nu că o mira dar nici nu plecă, aşa că insistă:

— Solicit să fiu dusă acasă.

— Da, mi-ai mai zis şi în după-amiaza asta.

Când refuzase să o ajute, drept pentru care aterizase în acest haos.

„Nu este singurul vinovat că ai aterizat în haosul ăsta”. Ignoră acest gând.

— Da, păi situaţia nu s-a schimbat.

— Şi, la fel ca şi mai devreme, nu-i problema mea.

Răspunsul o luă prin surprindere.

— Dar… se opri, neştiind ce să spună. Dar eu…

Nu mai aşteptă ca ea să-şi găsească cuvintele.

— Mi-ai furat cizma şi valetul, presupun că într-o

încercare nechibzuită de a-mi atrage atenţia şi de a-mi lua titlul, asta dacă e să menţionăm în treacăt şi câteva dintre acţiunile anterioare ale familiei tale. Sunt convins că mă înţelegi perfect când spun că sunt mai puţin decât dispus să te ajut în vreun fel. Făcu o pauză, iar când văzu că ea nu zice nimic, adăugă: Ca s-o spun p-aia dreaptă, eşti o problemă *colosală,* Lady Sophie. Dar nu problema *mea.*

Cuvintele o dură destul de tare, iar felul în care îi întoarse spatele, ca şi cum ar fi fost nimeni, ca şi cum n-ar fi valorat nimic – nici măcar un gând – o izbi cu o forţă mai mare decât ar fi resimţit-o într-o altă zi, când toată societatea şi familia ei nu ar fi procedat într-o manieră foarte asemănătoare.

Revăzu într-o străfulgerare evenimentele petrecute în acea după-amiază, când aristocraţia, în bloc, o repudiase, favorizându-l pe duce în defavoarea adevărului. În defavoarea dreptăţii.

Îi dădură lacrimile. Nu voia să plângă.

Nu trebuia să plângă.

Îşi ţinu respiraţia, doar – doar s-o opri din plâns.

Nu trebuia să plângă în faţa lui.

Lacrimile îi înţepară nasul, moment în care scoase un smiorcăit cât se poate de nedemn de o lady.

Marchizul se întoarse brusc spre ea.

— Dacă ai de gând să apelezi la bunăvoinţa mea, te previn să te abţii. Nu am aşa ceva.

— Nu-ţi face griji, replică ea. Nici nu mi-a trecut prin cap că ai vreo brumă de aşa ceva.

O privi îndelung, fără să zică nimic, până când vizitiul care desfăcea hamurile de trăsură interveni:

— Milord, vă supără băiatul?

Marchizul nu-şi desprinse privirea de la ea.

— Încearcă.

Bărbatul se încruntă la ea.

— Du-te la grajduri şi fă rost de mâncare şi apă pentru cai. Vezi să nu faci vreo dandana şi pe-acolo.

— Eu…

Eversley o întrerupse:

— Eu aş face ce zice John Vizitiul, i-o reteză el. Nu vrei să ai de-a face cu el la supărare.

Îşi mută privirea de la unul la celălalt.

— Iar după ce termini treaba, găseşte-ţi un pat, băiete, zise vizitiul. Poate după ce dormi te mai deştepţi şi tu.

— Să-mi găsesc un pat, repetă ea cu privirea la marchiz, oripilată de felul în care tresăriră buzele lui.

— Vezi că e loc în şură. Exasperarea birjarului era de neconfundat când vorbea cu ea – ca şi cu o imbecilă – după care reveni la treburile lui cu patru picioare, pe care le despriponi ca să le ducă la grajd, lăsându-i pe Sophie şi pe Eversley în mijlocul curţii care se golea cu repeziciune.

— Cred că şura e confortabilă, zise marchizul.

Sophie se întrebă dacă marchizul ar considera o lovitură peste ureche drept „confortabilă”, dar se abţinu să o zică cu voce tare.

— Atât de confortabilă, continuă el, încât cred că mă duc şi eu să-mi caut un pat. Unul din picioarele mele s-a cam răcit. Mi-ar plăcea să intru în han şi să mă încălzesc în faţa focului.

Şi picioarele ei erau reci şi o dureau. Condurii de mătase nu erau făcuţi pentru mersul pe lângă trăsuri care străbăteau Anglia şi nici pentru treburile pe care trebuia să le facă un valet. Se gândi la focul plăcut care ardea cu siguranţă în vatra din han.

Nu prea ştia la ce să se aştepte de la o şură, dar dacă stătea bine să se gândească, şura însemna fân… cu alte cuvinte nu se putea face focul acolo.

Ar fi putut să-şi dezvăluie identitatea. Acum era momentul. Ar fi putut să-şi smulgă bereta de pe cap şi să-şi arate încălţămintea ridicolă. Ar fi putut să se prezinte drept Lady Sophie Talbot, ca apoi să se bazeze pe amabilitatea unuia dintre ceilalţi indivizi care năvăliseră în Vulpea şi Şoimul în cabrioletele lor ciudate şi pe care să-l implore să o conducă acasă.

Eversley păru că îi înţelege intenţiile chiar înainte ca ea însăşi să şi le formuleze.

— O idee excelentă. Du-te şi prinde în mreje pe altcineva. Vezi că Warnick e duce.

Nu pretinse că nu înţelege.

— Nu m-aş mărita cu tine nici dac-ai fi ultimul om de pe faţa pământului.

— Zici aşa doar pentru că ţi-am dejucat planul idiot.

— Nu a fost niciun plan.

— Sigur că nu, cum de-aş putea crede aşa ceva despre una dintre Fiicele Periculoase? o luă el peste picior, iar ea simţi că chiar îl urăşte. Că îl urăşte pentru că pomenise de porecla asta ridicolă. Pentru că era exact la fel ca toţi ceilalţi. Pentru că îşi închipuia că ea îşi dorise viaţa în care fusese obligată să intre.

Pentru că îşi închipuia că viaţa merita ceva. Că merita mai mult decât viaţa care îi fusese dăruită la naştere. Pentru că refuza să înţeleagă – exact la fel cum şi restul Londrei refuza să înţeleagă – că Sophie era altfel. Şi că înainte fusese cât se poate de fericită, înainte să aibă titluri, case de oraş, ceaiuri şi accesorii la modă.

Înainte ca toate acestea să o prindă în capcană.

Încercă să îşi stăpânească frustrarea.

— Am crezut că te duci la Mayfair, zise ea, dispreţuindu-şi tonul plin de umilinţă.

El îi arătă drumul fără nicio ezitare.

— Cincizeci de kilometri spre sud. Poate ai noroc şi găseşti vreo diligenţă să te ia.

Cuvintele îi reamintiră de situaţia curentă.

— Nu am bani să plătesc o diligenţă.

— Mare păcat că i-ai dat pe toţi valetului meu.

— Nu şi pentru băiat, bănuiesc, răspunse ea, neputând să-şi stăpânească ţâfna din voce. Bine măcar că l-am salvat de la o viaţă în care trebuia să te servească pe tine.

El pufni ironic.

— Vezi că ai ceva de mers. Dacă porneşti acum, până

mâine-seară eşti acolo.

Groaznic om! Nici ea nu era cea mai blândă fiinţă, dar totuşi.

El era şi mai rău.

— E adevărat tot ce se spune despre tine.

— Care parte?

— Că nu eşti un gentleman.

Privirea lui insistă asupra trupului ei, asupra livrelei şui şi prea strâmte, evocându-i cu fiecare zăbovire că făcuse o greşeală teribilă.

— Iartă-mă, drăguţă, dar nici tu nu-mi pari vreo lady în seara asta.

După care dispăru în han, lăsând-o cu gândul la următoarea mişcare – spre grajd sau spre drum.

Din lac în puţ.

Capitolul 4

O Soioasă S a fost răpită!
Suspectul e un ticălos!

Câteva ore mai târziu, după ce peste han se aşternu întunericul şi liniştea, Kingscote, marchiz de Eversley, viitor duce de Lyne, haimanaua celebră care se mândrea cu reputaţia lui de ticălos, era treaz şi întins pe pat.

Treaz şi foarte, foarte iritat.

Ea îi sabotase victoria.

Dintre toate lucrurile de pe lumea asta care îi plăceau Regelui, cea mai mare plăcere îi făcea să câştige. Nu conta ce câştiga – femei, lupte, curse, jocuri de cărţi. Conta doar ca victoria să fie a lui.

Relaţia Regelui cu victoria nu era lucru simplu. Nu şi-o dorea doar pentru că îi făcea plăcere, deşi mulţi aşa credeau. Avea puţin de-a face cu distracţia sau cu recreaţia. În timp ce altora le plăcea să câştige, Regele *voia*

să câştige. Emoţia victoriei avea pentru el aceeaşi însemnătate ca mâncarea şi aerul. Când câştiga era liber ca pasărea cerului.

De câte ori câştiga, uita că pierduse.

Iar el câştigase cursa de cabriolete, întrecând lejer şase concurenţi, unul mai bun ca celălalt, gonind pe Marele Drum al Nordului cu o viteză ameţitoare, cu caii care rupeau pământul, plin de entuziasm şi euforie, cu mintea golită de scopul călătoriei în nord. La ce anume îl aştepta când ajungea la destinaţia finală.

Cu mintea golită de trecut.

Depusese un mare efort ca să îşi asigure victoria.

Ceilalţi conduseseră cu mare pricepere, atentând la victoria lui, periclitându-i-o în permanenţă. Dar Regele câştigase, iar succesul fusese dulce şi îl satisfăcuse pe deplin. Simţise gustul libertăţii, evaziv şi trecător.

În timp ce îşi ţinuse respiraţia sus pe vehiculul ce avea nevoie de roţi noi înainte de a porni a doua zi la drum, se gândise la fericirea pură de a dormi bine în această seară, înainte ca lumina zilei să-i reamintească de adevăr şi de datorie.

Doar că nu apucase să se bucure de această seară.

Nici măcar de victorie.

Pentru că primul lucru pe care îl văzuse când se oprise pe aleea de la Vulpea şi Şoimul fusese Lady Sophie Talbot, lipită de trăsura lui, îmbrăcată ca o caraghioasă în livreaua Eversley.

Şi uite cum se alesese praful de victoria lui.

Iniţial refuzase să creadă că era adevărat. La urma urmei, dintre toate lucrurile scandaloase pe care le văzuse în comportamentul femeilor, acesta era de departe cel mai prostesc. Dar nici aşa nu era cazul să se panicheze. Ştia cât de disperate sunt fetele uneori. Ştia cât de departe pot merge ca să pună mâna pe ce vor. O ştia mai bine ca oricine.

Bineînţeles că nici ea nu făcea excepţie. Lady Sophie, cea mai tânără dintre Soioasele Surori S, în faţa căreia îşi

exprimase cu claritate refuzul de a o duce acasă, refuzase să îl lase în pace.

Aşa că se ascunsese în trăsura lui.

Iar pentru că era îmbrăcată ca un valet, îşi închipuia că nu călărise în interiorul trăsurii, unde ar fi fost în siguranţă. Probabil că stătuse sus pe capră, lângă vizitiu. Dumnezeule! Ar fi putut să cadă. Ar fi putut să moară, şi vina ar fi căzut pe el.

Închise ochii şi avu o viziune ce reprezenta o fată rănită şi inertă, cu părul bălai răsfirat de jur-împrejur în colbul drumului.

Doar că nu pe Sophie Talbot o vedea neînsufleţită şi rănită. O altă fată, din alte vremuri.

Înjură încet şi cu obidă în camera tăcută, trase cuvertura grea la o parte, se ridică şi traversă încăperea ca să-şi toarne ceva de băut pentru a-şi alunga această amintire. Îşi turnă nişte scotch, ignorând tremurul mâinilor, şi bău cu sete în timp ce se întoarse cu faţa spre fereastră ca să se uite în curtea pustie a hanului.

Ceea ce nu făcuse şi mai devreme, când constatase că locul valetului fusese luat de Sophie Talbot, care făcuse ochii mari, şocată că o recunoscuse. Poate mort să fi fost ca să n-o recunoască.

Dumnezeule! Cum de n-o recunoscuse nimeni altcineva?

Şi unde se dusese?

Nu-i păsa. Sophie Talbot nu era problema lui. Măcar atât îi spusese clar.

Iar ea plânsese.

Îşi ignoră şi acest gând. Şi felul în care lacrimile îi scoseseră cumva în evidenţă albastrul ochilor înconjuraţi de genele acelea groase şi negre, şi mai albaştri în lumina gălbuie a lămpilor din han. Special o făcuse, ca să îl manipuleze. Nu cu acest gen de lucruri se ocupau surorile Talbot? Cu prinderea în mreje a aristocraţilor, care le luau de neveste?

Cea mai mare dintre ele se făcuse ducesă, de ce să

nu se facă şi cea mai tânără tot ducesă?

Ei bine, nu-şi găsise fraierul cu el.

Ajunsese aici după ce mituise un valet şi supravieţuise drumului cu trăsura. Sophie Talbot nu era vreo floricică delicată, indiferent de reputaţia ei. Ştia puţine despre ea – doar că era cea mai serioasă dintre surorile Talbot –, sarcină deloc grea, ţinând cont de cât de fluşturatice şi de nerespectuoase la adresa bunei-cuviinţe erau celelalte membre ale familiei.

Acţiunile ei însă nu îi confirmaseră seriozitatea. Mai degrabă o făcuseră să pară cât se poate de nesăbuită.

Bine. Ea n-avea decât să fie nesăbuită, el nu era aşa. Nu avea de gând să zăbovească în preajma ei.

Nu era problema lui.

Se descurcase să ajungă aici; era în stare şi să se întoarcă acasă. El avea altele pe cap. De exemplu, trebuia să se înapoieze în Cumbria, înainte ca tatăl lui să se ţină de cuvânt şi să moară. Regele mai luă o gură de scotch, incapabil să-şi mute gândul de la ideea că tatăl lui era pe moarte. Moartea era destinată de fapt creaturilor cu inimă, iar ducele de Lyne era prea sever şi prea rigid pentru a-i putea curge sânge prin vene. Categoric.

Veniţi de urgenţă. Tatăl dumneavoastră e bolnav.

Un mesaj simplu, scris citeţ de mâna lui Agnes Graycote, intendentă la castelul Lyne încă de pe vremea când Regele era doar un copil. Femeia aceasta îl servise cu credinţă pe duce zeci de ani. Rămăsese şi după plecarea Regelui, după ce ducele pusese capăt drumurilor la Londra, după ce renunţase să mai încerce să se împace cu Regele.

De parcă ar mai fi fost posibilă o împăcare. De parcă nu i-ar fi distrus deja viaţa Regelui cu mândria lui înverşunată de aristocrat. De parcă Regele nu i-ar fi răspuns fiecărei încercări de stabilire a unei întâlniri cu aceleaşi cuvinte – singura pedeapsă decentă la care apelase.

Aproape că Regele nu dăduse curs chemării lui Agnes.

Aproape.

Iar acum era aici, la un han de pe Marele Drum al Nordului, la cincizeci de kilometri de Londra, îndreptându-se spre graniţa cu Scoţia ca să-şi vadă tatăl muribund şi să rostească şi cu glas tare ce avea pe suflet.

„Eu sunt ultimul urmaş al acestei familii”.

Mai trase o înjurătură în întuneric înainte să bea tot scotch-ul, după care lăsă paharul pe pervaz şi se întoarse în pat, unde închise ochii şi îşi propuse să adoarmă. Nu reuşi decât să picotească; Regele nu găsi nimic în mintea lui decât o mare învălmăşeală, îşi reprimă amintirile despre copilăria şi tatăl lui, ştiind că îl vor conduce pe un drum întunecat pe care n-avea chef să-l exploreze, şi preferă să se concentreze asupra unei amintiri mai sigure. Ziua care tocmai trecuse. Cursa. Victoria lui. Şi distrugerea acelui moment.

Nu.

Încercă să nu se gândească la ea. La cererea ei de mai devreme, la apariţia ei. La felul în care livreaua îi cădea cât se poate de prost – pantaloni prea strâmţi, butonii de la jachetă gata să plesnească peste pieptul ei amplu, curbele drăguţe din dreptul şoldurilor. Dumnezeule! Încă era încălţată în conduri de mătase.

Clar, încălţările valetului nu intraseră în preţ.

Se lăsă pe spate şi-şi odihni o palmă grea pe pieptul gol. De ce nu avusese încălţări potrivite? Şi cum de vizitiul lui nu-i remarcase pantofii galbeni caraghioşi?

Pentru că şi vizitiul lui era un prost, desigur.

Regelui nu-i păsa de încălţămintea nepotrivită. O meritase, ba bine că nu. Asta pentru că-l lăsase într-o singură cizmă.

Probabil o dureau picioarele.

Dar la fel ca persoana ei, nici picioarele ei nu îl priveau în niciun fel. Nici patul în care dormea ea acum.

Nu erau problema lui.

Asta dacă dormea. În şură. Înconjurată de tot felul de bărbaţi, printre care s-or fi găsit unii să remarce imediat că nu era bărbat.

Asta dacă bărbaţii dormeau.

Îl trecură transpiraţiile, acut şi nedorit.

Vină. Teamă. *Panică.*

— Fir-ar să fie! Se sculă iar şi se întinse să-şi ia pantalonii de piele înainte ca ecoul înjurăturii să se evapore din cameră.

N-o fi fost ea responsabilitatea lui, dar nu putea sta cu mâinile în sân în timp ce ea suferea Dumnezeu cine ştie ce din partea cine ştie cui. Îşi trase şi cămaşa pe el, dar fără să-şi bage tivul în pantaloni sau să se încheie la gât, după care deschise uşa camerei şi se duse să caute fata.

În han domnea liniştea, în bucătărie lumina era închisă, băutura epuizată, focul din sala principală stins. Privirea îi alunecă pe ceasul din capătul îndepărtat al încăperii. Două dimineaţa – ora asta n-aducea nimic bun pentru cei încă treji.

Ieşi din han, liniştea ciudată a satului englezesc noaptea transmiţându-i o stare de nelinişte, şi se duse direct la grajduri, în timp ce îşi imagină toate scenariile cu care se confrunta Sophie Talbot la această oră.

Intră în clădire aproape alergând, când auzi voci de bărbaţi. Jumătate de duzină, asta dacă numărase bine corul de voci, care râdeau, strigau şi glumeau – se opri chiar lângă o rază de lumină aurie şi ascultă, încercând să se adune şi să înţeleagă ce spuneau.

Şi, ca şi cum întreg universul ar fi ştiut ce anume voia să asculte, o auzi pe ea prima, îi auzi vocea clară şi curioasă, plutind pe deasupra amalgamului de sunete:

— Şi ce fac, o dau peste cap?

King încremeni pe loc când auzi răspunsul.

— Exact.

— Nu cred că are gust prea bun.

Dumnezeule!

— O să-ţi placă, o să vezi, insistă bărbatul. Toată s-o bei. O dai peste cap. O să-ţi placă.

— Dacă zici tu, spuse ea, iar scepticismul din vocea ei se risipi sub corul de îmbărbătări răguşite care îl puse pe

Rege în mişcare fără să-i mai pese că n-avea şanse prea mari în faţa a şase bărbaţi, mai ales când cei şase în discuţie erau beţi şi ahtiaţi după sex.

— Lăsaţi-o-n pace pe această lady, le ordonă el pe cel mai ameninţător ton şi în timp ce intră în camera din mijloc a grajdului, speriind de moarte nu doar grupul de beţivi şi pe infamii care stăteau la masa din centrul lungului coridor dintre boxe, dar şi pe domnişoara în discuţie, încă îmbrăcată cu livreaua.

Cel puţin, el presupuse că din cauza şocului se înecase cu halba de bere pe care tocmai o bea cu înghiţituri mari. Îşi smulse halba de la gură, ocazie cu care berea i se revărsă pe haine, după care o trânti cu o asemenea forţă, încât vărsă şi restul conţinutului pe masă, peste teancurile de cărţi de joc cu care până atunci se jucase faraon.

Se ridică repede în timp ce alţi doi bărbaţi ţâşniră din scaune ca să nu fie udaţi, iar din halbă se rostogoli un păhărel care căzu de pe masă şi reuşi printr-un miracol să nu se spargă, după care îşi continuă drumul pe scândurile podelei ca să se oprească, destul de teatral, la picioarele Regelui.

Îşi ridică privirea de la pahar, iar în minte îi răsunară cuvintele ei de adineaori. „Nu cred că are gust prea bun”.

O învăţau să bea – îi puseseră un shot de whisky într-o halbă de bere – băutura bărbaţilor care voiau să adoarmă repede şi să doarmă bine. Nu fusese deloc vorba de altceva.

Regele îşi drese glasul.

— Sunt sigur că nu te-am auzit bine, Rege, hurui ducele de Warnick cu accentul lui scoţian. Aş putea să jur că i-ai zis băiatului „lady”.

Warnick era şi el în grajd, bineînţeles. Omul acesta îşi petrecuse toată viaţa departe de lumea bună. Dacă existase vreodată cineva pentru care titlul să reprezinte o povară, de duce era vorba. Indiferent însă de dispreţul lui faţă de societate, ducele nu era martorul ideal pentru deghizarea nebună şi planul nechibzuit al lui Lady Sophie.

De ce naiba nu-şi găsise un culcuş de îndată ce văzuse că ducele era în grajduri?

Privirea Sophiei se intersectă brusc cu a lui, iar obrajii ei, deja roşii din cauza experienţei alcoolice, se înroşiră ca focul de jenă. Îi putea citi stăruinţa din ochii mari şi albaştri, pe care o ignoră. Se săturase până peste cap de femeia asta şi de problemele pe care le isca. O voia cât mai departe de el.

— Ai auzit bine. E femeie. Oricine are ochi poate să vadă.

Judecând după gurile căscate din jurul mesei, s-ar fi putut trage concluzia că tocmai cine avea ochi nu putea să vadă. Numai că urechile lor nu-i înşelară, era sigur, când ea îşi dădu drumul la gură şi se repezi asupra lui.

— Cum ai putut face una ca asta? zise ea, furioasă din cauza unei asemenea frustrări, cu pumnii înfipţi în şolduri şi cu faţa spre el, rigidă ca o scândură. Ai distrus totul!

— *Eu* am distrus totul? repetă el, mai mult decât scandalizat. Tu eşti cea care şi-a închipuit că poate să scape din idioţenia asta.

— Stai aşa. E fată? întrebă unul dintre ceilalţi bărbaţi de la masă.

— E bine că te-ai prins şi tu, rosti afectat ducele, foarte amuzat.

— Dar are livrea, insistă beţivul.

— Are, da, zise şi Warnick în timp ce o analiză din priviri. Dar dacă mă uit mai bine…

— Ajunge! ţipă Sophie, ridicând o desagă din pânză de sac de pe podea pe care o aruncă peste umăr, după care trecu ca o furtună pe lângă Rege în drum spre ieşire.

Regele se întoarse spre duce.

— Gata cu măsuratul din priviri.

— Doar un pic m-am uitat.

— Te-ai uitat ore întregi. N-ai fost în stare să observi nici măcar că n-are cizme.

Sprâncenele ducelui se înălţară brusc, în timp ce din piepturile celorlalţi bărbaţi din grajd se înălţă un cor de

strigăte neîncrezătoare.

— Asta am fi putut observa! zise râzând unul dintre ei.

— Văd că nu, sublinie Regele. Văd că nu sunteţi în stare să vedeţi decât ce vreţi. Oricum, nici în ruptul capului nu putea pricepe cum de le scăpase faptul că Lady Sophie Talbot nu era decât... o lady.

— Şi cine e? se interesă Warnick.

Regele n-avea de gând să-i spună.

— N-ai tu treabă.

Ducele pufni afectat.

— Ba cred că am.

— Mă rog, va trebui să te obişnuieşti cu ideea că n-ai.

Regele n-avea timp de împunsături verbale cu un scoţian. Se întoarse pe călcâie şi ieşi din grajd, vrând să dea de fată.

O prinse din urmă când ajunsese pe drum, la zece metri de intrarea în han. Ea mărşălui în continuare, cu spatele drept şi capul sus.

— Lasă-mă!

— E miezul nopţii. Unde vrei să pleci?

— Credeam că e evident, răspunse ea. Departe de tine.

— Şi ai de gând să mergi pe jos până acolo?

— Mă ţin picioarele, mulţumesc de grijă.

— N-o să te mai ţină după un sfert de oră pe drumul ăsta. Totuşi, de ce n-ai luat cizmele?

Nu răspunse.

— N-ai avut suficienţi bani?

— Ba am avut bani, bombăni ea.

— Păi şi?

Nu căpătă niciun răspuns, deoarece Sophie taman ce călcă pe o piatră şi icni de durere.

— Vezi? zise el, neputând să-şi mascheze aroganţa din ton.

Sau poate nici nu voise. Oricum, asta o făcu să se întoarcă spre el.

— Pe durata a douăsprezece ore, m-ai făcut stupidă şi

nebună, m-ai acuzat că încerc să te păcălesc să te însori cu mine, mi-ai zis că-s neinteresantă şi mi-ai scos în evidenţă defectele corporale.

Ce?

— Nu ţi-am scos niciodată în evidenţă defectele corporale.

Sophie îşi încrucişă braţele.

— Livreaua, milord. Că nu mi se potriveşte.

Tresări.

— Păi *nu* ţi se potriveşte.

Ea scoase un sunet de frustrare şi tăie aerul cu mâna.

— Nu contează. Acestea fiind spuse, nu înţeleg de ce simţi nevoia să te ţii după mine tocmai când fac exact ce mi-ai spus să fac de când ne-am întâlnit – să te las în pace.

Cu toată sinceritatea, nici el nu pricepea de ce. Dar cumva era necesar.

— Şi nu ţi-am zis niciodată că eşti neinteresantă.

— Nu. Ai folosit termenul nedistractivă, cu atât mai jignitor cu cât a trebuit să inventezi un cuvânt special pentru mine, atât de plictisitoare sunt.

— Nu-i deloc acelaşi lucru. Îşi chinui creierii să găsească un epitet mai puţin adecvat descrierii lui Lady Sophie Talbot decât neinteresant.

— Şi uite cum revenim la mine cea neinteligentă.

Îi întoarse spatele şi-şi continuă drumul. El observă că şchiopăta, ceea ce nu era de mirare – pe drumurile astea de-abia se puteau deplasa roţile trăsurilor şi potcoavele cailor.

Îl deranja că şchiopăta, un semn de slăbiciune care îi trezi anumite sentimente faţă de ea pe care ar fi preferat să nu le ştie, pentru că acum îi era imposibil să o lase singură, pradă lupilor care pândeau pe drum. Indiferent de cât îşi jurase în sinea lui că nu era responsabilitatea lui.

Avea să o trimită pachet acasă în prima diligenţă care apărea la răsăritul soarelui. Precis putea cumpăra o rochie de la o servitoare de la han. Trebuia să fie darnic cu banii, dar merita cu vârf şi îndesat ca să o trimită pe enervanta

femeie înapoi în Londra.

— Hai înapoi în han, spuse el. O să găsim un pat, şi mâine o să pleci acasă.

— Mă descurc şi singură să ajung acasă, zise ea. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine.

Oftă cu toată exasperarea.

— Ai putea avea bunăvoinţa să-mi accepţi oferta de ajutor.

— Iartă-mă că nu cad în genunchi pentru că un aristocrat s-a milostivit să mă tolereze doar după ce a aflat că îşi riscă reputaţia.

Atinsese o coardă interesantă, se părea. Nu se putu abţine şi o atinse din nou.

— Cineva trebuie să-şi asume responsabilitatea pentru tine. Altfel sigur vei provoca o scenă.

Asta o făcu să se oprească. Se întoarse spre el.

— Eu nu provoc scene.

Sprâncenele lui se ridicară brusc.

— Numai asta faci, drăguţă, provoci scene.

— Nu-s drăguţa ta, zise ea şi-şi încordă pumnii pe lângă corp.

— Aici ai perfectă dreptate, fu el imediat de acord. Pe mine mă atrag specimenele mai feminine.

Umerii ei căzură pentru o clipă – abia imperceptibil –, iar Regele ar fi vrut să-şi retragă cuvintele. Nu era adevărat. Era foarte feminină. Chiar acum, când primise lovitura dată de cuvintele lui, avea o aură extrem de feminină, care ar fi putut scăpa la prima vedere.

Oricum nu-i păsa. Nu era interesat de feminitatea ei. Era al dracului de îndărătnică şi dădea prea multe bătăi de cap. Şi dacă era ceva care nu-i plăcea, acelea erau femeile care dădeau bătăi de cap.

Dar îi rănise sentimentele. Asta îl tulbura într-o oarecare măsură, pentru că ea nu era genul care să se simtă jignită prea uşor. Într-adevăr, şi acum pornise din nou la drum cu spatele şi umerii drepţi şi cu garda ridicată.

Era un subterfugiu. Scopul acestui subterfugiu era să-l

împiedice să înţeleagă adevărul.

O ştia şi el, pentru că apelase la un subterfugiu similar.

„Nu are absolut nimic neinteresant”.

Strigă după ea:

— N-ai cum să mergi pe jos până în Londra.

— Vezi că nu ştii nimic, zise ea, fără să încetinească pasul. Nu mă întorc în Londra. Merg spre nord.

— Nu şi dacă mergi în direcţia asta, zise el, până să priceapă exact ce zisese. Ia stai aşa. Spre nord? De ce?

Sophie se opri.

— *Aici* e spre nord.

— Nu, răspunse el. E spre sud.

Ea privi de-a lungul drumului întunecat.

— Eşti sigur?

— Foarte. De ce vrei să mergi spre nord?

Se roti pe călcâie şi îşi începu marşul în direcţia opusă.

— Pentru că mă duc acasă.

Era probabil cea mai frustrantă femeie pe care o întâlnise vreodată.

— Londra e în sud.

— Da. Am şi eu câteva cunoştinţe generale de geografie.

— Da, în schimb nu prea le ai cu direcţia.

Nici asta nu o făcu să se răzgândească. Merseră câteva minute în tăcere, până când ajunseră iar în dreptul luminilor de la Vulpea şi Şoimul. Regele nu se mai putu abţine:

— Dacă zici că Londra nu e acasă, unde e casa ta?

— În Cumbria.

Îngheţă. Ce fel de joc juca? *El* mergea în Cumbria. Acasă la el.

Fiicele Periculoase.

Porecla îl bântui cu un sentiment acut al zvonurilor despre surorile Talbot – bogate, dar nu neapărat de calitate. Fie îşi cumpărau mariajele cu nobili, fie furau

titluri, iar cea mai rapidă cale de a fura un titlu era să îşi distrugă reputaţia în braţele unui nobil.

O trăsură care să meargă în Cumbria putea contribui cu uşurinţă la ruinarea unei reputaţii.

Chiar că periculoase.

Dumnezeule! Chiar avusese dreptate mai devreme. Fata voia să pună mâna pe el. Vina pe care o simţise că o lăsase pradă bărbaţilor din grajduri dispăru, fiind înlocuită de furie oarbă.

— Aşadar, ăsta ţi-a fost planul. Să pui mâna pe mine.

Se încruntă brusc la el.

— Poftim?

— De unde ai ştiut că merg spre Cumbria? Tot de la valet ai aflat?

— Mergi în Cumbria? întrebă ea, foarte surprinsă.

Miji ochii spre ea.

— Sfiala asta nu te prinde deloc bine, Sophie. Îi omisese dinadins titlul cu care ar fi trebuit să i se adreseze.

— Iar eu, care eram atât de disperată să te fac să mă placi.

Ridică o sprânceană.

— Spune-mi adevărul.

— E destul de simplu. Merg în Cumbria. Primii zece ani de viaţă mi i-am petrecut la Mossband.

Râse, dar fără să fie amuzat.

— N-am auzit în viaţa mea o minciună mai gogonată.

— E adevărat. Nu că aş înţelege de ce te preocupă.

— Bine. Îţi intru în joc, se răsti el. Pentru că şi eu mi-am petrecut copilăria în Longwood. Dar deja ştiai asta.

Scutură din cap că nu.

— Nu-i nicio moşie Eversley acolo.

Pufni enervat.

— Nu. Dar există castelul Lyne.

Se pricepea de minune să pară surprinsă.

— Şi ce-are asta de-a face cu povestea?

— Mare păcat că pleci din Londra. Ar fi trebuit să te faci actriţă. Făcu o pauză, după care spuse: Iar acum ar fi

trebuit să-ţi dau replica aia că tatăl meu este ducele de Lyne?

— Poftim? Chiar era bună la simulat ignoranţa.

— Da. Ce surpriză, rosti el tărăgănat. Se săturase de ea. Crezi că sunt aşa de prost încât să cred că una dintre Fiicele Periculoase nu ştia că marchiz de Eversley este un titlu de curtoazie?

— Prost sau nu, ăsta e adevărul. Habar n-aveam că o să fii duce.

— Orice lady nemăritată din Londra ştie că o să fiu duce.

— Îţi garantez că doar cele interesate sunt la curent.

Făcu abstracţie de replica ei acidă.

— Sunt considerat de departe cea mai bună partidă.

Ea pufni în râs.

— Sigur că da, cu o aşa autosuficienţă. Ca să-ţi fie clar, milord, eşti o partidă groaznică.

— Iar tu eşti o mincinoasă groaznică. Pot să trag concluzia că alegerea destinaţiei în nord avea menirea să mă atragă să-ţi ofer transport, de vreme ce ne îndreptam amândoi în aceeaşi direcţie?

— Concluzia ta e incorectă.

— Nu face pe nevinovata cu mine, zise el, băgându-i un deget în faţă. Îţi înţeleg perfect toate planurile astea bizare. Voiai neapărat să mă faci să mă implic.

Sophie clipi nedumerită.

— Să te implici? În ce?

Îi aruncă un zâmbet compătimitor.

— Sunt sigur că-ţi dai seama şi singură. Femeile din familia ta sunt mai mult decât pricepute.

Acum înţelegea.

— De parcă te-aş lăsa prin preajma mea. Nici măcar nu-mi placi.

— Dar cine-a zis ceva despre plăcut? Rămase cu gândul la felul în care şi-ar fi petrecut timpul în călătoria spre nord. Nu contează. Nu-mi pasă unde vrei să ajungi. N-ai să mă păcăleşti să mă însor cu tine. Sunt mai deştept

decât restul bărbaţilor din Londra, drăguţă. Iar tu nu eşti nici pe departe la fel de apetisantă ca surorile tale.

Cuvintele rămaseră suspendate în aerul de noapte târzie, iar singurul indiciu că le auzise fu îndreptarea uşoară a spatelui. El răsuflă cu obidă şi rezistă tentaţiei de a înjura din tot sufletul. Ultimul lui comentariu fusese crud. Îşi dăduse seama de asta din secunda în care cuvintele îi ieşiseră din gură. Era cea mai ştearsă dintre surorile Talbot, era adevărat. Iar asta îi scădea drastic şansele de măritiş. Avea avere şi cam atât.

Surprinzător era însă că... acum nu i se părea deloc ştearsă, îmbrăcată în livreaua şuie şi cu pantofii stâlciţi, stând pe Marele Drum al Nordului cu raze de lună prin păr.

Urmă o tăcere prelungă, pe parcursul căreia Regele deveni din ce în ce mai neliniştit, cu aceleaşi cuvinte repetate la nesfârşit în cap. Ar fi trebuit să-şi ceară scuze înainte ca ea să facă ceva oribil, ca de exemplu să plângă.

Ar fi trebuit să-şi dea seama. Pentru că Lady Sophie Talbot nu începu să plângă acolo, pe Marele Drum al Nordului în toiul nopţii, la kilometri buni depărtare de orice loc sau persoană care ar fi putut să o ajute, alături de un om care o antipatiza şi o jignea fără să merite. Nu făcu deloc aşa ceva.

În schimb izbucni în râs.

În hohote de râs.

Regele tresări. Ia te uită. La asta nu se aşteptase.

Nu-i păsa de nota dispreţuitoare din râsul ei şi îi păsă şi mai puţin când ea îi spuse:

— Singurul lucru pe care l-am vrut vreodată de la tine a fost să mă conduci la Mayfair, rosti ea rar, ca şi cum s-ar fi adresat unui copil. Pentru că m-ai refuzat, a trebuit să iau lucrurile pe cont propriu şi cred că – îşi ridică uşor vocea ca să nu-l lase să intervină – lucrurile nu au luat deloc o întorsătură în favoarea mea. Dar până la urmă au început să se îmbunătăţească şi fără amestecul tău. Acum am un plan. Un plan care nu te include pe tine, ajutorul tău sau bunăvoinţa ta. Din fericire, pentru că oricum nu te-ai oferit

să mă ajuţi şi nici n-am văzut vreun semn al bunăvoinţei tale.

Deschise gura să răspundă, dar ea îl opri din nou.

— Vreau să fiu cât se poate de clară. Mă duc în nord ca să scap de absolut tot ceea ce eşti şi reprezinţi tu. Eşti întruchiparea a tot ceea ce urăsc eu la aristocraţie – eşti arogant, insipid, n-ai niciun scop în viaţă, te bazezi doar pe titlul şi pe averea ta, care ţi-au parvenit fără niciun efort din partea ta. N-ai nicio idee-n cap – de parcă ţi-ai folosi inteligenţa doar pentru a seduce femei şi a câştiga curse stupide de trăsuri. În caz că nu ai remarcat, mă descurcam de minune în grajduri până când ai apărut tu şi m-ai dat de gol. Iar după ce am plecat, hotărâtă să mă duc singură în nord, tu ai venit după *mine!* Şi tot eu sunt cea care vrea să te păcălească să te însori cu mine? Făcu o pauză. Nu ştiu cum altfel aş putea să ţi-o zic mai direct. Lasă-mă în pace!

Ştia şi el ce reputaţie are. Se spetise să şi-o cultive – Haimanaua Regală, mult prea mult farmec şi mult prea puţină ambiţie, un bărbat care înflorea pe seama scandalurilor şi în jurul căruia se stârneau mereu bârfe. Asta îl ajutase enorm să păstreze distanţa faţă de femeile cărora nu le putea promite mai mult de o noapte, pentru că nu avusese niciodată intenţia să se însoare.

Şi chiar şi aşa, stătea aici, în drumul unui han, ascultând tirada Sophiei Talbot care îi ataca legenda construită cu grijă, iar cuvintele ei îl dureră mai mult decât ar fi trebuit.

N-ar fi trebuit să îi pese ce credea fata asta simplă şi neimportantă despre el.

Nu îi păsa.

Într-adevăr, cel mai bine era dacă mergea fiecare pe drumul său şi nici că se mai întâlneau vreodată. El trebuia să se gândească la tatăl muribund. Îl aştepta un viitor plin de responsabilităţi nedorite. Un trecut despre care spera că nu va trebui să şi-l mai confrunte. Trebuia să o lase aici. Să uite că se întâlniseră vreodată. Şi exact asta avea de gând să facă de îndată ce îi spunea tot ce mai avea de spus.

— Ai avut un noroc chior că am venit după tine, că altfel ai fi mers toată noaptea către sud.

Privirea i se îngustă spre el.

— Oh, da. Mi-ai adus noroc cu carul din clipa în care aproape m-ai pocnit cu cizma în cap.

Dacă n-ar fi fost atât de furios, poate replica ei – rostită pe un ton la fel de sec ca vinul – i s-ar fi părut amuzantă. În schimb, mai aruncă o privire lungă către ea, poposind asupra tălpilor.

— O să-ţi doreşti tu să-mi fi acceptat ajutorul când am avut chef să ţi-l ofer.

— Nu ţi-aş accepta ajutorul nici dac-aş muri de foame, iar tu ai trece pe lângă mine cu un căruţ plin de ceai şi prăjiturele.

Se întoarse pe călcâie, gata să o lase singură pe afurisita asta de femeie pe afurisitul de drum ca să-şi vadă de afurisitele ei de planuri. Nu era problema lui. De câte ori trebuia să şi-o mai repete? Dacă voia să fie lăsată în pace, atunci avea să o lase în pace. Cu plăcere.

Fără bani.

Fără haine.

Fără încălţări.

Ezită şi se urî pentru asta. Se urî şi mai tare când se întoarse către femeia asta nerecunoscătoare şi o întrebă dintr-o suflare:

— Şi cum ai să ajungi acolo?

— Ca orice om normal, răspunse ea foarte calm. Cu trăsura.

— Ai uitat că ai nevoie de bani ca să-ţi cumperi bilet?

Sigur avea să-i ceară bani. Iar el avea să-i dea. Nu înainte de a o lăsa să se înjosească.

În loc să se arate surprinsă sau dezamăgită, Lady Sophie Talbot zâmbi, arătându-şi dinţii albi în lumina lunii.

— N-am nevoie de aşa ceva.

Zâmbetul ei îl neliniştea. Tresări.

— Acum şase ore n-aveai nicio leţcaie.

Ridică din umeri.

— Lucrurile s-au mai schimbat.

Îl apucă groaza.

— Ce-ai mai inventat?

— N-oi fi eu la fel de apetisantă ca surorile mele, milord, replică ea, făcându-l să urască apropoul la insulta lui de mai devreme. Dar mă străduiesc şi eu.

Ce naiba mai însemna şi asta?

Îşi înălţă bărbia în direcţia hanului.

— Somn uşor.

Cu ocazia asta se descotorosi de ea şi o părăsi definitiv, spunându-şi pentru ultima dată că nu era problema lui.

*

De abia a doua zi de dimineaţă constată Regele ce problemă uriaşă era, când ieşi din han, frustrat şi obosit, şi trecu pe lângă ceilalţi şase concurenţi care-şi vedeau de cabrioletele lor, pe care le pregăteau pentru cursa din acea zi. Planul lui era simplu: înlocuirea roţii avariate, priponirea cailor şi apoi să-i dea bice până în nord, departe de locul acesta, de noaptea petrecută aici şi de femeia care i se băgase cumva pe sub piele precum un spin invizibil.

Deschise portiera trăsurii şi nu găsi roţile de rezervă pe care se aşteptase să le zărească. Locul era cât se poate de gol şi spaţios. Nici măcar o roată.

Simţi un gol în stomac şi se întoarse la ţanc cât să-l vadă pe ducele de Warnick traversând curtea spre cabrioleta sa imaculată, cu un mare rânjet pe chip.

— Ai pierdut ceva, Eversley?

King mijii ochii spre scoţian.

— Unde sunt?

Ducele se prefăcu a nu şti nimic.

— Unde sunt ce?

— Ştii la ce mă refer, scoţian imbecil. Ce-ai făcut cu roţile mele?

— Cred că vrei să zici roţile *mele.* Warnick zâmbi. Le-

am cumpărat.

— Imposibil, pentru că nu le-am vândut.

— Valetul zicea altceva. Ducele se opri. Ce e ea, valetă? Sau altceva? Valetă sună aiurea. Mai făcu o pauză, în care zâmbi răutăcios. Sună cam pervers, după părerea mea.

Fir-ar să fie.

— Nu-i nicicum, zise el cu un nod de furie în gât. Dă-mi roţile.

Ducele scutură din cap.

— Nu. Am plătit pentru ele. O sumă frumuşică.

— Suficient cât să poată urca în prima diligenţă, cred.

Warnick râse.

— Suficient cât să poată urca în prima sută de diligenţe. Femeia a negociat la sânge.

Regele scutură din cap.

— Nu erau ale acelei lady ca să le poată vinde, şi o ştii şi tu.

— Lady, zici… Regele simţi o dorinţă aprigă să pocnească ceva în timp ce ducele se căţără pe bancheta cabrioletei. Oricum, e problema ta, Eversley. Nu mă priveşte. Eu am dat nişte bani pentru nişte roţi de trăsură şi cu asta afacerea mea a început şi s-a încheiat.

— Nici măcar nu le poţi folosi, încercă Regele să îl convingă. Sunt făcute de comandă pentru cabrioleta mea. Afurisita asta de maşinărie e făcută centimetru cu centimetru la comandă. Warnick n-ar putea face nimic cu roţile dacă nu avea întregul vehicul.

— Asta-i doar o consecinţă minoră, serios. Ba chiar aş zice că am făcut o investiţie bună ca să te ţin departe de cursă, răspunse Warnick înainte să se întoarcă să se uite la ceilalţi călăreţi. Aşa-i, flăcăi? Primi drept răspuns un cor de răspunsuri aprobatoare.

— Doar n-ai de gând să mă laşi aici fără roţi.

— Oh, ba chiar asta am de gând. Ducele salută scurt din cap şi apucă hăţurile. Ai o trăsură minunată cu care o să ajungi la următorul han.

Regele simţi un bolovan în stomac. Era îngrozit de trăsura întunecată şi cavernoasă. Începu să urle.

— Ţi-e frică că o să câştig din nou. De asta refuzi să mă ajuţi.

Warnick scutură din umărul lui solid.

— Nu a zis nimeni nimic că trebuie să jucăm cinstit.

Se puse în mişcare cu un „ihaaa” din toţi rărunchii, cu care ieşi ca din puşcă din curtea hanului împreună cu cei şase călăreţi în spatele lui, lăsându-l pe Rege într-un nor de praf. Alături de o cabrioletă stricată, o trăsură goală şi o dorinţă aprigă de răzbunare. Se întoarse pe călcâie şi porni să-şi caute vizitiul.

Încă nu-şi încheiase socotelile cu Lady Sophie Talbot.

Capitolul 5

Dilema diligenţei:
Drumul Nordului? Sau Nordul Drumului?

Era la un pas să declare cu mâna pe inimă că diligenţele nu erau deloc confortabile. Sophie se foi pe locul ei, încercând din răsputeri să evite contactul vizual cu mulţimea îngrămădită în ceea ce odinioară părea un mijloc de transport imens, iar acum doar un spaţiu extrem de neîncăpător. Din nefericire, avea prea puţin loc la dispoziţie să se foiască şi încă şi mai puţin ca să evite contactul vizual.

Spaţiul era plin de femei şi de copii, niciunul interesat în mod particular de conversaţie, deşi atmosfera ar fi permis acest lucru. Sophie întâlni privirea unei femei tinere pe deasupra spaţiului restrâns dintre banchetele trăsurii. Femeia îşi coborî instantaneu privirea în poală.

— Au! ţipă un băiat în momentul în care Sophie îi trase un cot din greşeală când îşi scoase un ceas din buzunarul interior al livrelei.

— Îmi cer scuze, zise ea.

El se uită chiorâş la ea, apoi la ceas.

— Ce-i ăla?

Se uită surprinsă la el.

— E un ceasornic.

— Şi la ce-i bun?

Nu prea ştia ce să-i răspundă.

— La măsurarea timpului?

— De ce? Întrebarea veni de la fetiţa care stătea pe podea, la picioarele Sophiei. Îşi lungi gâtul ca să se uite la cadranul ceasului.

— Ca să ştim cât timp a trecut de când am plecat.

— De ce?

Sophie îşi reîndreptă atenţia către băiat.

— Ca să ştim cât timp mai e până ajungem la destinaţie.

Fata de pe podea rămase perplexă.

— Dar ajungem acolo când ajungem, nu?

— Îhî, zise băiatul, încrucişându-şi braţele şi sprijinindu-se de spătarul banchetei. E pierdere de vreme să te mai gândeşti cât durează.

Sophie nu mai întâlnise nişte copii atât de fatalişti în viaţa ei.

Deşi, trebuia să recunoască, nu era chiar adevărat ce le spusese. Nu era doar curioasă să ştie când vor opri data viitoare pe traseu – mai calcula şi distanţa dintre ea şi marchizul de Eversley, care precis se înfuriase când constatase că îi vânduse roţile de trăsură ca să aibă bani de drum.

Avea mari îndoieli că el era convins că o meritase.

Nici nu i-ar fi păsat că nu fusese furt, propriu-zis. Intenţiona să-i înapoieze toţi banii.

Dar mai întâi trebuia să ajungă în nord.

Nord.

Luase această decizie forţată de împrejurările din noaptea trecută, în timp ce încercase să adoarmă în şura prea puternic luminată, sub nişte ziare vechi din care îşi

încropise o pătură. Neputând să adoarmă, se ridicase în capul oaselor, ocazie cu care descoperise că foile aparţineau unui ziar de scandal, vechi de câteva luni. „Una dintre Fiicele Periculoase găsită cu Derek Drury” era unul dintre titlurile mari, iar articolul se referea la un moment extrem de scandalos, când se presupunea că Sesily se aflase în podul teatrului lui Derek Hawkins. „Sesily l-a scandalizat în secret pe starul scenei?” se întreba cel de-al doilea articol. Părea că erau multe de spus despre acea după-amiază.

Nu aşa se petrecuseră lucrurile.

Sesily nu făcuse nimic scandalos în acea zi. Sophie ştia pentru că o însoţise şi ascultase alături de ea nesfârşitele monoloage monotone ale lui Derek Hawkins în care îşi lăuda talentul neasemuit, alternând formulări precum „sunt cel mai bun artist al vremurilor noastre” cu „sunt un geniu al epocii”. La un moment dat, omul acela îngrozitor chiar sugerase că ar putea să joace foarte bine şi rolul de prim-ministru. Şi vorbise la modul serios.

Cel mai obraznic lucru pe care îl făcuse Sesily fusese să-l întrebe pe Hawkins dacă o considera muza lui. La care el răspunsese că el era atât de sus deasupra tuturor, încât nici de muză n-avea nevoie; muza lui venea din sinea lui. Îşi era propria muză, odioasă şi nesuferită.

Iar dacă ar fi fost rost de scandal în acea după-amiază, experienţa ar fi fost mult mai savuroasă pentru Sophie. Articolele de ziar însă nu erau interesate de adevăr. Le păsa de „Cancanurile Talbot”, rubrica în care îşi publicau articolele despre surorile ei. Iar surorile ei se dădeau în vânt după aşa ceva. Şi-o amintea pe Sesily citind exact acest articol cu voce tare.

Sophiei însă nu-i plăcea deloc. Mototolise nervoasă ziarul şi meditase la opţiunile pe care le avea. Nu la opţiuni. La o opţiune. Singura. Pentru că adevărul era că femeile din Anglia nu aveau opţiuni în anul 1833. Aveau de urmat doar calea pe care fuseseră îndrumate. Pe care fuseseră obligate să o urmeze. Pentru care trebuiau să fie recunoscătoare că

fuseseră obligate să o urmeze.

După care stătuse pe drumul pietruit din faţa hanului Vulpea şi Şoimul, uitându-se la marchizul de Eversley, întruchiparea aroganţei, plecând cu pas grăbit de lângă ea, arătând oarecum impecabil, chiar dacă avea o cizmă lipsă. Iar acel bărbat – de o aroganţă atât de mare încât se autointitulase Regele – luase decizia în locul ei.

Nu avea de gând să revină pe acel drum. Îşi croia singură unul.

Spre nord.

Către locul în care nu fusese judecată niciodată, unde trăise departe de ameninţări cu insulte, ofense sau distrugerea reputaţiei. Către locul în care putea fi ea însăşi, nu cea mai ştearsă, cea mai puţin interesantă şi *nedistractivă* dintre surorile Talbot, ci doar Sophie, o fetiţă care visa să fie proprietăreasa unei prăvălii de cărţi.

Avea să-şi ducă traiul departe de strălucirea şi bârfele sălilor de bal din Londra, departe de ziarele de scandal, departe de aristocraţie. Urma să fie foarte fericită. Fără bărbaţi precum odiosul marchiz de Eversley, care să îi stabilească vreun standard de corectitudine.

Urma să-şi anunţe familia de decizia de a se stabili în Cumbria. Cu bucurie. Tatăl ei avea să-i trimită bani şi ar fi putut începe o viaţă nouă, odată scăpată de lumea bună.

Cu bucurie.

Se sprijini de o valiză foarte neprietenoasă, al cărei colţ i se înfigea în ceafă. Nu-i păsa. Era prea ocupată să viseze cu ochii deschişi la noua şi revigoranta ei viaţă. Departe de ochii reci şi nepăsători ai societăţii.

Urma să închirieze camerele de deasupra uneia dintre prăvăliile înşirate pe şoseaua principală din Mossband. Sigur îşi aminteau de ea – aveau să o primească cu braţele deschise. Negustorul de mărunţişuri, măcelarul, brutarul. Se întrebă dacă doamna şi domnul Lander mai ţineau brutăria – el cu zâmbetul lui larg, iar ea cu şoldurile ei late – şi dacă încă mai coceau chifle umplute cu scorţişoară şi miere. Se întrebă dacă Robbie mai era încă acolo.

Fiul brutarului se lungise şi se subţiase, cu zâmbetul lui cuceritor şi lucirea jucăuşă din priviri. Era cu doi ani mai mare decât ea şi îi fusese tovarăş de joacă după-amiezile, când fura de la brutărie una dintre acele chifle lipicioase şi dulci, când îşi lingeau zahărul de pe degete, iar orele până la cină zburau în timp ce îşi făceau planuri de viitor.

Urmau să se căsătorească, aşa îi promisese Robbie pe când erau prea tineri ca să înţeleagă adevărata însemnătate a cuvântului. Într-o bună zi, el avea să fie brutarul de la Mossband, iar ea femeia care conducea librăria. S-ar fi trezit înainte de răsăritul soarelui şi ar fi muncit cu bucurie toată ziua, iar mirosul acelor chifle le-ar fi înmiresmat părul, hainele şi cărţile.

Sophie îşi dăduse seama imediat că dacă nu existau cătuşe care să o ţină legată de Londra şi de lumea bună, librăria era ca şi a ei. Tatăl ei trebuia să-i trimită bani, iar ea avea să transforme Mossbandul în cel mai cult oraş din Ţinutul de Nord. Era singura librărie din zonă – cărţile soseau cu poşta de la Londra când era ea copil sau fuseseră cumpărate în vrac când tatăl ei călătorise la Newcastle ca să negocieze preţul cărbunelui. Întotdeauna îşi amintea de „fetiţele lui”, cum îşi alinta el fiicele, şi le aducea cadouri – panglici de păr pentru Seraphina, haine sofisticate pentru păpuşile Selestei, aţe de mătase în toate culorile posibile pentru Sesily, dulciuri pentru Seline. Pentru Sophie cărţi.

Tatăl ei nu era un cititor – nu învăţase niciodată să citească, deşi mintea lui avea o înclinaţie stranie către numere – aşa încât lăzile cu cărţi pe care le aducea cu el erau întotdeauna eclectice: texte despre zootehnie, dizertaţii economice, cataloage de călătorii, manuale de vânătoare, patru versiuni diferite a *Cărţii de rugăciuni obşteşti.* Odată venise acasă cu o colecţie obscură de gravuri din India, pe care guvernanta ei o luase rapid şi nici că o mai adusese înapoi.

Pentru oricare altă fetiţă, cutiile tatălui ei n-ar fi prezentat niciun interes. Pentru Sophie însă erau magice.

Cărţile fuseseră ca nişte aventuri legate în coperte de piele, cu mii de pagini despre lumi îndepărtate, oameni deosebiţi şi pline de lucruri înţelepte. Şi ca o fericire pură, nealterată. Le strânsese în dormitorul ei, mai întâi pe rafturi, apoi pe podea, pentru ca în final mama ei să îi instaleze nişte dulapuri în care să-şi ascundă cărţile. Livrările de cărţi nu se opriseră însă niciodată, aşa că Sophie îşi imaginase întotdeauna că pe mama ei nu o deranjaseră prea mult părerile ei. Asta până la serata de vară de la casa Liverpool, când mama se arătase oripilată de opiniile ei. La fel ca restul Londrei.

Amintiri reci se instalară în sufletul ei – cei mai puternici membri ai Londrei îi întorseseră pur şi simplu spatele, de parcă nici n-ar fi existat. O exilaseră. Mai rău. O făcuseră invizibilă.

Nu putea să se întoarcă; nu putea decât să meargă înainte. Şi avea să-şi creeze propriul viitor revenind la cele mai dragi amintiri din trecut.

Iar dacă Robbie era încă acolo, poate că avea să-şi respecte promisiunea făcută odinioară. Poate urma să o ia de nevastă. Gândul acesta îi provocă o durere în piept – la ideea de a fi măritată. De a fi iubită. Robbie avea un zâmbet minunat. Iar el o ascultase întotdeauna când îi povestise despre cărţile şi ideile ei.

Dacă se căsătoreau – ei bine, erau lucruri mai groaznice decât măritişul cu un prieten vechi. Iar dacă nu – tot va avea librăria. Şi erau lucruri mult mai groaznice decât asta.

Deschise ochii şi întâlni privirea tinerei mame care stătea vizavi de ea. În loc să-şi mute privirea jenată, de data asta tânăra femeie îşi înclină uşor capul, trădându-şi curiozitatea. Privirea femeii alunecă de-a lungul chipului şi gâtului Sophiei şi se opri asupra locului în care nasturii hainei plesneau peste piept, iar Sophie nu se abţinu să nu se uite şi ea.

Văzu un nasture care se deschisese, dezvăluind o cămaşă albă de batist şi o umflătură care nu era deloc

masculină.

Sophie îşi strânse brusc haina, încheie încă o dată nasturele şi se uită din nou în ochii femeii. Aceasta făcu semn din cap spre bereta Sophiei.

— Vezi că-ţi stă într-o rână.

Sophie întinse mâna şi găsi o şuviţă lungă şatenă care îi evadase din agrafe.

Deschise gura să îi ofere o explicaţie, dar o închise pentru că nu-şi putu găsi cuvintele. Scutură din umeri. Femeia îi zâmbi, înţelegându-i secretul, apoi se apropie spre ea ca să-i şoptească:

— Mă întrebam de ce un servitor dichisit circulă cu diligenţa.

Nu îi trecuse prin cap că livreaua ar putea atrage atenţia în lumea aceasta, când în lumea din care venea o făcuse invizibilă.

— Cred că e evident că nu sunt servitor.

— Doar pentru cineva care e atent. Majoritatea oamenilor nu sunt, zise tânăra, înainte de a se uita spre băiatul care stătea lângă Sophie. Dă-i-l înapoi, John.

Sophie se uită spre băiat care rânjea la ea în timp ce legăna ceasul între degete.

— N-aveam de gând să-l iau.

— N-avem de unde să ştim, zise femeia. Şi ai promis să nu mai buzunăreşti pe nimeni.

— Nu eşti mama, să ştii.

Femeia se încruntă la el.

— Doar fiinţa cea mai apropiată de o mamă pe care ai avut-o.

Băiatul îi înapoie ceasul.

— Mulţumesc, zise Sophie, realizând ulterior că nu trebuia să îşi exprime recunoştinţa pentru înapoierea unui obiect personal.

— Cu plăcere, răspunse John cu un zâmbet, după care se aplecă în faţă şi adăugă: Dacă ar fi să fur ceva, aş încerca să-ţi şutesc tolba.

Sophie se aplecă şi ridică tolba de la picioare în poală.

— Mulţumesc pentru avertisment.

John o salută cu mâna la şapcă.

Femeia de vizavi îşi aşează una din bucle după ureche şi râse scurt şi stins, aducându-i aminte Sophiei că nu prea era nimic amuzant într-o diligenţă aglomerată. Întâlnind privirea Sophiei, femeia se prezentă:

— Eu sunt Mary. Îşi întinse bărbia spre fata de pe podea. Ea e Bess. Bess zâmbi, iar Mary arătă spre băiat. Iar pe John l-ai cunoscut.

Sophie încuviinţă din cap şi dădu să se prezinte şi ea, dar femeia ridică o mână.

— Iar tu eşti un servitor dintr-o casă bună.

Asta ca să-şi readucă aminte că pentru ceilalţi călători era doar un valet. Sophie încuviinţă din cap.

— Matthew, zise ea, cerându-şi scuze în gând valetului căruia îi fura identitatea.

Mary se lăsă pe spate pe locul ei.

— Încântată de cunoştinţă.

Dacă făcea abstracţie de miros şi de aglomeraţie, călătoria cu diligenţă nu era atât de groaznică pe cât îşi imaginase. Poate că lucrurile aveau să se îndrepte până la urmă.

În momentul în care gândul acesta i se înfiripă în minte, trăsura începu să încetinească. Fata de la picioarele ei se ridică.

— Am ajuns!

— Nici măcar nu ştii unde tre să ajungem, se răţoi John.

Fata se uită urât la el.

— Ştiu că dacă oprim înseamnă că am ajuns *undeva,* răspunse ea repede.

— Ia faceţi linişte, şopti Mary în timp ce îşi lungi gâtul să se uite peste cele două femei adormite care blocau fereastra trăsurii.

Sophie îi urmări privirea şi văzu cum copacii de pe marginea drumului nu se mai mişcă.

— N-am ajuns nicăieri.

De afară se auzi o conversaţie înfundată în timp ce femeia se uita pe celălalt geam, după care se întoarse spre Sophie.

— E posibil să fii căutată?

Ţinând cont de faptul că împrumutase o sumă semnificativă de bani fără ca el să ştie, Sophie îşi imagină că era posibil ca marchizul de Eversley să o caute. Se aplecă spre geam.

— Sper că nu.

— Ieşi afară! tună o voce de bărbat.

— Dumnezeule, mormăi cealaltă femeie.

— Ştiu că mă auzi!

Sophie simţi un junghi în piept. Eversley o găsise. Iar de îndată ce punea mâna pe ea, îşi putea recupera banii şi o putea trimite fără să stea pe gânduri înapoi în Londra. Dacă era mărinimos, ar fi trimis-o direct la Londra, îşi dădu ea seama. Dacă era furios, ar fi putut să o lase cu uşurinţă pe marginea drumului să se descurce singură. Din nou. Iar la ultima lor întâlnire nu păruse deloc din cale afară de mărinimos.

Sigur, şi ea îl făcuse arogant, anost şi lipsit de inteligenţă. Epitetele acestea nu aveau darul de a-i cultiva latura mărinimoasă.

— Hai să mergem, fato! N-avem toată ziua la dispoziţie!

După părerea Sophiei, „fato” fusese un termen obraznic şi inutil, dar din propria ei experienţă ştia că Eversley nu se dădea în lături de la obrăznicii.

În interiorul trăsurii se agitau femei şi copii, puneau întrebări despre cine se afla afară şi ce se întâmpla. Nu aveau de gând să o ascundă pe Sophie. La urma urmei, putea să nu fie laşă.

Îşi îndreptă umerii şi se ridică, ocolind-o cu băgare de seamă pe fetiţa de pe podea, ca să apese pe mânerul portierei.

— Stai! strigă Mary.

Sophie se întoarse.

— Nu-i nimic de făcut. După mine a venit.

— Nu deschide uşa, zise ameninţător femeia. Dacă o deschizi, n-o mai poţi închide.

Sophie încuviinţă din cap, cuprinsă de tristeţe la gândul că femeia aceasta, pe care n-o cunoştea decât de un sfert de oră, încerca să o protejeze.

— Ştiu. Dar i-am greşit. De mai multe ori. Iar acum vrea să se răzbune.

După care deschise portiera ca să se predea lui Eversley.

Doar că bărbatul de afară nu era Eversley.

Niciunul dintre bărbaţii de afară nu era Eversley.

Sentimentul de uşurare fu rapid înlocuit de nelinişte. Cei trei nu erau pe urmele ei, dar bărbaţii aceştia erau cu certitudine mai sărăcăcios îmbrăcaţi decât marchizul şi cu siguranţă arătau mai infam decât el. Tresări.

— Cine sunteţi?

— Eu pun întrebările, băiete, îl anunţă bărbatul aflat la cea mai mare distanţă. Frumos din partea ta că vrei să faci pe eroul, dar mai bine dă-te din calea noastră şi lasă-ne să luăm ce vrem.

Acum pricepu.

— Sunteţi tâlhari.

— Nu chiar, zise el.

— Aţi oprit o diligenţă care mergea spre nord cu intenţia de a ne jefui şi, din câte-mi pare mie, să ne omorâţi, insistă ea, ignorând icnetele şi ţipetele provocate de vorbele ei, provenite din interiorul trăsurii. Sunteţi tâlhari. Îşi înălţă privirea spre capră. Ce-aţi făcut cu vizitiul?

— A fugit ca un laş, aşa cum fac întotdeauna vizitiii.

Oh, Doamne. Nu era cea mai roz dintre situaţii.

— Nu-i lăsa să ne omoare! se auzi un scâncet din diligenţă.

Şeful făcu un pas spre el.

— Nu aveam de gând să vă omor. Dar acum m-ai enervat. Şi mie nu-mi place să mă enervez. Îi susţinu privirea cu ochii lui de un albastru crud şi glacial. N-am de

gând să-l las pe curierul unui nobil să stea între mine şi ceea ce vreau. Dă-te din faţa mea înainte să te omor ca să-mi iau singur ce vreau.

Sophie nu ştia de unde până unde era aşa de curajoasă.

— Şi ce vrei?

— Pe mine mă vrea. Răspunsul veni din interiorul trăsurii, din partea lui Mary. Privirea ei trecu pe lângă Sophie şi se îndreptă asupra bărbatului de afară, apoi continuă pe un ton calm: Să nu răneşti pe nimeni, Bear.

Sophie îi sesiză însă teama din priviri.

— Nu pe tine te vreau, rosti dezgustat bărbatul numit Bear. Pe băiat îl vreau.

John.

Privirea Sophiei trecu rapid în spatele femeii, spre locul unde stătuse copilul. Spaţiul de lângă locul în care stătuse ea era gol – iar băiatul, nicăieri. Mary coborî din trăsură.

— Nu-i aici.

— Rahat! se răsti Bear, iar lui Sophie i se tăie respiraţia când îl auzi cum vorbeşte. Tu l-ai luat. Iar eu am încă nevoie de el. E cel mai bun ciorditor al meu.

— Crede-mă, nu-i cu mine.

Bărbatul se apropie de ea.

— Dar aia mică e.

Sophie sesiză ameninţarea din tonul lui, aluzia glacială că, dacă nu obţinea ce voia, avea să o rănească pe Bess. Coborî din trăsură şi veni lângă Mary ca să îl înfrunte pe acest monstru.

— Îţi sugerez să nu te apropii.

Se întoarse mirat spre Sophie.

— Sau ce?

Sophie era complet depăşită de situaţie, dar în minte îi răsunară cuvintele tatălui ei – „laudă-te până îi convingi”. Îşi încordă umerii.

— Altfel o să-ţi pară rău.

Bear zâmbi, îşi mută privirea în sus şi într-o parte,

după care se întoarse spre ea, furios la culme.

— Ba cred că ţie o să-ţi pară rău.

Lovitura căzu rapid, furioasă şi pe neaşteptate, iar Sophie văzu stele verzi şi simţi cum durerea îi explodează în tâmplă. Fu trântită la pământ înainte să poată înţelege ce se întâmplă. Mary se dădu mai în spate, lipindu-se de portiera deschisă a diligenţei.

— La naiba, Bear, am zis să nu răneşti pe nimeni.

— Data viitoare să-ţi găseşti un protector care-i destul de puternic să încaseze un pumn, veni răspunsul. Ţi-am zis. O să-mi recuperez pungaşul.

Sophie deschise ochii când îl auzi, iar de unde căzuse îi era imposibil să nu vadă trupuşorul pitit sub trăsură. John. Stătea cu ochii larg deschişi şi plini de teamă şi lacrimi, cu privirea fixată asupra tălpilor lui Mary.

— Iar eu ţi-am zis, spuse Mary, că nu e aici.

Sophie auzi sunetul produs de palma lui Bear; căzu cu un zgomot asurzitor pe obrazul lui Mary, care, deşi scoase un ţipăt de durere, nu se clinti din loc. Din diligenţă se auzi şi ţipătul lui Bess, iar John îşi închise ochii.

— Ţi-am spus, nenorocitule, repetă Mary în încercarea ei de a-l proteja pe băiat. Nu-i aici.

Bestia numită Bear o lovi din nou pe Mary, mai tare, iar de data asta reuşi să o doboare.

Sophie îl văzu cu coada ochiului pe John care se mişca de la locul lui şi înţelese ce avea de gând să facă. Voia să iasă de acolo şi să se predea ca să o salveze pe Mary. Sophie nu putea permite aşa ceva.

— Stai! strigă ea.

John se opri. Slavă Domnului.

Sophie se chinui să se ridice în picioare, înainte ca bărbatul să treacă peste Mary ca să caute în trăsură. Bărbatul se întoarse cu spatele la ea.

— Băiete, nu mai încerca să faci pe eroul. N-ai să câştigi.

Sophie se apropie şi se interpuse între ticălos şi Mary, care zăcea inconştientă, cu mâinile în şolduri, neavând nici

măcar o idee vagă despre cum îl putea opri, ştiind doar că nu-l putea lăsa să mai rănească pe cineva.

— O să încetez să mai fac pe eroul când şi tu o să încetezi să mai faci pe monstrul. Făcu o pauză şi-şi semeţi bărbia. Dar asta n-o să se întâmple prea curând, aşa-i?

Bărbatul izbucni din nou în râs.

— Cre că vrei să mori.

Sophie îi aruncă o privire plină de ură.

— Ba cred că tu vrei să mori.

Bear plecă de lângă ea gesticulând larg, cu privirea spre cei doi tovarăşi ai lui şi chicotind, pentru ca imediat să-şi scoată pistolul de la centură şi să îşi reîndrepte atenţia asupra ei.

Sophie îngheţă.

— M-am săturat de tine, mai zise el înainte să ridice braţul ca să ţintească spre capul ei.

Sophie închise ochii în aşteptarea terorii care să o copleşească.

Nu simţi deloc teroare. Era inundată de un singur gând calm.

„Ce bine ar fi fost dacă lui Lady Liverpool nu i-ar fi plăcut atât de mult peştişorii”.

*

Nimic nu ura mai mult pe lumea asta Regele decât trăsurile.

Trase de lavalieră, disperat să respire mai bine în spaţiul închis, şi adăugă această călătorie la lista lungă de lucruri pentru care trebuia trasă la răspundere Lady Sophie Talbot. După cum se prezenta situaţia, îi complicase serios planurile – o cursă până în Cumbria alături de tovarăşii lui cu cabriolete, urmată de o ultimă şi scurtă audienţă la tatăl care îi distrusese viaţa. Avusese viziuni în care se apropia de patul de moarte al ducelui, se apleca peste el şi îşi obţinea victoria finală la capătul unei lupte de decenii. „Eu sunt ultimul urmaş al acestui neam”.

După care îşi putea îngropa demonii. În sfârşit.

Iar acum, graţie lui Lady Sophie Talbot, scandalagioaică şi hoaţă, nu mai gonea spre nord. Se afla într-o trăsură masivă şi goală în care se simţea ca într-un coşciug. Dacă n-ar fi auzit hurducăielile roţilor pe drumul extrem de prost, Regele ar fi făcut o criză de panică.

Se sprijini de tapiţeria de pluş a trăsurii şi răsuflă adânc, enervat la culme de felul în care se simţea în spaţiul acesta restrâns.

Ar fi trebuit să pună şaua pe un cal şi să călărească. Da, ar fi trebuit să schimbe mai mulţi cai şi să rişte să se confrunte cu vremea capricioasă a Angliei, dar măcar ar fi avut parte de aer curat. Din ce în ce mai stingherit, Regele îşi scoase haina şi lavaliera deodată. Închise ochii, trase câteva guri adânci de aer şi se lăsă purtat de legănatul trăsurii.

— E o trăsură, idiotule, bombăni el în beznă. Se mişcă.

Preţ de o clipă chiar crezu că planul va funcţiona, că dacă va sta cu ochii închişi îşi va putea păstra calmul. Iar apoi trăsura se izbi de-un făgaş din drum azvârlindu-l într-o parte şi deschise ochii în spaţiul acela strâmt şi prost iluminat.

Aveau să se ciocnească de ceva.

Ea avea să moară.

Şi era doar vina lui.

Îl cuprinse panica şi se ridică să bată în tavanul trăsurii, neputând să se abţină. Nu apucă să atingă tavanul, că trăsura încetini, de parcă masa imensă şi butucănoasă de lemn şi metal i-ar fi înţeles nebunia. Deschise portiera şi sări afară înainte ca vehiculul să oprească.

Vizitiul îşi coborî privirea spre el, curiozitatea transformându-i-se rapid în mirare, iar Regele se enervă când obrajii îi fură inundaţi de căldură. N-ar fi vrut ca omul acesta să-l vadă cât de prost se simţea şi cât de panicat era.

— De ce ne-am oprit? se răsti el, vrând cu tot dinadinsul să-i abată atenţia de la nebunia lui.

Vizitiul nici nu tresări.

— E cineva în mijlocul drumului, milord.

Regele se întoarse în direcţia privirii birjarului şi zări un bărbat cu răsuflarea tăiată care îşi agita cu disperare mâinile.

— Milord, vă rog! Am fost prădaţi de tâlhari!

Regele avu o ezitare – ştia precis că asta era metoda prin care erau jefuiţi călătorii care se încumetau pe acest drum. Păcăleai pe careva care voia să facă pe eroul şi îi goleai trăsura de bunuri. Nu conta că Regele n-avea nimic de valoare în trăsură. Avusese grijă Sophie Talbot de asta.

Oricum, fie bărbatul din faţa lui era un actor colosal, fie era speriat de-a binelea.

— Diligenţa e plină cu femei şi copii, rosti el printre gâfâieli. O să fie răniţi. Sau şi mai rău.

Diligenţa.

Dumnezeule!

Chiar dacă ar fi putut ignora condamnarea iminentă a câtorva femei şi copii, era gata să-şi pună la bătaie jumătate de avere că Sophie Talbot se afla fix în acea diligenţă. Întâlni privirea bărbatului care gâfâia.

— E şi un servitor cu voi? Îmbrăcat într-o livrea?

Bărbatul fu surprins.

— Că veni vorba…

Regele se puse în mişcare înainte ca vizitiul să-şi termine propoziţia. Femeia îl scosese al dracului de tare din minţi, era adevărat, dar nu o putea lăsa pradă atacurilor infame ale tâlharilor care prădau pe Marele Drum al Nordului. Ce naiba, era o lady dintr-o familie de nobili. Dintr-o familie dubioasă de nobili, era cert, dar indiferent de sorgintea lor, doamnele din înalta societate nu făceau faţă cu brio tâlharilor, cel puţin asta era părerea lui. Probabil că începuse să ţipe ca nebuna din momentul în care diligenţa fusese oprită. Asta dacă nu leşinase deja din pricina şocului.

Cu ceva noroc, poate leşinase.

Aşa măcar nu se putea vârî în niciun bucluc.

Era puţin probabil ca criminalii să omoare femei inconştiente şi mai probabil să le ucidă pe cele dificile şi băgăreţe.

Iar dacă era să fie o femeie cu adevărat dificilă şi băgăreaţă...

Regele goni şi mai tare.

Trebuia să ajungă la ea, îşi promise. Trebuia să ajungă la ea să se asigure că n-a păţit nimic. Iar după ce o salva de acolo, avea să-l implore să o ajute să ajungă înapoi în Londra. Asta era singura rază de soare în toată ceaţa asta afurisită.

La un moment dat, după ce luă o cotitură, zări diligenţa oprită în mijlocul drumului, ocazie cu care constată că nu exista nici măcar o rază firavă de soare. Iar ceaţa era de fapt un ditamai uraganul.

Lady Sophie Talbot nu zăcea inconştientă nici în interiorul trăsurii care se îndrepta spre nord, nici nu ţipa isteric din interiorul ei. Nu era nici urmă de ea în trăsură.

Lady Sophie Talbot se afla în centrul scenei cu criminali, îmbrăcată cu livreaua Eversley şi încălţată cu condurii ei galbeni ridicoli, cu mâinile în şolduri de parcă ar fi fost o după-amiază cât se poate de obişnuită.

De parcă bărbatul acela n-ar fi îndreptat calm un pistol spre căpăţâna ei.

Fir-ar să fie!

Regele acceleră şi mai tare, cu mintea golită de orice altceva – trebuia să ajungă la ea.

— Nu! strigă el, sperând doar să distragă atenţia răufăcătorului cât Sophie să poată fugi de acolo, dar înainte ca bărbatul înarmat să apuce să se întoarcă spre el, de sub trăsură ţâşni spre Sophie o creatură în miniatură.

Regelui i se păru că strigătul „Nu!” al copilului îl continuase ca un ecou pe al lui, dar nu putea fi sigur de nimic, de vreme ce nu prea mai auzea nimic din pricina bătăilor propriei inimi şi a sângelui care îi pompa cu putere în timpane.

La fel de bine se putea să fi auzit „Nu!”-ul Sophiei,

care se întorsese imediat, ignorând faptul că avea un pistol îndreptat spre capul ei, şi prinsese proiectilul uman, după care se interpusese ghemuită între fiinţa aceea micuţă şi armă, de parcă ar fi fost impermeabilă la gloanţe.

Exclamaţia Regelui se transformă într-un urlet incoerent în timp ce se apropie. Şi mai repede. Dar tot nu putea ajunge acolo la timp. Îşi dădu seama de asta în momentul în care ţeava armei o urmări spre pământ. Lucrurile începură să se mişte cu încetinitorul, iar mai târziu revăzu cocoşul pistolului mişcându-se parcă minute sau ore înainte ca pocnetul armei să răsune, sfâşiind liniştea rurală a Angliei şi înghiţind tot aerul din jur.

Şi tot nu avea cum ajunge la ea.

Cineva ţipă. Poate chiar mai multe persoane.

Nu află niciodată ce se întâmplase, dar sosi la scena crimei o fracţiune de secundă mai târziu, când îl trânti cu un răcnet la pământ pe bărbatul masiv, după care îl asaltă cu câteva lovituri rapide peste faţă până când îl lăsă inconştient.

Se ridică şi se întoarse către tovarăşii victimei, îl prinse şi termină rapid pe unul, iar celălalt o rupse la fugă. Regele se gândi să se ducă după el, dorindu-şi doar să îi bată măr pe toţi trei pentru ce făcuseră. Pentru că ameninţaseră femei şi copii. Trăseseră în ei.

Doamne, Dumnezeule!

Trăseseră în ei.

Fusese împuşcată? Regele reveni la scena de la baza trăsurii, ignorând chipurile care se zgâiau prin portieră acum, când pericolul imediat dispăruse. Alergă spre adunătura de trupuri de acolo – o femeie întinsă pe jos care părea că îşi recapătă cunoştinţa şi alte două siluete complet încolăcite. Sophie se ghemuise la baza diligenţei şi ţinea strâns în braţe ceea ce Regele putu recunoscu acum ca fiind un băieţel care n-avea mai mult de şapte-opt ani.

— Eşti rănit? o auzi el întrebându-l în timp ce se apropia de ei, iar cuvintele Sophiei – simplul fapt că Sophie putea pronunţa cuvinte – fu suficient pentru a simţi o

senzaţie de uşurare care îl cutremură. În scurt timp, uşurarea îi fu înlocuită de furie.

Făcu o pauză, încercând să controleze mânia iraţională care îl cotropise în timp ce ea îşi plimba mâinile peste braţele şi picioarele băiatului.

— Eşti sigur? Nu te-a nimerit?

Băiatul scutură din cap că nu.

— Nu eşti rănit? repetă ea, iar Regele înţelese de ce. Şi el repeta în minte o litanie similară. Era îngrijorată pentru băiat, ceea ce însemna că nici pe ea n-o nimerise glonţul.

De îndată ce-şi trase sufletul, Regele îl instrui rapid pe vizitiul său şi pe cel al diligenţei să-i lege pe cei doi bărbaţi pe care-i lăsase fără suflare, după care reveni la Sophie şi la puştiul care se vânzolea în braţele ei, jenat de atâta atenţie.

— Gata! ţipă băiatul şi se smulse de lângă ea. N-am nimic!

— Să nu îndrăzneşti să ridici vocea, Jonathan Morton, interveni la timp femeia de pe jos în timp ce se ridica. Ea ţi-a salvat viaţa.

Băiatul se uită chiorâş la Sophie.

— Ea?

Sophie zâmbi.

— Şi tu mi-ai salvat viaţa. Acum că ne-am împrietenit, cred că e corect să-mi ştii secretul.

Fruntea băiatului se acoperi de cute.

— Eşti fată.

Ea încuviinţă din cap.

— Aşa e.

Sentimentul de respect alungă confuzia din mintea lui.

— L-ai înfruntat pe Bear, zise el, uitându-se spre bărbatul încă inconştient care zăcea lângă Rege. Ca să ne iei apărarea.

Se uită şi ea în direcţia privirii lui, până când zări cizmele Regelui şi îşi ridică privirea spre ochii lui. Pielea din jurul ochiului ei drept era umflată, deja în nuanţe de

albastru şi violet, iar ochiul aproape închis. O lovise. Se înfurie din nou, de data asta pe altcineva. Ar fi vrut să-l doboare din nou la pământ pe nemernic.

Făcu un pas spre ea. Ea îşi mută atenţia de la el la băiat.

— Aşa am făcut.

— Dar nici măcar nu ne cunoşti.

— Nici tu nu mă cunoşteai şi ai încercat să mă salvezi, nu-i aşa? Sophie se uită îndelung la el. Nu-i nevoie să cunoşti pe cineva ca să te porţi frumos cu el.

Părea că băiatul i-a înţeles tâlcul cuvintelor, pentru că după câteva momente încuviinţă din cap şi se ridică în picioare ca să o ajute pe tânăra care fusese lovită rău în cap.

Regele nu se mai putu stăpâni. Veni spre ea şi zise primul lucru care îi veni în minte, alimentat de panică şi furie:

— Mare tâmpenie ai făcut.

Sophie se forţă să se ridice încet în picioare.

— Începuse să-mi fie dor de insultele tale. El se făcu că nu observă sentimentul de vină inoculat de afirmaţia ei. După o clipă îndelungă, Sophie oftă. Bănuiesc că ai venit după bani.

„Am venit să te salvez, nebuno”, îi răsări în mod iraţional pe limbă. „Am venit să mă asigur că nu păţeşti nimic”.

Dar nu era adevărat. Venise să-şi recupereze banii. Să se răzbune până la capăt pentru comportamentul ei copilăresc de noaptea trecută.

Venise cu gândul că nu era responsabilitatea lui.

Şi, din fericire, era întreagă şi în continuare nu reprezenta problema lui.

— Printre altele.

Ea scutură din cap.

— Nu pot să ţi-i dau pe toţi. Am nevoie de o parte. Ca să ajung în nord. Ca să pot trăi până când tata îmi va mai trimite. Se opri. O să ţi-i dau înapoi. Cu dobândă.

Îşi încrucişă braţele.

— O să mi-i dai pe toţi înapoi chiar acum. Iar eu o să-ţi plătesc drumul înapoi în Londra. Astăzi. Gata cu diligenţele. Vreau să te ştiu în siguranţă într-o trăsură şi nu vreau să pui piciorul pe pământ până nu ajungi la marginea oraşului. Departe de mine.

Îşi ridică bărbia.

— Nu.

El clătină din cap.

— N-ai de ales. M-ai furat. O să chemăm un magistrat pentru idioţii ăştia, zise el, arătând spre bărbaţii legaţi fedeleş la picioarele lui. Împuşcăm trei iepuri dintr-odată, la o adică. Se aplecă şi şopti: Mă întreb oare ce-or păţi hoţii în mijlocul acestei pustietăţi?

Ea încremeni.

— N-ai curaj.

El miji ochii.

— Ia încearcă-mă.

— Îmi strici socotelile.

El îşi desfăcu larg braţele, satisfăcut de paloarea adusă de ameninţarea lui.

— Cu asta mă ocup, drăguţă.

Ea se împiedică, iar el remarcă că nu era doar palidă. Era albă. Îl cuprinse groaza şi se repezi să o prindă, în timp ce privirea ei îşi pierdu limpezimea câteva momente, apoi reveni la el.

— Sophie?

Clătină din cap.

— Nu ţi-am dat… voie… să fii atât de familiar.

— Atunci precis n-o să-ţi placă ce-o să fac acum. O sprijini cu un singur braţ şi îi desfăcu nasturii de la livrea.

Îi dădu peste mâini.

— Ai înnebunit?

N-o băgă în seamă şi îi trase haina la o parte.

— Rahat.

— Iar acum înjuri în faţa mea. Închise iar ochii. Nu mă simt bine.

— Te cred, că văd că ai fost împuşcată.

— Poftim? Ba nu. Se luptă cu el cât încercă să o pună la pământ ca să-i scoată haina. Îl apucă strâns de mână, obligându-l să se uite în ochii ei. Nu am fost împuşcată.

— Bine, zise el, reîntorcându-şi atenţia la ce făcea. N-ai fost împuşcată.

— Aş şti dacă aş fi fost împuşcată.

— Sunt sigur.

Apucă ambele margini ale cămăşii de pânză şi rupse materialul ca să ajungă la rană.

— Opreşte-te! scânci ea, încercând să-şi acopere pielea dezvelită. Ticălosule! Nu poţi avea acces la sânii femeilor oricând ai tu chef!

Ar fi râs dacă n-ar fi fost atât de îngrijorat.

— Crede-mă că se întâmplă foarte rar să trebuiască să rup hainele de pe femei ca să am acces la sânii lor.

Sophie îşi coborî privirea. Tăcu.

— Sângerez.

— Asta pentru că ai fost împuşcată, zise el şi scoase o batistă curată din buzunar, pe care o apăsă cu fermitate pe rana din umărul ei. O împinse în faţă ca să se uite la spatele ei. Glonţul e încă înăuntru. Va trebui să găsim un doctor.

Ea nu răspunse, iar când el îşi ridică privirea văzu că leşinase.

— Rahat, repetă el. Fir-ar să fie. Sophie. O bătu uşor peste obraz. Sophie. Trezeşte-te.

Îşi deschise ochii un moment, după care îi închise din nou.

Fir-ar să fie!

— Nu! ţipă tânăra femeie, care între timp îşi revenise. Nu se poate să fie rănită! Se simţea bine! Vorbea!

Curgea cam mult sânge pentru o persoană care n-avea nimic.

Iisuse!

Acum era responsabilitatea lui.

— Nu poate să moară! ţipă fata.

Nu avea să moară.

— N-o să moară, zise Regele şi o trase spre el, o apucă în braţe şi se îndreptă spre trăsura lui în timp ce calcula distanţa până la cel mai apropiat oraş. Până la cel mai apropiat chirurg.

— Hei! strigă femeia în urma lui. Nu se întoarse. Se luă după el, cu paşi răsunători în colbul de pe drum. Unde o duci?

— Are nevoie de un doctor.

— E prietena noastră. O luăm noi.

Se întoarse să se uite la fată, care deja ajunsese lângă el.

— Nu o cunoşti pe această femeie.

— O cunosc îndeajuns cât să ştiu că i-a salvat viaţa lui John. Şi pe-a mea.

— Nu-ţi face griji. O să am grijă de ea.

— De unde putem şti că e-n siguranţă cu tine?

Nu era vreme să se simtă jignit de aluzia că ar fi fost un infractor. Că nu era de încredere. Sophie avea nevoie de îngrijirile unui doctor.

— E în siguranţă cu mine.

— Da. Dar cum putem fi siguri?

Se uită la femeia inconştientă din braţele lui, care nu-i făcuse decât probleme de când o cunoscuse, şi spuse singurul lucru despre care ştia că va pune capăt acestei discuţii. Singurul lucru care îi putea împăca. Nu conta că era o minciună sau că se putea întoarce împotriva lor, distrugându-i pe amândoi.

— Pentru că este soţia mea.

Capitolul 6

Sophie împuşcată
În căutarea unui doctor

Se trezi dezbrăcată pe jumătate într-o trăsură care

gonea mâncând pământul pe probabil cel mai prost drum al lumii creştine.

Trăsura se lovi de o ieşitură extrem de proeminentă din drum şi tot vehiculul se scutură, transmiţându-i o durere groaznică în umăr. Deschise ochii, iar scâncetul de durere se transformă într-un ţipăt de mirare.

Se afla în braţele marchizului de Eversley. În poala lui. Într-o trăsură slab luminată.

Se chinui să se ridice în capul oaselor, dar el o ţintui cu braţe de oţel.

— Nu te mişca.

Încercă din nou să se mişte.

— Nu e chiar… Simţi un alt junghi de durere, aşa că restul propoziţiei îl rosti icnind:… potrivit.

El trase o înjurătură.

— Ţi-am zis să nu te mişti. Îi lipi o sticlă de buze. Bea.

Sophie bău fără să mai stea pe gânduri, până când realiză că nu era apă. Scuipă lichidul care ameninţa să-i ardă gâtlejul.

— E alcool.

— E cel mai bun scotch din Anglia, zise el. Nu-ţi mai bate joc de el.

Scutură din cap.

— Dar nu vreau să beau.

— O să-mi mulţumeşti când doctorul va începe să-ţi scotocească prin umăr în căutarea glonţului.

Cuvintele îi stârniră alte amintiri. Diligenţa. Copiii. Bruta care venise să-i caute. Pistolul. Eversley care îi rupea hainele. Se uită spre mâna lui sprijinită de umărul ei gol, plin de sânge.

Of, Doamne!

Luă sticla şi bău până când i-o smulse el din mână.

— O să mor?

— Nu.

Nu exista nici umbră de îndoială în răspunsul lui. Nicio fărâmă.

Îşi reîndreptă atenţia către locul în care palma lui îi

stătea ferm pe umăr, mânjită de sângele ei.

— Se pare că o să mor.

— N-o să mori.

Îi citi cuvintele pe buze, răspândite cu ecou în jurul ei în trăsura enormă. Era ceva în atitudinea lui care sublinia această siguranţă. Maxilarul încordat, buzele drepte, atingerea rigidă. De parcă ea n-ar fi îndrăznit să moară doar pentru că voia el.

— Doar pentru că te-ai autointitulat Rege nu te face automat conducătorul meu.

— De data asta sunt conducătorul tău, replică el.

— Eşti atât de arogant. Mai că-mi vine să mor doar ca să-ţi dau peste nas.

Se uită în ochii ei, ochii lui verzi fixându-se asupra ei surprinşi şi, s-ar fi putut spune, îngroziţi. O privi îndelung înainte de a-i răspunde pe un ton calm şi totodată ameninţător:

— Dacă aşa vrei să demonstrezi că n-ai nevoie de un conducător, nu te descurci prea bine.

În trăsură se lăsă liniştea, iar ea reflectă asupra viitorului ei.

Posibil scurt. Posibil lung. Era posibil să nu-şi mai vadă niciodată surorile. Ar fi putut muri aici, în trăsură, în braţele acestui bărbat care nu dădea doi bani pe ea.

Cel puţin nu o lăsase singură.

I se puse un nod în gât şi-şi trase nasul, sperând că lacrimile nu vor începe să-i curgă.

— Ce-i în nord? întrebă el, încercând în mod vădit să-i distragă atenţia.

Îi luă o secundă să se concentreze.

— În nord?

— Da. De ce te duci în Cumbria?

Pentru un viitor. Departe de trecutul ei.

— Londra nu mă mai suportă.

El se uită pe geam.

— Asta nu cred.

— Nici eu nu mai suport Londra.

— Asta mi se pare mai plauzibil, zise el. Există şi un motiv pentru care ai ales exact acum acest moment?

Se gândi că nu conta dacă îi povestea evenimentele petrecute în grădină, că oricum avea să moară.

— L-am insultat pe ducele de Haven. În faţa tuturor invitaţilor.

Nu îi răspunse cu privirea gravă la care se aşteptase. Râse, iar zgomotul hohotelor vibrară sub trupul ei.

— Oh, cred că s-a înfuriat tare.

Vru să-i povestească şi restul evenimentelor petrecute în după-amiaza aceea, dar universul interveni şi împinse trăsura într-un şanţ uriaş, care o făcu să salte prin aer, ca apoi să se trântească înapoi pe drum. Simţi o durere fulgerătoare – atât de vie şi de ascuţită încât ţipă. Eversley trase o înjurătură pe întuneric şi o trase spre el, strângând-o bine în braţe.

— Aproape am ajuns, îi promise el printre dinţi ca şi cum ar fi resimţit şi el durerea, iar conversaţia se încheie aici, făcând loc realităţii.

— Unde am ajuns? întrebă ea după ce durerea se mai domoli şi fu în stare să vorbească.

— Sprotbrough.

Habar n-avea ce era aia Sprotbrough, dar nici nu conta. Tăcură din nou, iar Sophie căută un subiect de discuţie ca să-şi mute gândul de la o moarte iminentă.

— Este adevărat că ai dezvirginat-o pe Lady Grace Masterson într-o trăsură?

O săgetă cu privirea.

— Credeam că nu citeşti ziarele de scandal.

— Am surori, zise ea. Ele mă ţin la curent.

— Dacă-mi aduc bine aminte, Lady Grace Masterson a devenit între timp Lady Grace, marchiză de Wile.

— Da, spuse ea. Dar ar fi trebuit să fie Lady Grace, ducesă de North.

— Ducele de North ar fi putut să-i fie bunic.

— Iar marchizul de Wile e sărac ca un şoarece de biserică.

El îşi înclină capul şi se gândi câteva momente la ea.

— Ţinea oricum la el.

— Nu cred că tatălui ei i-a plăcut că n-avea bani.

— Nu cred că tatăl ei avea dreptul să-şi dea cu părerea în această privinţă.

Trecură câteva secunde, după care Sophie spuse:

— I-ai distrus relaţia cu ducele.

— Nu crezi că se poate să-i fi distrus relaţia cu marchizul?

Ar fi trebuit să înţeleagă mesajul cuvintelor lui, dar durerea din umăr o împiedică. Încercă să se ridice şi-şi înfipse mâna în coapsa lui, distrată o clipă de pielea pantalonilor.

Studie materialul lucios.

— Ce pantaloni ai.

El o privi mirat, iar ea se înroşi.

— Iartă-mă. N-ar trebui să mă uit la pantaloni.

— Nu?

— Nu se cade.

Îi aruncă o privire sfredelitoare.

— Stai în poala mea, rănită de glonţ. Momentan putem uita de etichetă.

— Sunt de piele, zise ea.

— Aşa e.

— Par indecenţi.

— În cele mai minunate moduri, drăguţă, rosti el tărăgănat, ceea ce o făcu să se înroşească, apoi continuă: Ai nevoie de încălţări.

Schimbarea bruscă de subiect o ameţi.

— Eu…

El întinse mâna spre picioarele ei încălţate în pantofi şi-şi plimbă degetele peste mătasea ruptă şi zdrenţuită.

— N-ar fi trebuit să pleci fără cizme. Trebuia să le fi luat de la valet.

Sophie scutură din cap, cu privirea spre condurii de mătase galbenă murdari.

— Nu mi se potriveau. Din cauza mea. Am tălpi prea

mari.

I le trase mai aproape de el.

— O să-ţi găsim o pereche de încălţări când ajungem.

— Ţie ţi-ai găsit?

— Norocul meu este că am un valet foarte conştiincios.

— Şi el de ce nu-i aici?

Se uită pe geam.

— Nu-mi place să am tovarăşi de drum. Trebuia să ne întâlnim cu el la următorul han.

— Oh. Asta însemna şi că îi displăcea şi situaţia de acum. Unde e Sprotbrough?

El acceptă schimbarea de subiect.

— În pustietate.

— Pare locul ideal unde putem găsi o echipă întreagă de doctori calificaţi, gata să treacă la treabă.

Îşi coborî privirea spre ea, şi în alte circumstanţe, s-ar fi declarat mulţumită de expresia surprinsă de pe chipul lui.

— Ţi-a mai zis cineva vreodată că ai limba ascuţită?

Îi oferi un surâs.

— Vezi că nu-s chiar aşa de plictisitoare.

Deveni extrem de serios.

— Nu. Nu te-aş descrie deloc ca plictisitoare. Deloc.

Ceva îi pâlpâi în piept, ceva care n-avea legătură cu durerea provocată de glonţul adânc înfipt în umăr şi nici cu teama – în ciuda asigurărilor lui asidue – că era posibil să moară. Dar era ceva ce nu înţelegea.

— Dar cum m-ai descrie?

Părea că timpul a încremenit în trăsură; o pată de soare roşie-aurie aduse lumini şi umbre pe chipul lui, iar Sophie îşi dori cu disperare să-i audă răspunsul. Buzele lui se întinseră într-o linie dreaptă cât meditä la răspuns. Când rosti în final unicul cuvânt, acesta fu direct şi rigid:

— Proastă.

Icni. Nu ştiuse la ce să se aştepte, dar cu siguranţă nu la asta.

— Ba s-avem iertare. Omul acela îngrozitor voia să-l ia

pe băiat ca să facă Dumnezeu cine ştie ce cu el. Am făcut ce era bine.

— N-am zis că n-ai fost şi extraordinar de curajoasă, continuă el.

Cuvintele o încălziră în timp ce resimţea o oboseală istovitoare care o împresura. Trase adânc aer în piept, dar îi fu dificil să-şi umple plămânii. Nu avu încotro şi-şi rezemă capul de umărul lui, unde stătuse şi înainte să-şi recapete cunoştinţa.

— Am detectat oare şi o notă de respect?

Pieptul lui se înălţă şi coborî într-un ritm ispititor, după care răspunse încet:

— O notă foarte, foarte discretă. Se prea poate.

*

Se lăsase întunericul înainte ca trăsura să ajungă la Sprotbrough, care cu greu putea fi considerat târg, ţinând cont de jumătatea de duzină de clădiri din şindrilă şi o piaţă centrală, mai mică decât bucătăria casei lui din Mayfair.

Dar trebuia să aibă şi un medic. Chiar dacă ar fi trebuit să-l scoată din pământ, din iarbă seacă, stârpitura asta ridicolă de localitate trebuia să aibă un medic.

El înjură, iar cuvântul pluti aspru şi colţuros în întuneric când deschise portiera şi azvârli treapta afară. John Vizitiul se materializă cu un felinar în mână, la lumina căruia se întrezări chipul inert şi tulburător de palid al Sophiei.

— Eu tot nu cred că e fată.

Regele o ţinuse în braţe mai mult de o oră în care îi oprise sângerarea şi îi privise îndelung genele lungi, buzele pline şi curbele trupului. Nu-i venea să creadă că ceilalţi nu-şi dădeau seama imediat că era fată. Dar nu spuse nimic, ci o aşeză mai bine în poală pentru următoarea etapă a călătoriei lor.

— E… continuă vizitiul, ezitând asupra cuvântului despre care amândoi ştiau că fusese destinat să termine

propoziţia.

Regele nu voia să-l audă.

— Nu.

Îi promisese că n-o va lăsa să moară. Iar de data asta avea să se ţină de cuvânt. Nu mai putea accepta să mai moară o fată pentru că nu era în stare să aibă grijă de ea. Pentru că fusese prea nesăbuit cu ea.

O strânse şi mai aproape şi dădu să iasă din trăsură, dar se dezechilibră uşor din cauza greutăţii ei. Birjarul vru să-l ajute.

— Nu, repetă el. Nu voia să lase pe nimeni să o atingă. Nu voia să rişte nimic. O ţin bine.

Odată coborât din trăsură, se îndreptă de spate şi zări privirea curioasă a unui tânăr care stătea la câţiva metri distanţă, surprins vădit că cineva reuşise să găsească locul acesta, ba chiar venise şi cu o lady inconştientă.

— Avem nevoie de un doctor, zise el.

Băiatul dădu scurt din cap şi arătă în lungul şirului de case.

— După colţ. Căsuţa cu acoperiş de paie de pe stânga.

Acolo era doctorul. Regele se puse în mişcare înainte să audă toate indicaţiile, iar în acelaşi timp îi spuse vizitiului cât se poate de hotărât:

— Găseşte un han. Închiriază nişte camere.

— Camere? repetă servitorul.

Regele înţelese aluzia din întrebare. Celălalt se îndoia că va fi nevoie de o a doua încăpere. Se îndoia că Sophie va trece cu bine noaptea. Regele îl săgetă cu privirea.

— Camere. Două.

Apoi o luă după colţ şi-şi goli mintea de absolut orice – cu excepţia femeii din braţele lui şi a unui doctor.

Nu avea cum să ciocăne cu Sophie în braţe, aşa că îşi anunţă sosirea cu câteva şuturi în uşă – fără să-i pese că gestul lui era prea sonor şi mitocănesc şi pe de-a-ntregul nepotrivit, având în vedere că avea nevoie de ajutorul medicului. Banii puteau îmbunătăţi lucrurile. Întotdeauna o

făcuseră.

Văzând că nu primeşte niciun răspuns, încercă din nou şi izbi şi mai tare, furia şi frustrarea făcând să se acumuleze forţa necesară scopului acestui tip de lovituri – uşa se rupse din ţâţâni şi se prăvăli în casă.

Regele trecu stricăciunea pe nota de plată şi păşi peste pragul uşii, unde în faţa ochilor îi apăru un bărbat cu ochelari. Bărbatul era mai tânăr decât îşi închipuise Regele, de abia avea douăzeci şi cinci de ani, mai mult nu-i dădea. Şi extraordinar de chipeş.

— Am nevoie de un doctor.

Pierzând timp preţios, tânărul îşi scoase ochelarii şi începu să-i şteargă.

— Mi-ai spart uşa.

Nu era suficient de matur să aibă păr pe faţă, d-apoi să salveze vieţi.

— O s-o plătesc, răspunse Regele şi se apropie de el. E rănită.

Doctorul aruncă o privire în treacăt spre Sophie.

— Aş fi preferat să n-o spargi. Făcu semn spre masa de lemn din camera alăturată. Pune-o acolo.

Regele făcu ce i se spusese, ignorând senzaţia de disconfort resimţită când îi dădu drumul Sophiei. Îi aşeză capul şi picioarele şi se îndepărtă pentru a-l lăsa pe doctor să îi studieze rana, dar nu se putu abţine să nu-şi plimbe degetele de-a lungul piciorului ei, de parcă, cumva, atingerea ar fi menţinut-o în viaţă. Doctorul îşi puse ochelarii pe nas şi se aplecă peste ea.

— A pierdut mult sânge. Ce s-a întâmplat?

— A fost împuşcată.

Doctorul dădu din cap că a înţeles, apoi o întoarse pe-o parte ca să-i cerceteze şi spatele. O întoarse la loc, moment în care capul Sophiei se bălăngăni inert.

— Glonţul a rămas înăuntru. Se duse la o geantă mare de piele din apropiere, de unde scoase o sticlă şi un instrument lung şi subţire, cu un aspect care nu-i inspiră deloc încredere Regelui. Nu-mi place că e inconştientă.

— Nici mie, răspunse Regele cu ochii la doctorul care îndepărta materialul textil ca să studieze rana.

Tânărul făcu semn către bufetul din apropiere.

— Sunt nişte cârpe curate acolo. Şi deasupra un lighean cu apă. Adu-le aici. O să sângereze mult după ce-i scot glonţul.

Regelui nu-i plăcea deloc ce auzea. Aduse cârpele şi ligheanul, iar după ce reveni lângă masă, întrebă:

— Eşti singurul doctor din oraş?

Asta îl făcu să-şi ridice privirea.

— Sunt singurul doctor pe o rază de treizeci de kilometri.

Regele se încruntă.

— Unde ai învăţat meserie?

— Domnule, mi-ai spart uşa. Nu cred că te afli în poziţia de a-mi pune abilităţile sub semnul întrebării.

Regele înghiţi în sec, ştiind că avea dreptate.

— Eşti foarte tânăr.

— Nu-s prea tânăr să-mi dau seama că… Se opri cu privirea spre hainele dubioase ale Sophiei… Valetul?

— Soţia, completă regele fără nicio ezitare.

— Desigur. Doctorul îşi împinse ochelarii sus pe nas… că soţia dumitale are implântat un glonţ în umăr care trebuie scos. Ai vrea să aştepţi afară, poate între timp apare un doctor mult mai pregătit?

Întrebarea lui nu avea nevoie de un răspuns.

— O să moară? Nu-i plăcea deloc nici întrebarea şi nici doza de nesiguranţă din vocea lui. Nu putea să moară. Nu-i aşa?

— Umărul nu-i un organ vital, zise doctorul. Din punctul acesta de vedere a avut noroc.

— Atunci n-o să moară, zise Regele.

— Nu din cauza împuşcăturii. Dar după cum spuneam, nu-mi place că e inconştientă. Doctorul ridică sticla peste umărul Sophiei. Ar trebui să o ajute.

— Ce-i acolo?

— Gin.

Regele făcu un pas spre el.

— Ce mama naibii de doctorie mai e şi asta?

— Genul care doare al dracului de tare. Până să apuce Regele să-l oprească, doctorul turnase deja jumătate din cantitatea din sticlă pe umărul Sophiei.

Ochii ei se deschiseră brusc şi simultan se ridică în fund pe masă cu un urlet.

— La dracu!

Doctorul zâmbi.

— Ei da. Asta da formulă de salut.

Ochii Sophiei erau pustii şi înceţoşaţi.

— Doare.

— Doare, da, zise doctorul. Dar acum eşti cu noi. Ceea ce mă bucură.

— Tu cine eşti? se interesă ea.

— Doctorul, răspunse Regele.

Sophie se uită spre el.

— Nu seamănă cu un doctor.

— Nu ştiu ce ştie să facă.

Ea îşi îndreptă din nou atenţia către doctor.

— Domnule, să nu încerci să mă ucizi.

Bărbatul dădu din cap că a înţeles.

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă.

— Şi e neapărată nevoie să-mi torni chestia aia pe rană? adăugă ea. M-aş putea lipsi.

— Se zice că alcoolul ar ajuta la prevenirea infecţiilor, replică doctorul. Sper că e adevărat, că n-aş vrea să aflu că am irosit jumătate de sticlă de gin.

Nici Sophie şi nici Regele nu găsiră gluma amuzantă. Pe doctor nu îl afectă în niciun fel, ci profită de moment ca să ridice instrumentul ciudat şi să-i spună Regelui:

— Te rog s-o ţii lipită de masă, după care i se adresă Sophiei: Mă tem că şi asta o să te doară.

De abia apucă Regele să-şi pună mâinile pe ea, că doctorul şi începu extracţia glonţului, Sophie urlă, sângele ţâşni, iar Regele se simţi de o mie de ori un dobitoc pentru că toate astea se întâmplau din cauza lui. Ea încercă să se

smulgă din strânsoarea lui, se contorsionă sub el, iar Regele avu nevoie de toată energia rămasă ca să o ţină nemişcată şi să nu îl ia pe doctor de acolo ca să-i pună capăt durerii.

— Am terminat, zise doctorul în cele din urmă în timp ce scoase forcepsul şi îi arătă glonţul Regelui, după care şterse şuvoiul de sânge pe care îl provocase şi se duse din nou la geantă.

Regele era concentrat asupra Sophiei, care se întinsese din nou pe masă cu ochii închişi şi oftând atât de încet, încât aproape îi sfâşie inima. Se opuse din răsputeri tentaţiei care îl mâna să-l sugrume pe bărbatul-copil chipeş care se autointitula medic. Ar fi făcut-o poate, dacă doctorul nu s-ar fi întors cu ac şi aţă.

— Doamnă, doriţi un păhărel înainte să vă cos? Mai ia din durere.

Sophie, palidă deja, se albi şi mai tare şi încuviinţă din cap.

Doctorul făcu un semn cu bărbia în direcţia bufetului.

— E nişte whisky acolo.

Cu asta Regele putea să se descurce. Înşfăcă sticla şi îi scoase dopul.

— Ţinând cont de faptul că e-n scop de afaceri şi nu de plăcere, nu mai torn în pahar, zise el şi-i duse sticla la gură. Ea îşi dădu capul pe spate şi luă o gură zdravănă. Bună fată, rosti el încet înainte ca ea să înceapă să tuşească din cauza alcoolului care o ardea pe gât.

Scutură cu putere din cap.

— La dracu!

Zâmbi.

— Rosteşti această expresie cu cea mai mare naturaleţe din lume.

Sophie se uită la ac.

— Ca o fată de miner şi nu ca o lady din înalta societate.

El râse, dar râsul i se curmă brusc când îi auzi icnetul de durere în momentul în care doctorul începu să o coasă.

Regele făcu tot posibilul să-i distragă atenţia.

— Nu-ţi lipseşte?

Ochii ei albaştri se intersectară cu ai lui.

— Viaţa de dinainte de Londra?

El încuviinţă, iar ea îşi întoarse privirea să se uite spre ac.

— Ba da. Nu m-am simţit niciodată în largul meu acolo. Acum nu mă mai pot întoarce. Nu m-ar mai primi cu braţele deschise după ce am fost împuşcată.

El zâmbi iar, imaginându-şi că dacă Sophie Talbot s-ar fi hotărât să se întoarcă în Londra, i-ar fi putut convinge să o primească.

— Ce s-a întâmplat la petrecerea de la reşedinţa Liverpool?

Îl privi în ochi.

— O să-ţi spun ce mi s-a întâmplat dacă-mi spui şi tu ce ţi s-a întâmplat.

Sprâncenele i se ridicară.

— Ştii ce mi s-a întâmplat.

— Înainte.

— Cred că poţi să ghiceşti şi singură, răspunse el în doi peri.

— Cred că da, rosti ea cu o nuanţă blajină în voce. Blam.

Dezamăgire.

Nu era vorba că Regele nu mai fusese tratat niciodată cu un asemenea dispreţ; mai fusese. Doar că nu-i păsase. Îşi construise întreaga reputaţie pe baza lui. Dar cumva, femeia aceasta îl făcea să se simtă ca o insectă, deşi nu făcuse nimic rău.

— Excelent, zise doctorul, neatent la discuţia din jurul lui, în timp ce tăia aţa cu care cususe perfect rana, după care îi abătu complet atenţia Regelui de la gândurile lui când apăru cu un borcan cu miere.

— Asta pentru ce-i? întrebă Regele.

— Pentru rană, răspunse el simplu, după care începu să întindă lichidul auriu peste rană de parcă ar fi fost ceva

perfect normal.

— Da nu-i pâine prăjită.

— Vechii egipteni o foloseau ca să se ferească de infecţii.

— Şi asta ar trebui să mă convingă că-i un motiv suficient de bun să o foloseşti acum?

— Ai o idee mai bună?

Regelui nu-i plăcea de omul acesta.

— Are efect?

Doctorul ridică din umeri.

— Rău n-are cum să-i facă.

Regele tresări.

— Eşti nebun.

— Asta e şi părerea Colegiului Regal al Medicilor.

— Ce ştiu ei despre tine?

— Anul trecut mi-au retras autorizaţia de membru. De ce crezi că sunt în Sprotbrough?

— Am înţeles acum că eşti la fel de nebun ca şi numele acestui loc. Regele îl apucă de gât. Vreau să mă fac bine înţeles. Să nu cumva să moară.

— Nu se schimbă nimic nici dacă mă omori, răspunse doctorul pe cel mai calm ton cu putinţă.

Fir-ar să fie! Regele îi dădu drumul şi spuse din nou:

— Să nu cumva să moară.

— Nu din cauza împuşcăturii.

Regele sesiză că se repeta.

— Nu din cauza împuşcăturii. Ai mai zis.

— Ăsta-i adevărul. N-o să moară din cauza împuşcăturii.

— Ci...?

Urmă o tăcere lungă cât doctorul pansă rana. După ce termină se duse să se spele pe mâini în lighean şi zise:

— Nu-ţi pot garanta că n-o să moară din cauza a ceea ce va urma.

Sophie îşi deschise ochii şi se concentră asupra doctorului cu un zâmbet pe chip.

— Asta n-o să-i placă.

Doctorul se uită spre ea cu un surâs.

— Cred că nu.

Clipi.

— Eşti foarte chipeş pentru un doctor.

Bărbatul izbucni în râs.

— Mulţumesc, doamnă. Sigur, aş fi preferat complimentul fără „pentru un doctor”.

Îl studie câteva clipe bune, după care încuviinţă din cap.

— Aşa-i. Eşti foarte chipeş. Punct.

Regelui îi veni să spargă ceva când doctorul râse iar.

— Mult mai bine.

Ce aiureală, bineînţeles. Regelui nu-i păsa dacă flirta cu afurisitul de doctor. Putea rămâne să trăiască de-a pururi aici, dacă voia. Aşa îi mai simplifica şi lui viaţa. El va pleca în nord, unde putea trăi fără problemele iscate de ea…

Doctorul îşi puse palma pe fruntea ei, iar Regelui îi veni să pocnească rău pe cineva. Pe cineva anume.

— Chiar e nevoie să pui mâna atât de des pe ea?

Imperturbabil, doctorul răspunse:

— Dacă vreau să verific dacă are febră, mă tem că da.

— Şi are?

— Nu. Doctorul se întoarse şi ieşi din cameră fără să mai spună ceva.

Nu se întâmpla prea des ca Regele să fie ignorat atât de uşor şi mai că-i venea să se ducă după el şi să-i spună cu cine avea de-a face. Dar se uită spre Sophie. Şi totul se schimbă. Se uita la el, iar ochii ei albaştri vedeau tot.

Buzele i se strâmbară într-un simulacru de zâmbet.

— Vezi? Universul nu se pliază după toate capriciile tale. Aş putea chiar muri.

— N-ai decât să faci pe grozava.

— Mai bine fac pe grozava decât altceva.

N-ar fi trebuit să întrebe. Mai târziu, se minunase de ce-l apucase să întrebe.

— Decât ce altceva?

Emoţia din ochii ei era limpede şi tulburătoare.

— Speriată.

Cuvântul îl izbi din plin, aducându-i aminte de un alt moment. De o altă fată. La fel de speriată stând în faţa lui, implorându-l să o salveze. Pe atunci însă era doar un băiat, nu bărbat în toată firea. Iar fata aceea murise, iar Sophie nu murea.

— N-o să…

Scutură din cap, întrerupându-l:

— N-ai de unde să ştii.

— Eu…

Îl privi din nou în ochi, foarte sigură pe ea.

— Nu. Nu ştii. Ştiu ce înseamnă febra, milord.

El tăcu, iar privirea îi coborî spre bandajul de pe umărul ei, spre sângele uscat de pe haine, spre pielea ei – pielea aceea netedă şi tulburător de moale. Nu ar fi trebuit să fie pătată de sânge. Era tânără şi bogată, fiica unui conte. Ar fi trebuit să fie curată şi nevătămată. Ar fi trebuit să râdă cu surorile ei, undeva departe de locul ăsta. Departe de el.

Îşi mută atenţia de la ea, enervat de sentimentul de vină care încolţise în el, ca să înmoaie o bucată lungă de pânză în ligheanul cu apă, colorată acum de sângele ei. O stoarse şi începu să-i cureţe petele de pe piele.

Sophie tresări când o atinse prima dată, iar el îşi închipui că s-ar fi ferit dacă ar fi avut puterea. Că ar fi plecat din cameră, în schimb, îşi ridică braţul bun şi îl prinse de încheietură cu nişte degete reci şi mult mai puternice decât ar fi bănuit, ţinând cont de cele petrecute în ultimele ore.

— Ce faci?

— Eşti plină toată de sânge, îi sublinie el. Te spăl.

— Pot să mă spăl şi singură.

— Nu poţi să te speli fără să te mişti.

Se uitară unul la celălalt câteva clipe, în timp ce el se întrebă dacă o să-l lase să o ajute. Îşi reţinu cuvintele pe care ar fi vrut cu disperare să le rostească. „Lasă-mă să am

grijă de tine”.

Nu i-ar fi plăcut. La dracu! Nici lui nu-i plăceau. Dar al naibii să fie dacă nu voia să le rostească. Al naibii să fie dacă nu-i venea să o implore să-l lase să aibă grijă de ea.

Din fericire, nu fu nevoit să o spună cu glas tare. Îi dădu ea voie. Şi începu să o spele cu atingeri atente, curăţându-i braţul şi pieptul de sângele uscat, dorindu-şi să i-l poată înapoia. Dorindu-şi să dea timpul înapoi. Dorindu-şi să schimbe prezentul.

— Ar trebui să pleci, zise ea încet.

Imediat îşi mută privirea spre chipul ei.

— Cum adică?

— Ar trebui să mă laşi aici. Trebuie să-ţi vezi de viaţa ta. Plecaseşi într-o călătorie înainte să-ţi dau eu planurile peste cap.

— O călătorie care m-a adus aici.

— Vreau doar să spun că mă descurc şi singură, îl contrazise ea. Nu sunt responsabilitatea ta.

Cuvintele îl durură – de câte ori şi le zisese în sinea lui? De câte ori i le repetase şi ei?

— Nu te las singură.

— Doctorul pare om bun, zise ea. Sunt sigură că mă va lăsa să stau aici până când…

Peste cadavrul lui.

— Nu stai la doctor.

Trase aer în piept, iar el îi sesiză extenuarea.

— Nu ai bani.

— Ce vrei să spui?

— Dacă de asta vrei să rămâi. Erau în geantă. Am lăsat-o în diligenţă. S-au dus acum.

Nu-i păsa de bani.

— De asta ai venit după mine, nu? După bani.

— Nu, o corectă el. Din principiu. Nu-i normal să furi roţile de trăsură oamenilor. Ar putea avea nevoie de ele.

— De ce aveai atât de multe?

— În caz că fac pană în timp ce salvez o femeie nevinovată de tâlhari.

Ea râse încet, dar râsetul i se preschimbă într-un oftat când mişcarea o făcu să-şi reamintească de umăr. El se aplecă spre ea, dorindu-şi imediat să poată face ceva să-i alunge durerea aceea teribilă.

— Sophie…

Ea se întoarse în partea cealaltă.

— Ar fi mai bine să pleci.

Clătină din cap că nu.

— Nu plec de lângă tine.

— De ce nu? Nici măcar nu mă placi.

Fusese ca un ghimpe în coasta lui din momentul în care o întâlnise şi îi furase cizma. Îl costase roţile de trăsură, şase călăreţi şi o bună parte din sănătatea mintală. Cu o zi în urmă o implora să-l lase în pace. Astăzi însă…

— Nu plec de lângă tine.

Doctorul alese exact acest moment ca să revină în cameră cu o cană într-o mână şi cu un săculeţ în cealaltă.

— Faptul că n-ai febră acum nu înseamnă că n-o să faci, i se adresă ei Sophiei de parcă Regele nici n-ar fi fost de faţă. Îi întinse săculeţul. S-ar putea ca plantele astea să-ţi fie de folos.

— S-ar putea? întrebă Regele. Care-i exact motivul pentru care ai fost dat afară din Colegiul Regal?

— Am răspândit ideea nepopulară că există nişte creaturi invizibile pentru ochiul omului care provoacă infecţiile. Regele ridică o sprânceană, iar doctorul zâmbi. E tardiv să-mi refuzi ajutorul. Deja i-am scos glonţul. Se aplecă să o ajute pe Sophie să se ridice. E posibil ca plantele să te ajute la uciderea lor şi să te faci bine. Toarnă apă fiartă peste ele şi bea de trei ori pe zi. Iată prima doză. Sophie bău din cana aburindă, după care doctorul se întoarse spre Rege. Până şi un doctor în toate minţile ţi-ar sugera ca ea să mai stea aici câteva zile.

Regele încuviinţă cu privirea spre Sophie.

— Tocmai îi spuneam pacientei tale că intenţionez să rămân.

Îi evită special privirea şi se concentră asupra

doctorului, care aprobă din cap.

— Excelent. Vei avea nevoie de o cameră.

Regele făcu semn din cap.

— Deja m-am ocupat.

Asta atrase atenţia Sophiei, mai ales când doctorul adăugă:

— Soţul dumitale este un om extrem de competent, doamnă.

Sophie scuipă brusc tot ce-avea în gură.

— So… poftim?

Nu aşa ar fi vrut Regele să-i descopere minciuna. Dar universul ţinu cu el de data asta, pentru că doctorul nu avu ocazia să repete.

— Doamna Matthew?

Numele răsună cu ecou în căsuţă, zbierat din pragul uşii dărâmate de un băiat care se materializă în urma sunetului, urmat de o fată nu cu mult mai mică decât el.

— John, noi nu intrăm în casele oamenilor, îl mustră o tânără care apăru din spate.

Regele îi recunoscu instantaneu ca fiind copiii care aproape o văzuseră pe Sophie ucisă în drum. Privirea femeii căzu asupra doctorului şi imediat făcu ochii mari.

— Uau! exclamă ea. Ce chipeş eşti!

Chiar toată lumea trebuia să-l remarce pe doctorul ăsta blestemat? Doctorul zâmbi.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere, răspunse femeia stupefiată.

— Uşa era deschisă, zise John.

— Uşa nu era nici măcar acolo, spuse sec doctorul. Să-nţeleg că aţi venit în vizită la pacientă?

— Doamnă Matthew! repetă băiatul când o zări pe Sophie. Eşti în viaţă!

Cine naiba era doamna Matthew?

Sophie îi surâse copilului.

— Aşa e, John. Graţie în mare parte ţie şi acestui doctor bun.

— Credeam că ai murit, zise şi fetiţa, după care îşi lipi

faţa de obrazul Sophiei. A curs o groază de sânge.

— După cum vezi, n-am murit, o asigură Sophie.

— Dar încă ai putea muri, sublinie John şi veni mai aproape, împingându-l pe Rege, care rămăsese cu gura căscată.

— John! îi atrase atenţia femeia care venise cu ei. Nu-i frumos.

— E adevărat, Mary, insistă John şi se întoarse să-i explice Sophiei. Mama mea a murit de febră după ce a fost înjunghiată. Se mai întâmplă. Nu-i aşa, doctore?

— E posibil.

Doamne, Dumnezeule! Regele trebuia să preia controlul asupra acestui circ.

— Cum de ne-aţi găsit? interveni el venind spre copii.

— Uşor, zise Mary. Ea era rănită, iar dumneata ai gonit în căutarea unui doctor. Adică în cel mai apropiat târg.

— Şi uite c-am venit! anunţă John, mândru nevoie mare.

— Minunat, zise Sophie şi îi înmână cana acum goală doctorului, care o puse pe masă.

— De ce? nu se abţinu Regele să întrebe.

Mary îşi mută privirea de la el la Sophie, apoi la doctor.

— Pentru că ne făceam griji pentru soţia dumitale.

— Pentru cine? întrebă Sophie, uitându-se în ochii lui.

— Soţia mea, zise cu simplitate Regele, după care schimbă brusc subiectul: Nu-i nevoie să vă faceţi griji pentru ea, că s-a ocupat doctorul.

Doctorul se băgă şi el în vorbă:

— I-am scos glonţul şi am îngrijit rana. Domnul şi doamna Matthew vor rămâne câteva zile aici ca să pot supraveghea evoluţia rănii.

Mary încuviinţă din cap.

— Excelent. Ar trebui să rămânem şi noi.

— Nu, zise Regele.

— Vai, *dragule,* răspunse Sophie cu ochii la el. Cred că

ar fi minunat dacă ar rămâne şi ei. Pentru un neavizat, privirea Sophiei părea inocentă şi dulce ca melasa. Doar Regele îi vedea enervarea din ochii albaştri când continuă: Mary, te rog să-l laşi pe soţul meu să-ţi plătească camera.

Chiar şi împuşcată în umăr, tot îi ardea să-l jupoaie de bani.

— Nu, nu putem, zise Mary.

— Oh, ba da. E foarte bogat. Iar tu ai avut un rol semnificativ în salvarea vieţii *soţiei* lui.

Fir-ar să fie!

— Da, zise el, strâns cu uşa. O să plătesc. Sigur că da.

— Excelent, zise Sophie abia şoptit, după care adormi.

Regele ar fi zis că zâmbetul de pe chip îi era plin de aroganţă dacă n-ar fi fost luat prin surprindere de somnolenţa ei. Îşi întoarse privirea îngrijorată către medic.

— Plantele conţin şi ceva care să o ajute să doarmă, explică el. Ai nevoie de ajutor să o transporţi la han?

— Nu. Răspunsul Regelui fusese tăios. Putea să-şi care şi singur impostoarea de nevastă, fir-ar să fie! Şi voia să plece din preajma acestui medic nebun oricum. Ia zi-mi, doctore, cât îţi datorez pentru serviciile acordate azi?

Doctorul nu răspunse, concentrat fiind asupra lui Mary.

— Ai o vânătaie urâtă rău în partea asta a capului, domnişoară.

Tânăra îşi duse palma la locul cu pricina şi obrajii îi căpătară o nuanţă de roz.

— Nu-i nimic.

Doctorul se întoarse şi deschise un sertar.

— Ba sunt sigur că e ceva. Reveni cu un borcănaş pe care îl deschise şi i-l întinse. Ea se feri, iar el se opri şi-şi coborî tonul: Nu-ţi fac rău.

Obrajii roz se făcură roşii, iar Regele avu sentimentul ciudat că n-ar trebui să se uite la doctor când îi dă cu pomada aceea albă pe faţă lui Mary.

Regele îşi drese vocea şi se întinse să-şi ia punga ca să-l plătească pe doctor… dar dispăruse. Se uită la centură,

unde o ţinuse până acum nicio oră.

— V-aţi pierdut săculeţul, milord? întrebă John, legănându-se pe călcâie.

— John! exclamă Mary, retrăgându-se rapid de sub atingerea doctorului, cu vocea oarecum sugrumată. Frumos din partea dumitale că ţii cont de dorinţele soţiei, domnule Matthew, adăugă ea, cuvintele pătrunzând dincolo de şocul provocat de dispariţia banilor. Sper că nu-ţi vei schimba părerea nici după ce-ţi voi spune că John ţi-a luat banii.

John îi întinse săculeţul.

— N-aveam de gând să-l păstrez.

Un doctor nebun şi o ceată de hoţi. Sigur că din cauza ei îi picase pe cap gaşca asta veselă. Sophie Talbot atrăgea probleme oriunde se ducea. Şi de câte ori auzise că i se spune plicticoasa fiică periculoasă? Era periculoasă, asta era clar. Dar lui nu-i păsa de reputaţia lui. Îi păsa de liniştea lui sufletească.

Regele ridică o sprânceană spre băiat.

— Eşti primul hoţ de buzunar pe care l-am întâlnit care nu are de gând să-şi păstreze prada.

Băiatul îşi coborî privirea spre încălţări.

— Aşa am obiceiul.

— E un obicei prost, spuse Regele.

John se uită la doctor şi îi oferi un lanţ lung de aur.

— Uite-ţi ceasu’.

Doctorul duse imediat mâna la buzunarul de la vestă.

— N-am simţit nimic.

John râmji.

— Sunt cel mai bun din Londra. Mare păcat că îmi schimb meseria.

Regele nu se arătă impresionat.

— Schimb-o mai repede.

Vărsă câteva monede în palmă şi-l plăti pe doctor, după care-şi băgă săculeţul în buzunar şi se duse să o ridice în braţe pe Sophie.

Ceilalţi din cameră se dădură la o parte din calea lui, dar fetiţa îşi pironi privirea asupra Sophiei şi zise:

— Zici că-i Frumoasa din pădurea adormită.

Regele îşi coborî privirea, remarcându-i ochii închişi şi tenul palid. Era de acord că semăna cu prinţesa din poveşti. Medită o clipă şi la subînţelesurile acestei comparaţii. O fi fost ea prinţesă, el nu era prinţ.

— Spre deosebire de Frumoasă, doamna aceasta se va trezi, zise el, mai mult pentru el decât pentru copil.

— Sigur că da, veni şi răspunsul. Doar că va trebui să o săruţi.

Dacă n-ar fi fost atât de sătul de gaşca asta pestriţă, ar fi râs.

Nu avea de gând să o sărute pe Sophie Talbot. Ar fi intrat în alt fel de belele.

Capitolul 7

Frumoasa adormită se trezeşte.
N-a fost nevoie de drăgălăşenii

Sophie se trezi a doua zi, când soarele după-amiezii bătea prin geamul murdar şi făcea praful să danseze în lumină, iar un miros oarecum dubios scotea în evidenţă camerele deloc lună de deasupra cârciumii Pitulicea Gureşă.

— S-a trezit.

Vocea se auzi de pe un scaun din celălalt capăt al camerei, aşezat în umbre astfel încât nu vedea cine vorbise. Oricum, nu era nevoie să-l vadă. Ştia precis cine era.

Rămăsese cu ea.

Se făcu a nu băga de seamă senzaţia de confort adusă de acest gând.

Sophie nu voise ca el să stea cu ea. Nu avea nevoie ca el să stea cu ea. Era un desfrânat şi un ticălos. Iar dacă n-ar fi fost el, nici ea n-ar fi ajuns aici.

Dar totuşi rămăsese aici.

Se ridică fără să mai gândească, iar durerea îi înţepă umărul atât de tare încât ţipă. Imediat o mână îi zbură la bandaj – mare greşeală, întrucât şi cea mai mică atingere o cutremura.

Marchizul de Eversley ajunse într-o clipită lângă ea.

— Ce naiba, femeie! Chiar nu poţi avea grijă?

Îi puse o mână pe spate.

— Întinde-te!

Nici nu-i băgă în seamă ajutorul oferit.

— Ba am grijă. În cazul în care o lady se trezeşte şi găseşte un desfrânat în camera ei, atunci trebuie să se dea jos din pat.

Răspunsul lui veni cât se poate de sec:

— Din experienţa mea, se întâmplă exact invers.

— Da, păi nici nu mă mir la ce companie ai de obicei. Umărul începu să-i pulseze. Cât am dormit?

— Optsprezece ore, mai mult sau mai puţin, zise el. Mai ştii că te-ai trezit să-ţi bei ceaiul?

Îşi amintea ceva ca prin ceaţă. Mary aplecată deasupra ei cu o cană.

— Vag.

— Şi durerea?

Se suci un pic, dar îşi ascunse crisparea.

— Suportabilă.

— Interesant. Aş fi putut paria că doare ca dracu.

Aşa era, dar n-avea de gând să recunoască.

— N-ar trebui să vorbeşti astfel în prezenţa unei lady.

— Nu? Sper că eşti la curent cu faptul că şi tu foloseşti un limbaj foarte colorat.

Se înroşi.

— O singură expresie.

— Nici nu-i nevoie de mai mult.

Ea îşi coborî privirea în poală.

— Te doare?

Ca dracu.

— Se ştie că femeile îndură bine durerea.

— Hmm. Şi când te gândeşti că sunteţi considerate sexul slab.

Îl săgetă cu privirea.

— O etichetă pusă în mod evident de un bărbat care n-a asistat la nicio naştere.

Un colţ al gurii lui se ridică într-un zâmbet discret.

— Văd că te simţi mai bine.

Ceva din căldura cuvintelor lui îi transmise şi ei un mic fior de plăcere. Îi fu recunoscătoare că îi lăsă ceva timp să se reculeagă atunci când se ridică şi se duse să deschidă uşa ca să vorbească cu cineva pe care ea nu-l vedea, după care o închisese şi se întorsese la ea.

— Am trimis după doctorul ăla nebun, deşi mi-am călcat pe inimă. Şi după ceai.

Sophie se gândi la doctor.

— Nu mi se pare nebun.

— Te-a îmbibat cu gin şi te-a uns cu miere. N-am nimic împotriva unei prăjituri cu ingredientele astea, dar mi s-au părut cam ciudate pentru un tratament medical. Veni mai aproape. Dacă tot te-ai trezit, vreau să mă uit mai bine la umăr.

Îşi întoarse capul şi adulmecă delicat. Gin şi miere. Nu hanul era vinovat de mirosul ciudat. Of, Doamne!

Se feri de el şi ridică o palmă.

— Nu!

Eversley încremeni cu ochii mari.

— Poftim?

Avea de gând să o miroasă.

— Să nu te apropii mai mult!

— De ce?

— Nu se cade.

— Ce nu se cade?

— Tu. Să fii aici. Atât de aproape. În timp ce eu stau în pat.

Una dintre sprâncenele lui negre se ridică.

— Crede-mă pe cuvânt, milady, n-am nici cea mai mică intenţie să tabăr pe tine.

N-avea nicio îndoială că era adevărat, ţinând cont de situaţia ei actuală, dar nu-i putea spune adevărul.

— Nu contează, trebuie să insist să fiu tratată cu tot respectul.

— Cine crezi că a avut grijă de tine în ultimele ore?

La dracu! Avea dreptate. Stătuse aproape de ea. Precis îi remarcase şi mirosul. Dar asta nu însemna că trebuia să îl mai remarce încă o dată. Îşi îndreptă umerii, ignorând jena din stângul.

— Trebuie să am grijă de reputaţia mea.

Se uită chiorâş la ea.

— Ai fost împuşcată pe Marele Drum al Nordului, îmbrăcată într-o livrea furată…

— De câte ori trebuie să-ţi mai spun că am plătit livreaua?

— Bine. Ai fost împuşcată pe Marele Drum al Nordului când erai îmbrăcată cu o livrea cumpărată de la un valet furat, asta după ce te-ai ascuns în trăsura unui gentleman burlac.

— Cam exagerezi cu gentlemanul, nu crezi?

Îi ignoră comentariul.

— Aşa că explică-mi cum nu ţi-e reputaţia făcută fărâme deja?

Reputaţia ei fusese făcută fărâme de mai multe ori pe parcursul ultimelor patru zile, dar nu despre asta voia să discute acum. Mai ridică mâna o dată, curioasă să afle cum ar putea face o baie fără cineva alături, care să-i inhaleze miasmele.

— Este vorba doar de stricăciuni aparente. Nu iremediabile.

El ridică din nou din sprâncene.

— Şi cât ziceai că ai locuit în Londra?

— Zece ani.

— Şi încă mai crezi că e vreo diferenţă între adevăr şi minciună când vine vorba de scandal. Ce frumos.

Tonul lui sec o făcu să se încrunte la el.

— Ce vreau eu să subliniez, milord, este că aş aprecia

dacă ai păstra distanţa.

Părea că avea de gând să se ia la harţă cu ea, dar preferă să spună, mai mult pentru sine decât pentru ea:

— Oricum va ajunge şi doctorul în câteva minute.

Iar, din fericire, doctorul îşi făcu apariţia chiar în acea clipă, de parcă Eversley l-ar fi invocat special, cu Mary cu o cană aburindă de ceai după el.

Doar atunci îşi aminti Sophie că şi doctorul era chipeş. Bineînţeles. O nenorocire nu vine niciodată singură, iar Sophie – care nu atrăsese atenţia unui gentleman arătos mai mult de o fracţiune de secundă până să-şi dea seama că nu era deloc o lady cum şi-ar fi dorit – era ţintuită la pat şi nespălată, dar avea în preajmă doi bărbaţi deodată. Ce blestem pe capul ei!

— Doamnă Matthew! zise doctorul, plin de veselie. Sper că te-ai odihnit cum se cuvine.

Uitase că o botezaseră astfel.

— Aşa se pare, doctore… Făcu o pauză. Îmi cer scuze, am uitat cum te numeşti, domnule.

— N-am spus niciodată cum mă cheamă, răspunse el cu simplitate în timp ce luă ceaiul de la Mary cu un zâmbet cuceritor. Mulţumesc.

Mary se înroşi.

— Sigur, doctore.

Eversley pufni enervat. Sau avea alt motiv? Era posibil să fie gelos pe efectul pe care îl avea doctorul asupra femeilor?

Nu. Eversley era şi el un bărbat cât se poate de atrăgător.

Nu că ea ar fi remarcat. Ar fi trebuit să-l placă pentru a observa asta, iar ea nu-l plăcea.

Doctorul se apropie de pat şi îi dădu Sophiei cana cu ceaiul de plante medicinale. Aşteptă să bea mai mult din el, după care întrebă:

— Cum te simţi?

Sophie realiză în treacăt că bărbatul tot nu spusese cum îl cheamă. Nimeni din încăpere nu părea deranjat, aşa

că Sophie răspunse la întrebare, conştientă pe deplin de privirea atentă a marchizului de Eversley.

— Foarte bine.

— Mda. Sunt sigur că nu-i adevărat. Doctorul îi luă cana de ceai şi i-o dădu înapoi lui Mary, după care se aşeză pe pat şi-şi puse ochelarii. Ia să ne uităm.

Sophie se făcu mică în perne, cu mintea doar la felul în care mirosea.

— Aş vrea să…

O ignoră şi-i puse mâna pe frunte.

— Excelent. N-ai febră. Sophie nu apucă să se bucure de diagnostic, că doctorul adăugă: Am mirosit chestii mult mai urâte, doamnă. Nu-şi coborâse vocea, iar cuvintele răsunară ca o bubuitură în toată camera.

Sophie se făcu roşie ca focul, în timp ce Eversley îşi ridică frustrat privirea în tavan.

— De asta nu mă lăsai să mă apropii de tine.

— Tu eşti cel care a ţinut morţiş să-mi spui că am fost îmbibată în gin şi miere, se apără ea.

— Ca să-ţi spun despre nebunia *lui,* nu ca să-ţi scot ochii cu duhoarea!

Mary rămase cu gura căscată.

Sophie îşi imagină că la fel ar fi făcut şi ea dacă n-ar fi fost atât de furioasă.

— *Duhoarea?* Îl fixă cu privirea.

Începu să se legene pe călcâie, calculându-şi următoarea mişcare.

— N-am vrut să…

Gata, ascultase destul!

— Dintre toate mojiciile pe care mi le-ai spus, milord – şi mi-ai spus o grămadă –, asta-i de departe cea mai oribilă.

Părea că ar fi vrut să zică ceva, dar se stăpâni. Din fericire, pentru că doctorul îşi alese fix acel moment ca să-i scoată bandajul, iar Sophie scoase un urlet de durere.

Eversley păşi spre ei.

— O doare.

— Da. Am observat, zise doctorul fără să-şi ridice

privirea de la ce făcea. Nu-s semne de infecţie.

Sophie simţi o mare uşurare.

— Înseamnă că o să supravieţuiesc?

Doctorul o privi în ochi.

— Astăzi.

— Doamne, bombăni Eversley. Ce de încurajări din gura ta.

Doctorul se întoarse spre el.

— Am spus doar adevărul. E un lucru pozitiv că la o zi după rănire nu se înregistrează febră şi infecţie. Dar medicina e mai mult artă decât ştiinţă. În continuare e posibil să moară. Se întoarse spre Sophie. Tot ai putea să mori.

Nu ştia ce să-i răspundă, aşa că se mulţumi cu un „Oh”.

Scoase nişte ceai din geantă şi îl puse pe noptieră.

— Nu eram sigur dacă o să ai nevoie de el pentru mai multe zile. Acum mă simt mult mai încrezător.

Sophie îşi imaginã că asta ar trebui să o facă să se simtă mai sigură de viitor. Dar dacă ţinea cont şi de cealaltă declaraţie a lui, nu mai era aşa de sigură.

Doctorul continuă:

— Să mai bei ceai – amestecul ăsta te va ţine trează mai mult decât celălalt – şi ai grijă ca rana să fie curată. Aşeză un borcan de miere lângă plante şi se întoarse spre Eversley. Mierea e esenţială. Să se ungă după fiecare baie.

Ar fi avut ceva de obiectat legat de sarcina care fusese atribuită bărbatului care se înfipsese ca un ghimpe în sufletul ei, dar atenţia îi fu atrasă de un alt cuvânt, mult mai tentant.

— Pot să fac baie?

Doctorul se întoarse spre ea.

— Sigur. De preferat zilnic, în apă curată şi fierbinte. Şi să trimiţi imediat după mine dacă începi să te simţi rău sau dacă rana îşi schimbă aspectul.

Cu alte cuvinte, nu erau şanse să poată pleca.

— Când putem pleca?

Toate privirile se întoarseră spre ea, una mai şocată ca alta.

— Eşti liberă să faci ce vrei, doamnă Matthew, zise doctorul. Eu totuşi sper să te ţin prin zonă cel puţin o săptămână.

— O săptămână, bombăni ea. Plănuise să ajungă în nord într-o săptămână. Să-şi înceapă viitorul.

— Nu vă place târgul nostru?

Privirea ei se îndreptă spre Eversley. Şi el voia să ajungă în nord.

— E cam mult o săptămână, zise ea. Soţul meu – ignoră avertismentul din ochii lui – şi cu mine avem o grămadă de lucruri de făcut în Cumbria.

Doctorul ridică dintr-un umăr slăbănog.

— Atunci plecaţi.

— Nu plecăm până nu se face bine, interveni Eversley. Când ştim că s-a însănătoşit?

Doctorul se ridică şi începu să-şi strângă lucrurile.

— După ce se vindecă rana şi încă n-a murit.

Eversley părea că vrea să-l strângă de gât pe doctor.

Sophie zâmbi.

— Mulţumesc, doctore.

El îi întoarse amabilitatea.

— Sper că, indiferent de când vei pleca, te voi revedea la un moment dat, doamnă Matthew. Dădu se plece, dar se opri ca să-l salute scurt din cap pe Eversley. Domnule Matthew.

— Te conduc eu, zise Mary cu candoare, urmându-l îndeaproape.

Sophie se uită spre uşa închisă.

— Mda. N-am mai cunoscut pe nimeni care să te facă să fii atât de recunoscător că eşti încă în viaţă.

Eversley se încruntă la ea.

— De ce ni se adresează cu numele de Matthew?

— După valetul meu.

Ultimul cuvânt se pierdu într-un căscat pe care se grăbi să şi-l ascundă.

Eversley tresări.

— Valetul *meu,* vrei să spui.

Sophie flutură o mână prin aer.

— Oricare. Îl cheamă Matthew. M-am folosit de nume când eram în diligenţă.

— Iar eu am declarat că suntem căsătoriţi.

— Un lucru foarte prostesc din partea ta.

— Da, acum îmi dau şi eu seama, când am aflat că port numele unui valet.

— Unul bun, zise ea, căscând din nou. Părea că oboseala îşi spune cuvântul.

— Unul foarte prost, replică el în timp ce se apropie ca să o ajute să se rezeme de perne. Dacă ar fi fost bun de ceva, ţi-ar fi zis că nu vorbeşte cu o lady din înalta societate şi şi-ar fi văzut de treabă. Mă gândesc serios să-i dau de urmă să-l împuşc în umăr, că dacă nu era el erai întreagă la ora asta.

Chiar îşi făcea griji pentru ea?

— Sunt întreagă, zise ea încet, ignorând plăcerea provocată de o asemenea idee. Ignorând întreaga idee. Deşi am nevoie de o baie.

— Dumnezeule, mormăi el. N-am vrut să zic că puţi.

Închise ochii şi oftă.

— Ai grijă, milord. N-ai decât două variante. Prima, mă jigneşti. A doua, minţi.

Urmă o pauză în care ea aţipi, după care se trezi doar cât să-l audă:

— De ce te duci în nord? Ce-i acolo?

— Prăvălia mea cu cărţi, răspunse ea, iar cuvintele se desprinseră ca un fulg de pe buzele ei. Mossband… chifle lipicioase… Robbie.

— Robbie?

— Hmm? Îi era dificil să ţină pasul cu conversaţia.

— Cine-i Robbie?

Îşi aminti înceţoşat şi cu bucurie de părul blond şi obrajii rumeni. Prietenul ei. Singurul prieten pe care îl avusese vreodată. „O să ne căsătorim”, îi promisese el cu

mult timp în urmă. Zâmbi. Ar fi fost frumos să se mărite cu un prieten. Poate că ar fi iubit-o. Ar fi fost frumos să fie iubită. Poate se căsătoreau. Poate ar fi fost fericiţi.

Aşa îşi promiseseră acum mulţi, mulţi ani. Şi ea spusese la fel.

— O să ne căsătorim.

Repetă cuvintele cu voce tare, în timp ce marchizul de Eversley veghea la căpătâiul ei.

Capitolul 8

Programul unei Soioase:
Trezirea... Spălarea... Peţirea?

Veni noaptea, iar Regele o lăsă să doarmă câteva ore înainte să ceară o cadă şi apă rece, iar după aceea, de îndată ce o văzu că începe să se agite în aşternut, ceru şi apă fierbinte. De îndată ce aburii începură să se ridice din cada de cupru şi femeile care căraseră găleţile fură plătite, aşteptă ca Sophie să se ridice din pat.

O privi de la locul lui, sprijinit de peretele încăperii micuţe, concentrat pe chipul ei în lumina lumânărilor când se trezi din somnul adânc, când plăcerea moţăielii îi fu alungată de durerea din umăr. De durerea revenirii la realitate.

Se întrebă dacă tatăl lui nu murise între timp.

Misiva lui Agnes avusese un caracter urgent. Era posibil ca Regele să fi devenit deja duce de Lyne. Era posibil să fi ratat ultima şansă de a-i arunca un ultim cuvânt dispreţuitor omului care îi aruncase numai astfel de cuvinte toată viaţa.

Care îi distrusese şansa de a avea o familie. De a fi fericit. De a iubi.

Îl străfulgeră o amintire nepoftită, Regele în labirintul de gard viu de la Lyne, tatăl în spatele lui, împărtăşindu-i

secretul:

— De două ori la stânga şi dreapta, apoi o dată la stânga şi o dată la dreapta. Până în centru, zisese ducele, grăbindu-l să înainteze. Du-te. Până în centru.

Regele mersese în faţă, iar când ajunseseră în centru, tatăl lui îi spusese povestea lui Tezeu şi a Minotaurului.

— Noi cine suntem? întrebase Regele.

— Noi suntem Tezeu, fireşte! se umflase în pene ducele. Mari eroi.

Regele se desprinse de perete.

Eroi. Ce balivernă nenorocită!

Se apropie de Sophie. Nu mai putea pierde timp pentru fata asta, un ciclon de scandaluri, nu altceva. Londra o numise fiica Talbot cea simplă şi plicticoasă. Îl bufni râsul. Dacă ar fi văzut-o acum, cu o rană de glonţ în umăr, dormind la adăpostul unei identităţi false într-un han de te miri unde. Sophie Talbot nu era nici pe departe plicticoasă.

Urma să se căsătorească.

De ce naiba nu spusese aşa încă de la început?

Regele ştia ce le poate pielea femeilor care voiau să se mărite din dragoste.

Fusese şi el îndrăgostit, o singură dată.

Cine era dragostea Sophiei? Dacă evadase din Londra special să-şi urmeze planurile de viitor alături de acest Robbie – deşi Regele punea la îndoială bărbăţia unui adult pe care-l chema Robbie – de ce nu îi spusese şi lui?

Robert era un nume mai bun de soţ. Mult mai cinstit. Potrivit unui ins care să aibă grijă de ea.

Oricum, ce-i păsa lui!

Odată cu acest gând, fruntea ei se acoperi de cute, iar respiraţia i se acceleră. În curând avea să se trezească şi nu-i va plăcea deloc să dea piept din nou cu realitatea.

Regele se aşeză pe pat lângă ea. Încercând să se convingă că voia doar să-i verifice temperatura, îşi lipi dosul palmei de fruntea ei rece, pentru ca imediat să răsufle uşurat. Cuta dintre sprâncene se adânci, iar el nu se putu abţine să nu i-o netezească cu degetul mare.

Mângâierea o linişti, iar el ignoră sentimentul de mândrie care vibra în el când îi prinse obrazul în palmă. Nu voia să-i aducă niciun fel de alinare. Îi dăduse doar bătăi de cap şi avea parte de destule şi fără ea.

Dar mâna nu şi-o retrase.

— Sophie, îi rosti el încet numele, spunându-şi în sinea lui că voia s-o trezească pentru mult dorita baie, nu ca să se uite în ochii ei albaştri-închis.

Ea oftă şi se întinse după atingerea lui, dar nu se trezi.

— Sophie, repetă el, fără să se gândească că îi plăcea cum îi răsuna numele pe buzele lui, fără să se gândească că n-ar fi trebuit să o mai mângâie, asta chiar în timp ce o mângâia. Se minună de moliciunea pielii ei, de sprâncenele ei mătăsoase, de lungimea întunecată a genelor peste obrajii palizi, de rozul buzelor… îşi retrase palma ca ars şi sări în picioare.

Nu era treaba lui să remarce ce culoare aveau buzele ei.

Voise să facă o baie, iar el îi îndeplinise dorinţa. Acesta era scopul interacţiunii din acest moment. Trebuia să-şi ţină mâinile – şi remarcile – doar pentru el.

— Sophie, rosti el mult mai ferm şi mai tare.

Ea deschise imediat ochii şi se uită direct spre el.

— Baia, spuse el.

Privirea ei zbură spre cealaltă parte a camerei şi în acelaşi timp îşi trase aşternutul până sub bărbie.

— Au adus-o când dormeam?

— Da.

Vocea îi coborî la nivelul unei şoapte:

— Şi m-au văzut?

El zâmbi.

— Contează?

Ochii ei se măriră brusc.

— Bineînţeles!

— Nu te-au văzut. Am tras paravanul lângă pat.

Dădu aprobator din cap.

— Mulţumesc.

— Dar eu te-am văzut, mai zise el, nerezistând să n-o necăjească. Nu te deranjează?

— Tu nu contezi, răspunse ea.

Nu-i picară bine cuvintele ei.

— Poftim?

— Ţie nu-ţi place oricum de mine.

— Nu?

Scutură din cap că nu.

— Nu. Şi mi-ai enumerat motivele de o grămadă de ori. Se forţă să se ridice şi se crispă. Dar din fericire te-ai străduit să-l elimini pe cel mai ofensator.

— Îmi place de tine.

— Şi încă o declaraţie mincinoasă, zise ea sec.

Adevărul era că îi plăcea de ea când nu era enervantă. Schimbă subiectul:

— Ţi-am făcut rost şi de o rochie.

Privirea ei căzu pe rochia simplă şi gri agăţată peste paravan. Dădu aprobator din cap.

— Ai putea s-o chemi pe Mary?

— De ce?

— Am nevoie de ajutor.

— Te pot ajuta eu.

Sophie scutură din cap.

— Nu cu asta.

— Cu care asta?

Se înroşi.

— Milord, nu pot să fac baie de faţă cu tine.

Nu intenţionase să îl tenteze cu vorbele ei. Dumnezeule, era plină toată de rămăşiţele aventurii ei – sânge, gin, praf şi Dumnezeu mai ştie ce altceva. Iar baia presupunea dezbrăcatul de haine. Dintr-un motiv misterios, aluzia la nuditatea ei îl făcu să se excite şi îi dădu imediat o stare de nelinişte.

Mai avea puţin şi se mărita, fir-ar să fie!

— Te pot ajuta eu, se răţoi el, deşi ştia că n-avea niciun motiv să fie grosolan.

Scutură din cap.

— Nu.

— De ce nu?

Îi aruncă o privire de parcă ar fi avut de-a face cu un imbecil.

— Pentru că eşti bărbat.

— Parcă nu contam.

Când îi auzi replica, Sophie îşi dădu ochii peste cap.

— La treaba asta contezi.

Ar fi trebuit să facă ce îl rugase. Să se ducă să cheme fata şi să le lase singure. Ultimele zile însă îl făcură să acţioneze exact pe dos.

— Nu e disponibilă.

Sophie tresări.

— Unde e?

— În camera plătită de mine la cererea ta.

— Aşa-ţi trebuie dacă te-ai apucat să spui că suntem căsătoriţi fără să mă întrebi şi pe mine.

— Dar ce trebuia să fac, să aştept până te trezeai din leşin ca să ne definim împreună relaţia?

— Ai fi putut spune adevărul, zise ea.

— Serios? replică el. Şi crezi că te-ar fi ajutat în situaţia aceea?

Sophie oftă, iar el ştiu că câştigase.

— E miezul nopţii, iar fata are grijă de cei doi copii, continuă el pe un ton firesc. Dacă vrei să faci baie, va trebui să te bazezi pe ajutorul meu.

Îşi muşcă buzele, cu privirea aţintită asupra băii aburinde.

— Să nu care cumva să te uiţi.

— Nici nu-mi trece prin cap. Probabil că asta fusese cea mai gogonată minciună pe care o spusese în viaţa lui.

Printr-o minune ea îl crezu, încuviinţă din cap şi azvârli pătura cât colo ca să se dea jos din pat. Se ridică în picioare, ajungându-i cu creştetul capului sub bărbie, iar el rezistă tentaţiei de a o ajuta să traverseze camera.

— Cum te simţi? se interesă el cu un nod în gât.

Îşi drese vocea.

— De parcă aş fi fost împuşcată.

Ridică o sprânceană.

— Foarte inteligent.

Zâmbi.

— Mă doare umărul şi mă simt de parcă am dormit o săptămână.

Se duse la focul care ardea în şemineul din spatele căzii şi agăţă un ceainic deasupra flăcărilor.

— Mai ai ceai după ce faci baie, zise el şi se întoarse la ea. Ai şi ceva de mâncare.

Cuvintele lui îi provocară un chiorăit de maţe, iar palmele îi zburară spre abdomen. Obrajii i se înroşiră, iar el zâmbi.

— Să-nţeleg că ţi-e foame.

— Aşa se pare, spuse ea.

— Mănânci după ce te speli. După aia bei ceai. După aia dormi.

Îl privi în ochi.

— Eşti foarte dominator.

— E unul dintre talentele mele.

— Asta şi faptul că te cheamă Rege.

— Numele îţi pune pecetea destinului.

Nu-i răspunse, ci trecu pe lângă el ca să se ducă la cada înaltă de cupru. Se întoarse spre el.

— Mulţumesc.

El îşi reluă locul de lângă perete, îşi încrucişă braţele şi o studie cu atenţie.

— Cu plăcere.

Se aplecă şi-şi trecu degetele lungi prin apa fierbinte, oftând de încântare. Sunetul răsună în încăpere ca o împuşcătură – o plăcere pură, nealterată. Delicios.

Regele se crispă. Nu era interesat să ştie care-i erau plăcerile.

Ce bine ar fi fost să ştie şi trupul lui lucrul acesta.

Ce bine ar fi fost să-i spună cineva că nu era interesat de felul în care cămaşa de noapte împrumutată îi cădea pe

sâni, i se mula pe şolduri şi i se lipea de curbele coapselor. Şi nici de locul în care s-ar mai fi putut plimba degetele ei.

Regele îşi smulse privirea şi constată că se holba la el. Tuşi.

— Nu ziceai că faci baie?

Îşi ridică sprâncenele.

— Ba da, de îndată ce te-ntorci cu spatele.

Nu voia să se întoarcă cu spatele.

— Păi şi dacă ai nevoie de ajutor să te bagi în cadă?

Scutură din cap.

— N-am.

Miji ochii spre ea.

— Ba poate ai.

— Atunci o să fii la un metru distanţă. Gata să mă salvezi, în pofida părerii tale despre mine.

Se încruntă, dar făcu ce i se spuse. Ar fi dat dovadă de masochism dacă s-ar fi uitat la ea cum se dezbracă, pentru că el, unul, n-avea de gând să o atingă pe Sophie Talbot. Cel mai bine era să se întoarcă cu spatele.

Ba nu era.

Era chin curat.

Sesiză imediat ce greşeală făcuse, din clipa în care ea începu să se dezbrace şi auzi sunetul pânzei alunecându-i pe piele, respiraţia accelerată când îşi studie rana, sunetul acela abia imperceptibil pe care probabil îl scosese când făcuse o mişcare greşită cu braţul.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă el, cuvintele răsunând cu asprime în camera tăcută.

Nu îi răspunse imediat, ci după o clipă.

— Nu.

Îşi drese vocea.

— Ai grijă cu braţul.

— Am avut.

La trecut. Dumnezeule. Însemna că avea umerii goi.

Simultan avu parte şi de dovada sonoră, de şuierul pânzei alunecând pe coapsele ei, de sunetul ritmic care îl făcea să bănuiască că trăgea de haine să le scoată mai

uşor. Că se unduia.

Îşi încleştă pumnii şi se sprijini de perete, dar imaginaţia i-o luă razna.

Şi respiraţia ei se acceleră puţin, dar nici pe departe aşa de tare ca a lui. Nici pe departe în acelaşi ritm în care îi bătea lui inima. Nici pe departe la fel de repede pe cât îi zvâcneau lui şi alte părţi ale corpului. După care auzi hârşâitul scăunelului de lemn pe podea când îl aşeză ca să-şi pună talpa pe el pentru a se urca şi apoi se cufundă în apă cu un oftat ameţitor şi victorios, de parcă s-ar fi cufundat în cea mai pură şi nealterată plăcere.

Era de departe una dintre cele mai urâte nopţi din viaţa lui.

Făcu toate eforturile din lume ca să nu se întoarcă. Să nu se ducă la ea. Să nu se holbeze la afurisita aia de cadă şi să se repeadă la carnea ei înroşită şi rozalie din pricina căldurii. Din pricina privirii lui.

Dumnezeule! Nu o dorea.

Ba o dorea.

Urma să se mărite.

Cu un ţopârlan pe nume Robbie.

Unde mama naibii îl întâlnise? Cum de-şi făcuse planul să se mărite cu cineva din Cumbria? Îşi înfipse mâinile în buzunare. Nu-i păsa.

Era o fiinţă simplă, cuviincioasă şi neinteresantă.

„Mincinosule!”

Iar apoi începu să se spele, iar el se abţinu să nu-şi urle frustrarea ca să acopere sunetul apei pe pielea ei, pe cadă, plescăind şi lovind în timp ce se spăla. Îşi imagină braţe şi picioare care se zăreau peste marginea căzii, cârpa udă cu care se spăla alunecându-i pe pielea albă şi perfectă. Capul uşor dat pe spate când îşi spăla gâtul şi pieptul, braţele mişcându-se încet şi cu o plăcere infinită peste tot corpul, deasupra şi în apă, peste curbe şi văi, jos, jos, până când cârpa dispărea şi nu mai rămânea nimic decât palma ei, degetele lungi care se înfundau în tot felul de zone umede…

— De ce ţi se spune Rege?

Mai avea puţin şi făcea infarct, aşa de tare îl speriară cuvintele ei.

Închise ochii, încleştă pumnii şi reuşi să-şi găsească cuvintele:

— Aşa mă cheamă.

Apa făcu valuri.

— Părinţii tăi te-au botezat Rege?

El expiră adânc, nevrând să-i prelungească statul în cadă.

— Kingscote.

— Ah, zise ea, după care tăcu şi nici nu se mişcă câteva momente. Ce nume extravagant.

— Familia mea se mândreşte cu extravaganţa.

— Odată am fost pe domeniul castelului Lyne.

Nu-i făcea plăcere să-şi aducă aminte de casa copilăriei lui. Nu-i răspunse, dar ea continuă oricum:

— Ducele a deschis porţile pentru vizitatori. Era un labirint acolo. El putu auzi zâmbetul evocat de amintirea acelui loc de care şi el îşi amintise cu foarte puţin timp în urmă. Eram cu surorile mele şi am petrecut jumătate de zi pierdute în el – eu am găsit centrul şi am stat o oră-două să citesc acolo. Nu m-au găsit.

— Este considerat unul dintre cele mai dificile labirinturi din Anglia, zise el. Sunt impresionat că ai găsit drumul. Câţi ani aveai?

— Şapte? Opt? E magic. Probabil că-ţi plăcea la nebunie să îl ai în curte când erai copil.

Fusese acolo de generaţii întregi, perfect întreţinut şi arareori folosit, iar Regele îşi petrecuse nenumărate după-amiezi explorându-i ascunzişurile şi pierzându-se fără nicio problemă de guvernanta, profesorii şi bonele lui. Singura persoană care îl putea găsi în labirint fusese întotdeauna tatăl lui.

Îşi drese vocea.

— Era locul meu preferat de pe moşie.

— Te cred şi eu. Era magic.

Cuvintele fuseseră rostite cu respect şi, deşi nu voia, începu să şi-o închipuie acolo, lângă fântâna din centrul labirintului, cu statuia din marmură a Minotaurului ridicându-se ameninţător asupra ei. Îi trecu prin cap că dacă ar fi fost în centrul labirintului chiar acum, cu siguranţă nu s-ar fi ocupat cu cititul.

Îşi trecu mâna prin păr. Nu avea cum s-o posede acolo. Niciodată.

De îndată ce se însănătoşea trebuia să scape de ea. Pentru totdeauna.

— Te duci des acasă?

De ce simţea nevoia să facă conversaţie? Îi era greu să audă plescăitul apei pe corpul ei. Scrâşni din dinţi.

— Nu.

— Oh, exclamă ea, sperând ca el să-i fi spus mai mult. Când ai fost ultima dată acasă?

— Acum cincisprezece ani.

— Oh, repetă ea, mai încet, mai surprinsă. Şi acum de ce te duci?

— Tu chiar nu citeşti ziarele de scandal? întrebă el. Nu cu asta se ocupă o lady din Londra când nu brodează sau nu ia ceaiul?

— Un adevăr care pe mama o nelinişteşte foarte tare, răspunse ea, iar el îi sesiză tonul glumeţ. Ar fi vrut să se întoarcă să vadă dacă într-adevăr zâmbea. Dar mie nu-mi place ce se scrie despre surorile mele.

— Eşti foarte loială.

— N-ar trebui să mă deranjeze atât de tare. Surorile mele adoră „Cancanurile Talbot”. Tot timpul fac concurs între ele care are cel mai scandalos articol.

— Şi cine câştigă?

Plescăitul se opri, semn că îşi schimba poziţia.

— Zilele astea Seline. Cea logodită cu Mark Landry. Îl cunoşti?

— Îl cunosc.

— Ei bine, acum câteva săptămâni, *Jurnalul de scandal* a anunţat că domnul Landry a învăţat-o pe Seline

să călărească pe spinarea unei iepe negre minunate, după care i-a făcut cadou iapa, îndemnându-l pe tata să insiste să se căsătorească.

— Pentru că i-a făcut un cadou extravagant?

— Pentru că pe iapă o cheamă Godiva[3]. Adică se sugera că chipurile Seline învăţase să călărească goală în grajdurile private de pe proprietatea Landry.

— Sună cam tras de păr.

În vocea ei se auzi un surâs.

— Sună incomod.

El râse.

— Nu-i nevoie să mai spun, adăugă ea râzând, că lui Seline i-a plăcut la nebunie povestea asta ridicolă. Şi domnului Landry la fel.

— Şi nu se poate spune că lui Mark Landry nu-i plac lucrurile obscene.

— Poate de aceea se şi potriveşte atât de bine cu sora mea, răspunse ea. Tu ai cumpărat cai de la el, cred.

— Da, şi avem şi un club împreună.

— îmi vine greu să cred că Landry este bine-venit la clubul White, rosti ea sec. Nu l-am auzit rostind niciodată o propoziţie care să nu conţină ceva şocant.

— Nu la White, zise Regele. Frecventăm acelaşi tripou.

— Oh, zise ea încet. Nu ştiu prea multe despre tripouri.

— Ţi-ar plăcea, zise el. Sunt pline de bârfe şi scandaluri şi din când în când se mai trag şi focuri de armă.

Râse.

— Sunt sigură că n-aş fi bine primită. După cum am mai spus, nu ştiu suficiente bârfe cât să mă descurc. Făcu o pauză, apoi continuă: Drept pentru care revin la discuţia noastră. De ce te întorci la castelul Lyne?

---

3 Godiva sau Lady Godiva - nobilă anglo-saxonă, soţia lui Leofric, conte al Merciei, care, conform legendei, a călărit goală pe străzile din Coventry pentru a obţine reducerea taxelor impuse de soţul ei. (n.tr.)

Frivolitatea care plutea în cameră dispăru odată cu această întrebare, şi el rămase tăcut minute bune, căci n-ar fi vrut să piardă acel moment. Dispăruse oricum.

— Tata e pe moarte.

Din cadă nu se mai auzi niciun zgomot. Liniştea se întinse între ei, grea şi asurzitoare.

— Oh, făcu ea din nou. Îmi pare rău.

Sinceritatea ei îl făcu să revină la realitate.

— Mie nu.

De ce îi era aşa de uşor să-i spună adevărul?

Ea tăcu minute în şir, şi nici apa în care stătea nu scoase vreun zgomot.

— Nu?

— Nu. Tata e un ticălos.

— Dar te întorci acasă oricum?

El meditä la cuvinte şi la întrebarea pusă, apoi se gândi la tatăl său, omul care îi distrusese viitorul în urmă cu atât de mulţi ani. Care îi luase singurul lucru pe care Regele şi-l dorise şi îl distrusese. Viaţa Regelui avusese un singur scop de atunci, răzbunarea – distrugerea singurului lucru pe care îl voia ducele.

Ulterior, nu putuse înţelege de ce îi spusese:

— M-a chemat. Iar eu am ceva să-i spun.

Şi mai multă tăcere.

— Am terminat, se auzi într-un final.

Slavă Domnului!

El nu se întoarse când ea se ridică din cadă şi nici măcar când auzi apa plescăind în jurul ei când reveni în cadă cu un ţipăt firav. Nici măcar când se întâmplă şi a doua oară. Făcu apel la resurse imense de stăpânire de sine pentru a-şi păstra atitudinea de gentleman.

— S-a întâmplat ceva? preferă el să întrebe.

— Nu, zise ea, iar sunetul se auzi din nou.

Riscă şi aruncă o privire peste umăr.

Greşeală.

Îi vedea doar capul peste marginea vanei adânci de

cupru, dar dacă îi luă în considerare obrajii, era curată, roz şi perfectă.

— Nu te uita! ţipă ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu… Ezită. Nu pot să ies.

Asta ce mai însemna?

— Cum adică?

— Alunec prea tare, zise ea deznădăjduită. Iar umărul – nu pot să mă sprijin pe mâna asta.

Bineînţeles. Era sigur că întreg universul complota împotriva lui. Se întoarse şi-şi apucă din zbor haina.

— Nu te întoarce! ţipă ea şi se cufundă şi mai mult în apă.

N-o băgă în seamă şi veni spre ea, frustrarea transformându-i-se în iritare în timp ce îşi suflecă mânecile.

— Crede-mă, milady, sunt la fel de dornic să te ajut pe cât eşti şi tu să fii ajutată.

Era adevărat, chiar dacă oarecum nesincer.

Sophie aruncă o privire peste marginea căzii.

— Bine. Nu-i nevoie să fii obraznic.

Un altul ar fi simţit un junghi de remuşcare la gândul că îi interpretase vorbele ca pe o insultă şi nu ca pe o dovadă a instinctului de conservare. Deşi îşi amplasase palmele în poziţii strategice ca să-şi ascundă cele mai intime zone, efectul nu fu cel scontat. Într-adevăr, atenţia lui fu atrasă de o şuviţă lungă şi rebelă de păr care se curba, neagră şi tentantă, pe umăr şi atingea în treacăt apa, stârnindu-i dorinţa intensă de a o muta de acolo. Şi de a o înlocui cu buzele lui.

Nebunie curată.

Regele îşi ţinu privirea fixată pe chipul ei – era nevoit, pentru că altfel şi-ar fi pierdut minţile.

— O să te ridic eu.

Făcu ochii mari.

— Dar sunt…

— Ştiu foarte bine cum eşti, milady.

Poate că dacă i se adresa cu formula de politeţe nu-i

mai venea să sară lângă ea în cadă.

— Închide ochii, zise ea.

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că nu vreau să te scap în cap. Dacă vrei să închizi nişte ochi, închide-i pe-ai tăi.

Nu mai apucă să-l contrazică, că el se şi aplecă şi o ridică cu tot cu apa care i se scurse pe cămaşă şi pe pantaloni, formând o băltoacă pe podea. Ea chiţăi când o ridică şi chiar îşi închise ochii, după care îl apucă bine de umeri ca să-şi ţină echilibrul. O reacţie normală când erai luat pe sus, Regele era convins de asta, dar o mare greşeală, de vreme ce palmele de pe umerii lui nu îi mai acopereau unele zone.

Cele moi şi roz.

Deja nu se mai uita la chipul ei.

Ea deschise ochii şi observă, iar pielea ei roz se făcu mai roşie ca racul.

— Lasă-mă jos! O lăsă de parcă îl arsese la mâini, iar ea se acoperi imediat cu un prosop. Ai zis că nu te uiţi!

— Nu, zise Regele. Am zis că n-aş vrea să mă uit.

Se îndepărtă de el şi se duse de cealaltă parte a patului. Mintea i se întunecase de tot, iar amintirea pielii ei înroşite în combinaţie cu patul nu îi distrăgea în cel mai fericit mod atenţia de la aceste gânduri.

Oricum n-avea să le dea curs. Nu o dorea pe Lady Sophie Talbot, fir-ar să fie de treabă!

Ba nu, o dorea. Dar nu voia să o dorească.

— E o chestiune de semantică.

Vorbise tare? Nu. Ea se referise la uitat.

— Doamnă, zise el pe cel mai serios ton cu putinţă. Niciun bărbat zdravăn la cap nu s-ar putea ţine de promisiunea asta.

Sophie îşi strânse prosopul şi mai tare în jur.

— Un gentleman, da.

Râse, iar frustrarea din glas îi îngraşă vocea.

— Ba crede-mă pe cuvânt că nu. Nici cel mai pios

preot din lume.

Buzele ei se întinseră într-o linie subţire.

— Eşti ud. Îţi sugerez să-ţi găseşti nişte haine uscate.

Era dat afară din cameră. De o domnişoară arogantă care avea pe ea doar o bucată de pânză.

Un muritor de rând ar fi plecat. Şi Dumnezeu îi era martor că la fel ar fi trebuit să facă şi Regele. Ar fi trebuit să-i lase timp să se îmbrace şi să se vâre înapoi în pat. Să-i acorde câteva momente să se bucure că e curată. Să mănânce. Să se simtă decent.

Aşa ar fi făcut un gentleman.

Dar Regele nu era gentleman. Nu fusese destul că trebuise să suporte tentaţiile provocate de sunetele băii ei, după aceea mai trebuise şi s-o ţină, dezbrăcată, şi să pretindă că nu-l impresionase cu nimic, când adevărul era că fusese foarte impresionat, iar pantalonii uzi nu-l ajutau mai deloc.

Nu o căutase cu lumânarea.

Şi nici pe ea.

Îl scotea din sărite. Iar acum, deşi ştia că ar fi fost mai bine să se abţină, voia să o scoată şi el din minţi.

— Haine uscate să fie, zise el, bucurându-se de felul în care ea încuviinţă din cap şi ochii albaştri îi sclipiră victorioşi, asta doar până când el îşi trase cămaşa din pantaloni şi şi-o scoase peste cap, iar victoria se preschimbă în şoc.

— Ce faci? ţipă ea.

— Îmi iau haine curate.

— Ce-ai zice să te duci să te schimbi în camera ta!

El îi făcu semn către cufărul mic lipit de perete.

— Asta e camera mea.

Sophie făcu ochii mari.

— Ai dormit la mine în cameră?

— Nu numai atât, o aţâţă el şi mai tare. E un singur pat.

Se încruntă la el.

— Ba nu.

— Ba nu, îi făcu el pe plac. Duhoarea, mai ştii?

Minţea. Fusese atât de îngrijorat că ea nu se va trezi că nici nu-i trecuse prin cap să se culce. Dar nu trebuia să ştie şi ea. Îl enerva prea tare ca să-i spună. În schimb, îşi duse mâinile la prohab, încântat de felul în care privirea ei îi urmărea mâinile.

— O lady nu se uită, Sophie.

Imediat îşi mută atenţia către faţa lui, cu obrajii stacojii. Dacă nu i-ar fi provocat atâta frustrare, ar fi fost chiar vesel acum.

— Cred că-i rândul tău să te întorci cu spatele.

Nu se întoarse, iar Regelui îi trecu prin cap că era mai puternică decât lăsa de înţeles, fata asta despre care se spunea că e ştearsă şi neinteresantă. Se încruntă amarnic spre el.

— Nu mă întorc cu niciun spate, ticălos oribil şi arogant ce eşti! Ăsta e dormitorul meu, în care ţi-ai permis atât de multe libertăţi nemerniceşti.

Ridică mirat o sprânceană.

— Nemernicesc nu înseamnă nimic.

Nu stătu pe gânduri cu răspunsul:

— Sunt sigură că cei care se ocupă cu inventarea de cuvinte ar trebui să te întâlnească ca să îl inventeze. La fel cum îmi imaginez că şi prezenţa mea i-ar convinge să strecoare „nedistractiv” în dicţionar. Se opri din vorbit şi îşi îndreptă spatele cât putu de mult. Îţi sugerez să-ţi cauţi o altă cameră, milord. Aici nu eşti bine-venit.

Femeia asta ciudată şi plină de surprize se înfuriase. Stătea în faţa lui, udă şi rănită, dar cu nimic mai prejos de o războinică.

O dorea.

Iar asta era mult prea periculos. Pentru amândoi.

Se afla aici ca să o ţină în viaţă. Atât şi nimic mai mult.

Se duse la şemineu şi îi turnă ceai, lăsând liniştea să se instaleze între ei înainte să vină spre ea, să ocolească patul şi să micşoreze distanţa până la ea; acum stătea

neclintită, cu umerii drepţi şi încheieturile degetelor albite de cât de tare strângea pumnii care îi lipeau pânza de corp. Trecu pe lângă ea, înlocui borcanul de miere de pe noptiera de lângă pat cu cana cu lichid aburind, aproape atingând-o cu pieptul lui gol. Şi dădu dovadă de mare voinţă ca să nu o atingă.

Dar nici atunci ea nu se clinti din loc, deşi Regele ştia că şi inima ei bătea cu aceeaşi repeziciune ca a lui. Îşi ridicase bărbia spre el, dar nu spuse nimic, în ciuda emoţiilor din priviri. Neîncredere. Iritare. Şi încă ceva ce nu îndrăznea să definească.

— Stai jos, rosti el cu asprime, iar cuvintele se sparseră cu ecou în toată camera.

Se uită neîncrezătoare spre pat.

— De ce?

— Pentru că ţi-am jurat că n-o să mori în grija mea. Ridică borcanul. Şi vreau să mă ţin de promisiune.

Atenţia i se îndreptă pe rana de pe umăr, care, slavă Domnului, nu prezenta semne de infecţie. Doctorul cel nebun era fie foarte norocos, fie foarte deştept.

— Mă descurc şi singură, milord.

O ignoră.

— Aşează-te.

Se aşeză, strângând bine de tot prosopul în jurul ei în timp ce el îşi vârî degetele în miere. Se aşternu liniştea, după care amândoi se uitară la mişcările degetelor, la mierea cea lipicioasă în contrast cu moliciunea pielii ei. Regele bănuia că folosise o cantitate suficientă de leac, dar nu se putea opri să nu o atingă, să îl întindă încet, încet pe umăr. Dorindu-şi să nu se limiteze doar la umăr. Dorindu-şi să o ungă cu miere peste tot, peste toată pielea aceea imaculată, frumoasă, roz şi incredibil de moale.

Deja o lua razna, aşa că alese un subiect sigur.

— Cine e Robbie?

Urmă o pauză.

— Robbie?

Regele n-ar fi vrut să discute despre el. Nu acum,

când ea era aici, curată, goală şi proaspăt îmbăiată, mirosind a vară.

— Da. Robbie. Logodnicul tău.

Privirea ei îl încolţi imediat. Oare confuzie vedea acolo? Licărirea dispăru înainte ca el să-şi dea seama ce văzuse.

— Ah, da. Robbie. Ne ştim de când eram copii, zise ea indiferentă.

— Şi cine e? insistă el.

— E brutarul din Mossband.

Un brutar. Cel mai probabil scund şi efeminat.

— Şi vei fi proprietăreasa unei librării.

Terminase. Trebuia să se oprească. Sophie încuviinţă scurt din cap.

— O să am o librărie.

Viaţa perfectă pentru ea. Măritată şi cu o librărie. Şi-o imagină şleampătă şi plină de praf, iar imaginea îi făcu mult prea multă plăcere.

Îşi ridică degetele şi se uită la ele cum luceau de miere. Se uită şi ea.

— Ar trebui să te speli, zise ea încet.

Ar fi trebuit. Avea o cadă plină cu apă la niciun metru. Un lighean şi apă curată şi mai aproape. Dar nu se duse nicăieri. Îşi duse mâna la gură şi îşi linse mierea de pe degete, ochi în ochi cu ea. Dorindu-şi ca ea să se uite în altă parte.

Sophie făcu ochii mari şi se încruntă. Dar nu îşi mută privirea. Atunci îşi dădu seama.

Dacă o săruta, n-avea să-l oprească. Iar dacă o săruta, nu s-ar fi putut opri.

Într-adevăr, o Fiică Periculoasă.

— Uite-ţi rochia, zise el.

— Po… poftim?

— Rochia, repetă el, după care se întoarse pe călcâie şi-şi trase cămaşa pe el înainte de a adăuga: Şi încălţări. Deschise larg uşa. Să faci bine să te încalţi.

Şi ieşi din cameră.

Capitolul 9

Zăriţi în Sprotbrough?

Taverna de la Pitulicea Gureşă era mai înţesată de lume decât era normal la orele la care se servea micul dejun, constată Sophie în timp ce cobora din camera ei de la etaj trei dimineţi mai târziu, îmbrăcată în rochia gri simplă pe care marchizul de Eversley o găsise pentru ea înainte de a dispărea.

Nu-l mai văzuse din seara în care se întâmplase ceea ce acum numea „dezastrul cu baia”. Dacă nu l-ar fi cunoscut deja destul de bine, ar fi zis că o părăsise exact aşa cum îi sugerase, ca să se ducă în nord la tatăl lui. Conform spuselor lui Mary şi doctorului, care fusese să-şi verifice pacienta în zorii următoarelor două zile, marchizul rămăsese în oraş, dar fără să se mai intereseze de starea de sănătate a Sophiei.

Ceea ce Sophiei îi convenea de minune.

Ignoră mica împunsătură de dezamăgire pe care o simţise când aflase. De fapt, nega chiar că se simţea dezamăgită în vreun fel. Se simţea pur şi simplu mai bine, iar stomacul gol i se trezise, la fel ca în fiecare dimineaţă.

De cum intră în tavernă îl zări în cealaltă parte a încăperii, mâncând micul dejun lângă geam. El nu-şi ridică privirea, iar ea se uită imediat în altă direcţie. Nici măcar nu erau prieteni. Erau doar nişte cunoştinţe.

„Ţi-a salvat viaţa”.

Sophie încremeni. El nu părea să dea doi bani pe asta, aşa că ei de ce să-i pese?

„Ai vrut să te sărute”.

Îşi alungă gândul trădător. Dorinţa aceea fusese provocată strict de oboseală şi de recunoştinţa pentru baia oferită. Momentul fusese depăşit complet.

De-abia îl băga în seamă.

De-abia îi băgase în seamă cămaşa cu mâneci suflecate până la coate, antebraţele frumos bronzate, doar tendoane şi muşchi, sau felul în care şuviţele negre îi căzeau pe frunte. Felul în care ochii lui verzi vedeau tot ce se întâmpla pe geamul cârciumii.

Zău aşa, era ca şi invizibil pentru ea.

Îşi reluă drumul cu un scop precis. Se apropie de bărbatul impunător care manevra berea de la butoi şi spuse:

— Mă scuzaţi, domnule, dar aş avea nevoie de un curier care să-mi ducă o scrisoare la Londra.

Barmanul mormăi ceva.

Nu se dădu bătută.

— Sunt dispusă să plătesc foarte bine.

Mary îi înapoiase săculeţul cu o zi în urmă, plin ochi cu toţi banii. John îl şterpelise înainte ca trăsura să se oprească. Slavă Domnului pentru obiceiul nepotrivit al băiatului, că altfel Sophie n-ar fi avut niciun ban.

Nu erau banii ei. Erau ai lui.

O cuprinse iarăşi vina şi nu se abţinu să nu arunce o privire spre el. Îşi desfăcuse un ziar şi citea, de parcă nici n-ar fi văzut-o. De parcă nu s-ar fi cunoscut niciodată. Îşi înăbuşi sentimentul, jurându-şi să-i ramburseze până la ultimul bănuţ.

Dar trăia vremuri disperate şi aşa mai departe.

Reveni la aşa-zisa conversaţie cu barmanul. Îşi coborî vocea.

— Domnu. O să vă răsplătesc regeşte şi pe tine, şi pe curier.

Bărbatul nu se uită spre ea, dar răspunse:

— Două lire.

Sophie tresări.

— E o sumă enormă.

Barmanul ridică un umăr.

— Atâta costă.

Sophie aşteptă o clipă, apoi spuse:

— Mai vreau şi să rezerv un loc la diligenţă. Cea care merge în nord.

Mai scoase un mormăit.

— Sigur.

— Gratis, zise ea.

Se uită chiorâş la ea.

— Adică pe degeaba, îl lămuri ea.

Încuviinţă din cap.

— Pe degeaba.

Bine. Măcar rezolvase ceva. Puse banii pe tejghea, alături de plicul sigilat.

— Iar dacă tot plătesc două lire, mă aştept ca scrisoarea să fie livrată mâine.

Bărbatul părea ofensat.

— Sigur.

Sophie ridică o sprânceană.

— Îmi cer iertare, domnule. Nu ar fi trebuit să sugerez că aţi putea da o altă întrebuinţare banilor mei, pentru că îmi păreţi foarte de încredere şi deschis.

Nu îi sesiză sarcasmul din voce.

— Aşa şi sunt.

— Asta ziceam şi eu. Când soseşte următoarea diligenţă?

— Mâine trebuie să vină.

Excelent. Nu avea niciun motiv să o rateze.

Ignoră durerea din umăr, aproape la fel de enervantă ca omul din partea cealaltă a sălii căruia nu-i păsa de prezenţa ei.

— Vreau să-mi rezerv loc.

Bărbatul băgă mâna sub tejghea şi puse un tichet pe bar. Sophie băgă bucata de hârtie în buzunar şi se gândi la următoarea mişcare.

— Am trei întrebări.

Cuvintele răsunară încet şi calm în urechea ei,

trimiţându-i un fior prin tot corpul. Rezistă tentaţiei de a se sprijini pe el. De a se uita la el.

— Oh. Hei, milord.

Ridică o sprânceană.

— Bună.

— Te-ai hotărât să mă bagi în seamă.

— Milady, crede-mă, dacă nu te-aş băga în seamă, n-aş mai sta să pierd vremea prin Sprotbrough.

Buzele ei se întinseră într-o linie dreaptă. Pentru el, ea nu era decât o problemă dificilă. Era evident.

— Ce întrebări aveai?

— De ce îi dădeai bani barmanului?

Îl împinse ca să treacă de el şi să-şi ia un biscuit tare şi o ceaşcă de ceai de pe tejghea, mulţumită că nu o întrebase iar de Robbie, care îi devenise, nu se ştia cum, logodnic în zilele de după ce fusese împuşcată.

Ar fi trebuit să-i spună Regelui adevărul despre Robbie. Dar naiba s-o ia de treabă dacă nu voia să-l lase să creadă că avea o legătură. Să creadă despre ea că era în stare de aşa ceva.

Să creadă că era dorită.

Să o dorească şi el.

Respinse ultimul gând în secunda îi care îi apăru în minte. Doamne, Dumnezeule! Nu voia ca el să o dorească. Doar nu era nebună. Nici măcar nu-i făcea plăcere compania lui. Şi cu siguranţă nici lui nu-i făcea plăcere prezenţa ei.

Îşi luă farfuria şi cana şi se întoarse, găsindu-l în imediata ei apropiere. O apucă de cot ca să o conducă la masa pe care o ocupase şi pe care se afla micul lui dejun şi un ziar, probabil vechi de câteva săptămâni.

— Deci? o îndemnă el să răspundă. Ce-i cu banii daţi barmanului?

— Dar de ce te interesează?

— Curiozitate de soţ.

Sorbi din ceai.

— Din fericire pentru amândoi, nu ai niciun drept

asupra treburilor mele, milord.

— Nu? întrebă el ca fapt divers. Cu ce bani l-ai plătit?

Obrajii Sophiei se încălziră.

— Asta era cea de-a două întrebare?

— Da, dar să zicem că era retorică. Să-nţeleg că micul nostru erou pungaş ţi-a înapoiat geanta şi banii mei?

Biscuitul uscat avea gust de nisip în gura ei.

Înghiţi şi puse săculeţul cu bani pe masa dintre ei.

— Lipsesc câteva lire, şopti ea. O să ţi le dau înapoi.

Nu se atinse de sac.

— Din ce? Singurii bani pe care îi ai sunt ai mei.

Sophie se aplecă spre el.

— Nu pentru mult timp. Barmanul o să trimită o scrisoare acasă la tatăl meu, în care îi aduc la cunoştinţă situaţia mea actuală şi îi cer ajutor financiar.

Se aplecă şi el mai în faţă.

— Nu crezi că tatăl tău te caută deja?

— N-ar avea niciun motiv.

Sprâncenele lui negre se înălţară.

— Nu?

Scuturăă din cap.

— Eu nu sunt ca surorile mele.

— Ce vrei să spui?

Mai că putea băga mâna în foc că Regele era iritat.

— Doar că ele sunt mult mai interesante decât mine. Toate se vor mărita bine şi vor face copii frumoşi şi sănătoşi, care să se caţăre pe spalierele aristocraţiei mai ceva ca glicina. Se uită pe fereastră. O pereche de boi trăgea o căruţă imensă, iar doi călăreţi îşi priponeau caii în partea cealaltă a străzii. Nu sunt o arivistă. El o privi un moment lung şi tăcut, până când ea simţi nevoia să adauge. Înţelegi? Ţi-am spus că nu te vânam să mă mărit cu tine.

— Dacă-mi aduc bine aminte, mi-ai spus că nu te-ai mărita cu mine nici dac-aş fi ultimul bărbat de pe pământ.

— O exprimare cam dură, dar mă tem că aşa stau lucrurile.

— Te-aş întreba de ce, dar mi-e frică să nu mă răneşti cu sinceritatea ta. Se retrase. Vrei să facem un pariu?

— Ce fel de pariu?

— Fac pariu că tatăl tău te caută deja.

Zâmbi.

— Sunt convinsă că nu e adevărat. Matthew m-a văzut în trăsura ta. Tata ştie că n-am păţit nimic.

Regele ridică o sprânceană.

— În cel mai bun caz, tatăl tău crede că ţi-am distrus reputaţia.

Sophie scutură din cap.

— Nu-ţi face griji cu asta. E un om rezonabil, care va înţelege tot când îi voi explica. Nu te vei potcovi cu o nevastă.

— Oh, dar nici nu-mi făceam griji că o să mă potcovesc cu o nevastă.

Sophie se gândi la afirmaţia lui.

— Te cred că nu. Ai mai evitat însurătoarea şi până acum, deşi le-ai distrus reputaţia acelor fete.

— E mai mult eschivare decât evitare. Eu, unul, n-o să mă însor niciodată. Să-i ia naiba pe toţi taţii supăraţi.

— De ce nu? Nu se putu abţine să nu întrebe, dar când îl văzu cât de tare se înnegri la faţă, regretă instantaneu. Lasă. Nu trebuia să întreb.

După o pauză, el spuse:

— Tatăl tău te caută deja, milady. Ăsta e pariul.

Sophie se simţi triumfătoare. Chiar dacă tatăl ei începuse să o caute, a doua zi avea să-i primească scrisoarea şi putea anula căutările. N-avea cum să piardă. Zâmbi şi se bucură în taină de acest moment.

— Crede-mă, nu mă caută. Ce-mi dai dacă o să câştig?

— Ce-ai vrea?

— Librăria. Cea de pe drumul mare din Mossband.

— S-a făcut. Iar *când* o să câştig, o să-mi aleg ce vreau.

Sprâncenele ei se lipiră.

— Mi se pare un preţ cam mare.

— Mai mare decât costurile unei librării?

Îşi înclină capul într-o parte.

— Nu cred. Bine. Sunt de acord.

El surâse cu superioritate şi se întinse să îi fure o bucăţică din biscuit.

— Vreau să spun că eşti naivă să crezi că tatăl tău n-a angajat două duzini de bărbaţi care să scotocească toate satele din Anglia şi să te aducă acasă.

— Dar eu chiar mă duc acasă, zise ea.

— Acasă în Londra.

— Asta e. Londra nu-i casa mea.

— Şi Mossband e?

— Da. Trebuia să fie. Era singura ei şansă.

— Nici nu-ţi aduci aminte cum e acolo.

— Ba mi-aduc aminte perfect, insistă ea. Mi-aduc aminte de piaţa centrală, de brutar, de negustorul de la ţesături şi de grajduri. Mi-aduc aminte de Armindeni, de stâlpul împodobit cu panglici, de felul în care zilele de vară erau mai lungi până apunea soarele peste dealuri şi râu. Mi-aduc aminte că era mult mai frumos, mult mai interesant şi mult mai… Căută cuvântul potrivit… *sincer* decât orice din Londra.

— Foarte romantic. De târg vorbeşti? Sau de logodnicul tău?

Îşi îngustă privirea spre el, neplăcându-i deloc felul în care îşi bătea joc de ea şi o făcea să treacă în defensivă, deşi nu ştia ce făcuse sau de ce.

De parcă ar fi fost foarte nesăbuită. De parcă ar fi avut de ales.

— În comparaţie cu tine şi Londra, de amândouă.

Nu fusese o decizie pripită să se ducă acasă. Nu avusese de ales. În Londra n-ar fi fost niciodată acceptată. De la început n-o dorise. Nu putea decât să spere că Mossbandul o dorea. El îşi termină ceaiul.

— Ştii, ţinând cont de faptul că îţi petreci zilele în confort graţie largheţei mele, Lady Sophie, s-ar zice că ar

trebui să te comporţi mult mai frumos în prezenţa mea.

Ea îi aruncă un zâmbet fals.

— Din păcate, milord, nu sunt la fel ca femeile cu care te înhăitezi tu de obicei.

Regele se întinse să-şi ia ziarul.

— N-ai vrea să discutăm în contradictoriu pe tema asta.

Odios om! pufni enervată.

— Şi care e a treia?

El îşi ridică privirea.

— A treia?

— Ziceai că ai trei întrebări.

— Ah, zise el şi-şi coborî privirea înapoi în ziar. Am şi-a treia.

— Da?

— Ce naiba i-ai făcut ducelui de Haven?

Of, Doamne.

— Cum ai… începu ea, după care realiză că el ştia deja ce făcuse. Schimbă tactica. Ţi-am spus.

El clătină din cap.

— Nu. Mi-ai spus că l-ai insultat în faţa tuturor invitaţilor.

— Aşa am făcut, zise ea.

Regele aruncă ziarul peste biscuitul ei cu gust greţos.

— Şi înainte de asta ce-ai făcut, Sophie?

Se uită la ziar, iar privirea îi căzu pe un titlu mare, scris cu caractere groase. „Fiica Periculoasă îl bagă la apă pe duce!”

Nu era, aşa cum crezuse, un ziar vechi.

— Ziarul a fost tipărit şi livrat cu o viteză uluitoare la Sprotbrough.

— Cine s-ar fi gândit că-i aşa o metropolă? răspunse el.

— Semnul exclamării nu are niciun rost, rosti ea încet.

— Ar trebui să-i scrii o reclamaţie editorului. Deci ce-ai făcut? Sophie ridică ziarul şi i-l dădu înapoi.

— Sunt sigură că poţi să citeşti şi singur.

— Zice că mai aveai puţin şi-l înecai. Se sugerează că ai încercat să-l omori.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! A căzut în fund într-un bazin cu peşti de jumătate de metru.

El izbucni în râs. Un hohot cald de râs care o surprinse cu sinceritatea lui. O făcu să-şi dorească ca el să râdă mai mult. O făcu să uite de discuţie până când el fu din nou în stare să vorbească şi să întrebe, mirat peste poate:

— Şi tu l-ai împins?

— A meritat-o, în caz că ar conta, bombăni ea.

— Sunt sigur că a meritat-o, nemernicul ăla pompos, zise Eversley. Dar ce ţi-a făcut?

— Mie nu mi-a făcut nimic, zise ea. N-aş fi reacţionat aşa dacă ar fi fost vorba de mine.

O studie cu atenţie.

— Dar cui?

— Era ascuns în seră. Cu o femeie.

— Şi?

Voia s-o facă să detalieze.

— Femeia nu era sora mea.

— Ah, făcu el.

Asta fu tot. Nici urmă de critică în exclamaţia lui. Dar deopotrivă nici urmă de înţelegere.

— Nu crezi că a meritat.

— N-am zis asta.

— Dar nici nu ai zis că da. El nu răspunse, drept pentru care se enervă. Bănuiesc că toţi sunteţi într-un fel de club secret.

— Toţi? întrebă el.

Se încruntă la el.

— Nişte Casanova cărora nu le pasă că distrug căsnicii.

— Ţi-am spus doar, nu mă încurc cu femei căsătorite.

— Doar cu cele aproape să se căsătorească.

— E o diferenţă.

De fiecare dată când credea că e un om decent, el

ţinea morţiş să-i aducă aminte de adevăr. Aruncă cu ziarul în el.

— Nu. Nu e. Făcu o pauză, apoi adăugă: Lady Elizabeth, fiica marchizului de Twillery.

— Îmi sună cunoscut numele.

— Ar trebui. I-ai distrus planul de a se căsători cu contele de Exeter.

— Ah. Da. Acum încep să-mi amintesc, zise el, relaxându-se în scaun.

— S-a măritat cu administratorul grajdului tatălui ei.

— Şi e fericită, dacă-mi aduc bine aminte.

— N-a mai avut de ales după ce a trebuit să pună capăt logodnei din cauza ta.

— Dragostea a învins. Nu asta e cel mai important? Nu părea deloc afectat.

— Sigur că pentru tine-i un fleac, zise ea. Doar eşti bărbat.

— Şi ce-are asta a face?

— Nu faci decât să-ţi sporeşti reputaţia cu fiecare dintre acţiunile astea. Biata Lady Elizabeth a fost distrusă pentru totdeauna.

— Cred că Lady Elizabeth nu ar fi de acord cu această evaluare a situaţiei. Îşi reîndreptă atenţia către articolul de ziar în care era descrisă altercaţia ei cu Haven. Dar tu te distrugi singură, văd.

— Cei prezenţi n-au fost amuzaţi.

Zâmbi cu superioritate.

— Nici nu-mi închipuiam c-au fost. Deci acum ştim.

Îl privi nedumerită.

— Ce ştim?

— De ce fugi.

— Nu fug, insistă ea. Oricum, nu mai trebuie să te deranjezi în niciun fel; mi-am cumpărat bilet la diligenţa de mâine. De-abia aştept să scap de tine şi sunt sigură că şi tu simţi la fel.

— Nu pleci nicăieri cu diligenţa, rosti el simplu, de parcă ea i-ar fi cerut permisiunea.

Îl săgetă cu privirea.

— Te porţi de parcă numele tău ar avea vreo putere specială asupra mea. Iar. Nu mă interesează părerea ta.

Cuvintele îi fură întrerupte de uşa de la intrare care se deschise în spatele ei, iar Eversley îşi mută privirea peste umărul ei ca să vadă cine intra, în timp ce întorcea ziarul. Se uită atât de insistent la nou-veniţi, încât Sophie de-abia rezistă tentaţiei de a se întoarce şi a vedea ce se întâmplă.

— Să nu-mi spui c-a venit *adevăratul* Rege…

Îi aruncă o privire aspră.

— Ţi se pare amuzant să râzi de numele meu?

Ea îi surâse afectat.

— Da, chiar mi se pare.

— N-ar trebui să muşti mâna care te hrăneşte, zise el.

— Dar ce sunt eu, câine?

— Nu, răspunse el. Câinii sunt mult mai docili şi mai obedienţi decât o să fii tu vreodată.

Tocmai se pregătea să-i spună care dintre ei era o javră, când el îi luă palma peste masă de parcă era cel mai normal lucru din lume, se uită adânc în ochii ei şi îi zâmbi.

Sophiei i se tăie respiraţia. Doamne fereşte, ce bărbat frumos, viguros şi puternic şi ce zâmbet avea – nu era de mirare că i se dusese buhul că e crai. Mai că uita că nu-i plăcea de el şi era gata să-i permită tot felul de libertăţi. Să o ţină de mână, de exemplu. Pulsul i se acceleră când îi simţi pielea caldă lipită de ea şi regretă şi se bucură simultan că niciunul dintre ei nu purta mănuşi. Încercă aproape instantaneu să-şi retragă mâna, ştiind prea bine că, şi dacă ar fi fost căsătoriţi, tot nu se cădea să se atingă aşa în public.

El o ţinu ca un cleşte în clipa în care încercă să se mişte şi îi spuse destul de tare, cât să audă jumătate de tavernă:

— Am câştigat, draga mea.

Pe fruntea Sophiei apăru o cută. Ce câştigase? *Draga mea?* Se aplecă spre el.

— Te-ai ameţit de cap, domnule?

Îi zâmbi din nou, cu o expresie încărcată de subînţeles şi promisiuni, ca şi cum nu doar că s-ar fi plăcut reciproc, dar şi-ar fi cunoscut şi secretele de-o viaţă. Îi duse palma la buze şi îi sărută pe rând toate degetele. Sophie deschise gura, apoi o închise la loc, cu inima bătându-i nebuneşte şi atenţia îndreptată către locul în care curgeau sărutările.

Ce se întâmpla?

— Îmi cer scuze că vă întrerup.

Preţ de o secundă, nici nu auzi cuvintele acelea în concentrarea faţă de bărbatul ciudat şi seducător de la masă. Eversley le auzise pentru amândoi şi răspunse fără să-şi desprindă privirea din ochii ei:

— Ce-i?

— Căutăm o fată dispărută.

Veniseră după ea.

Eversley nu-şi slăbi strânsoarea, iar acea strânsoare fermă îi reprimă un icnet de uimire. Îl privi în ochi, îi citi întrebarea din ei. Ştiu că îi dădea şansa de a se deconspira. Se uită la oamenii aceia, constatând că erau cei doi călăreţi prăfuiţi pe care-i remarcase mai devreme.

— O fată dispărută, zise ea şi îl apucă pe Eversley de mână de parcă era un far călăuzitor în vreme de furtună. Groaznic.

Poate nu pe ea o căutau.

De-abia îi trecu prin cap şi varianta asta, când unul dintre ei spuse:

— Lady Sophie Talbot.

O găsiseră.

Planurile îi fuseseră date peste cap. Eversley avusese dreptate – tatăl ei trimisese oameni să o caute. Aveau să o târască înapoi în Londra, în sânul familiei, unde să fie dichisită şi împopoţonată ca să poată fi trimisă înapoi în lumea bună, spre marea şi mortala ei ruşine.

Trebuia să redevină Sophie, *nedistractiva* Fiică Periculoasă.

Cu câteva zile în urmă, s-ar fi împăcat şi cu ideea asta… dar acum aflase că mai exista şi o altă variantă.

Libertatea. Mossband. Exista chiar şi varianta cu Robbie, în care îşi respecta promisiunea de îndată ce descoperea că venise în oraş şi că era disponibilă. Poate că o aşteptase toţi anii aceştia. Poate că o dorise cu disperare în tot acest răstimp.

Poate nu.

Şi mai era şi Eversley.

Privirea i se intersectă cu a lui şi după aceea coborî. Cu cine se mai ciorovăia ea dacă bărbaţii aceştia o luau în custodie? Oare avea să-l mai vadă vreodată?

Ar fi deranjat-o dacă nu?

Răspunsul îi reverberă prin tot corpul, iar ea se urî pentru simplul fapt că se lăsase purtată de val. Dar nu mai era cale de întors. Era şansa ei să evadeze complet. Spre o viaţă simplă şi fericită, departe de Londra şi de un viitor pe care nu-l dorise niciodată.

Şi care îi fusese distrus.

„Recunoaşte când ai fost mai slabă”, îi repetase tatăl ei de atâtea şi atâtea ori. „Redu din pagube. Bate palma. Şi revin-o să îi distrugi într-o altă zi”.

Cu mintea la sfaturile din trecut, Sophie tăcu, dar încercă să-şi adune curajul. Făcu abstracţie de litania „nu vreau să mă întorc” care îi răsuna în minte, când nou-venitul adăugă:

— Călătoreşte, se pare, împreună cu marchizul de Eversley.

Rămase fără cuvinte. De unde ştiau?

Matthew.

Mai mult ca sigur că valetul se dusese la reşedinţa Talbot cu scrisoarea de la Sophie – iar tatăl ei îl luase imediat la întrebări pe bietul băiat. Rezistă ispitei de a se interesa dacă Matthew păţise ceva.

— Oh? făcu Eversley calm, de parcă nu avea nicio legătură cu el. Au fugit împreună?

— Dacă nu intervenim la timp, poate. Bărbatul se aplecă spre ei şi zise. Cum vă numiţi? Sper că nu vă supăraţi că întreb. Eversley o strânse şi mai tare de mână,

iar ea îşi mută privirea spre chipul lui, în timp ce el se uita la acel bărbat. Îşi dori să mintă. Să o protejeze, chiar dacă ştia că nu-i era îndatorat în niciun fel. *Nu era problema lui.* De câte ori i-o repetase?

Nu mai conta că parcă şi-ar fi dorit să fie problema lui.

Apoi veni şi răspunsul:

— Matthew, zise el cât se poate de calm. Domnul şi doamna Matthew. Îi aruncă musafirului lor un zâmbet orbitor. Proaspăt căsătoriţi.

Bărbatul îi privi câteva momente bune, până când Sophie îşi puse şi cealaltă mână peste palmele împreunate şi îi aruncă şi ea cel mai călduros zâmbet.

Nu ştia de ce, dar o salvase. Din nou.

Şi cel mai rău era că începea să-i placă de el.

*

Sophie avea un zâmbet frumos.

Nu era momentul potrivit pentru o asemenea constatare, dar o observase toată dimineaţa – din clipa în care păşise în tavernă îmbrăcată cu rochia veche, luată de la soţia proprietarului tavernei. Rochia nu era deloc atrăgătoare, dar tot nu-şi putuse dezlipi privirea de la ea.

Apoi se luase la ceartă cu el – nimic surprinzător, de vreme ce părea că asta făceau tot timpul. Şi era o ocupaţie mult mai interesantă decât orice altceva făcuse cu o femeie de foarte mult timp.

Iar când sosiseră bărbaţii, ştiuse imediat că pe ea o căutau. Şi fusese gata să o predea – să le explice că Lady Sophie Talbot nu era decât o mare pacoste şi să scape de femeia asta şi de viaţa ei complicată, când făcuse greşeala să se uite la ea.

O văzuse măcinată de gânduri, cu ochii albaştri scăldaţi de tristeţe şi resemnare. Şi o ultimă fărâmă devastatoare de speranţă.

Speranţa că el ar putea să o ajute să iasă din încurcătura asta.

Aşa că asta făcuse. Perpetuase ca un nebun mitul căsniciei lor ce îi mai ţinea împreună o vreme, până când vânzătorii de recompense plecau. Era o idioţenie, fireşte, ţinând cont de faptul că ea tocmai trimisese un curier la tatăl ei în care precis îi descrisese întreaga situaţie. Toate planurile, cu care contele de Wight n-ar fi fost niciodată de acord, oricât de ştearsă, plictisitoare sau neimportantă se credea cea mai mică dintre fiicele sale.

Se subaprecia foarte tare, iar Regele îşi propusese să-i scoată această idee din cap. Oricât de nebunesc ar fi fost.

Zâmbetul ei frumos era de vină.

Pe care îl remarcase, bineînţeles, în cel mai nepotrivit moment.

Fir-ar să fie de treabă!

Se ridică în picioare în secunda în care bărbatul plecă de la masa lor şi se aşeză la bar, ştiind că nu îl convinseseră pe deplin că erau proaspăt căsătoriţi, îndrăgostiţi nebuneşte unul de celălalt. Ştiind că acum îl mituia pe barman să-i dea informaţii despre ei. Ştiind că Sophie tocmai plătise o livrare urgentă în Londra. Înjură în barbă şi, fără să-i dea drumul la mână Sophiei, o trase de pe scaun în picioare, după care se aplecă să-i şoptească la ureche.

— Ne bănuiesc. Prefă-te îndrăgostită.

Se întoarse mirată spre el.

— Cum aş putea să mă prefac îndrăgostită?

Era atât de afurisit de inocentă. Asta îl omora de-a binelea. Se aplecă din nou şi îşi lipi buzele de urechea ei, savurând modul în care ea se undui sub atingerea lui.

— Prefă-te că sunt Robbie al tău.

Confuzia îi înceţoşă privirea, iar el îşi dădu seama de adevăr, în sinea lui încolţind mugurii scepticismului şi uşurării. Nu îl iubea pe Robbie.

Dar ce-i păsa lui, oricum.

O scoase din încăpere, apelând la forţă pentru a o ţine mai aproape de el, deşi nu se cuvenea. De îndată ce păşiră pragul uşii din spate a cârciumii, o trase pe coridorul

întunecat din spatele uşii, ezitând când auzi un zgomot de paşi ce se îndreptau spre camerele de la etaj.

Se gândi că nu aveau mult timp la dispoziţie, aşa că o lipi de zid fără prea mare gentileţe.

— Cum te simţi cu umărul? întrebă el, realizând că nu o mai întrebase până acum.

Vorbise cu Mary şi cu doctorul nebun în fiecare zi, dar pe Sophie nu o mai văzuse de trei zile. Şi ar fi trebuit să se intereseze de rană.

Ar fi trebuit să se intereseze de soarta ei, punct.

Întrebarea o nedumeri, dar răspunse:

— Bine, mulţumesc. E înţepenit, dar nu s-a infectat.

Dădu scurt din cap.

— Excelent.

— Ştiai că sunt aici, şuieră ea. De-aia ai făcut pariul.

Nu ştiuse, dar nu o corectă.

— N-ar fi trebuit să faci pariu cu mine.

— Pentru că eşti un ticălos?

— Pentru că eu nu pierd.

În tavernă se auzi hârşâitul unui scaun. Bărbatul se apropia. Regele se lipi de ea şi îi cuprinse talia în palme. Ea icni de mirare când îl văzu că se lasă pe ea. Nu avea timp să o pregătească sufleteşte. Nu era timp să-şi schimbe planul. Nu fu timp decât de un „E vremea să-mi încasez câştigul. Vezi să pară real, doamnă Matthew”, rostit repede şi încet. După care îşi lipi buzele de gura ei.

Preţ de o clipă, îngheţă sub el, buzele i se întinseră într-o linie dreaptă, palmele ţepene pe umerii lui îl împinseră, iar din gât i se desprinse un sunet firav de protest.

El îşi puse o mână pe gâtul ei, degetul lui mare i se plimbă pe linia maxilarului, degetele îi alunecară în părul de la ceafa ei, unde o masară până când se relaxă şi începu să ofteze de plăcere.

Nu intenţionase să-i placă să o sărute pe Sophie Talbot.

Nu intenţionase decât să o mângâie cât se poate de

superficial – doar pentru a-i convinge pe urmăritori – şi gestul să fie cât se poate de mecanic, doar pentru a face ce avea de făcut.

Dar oftatul îl făcu să se răzgândească. Îl prinse cu buzele lui, îşi găsi o poziţie mai confortabilă, o trase şi mai aproape de el şi îşi transpuse toată experienţa în această atingere – ştiind instinctiv că, chiar dacă ea mai sărutase vreodată pe cineva, nu se compara cu ce simţea acum. Pentru că dacă era ceva ce îi plăcea mai mult şi mai mult Regelui era să sărute. Adora senzaţia de intimitate pe care o transmitea un sărut. Modul minunat în care testa, tachina şi tenta şi în cele din urmă prevestea un act mult mai măreţ şi mai intens.

Gura ei era întredeschisă, buzele ei pline lipite de gura lui, iar el luă lucruri pe care ea nici nu ştia că le oferă, muşcându-i uşor frumoasa buză de jos, după care i-o mângâie cu limba, gustând tot mai profund din ea, din aroma de bergamotă a ceaiului ei şi din ceva mai dulce şi mai delicios decât îşi imaginase vreodată.

Ea oftă din nou, iar el o trase şi mai aproape, savurând felul în care ea icnise înainte de a se preda cu totul lui, înfăşurându-şi braţele în jurul gâtului lui şi încolăcindu-şi degetele în părul lui. Dumnezeule! Era bine.

Se simţea bine. Se simţi şi mai bine când limba ei o întâlni pe-a lui.

Era o elevă excelentă.

Iar acest sărut scăpa de sub control.

Îşi desprinse buzele de ale ei, încercând să pună capăt acestui moment înainte de a-i lua cu totul pe sus. Dar ochii ei rămaseră închişi şi pumnii încă strânşi în părul lui, iar el constată că nici nu se punea problema să-i dea drumul. În schimb, îşi puse buzele pe pielea ei, le plimbă pe pomeţi, pe maxilar, îşi trecu dinţii de-a lungul gâtului şi poposi în spaţiul în care se întâlnea cu umărul.

O sărută acolo, o linse delicat înainte de a suge locul până îi stârni un minunat ţipăt discret.

Un ţipăt accentuat de mârâitul lui.

Îl strânse şi mai tare şi îi şopti numele. Nu titlul – numele de care râdea de fiecare dată. „Rege”.

Cuvântul îi produse plăcere şi zâmbi, lipit de pielea ei.

— Cum mi-ai zis?

Atunci îşi deschise ochii – de un albastru străveziu şi plini de dorinţe. Îi luă o clipă să înţeleagă întrebarea. Nota de tachinare din ea.

— Să nu-ţi vină idei.

— Cam târziu.

Avea mii de idei. Şi îi plăceau absolut toate. Îşi strecură o palmă pe spatele ei, peste curbura posteriorului, ca să o apuce de coapsă şi să o ridice ca să fie şi mai aproape de el.

Ea rămase fără grai, dar nu se feri. Mai mult, se arcui spre el e îi un geamăt jos şi vibrant. Sophie Talbot îşi luă revanşa cu vârf şi îndesat pentru lipsa de experienţă cu pasiunea nestăpânită. Regele s-ar fi sechestrat cu bucurie împreună cu ea într-una din camerele de la etaj şi ar fi petrecut o săptămână întreagă explorând toate lucrurile care o făceau să icnească, să se arcuiască, să ofteze şi să geamă.

Dar la câţiva metri de ei era un bărbat care o căuta. Nu era nici momentul şi nici locul potrivit ca Regele să fie intrigat de această lady. Idee confirmată prin apariţia bărbatului care îi luase la întrebări, care păşi în spaţiul slab iluminat şi îi privi insistent şi fără nicio jenă.

Regele se întoarse astfel încât să o mascheze pe ea, foarte interesat ca starea ei actuală să rămână vizibilă doar pentru el.

— O cauţi cu lumânarea, mârâi el spre nou-venit, care nu se mişcă din loc – stătea de prea mult timp, iar Regelui nu-i plăcea deloc. Se întoarse cu faţa spre el. Nu înţelegi ce-ţi spun?

— Ba da, zise celălalt. Doar că soţia dumitale seamănă cu Lady Sophie.

— Pe soţia mea o cheamă doamna Louis Matthew. M-am exprimat foarte clar. Iar atenţia pe care mi-o acorzi mă

enervează mult mai tare decât cred că ai vrea să mă enerveze.

Privirea bărbatului insistă asupra Sophiei, care, pentru prima dată în viaţa ei, stătea unde fusese pusă. Din fericire. Bărbatul îşi ridică pălăria.

— Doamnă Matthew, îmi cer scuze că v-am deranjat.

— Mulţumesc, zise încet Sophie.

Bărbatul se uită la Rege.

— Mai bine v-aţi găsi un loc mai ferit. Chiar dacă sunteţi proaspăt căsătoriţi…

Regele nu-şi dorise niciodată mai mult ca atunci să pocnească pe cineva. Ar fi fost cazul să primească un premiu pentru că reuşea să se abţină.

— Mulţumesc de sfat, replică Regele, pe un ton care exprima orice numai apreciere, nu.

De îndată ce bărbatul se întoarse în tavernă, Regele o apucă pe Sophie de mână şi o trase sus pe scări până în camera ei, vrând să o ştie departe de canalia aceea.

Ea se lipi de perete, cu braţele încrucişate strâns peste piept.

— Ştie.

Regele îşi frecă faţa cu palma.

— Cred că ştie, da.

Se uită la el.

— De ce nu i-ai spus adevărul?

— Că suntem doar nişte tovarăşi de drum cărora nu le pasă unul de celălalt? O lăsă fără replică şi se simţi ca un ticălos fiindcă spusese aşa ceva când încă îi mai simţea gustul pe buze. Sophie…

— Nu, zise ea, fluturând o mână. E adevărat. Şi nici nu ne-ar fi crezut.

Nu era adevărat, dar nu voia să o forţeze şi mai tare.

— Nu, n-ar fi crezut.

Ea încuviinţă din cap.

— Mulţumesc. Mai am de aşteptat încă o zi doar. Până la sosirea diligenţei.

El îşi ridică privirea în tavan.

— Fir-ar să fie, nu iei nicio diligenţă. Mai ales acum.

— De ce nu? Nu o să mă caute prin diligenţe.

Probabil adevărat, dar deja se săturase de femeia asta şi de neglijenţa cu care îşi trăia viaţa.

— Pentru că ai obiceiul să fii împuşcată în diligenţe.

— Nu s-a întâmplat *în* diligenţă.

— Acum cine se leagă de semantică? Sophie închise gura. O să am eu grijă să ajungi la Mossband. Nu se putu abţine să nu continue, acum când era aproape sigur că îl minţise încă de la început. Drept în braţele de aluat ale brutarului tău.

— Vai, ce spiritual eşti!

— Chiar sunt.

Era gata să-şi parieze toată averea că nu exista niciun brutar. Ceea ce însemna că era o fugară, iar el singurul care o putea ajuta. La fel cum fusese şi pentru o altă fată, acum o veşnicie.

Şi al naibii să fie dacă avea de gând să o dezamăgească şi pe asta.

Cineva ciocăni scurt la uşă, iar când deschise în prag apărură Mary, John şi Bess. Intrară fără să fie poftiţi înăuntru. Mary începu să vorbească repede:

— Jos e un om care pune întrebări despre o fată dispărută.

— Da, l-am întâlnit, zise Regele.

Mary se uită la Sophie.

— Zice că pe fată o cheamă Sophie. Şi că e nobilă.

Sophie o studie cu atenţie, dar nu spuse nimic. Mary se uită la Rege.

— Ziceau că e cu un alt nobil.

Acesta nu răspunse.

John adăugă:

— Noi credem că de voi e vorba.

Regele interveni în acest moment:

— I-ai spus de bănuielile tale?

— Nu, zise John. Noi suntem loiali prietenilor şi secretelor lor.

Sophie încuviinţă din cap.

— Mulţumesc.

— Ce-ai făcut să meriţi să fii vânată?

Sophie zâmbi, cam stins şi oarecum cu tristeţe, iar Regelui îi veni brusc să se ducă la ea să o ia în braţe.

— Am fugit de o viaţă pe care nu o doresc.

— Nu putem să ne prefacem că nu înţelegem, zise Mary punându-şi o mână pe umărul lui Bess ca să o tragă mai aproape.

Dumnezeule! Trebuia să aibă grijă şi de aceştia trei. Nu îi putea lăsa să se descurce singuri. Mary era tânără şi cu doi copii după ea. Copii inteligenţi, dezgheţaţi, pungaşi, dar tot copii.

— Trebuie să plecaţi, zise Mary. Şi repede.

Regele băgă mâna în buzunar şi scoase săculeţul ca să-i dea un pumn plin de monede lui Mary.

— Veniţi după noi. În trăsura mea.

Mary ridică mirată din sprâncene.

— De ce?

Regele se pricepea să recunoască mândria, şi exact asta văzu în ochii tinerei fete. Ştia că nu putea accepta ceva din milă nici în ruptul capului. Trebuise să insiste mult până acceptase camera pe care Sophie insistase să le-o plătească.

— Pentru că o să mai tocmim o trăsură. Şi pentru că oamenii aceia vor crede că voi trei sunteţi de fapt noi. În trăsura mea. Grăbindu-ne să ajungem în nord, în Scoţia.

— Să vă căsătoriţi pe ascuns! vorbi Bess pentru prima dată.

Sophie se uită spre fetiţă.

— Ce ştii tu despre căsătorii pe ascuns?

— Nu ştiu nimic, răspunse cu sinceritate Bess. Doar că mulţi fug în Scoţia[4] ca să se căsătorească.

---

4 Aluzie la satul Gretna Green din sudul Scoţiei, faimos pentru numărul record de căsătorii oficiate în rândul minorilor care nu aveau acordul părinţilor pe vremuri, (n.tr.)

— La drept vorbind, îi spuse el fetiţei, cred că ne-ar putea bănui că am fugit împreună.

— Şi asta faceţi? întrebă Mary.

— Nu! răspunse Sophie fără să mai stea pe gânduri.

El se întoarse spre ea.

— Un altul s-ar simţi ofensat de repeziciunea cu care mi-ai pus la îndoială eligibilitatea.

Ridică sprâncenele în direcţia lui.

— Un altul n-ar fi atât de bădăran ca tine, milord.

Se gândi la evenimentele din sala publică de la parter şi se abţinu să se certe cu ea.

— Unde vă veţi duce? întrebă Mary.

— În nord. Şi repede.

Mary îşi muşcă buza, cu gândul la amândoi.

— Nu ştiu dacă se cade să te las fără o însoţitoare, milady.

Regele era sigur că n-a auzit bine. Sophie clătină din cap.

— O prefer pe doamna Matthew.

— Dar nu eşti doamna Matthew. Eşti fiica unui conte. Ar trebui să ai o însoţitoare.

— Îl am pe marchiz.

Mary îl săgetă cu privirea.

— N-oi fi eu de familie bună, dar până şi eu ştiu că nu-i un însoţitor acceptabil.

Dacă ar fi ştiut fata tot adevărul…

— O să se descurce, zise Sophie. Marchizului nici nu-i pasă de mine.

Mary se uită de la Sophie la Rege, iar el avu impresia clară că nu o credea.

— Milord, trebuie să înţelegi că ne-am ataşat destul de tare de această lady. Ne-a salvat vieţile.

Regele dădu o singură dată din cap că a înţeles.

— Da.

— Atunci trebuie să înţelegi şi că dacă îi faci vreun rău o să te tai.

Tresări, recunoscător că fata nu ştia nici jumătate din

ce se întâmpla între ei. Pentru că era convins că îl amenințase cu toată seriozitatea şi nici măcar nu era sigur dacă nu cumva chiar avea curajul şi priceperea să se ţină de cuvânt.

— Înţeleg.

Mulţumită, Mary dădu din cap în semn de aprobare.

— Ce să facem?

— Staţi aici. Încercaţi să-i derutaţi câteva ore, cât să apucăm să ne îndepărtăm. Rămâneţi câteva zile, dacă vreţi. Îi dădu un pumn de monede din săculeţ. O să vă ajungă câteva săptămâni. După ce sunteţi gata, vizitiul meu vă va aduce împreună cu bagajul meu la casa mea de la ţară.

Mary nu era convinsă.

— Noi mergeam în Yorkshire. Avem noi un loc acolo. Cred că o să fim în siguranţă.

Regele clătină din cap.

— Aveţi unde să staţi şi în Cumbria. Sau în Ţara Galilor. Sau în alte câteva locuri. Mă refer şi la John, şi la Bess. Veţi beneficia de protecţia ducelui de Lyne.

— Hait! exclamă John.

— Un duce! zise şi Mary.

În curând. Şi avea să facă tot posibilul să-i protejeze pe cei care nu se puteau apăra singuri. Poate în sfârşit era în stare.

Sophie se uită la Rege.

— Mulţumesc.

— Să-mi mulţumeşti la sfârşit, spuse el, împingând-o spre cel mai apropiat cufăr. Trebuie să te îmbraci. Pleci de aici la fel cum ai venit.

— Împuşcată şi leşinată? se interesă John.

Ridică livreaua pătată, dar curată de pe bagaj şi i-o înmână Sophiei.

— Ca valet.

Capitolul 10

Chinina: leacul împotriva răului de trăsură

Sophie şi Regele porniseră la drum de mai puţin de o oră, iar Mary şi John îşi dădeau toată silinţa să distragă atenţia oamenilor care îi căutau, în timp ce Sophie se ţinea de spatele trăsurii închiriate, recunoscătoare pentru experienţa deja acumulată.

După câteva minute de mers, trăsura se opri şi ea se strecură înăuntru, iar Regele bătu cu forţă în acoperiş ca să pornească mai repede.

— Până în Cumbria, zise el, ne oprim doar ca să schimbăm caii. Şi să stai ascunsă. În cel mai bun caz ai câteva zile avans până te vor găsi oamenii tatălui tău. Dacă cred că eşti cu mine, deja se îndreaptă către castelul Lyne.

Sophie scutură din cap.

— Tata va primi mâine biletul în care l-am înştiinţat de planul de a mă muta în Mossband. Nu te va mai deranja după aceea.

Regele ridică din sprâncene.

— Ba cred că o să vrea să-mi scarmene pielea. Cu atât mai mult când o să afle şi că ai fost împuşcată când erai cu mine.

— Aiurea! Nici nu erai acolo. Nu mă supravegheai tu.

— Ar fi trebuit să o fac, zise el în timp ce se rezemă pe spetează, dar înainte ca ea să-i răspundă în vreun fel, mai întrebă: Ţi-ai luat ceaiul?

Încuviinţă din cap.

— Da.

— Şi mierea?

— Da.

— Şi bandaje curate?

— Nu-s copil, milord. Înţeleg ideea de a-ţi lua lucrurile

importante când pleci de undeva.

El îşi mută privirea spre geam, iar ea se rezemă pe bancheta de vizavi de el, încercând să nu se gândească la acea zi. La niciun moment al ei.

Nu rezistă.

— M-ai salvat din nou.

— Nu te-am salvat.

— Ba da. Ştiai că nu vreau să mă întorc în Londra.

Nu răspunse câteva minute bune. Într-un final vorbi:

— Într-o bună zi, o să plec şi o să te las să te descurci singură.

Dar nu astăzi.

Astăzi o salvase de la a fi luată pe sus şi dusă înapoi la viaţa din Londra. Astăzi, îi oferise o şansă la libertate. Astăzi, o sărutase. Pe coridorul întunecat din spatele cârciumii, cu vânătorii de recompense trimişi de tatăl ei pe urme. Nu era clar la ce se aşteptase ea de la primul ei sărut.

În afară de faptul că fusese minunat.

Nu voia să se mai gândească la asta.

El părea complet neimpresionat de sărut, aşa că ea de ce să se arate altfel? Era clar că se sărutaseră doar pentru că erau urmăriţi. Suspectaţi. Aproape deconspiraţi. O sărutase ca să dea şaradei un aspect de legitimitate. Cu siguranţă *păruse* legitim.

Oricum nu conta.

Cel mai bine era să nu se mai gândească niciodată la el.

Mai trase odată cu ochiul la el, cum stătea cu ochii închişi, cu braţele încrucişate şi picioarele lungi aruncate cu aroganţă prin toată trăsura, înghesuind-o într-un colţ. Ca şi cum ar fi deţinut tot spaţiul.

Îşi rearanjă poziţia în spaţiul restrâns pe care i-l lăsase.

Îi era uşor să uite de sărut dacă el continua să se poarte aşa.

Deschise un ochi.

— Stai bine?

— Da, zise ea şi-şi trase special picioarele şi mai aproape de lada banchetei.

O studie o clipă, zise „bine” şi închise ochii la loc.

Sophie tuşi.

Regele deschise din nou ochii, iar ea îi remarcă iritarea.

— Îmi cer scuze, milord, zise ea cu toată candoarea. Te-am deranjat?

— Nu, răspunse el tăios şi închise iar ochii. Minciună. Ce trebuia să facă? Să dispară? Se oferise să călătorească cu diligenţa. El fusese cel care insistase cu planul acesta nebun.

Îşi ridică picioarele şi le întinse pe bancheta alunecoasă de lemn. Trăsura alese exact acest moment să lovească un şanţ de pe drum, obligând-o să se apuce de nişte canturi ca să nu cadă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sophie! Găseşte-ţi un loc şi stai acolo. De data asta nu mai deschise ochii.

Îi aruncă o privire mirată la culme.

— Tu nu vezi că trăsura asta nu se compară cu ditamai matahala cu care călătoreşti tu de obicei? De vreme ce ai ocupat toată podeaua, milord, n-am încotro şi trebuie să ridic picioarele pe banchetă. Şi, după cum poate-ţi aduci aminte, am o rană nevindecată de glonţ în umăr, iar ameninţarea de a cădea de pe banchetă pe podeaua trăsurii este… cel puţin neliniştitoare.

El îi aruncă o privire piezişă.

— Te-am întrebat dacă stai bine. Mi-ai zis că da.

Se încruntă la el.

— Am minţit.

Se ridică exact în momentul în care vehiculul lua o curbă.

— Dumnezeule, bombăni el şi-şi duse mâna la cap. Se înverzise la faţă.

Sophie îşi coborî picioarele pe podea.

— Eşti bolnav?

Scutură din cap că nu, dar se sprijini cu cealaltă mână de trăsura care se bălăngănea cu putere.

— Ai rău de trăsură? se interesă ea. Văzând că nu-i răspunde, adăugă: Sora mea, Sesily, are rău de trăsură.

— Care e ea?

Dacă n-ar fi arătat atât de tulburat, ar fi discutat în contradictoriu cu el, i-ar fi spus că surorile ei nu semănau una cu cealaltă şi că nu era greu să le deosebeşti. De data asta însă îi oferi lămuriri:

— E a două ca vârstă. Făcu o pauză, apoi adăugă: Ca un crai ce eşti, sunt sigur că ai auzit cum i se spune când nu-i de faţă.

— Cum i se spune?

— Nu te mai preface că nu ştii. Ştiu şi eu, aşa că sigur ai aflat şi tu.

O săgetă cu privirea.

— Ţi se pare că de obicei te mint?

Bine. N-avea de gând să-i spună. Se înroşi.

— Nu contează.

— Ba trebuie să-mi spui.

Scutură din cap.

— Nu-i frumos.

— Sunt convins că nu-i dacă nu i se spune în faţă.

Sophie se uită pe fereastră.

— O cheamă Sesily.

— Da. Mi-ai mai spus. Îl privi cu insistenţă.

— Ses-ily.

Ridică o sprânceană, dar nu spuse nimic.

— Nu vrei decât să mă auzi pe mine zicând cu voce tare.

El îşi închise ochii.

— Deja nu mă mai interesează, serios.

— Sexily, zise ea sec. Îi zic Lady Sexily. Pe la spate.

Preţ de o clipă, nu răspunse nimic. Nu se clinti din loc. Iar apoi deschise ochii şi o fulgeră cu o privire furioasă.

— Oricine îi zice aşa e un dobitoc sinistru. Şi oricine îi spune aşa în faţă merită un pumn în mutră. Se întinse spre

ea. Cine ţi-a zis cum i se zice?

Surprinsă, răspunse:

— Nu-i ceva important.

— Ba crede-mă că este, zise el. Ar trebui să fii tratată cu mai mult respect.

Respect. Ce concept străin. Îşi mută privirea în altă parte.

— Surorile Periculoase nu impun respect, milord. Tu ar trebui să ştii foarte bine.

Înjură în gând.

— Îmi pare rău pentru lucrurile pe care le-am spus.

— Serios?

— N-ar trebui să te miri prea tare.

— Doar că… pe surorile mele nu le deranjează să fie tratate astfel, aşa că oamenii spun în continuare asemenea lucruri.

— Dar pe tine te deranjează.

Ridică dintr-un umăr.

— După cum am lămurit deja, eu nu mă iau după ce scriu ziarele.

O privi câteva momente bune, apoi spuse:

— Dar nu de asta nu te deranjează.

— Nu, zise ea, mă deranjează pentru că ne devalorizează. Sunt surorile mele. Suntem şi noi oameni. Avem sentimente. Existăm. Şi văd că lumea nu observă lucrurile astea. Nu le vede.

— Nu te vede nici pe tine, zise el.

Da.

— Eu nu vrea să fiu văzută, minţi ea. Vreau doar să nu am parte de asta.

Privirea lui verde o ardea.

— Te înţeleg, Sophie.

I se tăie respiraţia. Sigur nu vorbea serios. Şi-ar fi dorit să fie sincer cu ea, dar nu era cazul.

Scutură din cap şi reveni la subiectul mai sigur şi mai puţin jenant.

— Erau mai mulţi care vorbeau despre ea. Am dat

întâmplător peste ei la un bal. Nu m-au văzut. Erau prea ocupaţi să se holbeze la ea. Îşi înălţă umărul sănătos. Formele lui Sesily sunt... mă rog, bărbaţii o observă imediat. Şi pentru că nu avem sânge albastru, bărbaţi ca tine... Se întrerupse. Îşi regândi cuvintele. Bărbaţii care se cred superiori nouă... fac comentarii fără nicio jenă. Am impresia că se cred tare deştepţi. Poate chiar sunt. Dar asta nu le face cinste. Îşi ridică privirea spre el. Te face să te simţi groaznic.

— Aş vrea să-l fac pe fiecare dintre ei să se simtă oribil.

O clipă, Sophie chiar crezu că vorbeşte cu sinceritate. Desigur, acest lucru era imposibil. El, unul, nu voia să aibă de-a face cu ea. Regele făcu o pauză.

— Ea în ce scandal e băgată?

Sophie se încruntă.

— Nu înţeleg.

— Fiecare aveţi câte un bărbat nepotrivit care umblă după voi. Ea cu cine umblă?

Se referea, fireşte, la pretendentul care le poreclise Soioasele S.

— Derek Hawkins.

— E un idiot desăvârşit, zise el, înainte de a-şi închide ochii şi a se rezema de spetează. Iar faptul că nu s-a însurat cu sora ta şi nu i-a ucis pe toţi care îi remarcă formele o dovedeşte.

Deşi îi dădea dreptate, Sophie nu insistă.

— După mine nu umblă niciun bărbat nepotrivit.

O fixă insistent cu privirea.

— Acum umblă.

Obrajii i se încinseră, cuvintele evocându-i amintirea sărutului lui. Nu ştiu ce să spună, aşa că reveni la subiectul iniţial.

— În tot cazul, sensibilitatea lui Sesily îi face foarte dificile călătoriile lungi. Se uită în jur să găsească ceva care să-i fie de folos în caz că-i venea să vomite. Îi recuperă pălăria de pe locul de lângă el. O întoarse şi i-o ţinu sub

bărbie. Dacă ţi se face rău, vomită aici.

El deschise un ochi.

— Vrei să vărs în pălăria mea.

— Ştiu că nu-i cea mai bună soluţie, dar în momente disperate se găsesc soluţii disperate, parcă aşa se zice.

Clătină din cap şi aşeză pălăria la loc lângă el.

— N-o să mi se facă rău. N-am rău de trăsură. Doar senzaţia că nu vreau să stau înăuntru.

Sophie scutură din cap.

— Nu înţeleg.

— Nu mă simt… confortabil… înăuntru.

— Păi şi nu călătoreşti?

Ridică o sprânceană.

— Călătoresc, nu vezi că o fac?

— Ba da. Dar probabil călătoriile lungi sunt dificile.

Urmă o pauză.

— Nu vreau să fie dificile.

O apucă chicotitul.

— Crezi că din cauza aversiunii tale pentru trăsuri sunt dificile?

El zâmbi la gluma ei, dar doar un colţ din gura altfel serioasă i se clinti.

— Cred că mai nou sunt dificile din pricina ta.

— Precis că nu, îl necăji ea. Sunt la fel de liniştită ca o slujbă de duminică.

Mormăi ceva şi închise ochii.

— Eu nu merg la biserică.

— Vrei să mă rog eu pentru nemurirea sufletului tău?

— N-ai nicio şansă cu mine. Sunt o cauză pierdută, aşa un ticălos.

Merseră în linişte o lungă perioadă, iar Regele deveni din ce în ce mai agitat şi mai nefericit. Într-un final, Sophie sparse tăcerea:

— N-ai vrea să mergi pe capră, lângă vizitiu?

El scutură din cap.

— Stau bine aici.

— Dar mi-ai spus destul de clar că nu-ţi plac tovarăşii

de drum. Măcar atât mi-ai spus când mergeam către Sprotbrough.

— Poate m-am răzgândit între timp.

Trăsura se clătină, iar ea alunecă pe banchetă şi se lovi cu umărul de peretele trăsurii, ceea ce o făcu să icnească de durere.

Eversley înjură cu obidă; se duse la ea, o ridică şi o întoarse ca pe un fulg, după care o aşeză lângă el. Până să se dezmeticească, era înlănţuită de braţele şi de picioarele lui. Îşi roti rapid capul spre el, dar el stătea tot cu ochii închişi.

— Dă-mi drumul.

Rămase cu ochii închişi şi n-o băgă în seamă, după care îşi reluă poziţia relaxată.

— Nu te mai foi atât. Nu-ţi face bine la umăr şi nici mie la cap.

Ei bine, faptul că era atât de aproape de el nu îi făcea nici ei bine la cap.

Dar pe el nu-l deranja asta.

Închise şi ea ochii şi şi-l scoase din minte. Avu succes câteva secunde, până când fu învăluită de căldura lui, care începea din locul unde li se atingeau coapsele şi se întindea în toate direcţiile, până când nu îşi mai dori decât să se sprijine cu totul de el. În schimb, păstră distanţa maximă între ei şi căută să zică altceva în afară de „Te rog, sărută-mă din nou, dacă nu te deranjează prea tare”. Deşi se întrebă totuşi dacă ar fi făcut-o dacă îl ruga frumos.

Se crispă toată, de parcă postura aceasta îi putea alunga gândurile rătăcitoare.

— Şi ce s-a întâmplat cu cabrioleta ta?

— Ce s-a întâmplat cu cabrioleta mea? răspunse fără să se uite la ea.

— De ce nu ai luat cabrioleta în loc să stai în trăsura asta?

— Cabrioleta mea e demontată şi dusă la castelul Lyne.

Făcu ochii mari.

— De ce?

Sigur nu pentru a fi cu ea. Se bucura de compania lui, dar şi el trebuia să se bucure de viaţa lui.

— N-avea roţi, zise el sec.

Sigur că era vina ei.

— Îmi pare rău.

Deschise din nou ochii, iar în adâncurile verzi răsări o urmă de uimire.

— Cred că ar trebui să-ţi pară.

Ea încuviinţă din cap.

— Te miră?

— Rareori se întâmplă ca oamenii să-şi ceară scuze în faţa mea, zise el cu simplitate. Şi şi mai puţini o spun din suflet.

Nu ştia ce ar mai fi putut spune, aşa că schimbă subiectul, revenind la ceva mai sigur:

— N-am mai văzut niciodată pe cineva să conducă cu atâta nechibzuinţă o cabrioletă.

— Ţi s-a părut un act nechibzuit?

— Ai mers pe o roată. Putea să se răstoarne cu totul.

Îşi mută privirea de la ea.

— S-a mai întâmplat. Am supravieţuit.

Şi-l imagină azvârlit pe marginea drumului, rănit şi sângerând. Nu-i plăcu imaginea. Pe frunte îi apărură cute.

— Ai fi putut muri.

— N-am murit.

Cuvintele lui ascundeau ceva, ceva mult mai întunecat decât ar fi vrut ea să admită. Îşi dori ca el să-şi deschidă ochii, ca să îl poată percepe mai bine.

— Dar ai fi putut muri.

— Face şi asta parte din distracţie.

— Ameninţarea morţii e o distracţie pentru tine?

— Ţi se pare greu de crezut?

— Dacă e să ţin cont de faptul că aproape am fost ucisă de un glonţ acum câteva zile, da.

Atunci se uită la ea fără niciun pic de umor.

— Nu-i acelaşi lucru.

— Pentru că nu mi-o făceam cu mâna mea?

— Într-o foarte mare măsura, da.

Trăsura se zdruncină peste o groapă din drum, iar el scrâşni din dinţi.

— Ţi-e frică că o să mori? Acum? De asta nu-ţi plac trăsurile?

El tăcu o clipă.

— E o trăsură foarte mică.

Era o trăsură de dimensiuni absolut normale.

— De ce?

Preţ de o clipă, privirea i se întunecă şi se pierdu în gânduri – în ceva ce părea neplăcut. Ceva care îl bântuia. Se abţinu să pună mâna pe el. Să-l aline, să-l facă să uite. Nu se aştepta să-i răspundă. Nici nu-i răspunse, deşi scuturâ din cap şi spuse:

— Nu-mi plac. Şovăi. Şi nu mai vreau să vorbesc despre asta.

Sophie dădu din cap că a înţeles.

— Bine atunci, despre ce altceva vrei să vorbim?

— N-aş putea să zic că aş prefera să dorm?

— Arăţi de parcă ai fi în stare în orice clipă să sari din trăsură, spuse ea. O să adormi tu când o să încep şi eu să zbor.

Îşi miji ochii spre ea.

— Dacă ai fi fost bărbat, nu mi-ar fi plăcut prea mult de tine.

Se încruntă.

— Oricum nu-ţi place prea mult de mine.

O privi un moment îndelungat.

— Începusem să te plac.

Cuvintele îi transmiseră o senzaţie de încântare care îi evocă un val de amintiri, coridorul întunecat din spatele tavernei Pitulicea Gureşă, mâinile şi gura lui pe ea. Senzaţia provocată de părul lui printre degetele ei.

Şi ea începuse să îl placă. Îşi drese vocea.

— Putem să discutăm despre orice vrei. El nu răspunse, şi după câteva minute de linişte, Sophie se dădu

bătută. Eşti îngrozitor de antisocial, milord. Ţi s-a mai spus vreodată?

— Nu.

Încăpăţânat om. Sophie se întinse după tolba de pe podeaua trăsurii şi scoase o carte. O deschise, încercă să facă abstracţie de el şi speră că subiectul cărţii o va captiva.

El se întinse spre ea, iar ea îi simţi mirosul de curat şi de o mirodenie pe care nu o recunoştea. Mirosea frumos. Sophie îşi drese vocea şi se uită la carte. *Un tratat popular şi practic pentru zidari şi cioplitori în piatră.*

Of, Doamne. Deloc captivant.

Chiar nimic nu se putea întâmpla cum voia ea?

Începu să citească. Din doi în trei. Atenţia îi era distrasă de pantalonii lui întinşi peste coapse, mai masive decât crezuse. Sigur, ar fi trebuit să-şi dea seama de când îl văzuse gonind în cursa de cabriolete.

O mâncau degetele să atingă coapsa de lângă ea. Cea care o atingea. Cea în jurul căreia îşi încolăcise un picior mai devreme.

Se încălzise foarte tare în trăsură.

— De unde ai cartea asta?

Tresări, iar obrajii îi luară foc. Nu se uită spre el.

— Parcă ziceai că n-ai chef de vorbă.

— N-am. Dar asta nu înseamnă că nu vreau să primesc un răspuns.

— Era pe fundul unui sertar din dormitorul meu.

Dădu pagina cu zgomot, de parcă ar fi vrut să-l facă să se simtă neînsemnat. Mai puţin formidabil.

Mai puţin contrariant.

Nu reuşi.

Sigur, orice era mai interesant decât un tratat despre zidărie şi cioplit în piatră. Trebuia însă să se mulţumească cu ce avea. Rezistă în continuare pe baricade.

Liniştea se aşternu între ei în timp ce trăsura goni pe Marele Drum al Nordului, departe de Sprotbrough şi spre viitorul lor, iar Sophie îşi văzu încet de citit, distrasă de

orice legănare a trăsurii care îl împingea spre ea.

Cu toate acestea, Regele rămase neclintit.

Se întâmplă de câteva ori să vrea să zică ceva, disperată să facă un pic de conversaţie, dar refuză să fie ea prima care rupe tăcerea, iar după o veşnicie răbdarea îi fu răsplătită.

— E bună de ceva? întrebă el.

— Foarte, minţi ea. Habar n-aveam că construcţiile sunt o îndeletnicire atât de fascinantă.

— Serios, replică el pe un ton sec ca nisipul. Mă rog, n-ar trebui să fiu atât de surprins că-ţi place. Că nu degeaba eşti sora nedistractivă.

Îi aruncă o privire tăioasă, îi remarcă surâsul arogant de pe buze şi decise că dacă el n-avea de gând să fie un tovarăş de drum simpatic, atunci schimba şi ea foaia.

— N-are nimic nedistractiv, milord. Trase aer în piept şi trecu la atac: Această carte cuprinde descrieri detaliate a nişelor în formă de emisfere, a domurilor în formă de emisferă şi a bolţilor cilindrice. Sunt multe de învăţat de aici.

Zâmbetul arogant i se lărgi.

— Ce de forme apetisante!

Îl ignoră şi se hotărî să-l pedepsească exemplar citind cu voce tare:

— „Este prima lucrare în limba engleză şi singura care tratează arta cioplirii în piatră, a cărei publicare era de mult aşteptată cu un interes acerb”.

— Sigur că da – se întinse peste ea ca să închidă cartea şi să-i studieze coperta – Peter Nicholson, mare moşier, s-a convins singur că aşa stau lucrurile.

Sophie făcu abstracţie de strălfulgerarea de plăcere pe care o simţi când mâna lui i-o atinse pe a ei şi redeschise cartea.

— Cred că nu s-a înşelat. A dedicat şapte capitole explicării geometriei simple şi complexe, necesare unei lucrări în piatră bine realizate. Nu-i fascinant? Ştiai că, şi începu să citească: „Cel mai important lucru de care

trebuie ţinut cont în pregătirea pietrelor pentru ziduri este reducerea pietrei la dimensiunile necesare, astfel încât fiecare dintre cele opt unghiuri solide să poată fi incluse în trei unghiuri drepte?”

Rânjetul i se preschimbă într-o grimasă, iar Sophie fu mai mult decât mulţumită că aceasta fusese singura carte pe care o găsise la Pitulicea Gureşă. Zăbovi câteva momente ca să savureze neplăcerea pe care i-o provocase.

— Şi stai aşa să vezi mai departe, când vorbeşte despre druizi şi structurile independente din piatră.

— Nu cred că vreau să văd.

— Toată lumea crede că druizii sunt un subiect interesant.

— Nu chiar toată lumea, crede-mă.

— Toată lumea care are gusturi bune, desigur. Structura aceasta se numeşte Tinkinswood.

— Minunat.

Răspunsul marchizului de Eversley sugera că crede că Tinkinswood este tot una cu iadul. Sophie se delecta din ce în ce mai mult.

— Nu-i aşa? Original, nu altceva. Ascultă aici descrierea asta fascinantă. „Această zidărie uscată galeză cuprinde o curte închisă cu creneluri ce cântăreşte mai mult de treizeci de tone, iar la construcţia structurii ar fi fost necesari câte o sută de druizi ca să o ridice”. Ca să vezi!

— Şi ce de robe albe la un loc, răspunse el, plictisit de moarte.

Sophie dădu pagina.

— Ooh! Clădiri megalitice! Vrei să aflăm mai multe despre ele?

Clădirile megalitice îi puseră capac.

— Gata! Pentru numele lui Dumnezeu! Gata cu cititul că mai am puţin şi mă arunc din trăsură nu din cauza propriilor mei demoni, ci din cauza ardorii tale pentru bolţi crestate.

— Curţi crenelate.

— Chiar nu mă interesează. Nu vreau să ştiu nimic despre afurisita de zidărie.

Sophie închise cartea şi se uită la el, prefăcându-se deranjată de insistenţele lui.

— Ai prefera să discutăm despre altceva?

Ochii lui verzi se limpeziră, semn că înţelesese despre ce e vorba, după care se înfuriară, ca într-un final Sophie să desluşească o licărire pe care n-o putu interpreta decât ca respect.

— Obrăznicătură parşivă ce eşti!

Tresări.

— Poftim?

— Înadins ai făcut.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ca să mă faci să aleg eu un subiect de discuţie.

Sophie făcu ochii mari, atât de mari încât la un moment dat ameninţau să-i sară din cap.

— Sigur, milord, dacă ai binevoi să alegi un subiect... Nu m-aş da în lături de la o conversaţie.

El râse cu jumătate de gură şi îşi întinse picioarele, sprijinindu-le de bancheta de vizavi de ei.

— Bine, lasă că aleg eu un subiect.

Se luă după el şi-şi puse picioarele pe banchetă lângă ale lui. Prinse bine cartea în poală.

— Cred că nu vrei să vorbim despre zidăria din piatră.

— Nu. Atenţia i se îndreptă către tălpile ei. Încălţările-ţi sunt bune?

Îi urmări privirea şi compară cizmele lui lungi şi negre cu ghetele ei gri până la gleznă, concepute mai mult pentru utilitatea lor decât pentru a fi la modă. Normal ar fi fost să nu-i placă ghetuţele la mâna a doua, dar le considera aproape perfecte pentru că el îi făcuse rost de ele.

— Foarte, răspunse ea.

Încuviinţă din cap.

— Mai bine se uita doctorul şi la picioarele tale.

— N-au nimic.

— Ar fi trebuit să porţi încălţăminte mai de calitate.

— Nu aveam de gând să pornesc într-o aventură.

În acest moment îşi coborî privirea spre ea.

— Ai decis aşa, într-o doară, să te duci la viitorul tău soţ?

Of, Doamne.

Despre asta nu voia să vorbească. Nu avusese niciodată intenţia să îl mintă. Dar acum ar fi părut o caraghioasă dacă îi mărturisea adevărul – şi anume că nu Robbie reprezenta scopul acestei călătorii. Că pornise la drum fără niciun scop, iar pe parcurs realizase că aşa îşi putea câştiga libertatea.

Dar marchizului de Eversley nu i-ar fi picat bine să afle că o salvase din ghearele tâlharilor şi vânătorilor de recompense doar pentru că îşi dorise libertatea. Aşa că încuviinţă din cap şi minţi:

— Da. Uneori, cel mai bine e să dai curs ideilor de moment.

El ridică o sprânceană.

— Şi de ce te duci, să-l ceri de bărbat? Să-l peţeşti?

Sophie îşi coborî privirea în poală şi începu să se joace cu marginile paginilor.

— Ce te face să crezi că n-a fost încă peţit?

Îşi încrucişă picioarele, atingând-o în treacăt.

— Pentru că nu te duci la Mossband într-o trăsură frumos pregătită, condusă de mama şi de surorile tale.

Imaginea o făcu să chicotească.

— Ţi se pare amuzant?

— Este da, ideea ca mama şi surorile mele să plece de bunăvoie din Londra în micuţul Mossband pentru nunta mea. Scutură din cap. Nu ne-am mai întors acolo de când am plecat acum zece ani.

O privi îndelung.

— Nu l-ai mai văzut pe Robbie de zece ani?

— Nu, recunoscu ea, simţindu-se uşor prinsă în capcană.

— V-aţi scris între timp?

Preferă să-i ignore întrebarea decât să mintă. El

insistă pe un ton mai blând, pentru că deja ştia răspunsul.

— De ce nu vrei să te duci acasă?

Nici acum nu-şi găsea curajul să-i spună adevărul.

— Ba acasă mă duc.

— La casa din Londra mă refer. La casa uriaşă de oraş din Mayfair.

Scutură din cap.

— Aia nu înseamnă acasă.

— În schimb acasă e un oraş prăfuit plin de fermieri?

Căzu pe gânduri un minut, cu mintea la onestitatea demodată a Mossbandului. Se gândi la oamenii care trăiau şi munceau acolo. La viaţa pe care o avusese înainte ca tatăl ei să devină conte. La viaţa pe care o putea redobândi. Poate legănatul trăsurii, poate felul în care Regele aştepta cu aceeaşi răbdare de care dăduse lov, poate pentru că atmosfera era intimă; oricare ar fi fost motivul, îi spuse adevărul:

— Este singurul loc în care m-am simţit vreodată liberă.

Până acum.

— La ce te referi?

Nu răspunse.

El îşi ridică cizmele de pe banchetă şi le lăsă să cadă pe podea, după care se mută în faţa ei ca să o vadă mai bine, depărtă genunchii şi îşi înlănţui degetele de la mâini.

— Uită-te la mine, Sophie. Ea îşi ridică privirea şi văzu că o urmărea cu o scânteie în ochi. La ce te referi?

Îşi coborî şi ea picioarele pe podea şi se jucă cu marginile prost tăiate ale paginilor, neştiind de unde să înceapă.

— Aveam zece ani când tata a fost făcut conte. A dat buzna pe uşa casei noastre, unde nu visasem niciodată mai mult decât aveam, şi a strigat „Doamnele mele!”, după care a izbucnit în hohote de râs. Foarte distractiv a fost! Mama a ţipat, surorile mele au strigat, iar eu… Tăcu. Se gândi. Erau molipsitoare. Fericirea lor era molipsitoare. Aşa că ne-am făcut bagajele şi ne-am mutat în Londra. Mi-am

luat la revedere de la viaţa mea. De la casa mea. De la prietenii mei. De la pisica mea.

Eversley se încruntă.

— N-ai putut să-ţi iei pisica?

Scutură din cap că nu.

— Nu-i plăcea să călătorească.

— I se făcea rău la fel ca surorii tale?

— Urla.

— Sesily?

Gluma o făcu să zâmbească.

— Sparanghel. Se urca pe spătarul banchetei trăsurii şi urla. Mama nu putea suporta. Redeveni serioasă. A trebuit să o las acolo.

— Ai avut o pisică pe care o chema Sparanghel.

— Ştiu. Caraghios nume. Ce-are sparanghelul de-a face cu povestea?

Zâmbi şi el.

— E a două oară când foloseşti această expresie.

Zâmbi şi ea.

— De la tatăl meu o ştiu, zise ea cu simplitate.

— Întotdeauna l-am simpatizat, să ştii.

Fruntea ei se încruntă de mirare.

— Serios?

— Nu credeai?

— E un necioplit în comparaţie cu restul Londrei.

— E un om onest în comparaţie cu restul Londrei. Prima dată când ne-am întâlnit mi-a spus că nu-i place de tatăl meu.

Sophie încuviinţă din cap.

— Aşa vorbeşte tata.

— Continuă. L-ai părăsit pe Sparanghel.

Se uită din nou pe fereastră.

— Nu m-am mai gândit la pisica asta de câţiva ani. Era neagră. Avea lăbuţe albe. Şi nas alb. Scutură din cap ca să-şi alunge amintirea. Deci am plecat şi nu ne-am mai întors. Avem o casă în zona rurală pe undeva prin Ţara Galilor, dar nu mergem niciodată acolo. Mama s-a

concentrat foarte tare să ne creeze o viaţă nouă, aristocratică. Asta presupunea vizitarea unor moşii cu bună reputaţie, pline de tinere aristocrate cu care teoretic trebuia să ne împrietenim. Care erau acolo să ne ajute să ne găsim un loc. Să urcăm trepte. Şi-a jurat că în câţiva ani ne vom fi integrat perfect. Iar surorile mele s-au integrat. Şi-au dat seama cumva că frumuseţea lor perfectă le va ajuta să fie adorate de paginile ziarelor de scandal, care la rândul lor le vor ajuta să fie adorate de mulţime, împotriva oricărei logici. Sunt carieriste profesioniste. Doar că…

Vocea îi pieri treptat, iar el o îmboldi să-şi termine fraza.

— Doar că…

— Doar că eu nu sunt aşa. Eu nu m-am integrat. Eu nu sunt o frumuseţe perfectă. Schiţă un zâmbet. Nici măcar nu mă apropii de o frumuseţe răpitoare. Ai remarcat şi tu.

— Când am zis aşa ceva? întrebă el ofensat.

— Eu sunt cea ştearsă. Plictisitoarea. *Nedistractiva.* Gesticulă spre livrea, articolul vestimentar care îl determinase să îi spună că este plinuţă. Cu siguranţă nu-s frumoasă. El trase discret o înjurătură, dar ea îi făcu semn să tacă. Să nu-ţi ceri scuze. E adevărat. Niciodată n-am simţit că locul meu este aici. N-am simţit niciodată că merită să fac acest efort. Dar în Mossband m-am simţit apreciată. Când am fugit din Londra, am însemnat mai mult decât atunci când eram acolo. Zâmbi. Iar când oamenii aceia au venit să mă caute, când m-ai protejat tu, nu m-am simţit niciodată mai liberă. Se opri, apoi adăugă încet: Sau mai apreciată, înainte nu m-ai fi salvat niciodată.

— Aiureli, zise el pe un ton cât se poate de autoritar.

— Chiar aşa? M-ai lăsat în gard cu cizma ta cu tot, îi aduse ea aminte.

— Nu-i acelaşi lucru. Te-am lăsat acolo tocmai pentru că erai de apreciat.

— Nu, aveam un titlu. Astea două nu-s acelaşi lucru.

Dădu să o contrazică, dar ea îl opri, neputând să-şi controleze frustrarea.

— Nu mă aştept să înţelegi, milord. Tu, care eşti apreciat cu vârf şi îndesat. Te cheamă Rege, pentru numele lui Dumnezeu.

Cuvintele ei împresurară trăsura şi se stinseră într-o tăcere grea.

— Aloysius, spuse el la un moment dat.

Tresări.

— Poftim?

— Aloysius Archibald Barnaby Kingscote. Marchiz de Eversley. Viitor duce de Lyne. Gesticulă teatral. La dispoziţia dumitale. Glumea.

Dar nu părea că glumeşte.

— Nu, şopti ea, repetând numele în gând, dar imediat îşi acoperi gura cu mâna, încercând cu disperare să-şi reprime reacţia. Dar era prea de tot. Nu se mai putea abţine. Începu să râdă.

El ridică o sprânceană şi se sprijini la loc de spătar.

— Iar tu eşti singura persoană căreia i l-am spus. În caz că te întrebi de ce, iată de ce. Pentru că până şi eu mi-am impus nişte limite vizavi de pompozitatea trufaşă.

Îşi trase sufletul, dar izbucni din nou în hohote.

— E atât de… zise ea.

— Oribil? Ridicol? Insipid? Îşi luă mâna de la gură.

— Inutil.

Clătină din cap că ştia şi asta.

— Da, şi aşa.

Chicoti din nou.

— Aloysius.

— Ai grijă, milady.

— Nu mai ştie nimeni?

— Ba cred că da. E scris negru pe alb în *Burke's Peerage*[5], dar în prezenţa mea nu mi se adresează nimeni aşa. Nu l-am mai auzit de când eram în şcoală şi m-am

---

5 Organizaţie fondată în 1826 de irlandezul John Burke şi care are ca obiect de activitate publicarea genealogiei familiilor regale şi aristocratice, (n.tr.)

făcut clar înţeles că nu vreau să mi se spună aşa.

— Şi băieţii de la şcoală s-au supus imediat cererii tale?

— S-au supus antrenamentelor mele la box.

Dădu din cap că a înţeles.

— Bănuiesc că nu se aşteptau ca unul pe care îl cheamă Aloysius să fie bun la box.

El adoptă cel mai aristocratic ton.

— În unele cercuri, sună foarte regal.

— Oh? Care-s cercurile astea?

Rânji.

— Nu prea ştiu.

Rânji şi ea.

— Trebuie să mărturisesc că şi eu mi-aş fi spus Rege.

— Vezi? Acum ar trebui să-ţi pară rău pentru mine.

— Oh, îmi pare! răspunse ea atât de repede încât îi pufni râsul pe amândoi, iar Sophie realiză brusc că îi plăcea cum râde. Îi plăcea şi cum arăta când râdea. Iar apoi se opriră din râs. Nu te mai simţi ciudat, zise ea încet, aplecându-se spre el.

Balansul trăsurii nu îl mai deranja. Păru surprins de această constatare.

— Nu-mi mai e rău. Ai reuşit să-mi distragi atenţia.

Obrajii i se încinseră când şi el se aplecă spre ea. Se gândi să se retragă, dar nu prea voia. Când el îi puse palma caldă pe obraz, se simţi foarte mândră de curajul ei şi i-o simţi ca o tentaţie bine-venită. Stăteau foarte aproape, ochii lui de un verde minunat, buzele moi şi prietenoase şi la doar câţiva centimetri distanţă. Se întrebă ce se putea întâmpla dacă se apropia şi mai mult de el. Micşoră distanţa dintre ei. Apoi el rosti câteva cuvinte în şoaptă:

— Nici măcar nu ştie că vii, aşa-i?

Se retrase imediat, pricepând foarte bine la ce se referea.

— De ce pui atâtea întrebări?

— Ca să capăt răspunsuri, spuse el.

— Aş vrea să-ţi pun şi eu nişte întrebări.

Încuviinţă din cap.

— O să-ţi răspund la întrebări dacă-mi răspunzi şi tu la o întrebare. De ce l-ai ales pe brutar? Am înţeles partea cu librăria şi cu libertatea, dar de ce brutarul – au trecut zece ani. De ce tocmai el?

Îşi mută privirea spre ferma care se perinda prin dreptul ferestrei, spre pajiştile punctate de oi şi căpiţe de fân. O simplitate contrastantă faţă de Londra. Atât de multă libertate. Deschise cartea din poală şi o închise la loc. O deschise şi o închise din nou. Şi iarăşi. În cele din urmă, spuse:

— Era prietenul meu. Ne-am făcut o promisiune.

— Ce fel de promisiune?

— Că ne vom căsători.

— Acum zece ani.

Ce făcuse? Unde se ducea? Cum se putea încheia aventura asta nebunească? Lui nu-i putea pune asemenea întrebări. Nu voia ca el să ştie că se gândeşte la ele. Aşa că îşi ridică privirea spre ochii lui şi spuse:

— Promisiunile se respectă.

O privi îndelung, apoi răspunse:

— Sper că-ţi dai seama că o să se termine prost.

— Nu neapărat.

Îşi întinse braţele pe spătarul banchetei.

— Păi şi cum o să se termine?

Tăcu şi se gândi câteva clipe bune la Mossband. La copilăria ei. La lumea în care se născuse şi la lumea în care fusese aruncată. Apoi de-abia îi răspunse:

— Sper că o să aibă un sfârşit fericit.

Încremeni, iar ea avu senzaţia stringentă că era supărat pe ea. Când îi vorbi, o făcu pe un ton evident de dispreţ:

— Crezi că a stat să jelească după fiica contelui care a plecat acum zece ani?

— Nu e ceva chiar imposibil, să ştii, se răsti ea. Chiar trebuia de fiecare dată s-o facă să se simtă că şi atunci era neînsemnată? Şi nu eram încă fiică de conte. Mă rog, eram,

dar nu chiar. Eu n-am fost niciodată fiică de conte. Asta e ideea. Eram prieteni. Ne făceam fericiţi unul pe celălalt.

— Fericiţi, bombăni el. Habar n-ai ce-o să faci acum, când ţi-ai căpătat libertatea, aşa-i?

Se încruntă la el.

— Nu-mi place de tine.

— Vrei să facem pariu?

— Că te plac? Oh, da. Te rog.

Îi zâmbi cu superioritate.

— Pe afecţiunea lui Robbie pentru tine.

Îşi miji ochii spre chipul lui arogant, făcând abstracţie de cuvintele usturătoare.

— Care-i pariul?

— Dacă ajungem acolo şi te doreşte, câştigi. Îţi cumpăr librăria. Cadou de nuntă.

— *Ce* cadou extravagant, rosti ea ironic. Accept. Dar acum mai am o cerinţă.

Îi aruncă o privire surprinsă.

— În afară de librărie?

Îşi semeţi capul.

— Ai grijă, milord, că de data asta am motive să cred că nu eşti atât de sigur pe victorie.

— Eu nu pierd niciodată.

— Atunci de ce nu vrei să accepţi încă o mizã?

Se lăsă pe spate.

— Zi.

— Dacă o să câştig, va trebui să spui ceva drăguţ despre mine.

Sprâncenele i se uniră brusc.

— Ce tot vrei să spui?

— Doar că n-ai precupeţit nicio secundă din ultima săptămână ca să-mi spui de fiecare dată că fac numai prostii. Că nu mă duce capul, că nu ştiu să mă bucur, că nu arăt cum trebuie, că nu sunt frumoasă, iar acum că nu îmi pot găsi un soţ.

— N-am zis că…

Ridică mâna.

— Şi ai face bine să foloseşti foarte multe complimente.

Urmă o linişte lungă, după care spuse, pe cel mai morocănos ton cu putinţă.

— Bine.

— Excelent. Cred că aştept mai cu interes asta decât să mă ceară Robbie de nevastă.

Ridică o singură sprânceană neagră.

— Un semn clar că măritişul cu brutarul e o idee excelentă. Se aplecă în faţă şi-şi coborî vocea: Dar nu uita, Sophie. Dacă ajungem acolo şi totul se transformă într-un dezastru…

Inima începu să-i bată cu putere.

— Atunci ce?

— Atunci eu câştig. Şi va trebui ca tu să spui ceva drăguţ despre mine.

Nu mai apucă să răspundă că trăsura încetini, iar vizitiul scoase un urlet cumplit. Încremeni, iar spaima îi alungă orice bucurie a triumfului. Îşi mută brusc privirea la el.

— Tâlhari?

— Nu. Regele o prinse de gleznă, palma lui caldă atingând-o în locul acela, neatins vreodată de altcineva, moment în care i se tăie respiraţia. Am ajuns la următorul han.

Umărul o durea, aşa că se bucura că au oprit.

— O să dormim aici?

Clătină din cap că nu.

— Schimbăm caii şi pornim din nou. Trebuie să ne distanţăm de urmăritori.

După care deschise portiera şi dispăru în lumina aurie a după-amiezii.

Capitolul 11

Sophie şi Eversley: seducţie sau răpire?

Slavă Domnului că ajunseră chiar în momentul acela. Un sfert de oră dacă mai dura călătoria, şi Regele n-ar mai fi răspuns de ce se întâmpla între ei. Dumnezeu îl ferise până acum de călătorii lungi cu trăsura în compania femeilor imposibile, ţâfnoase şi remarcabile. Cât să se mai abţină să n-o sărute? Să n-o atingă? De câte ori deschidea gura, o dorea şi mai mult.

Şi totuşi se autocaracterizase ca neapreciată. Îi spusese că doar acum, când era o fugară, când lăsase în urmă Londra şi trecutul, se simţea liberă. Se proclamase în viaţă. De parcă el avea nevoie de asemenea proclamaţii ca să o remarce. De parcă nu era mai mult decât conştient de toate mişcările ei. De fiecare cuvânt al ei.

Şi asta deşi ştia că n-ar fi trebuit să o remarce deloc.

Îi făcuse numai probleme din clipa în care o întâlnise, sub spalierul acela afurisit de la reşedinţa Liverpool. Şi cu toate astea, niciodată nu putuse să o alunge definitiv. Era precum Minotaurul, captiv în labirintul ei.

Îi prindea bine o pauză în care să treacă în revistă toate motivele pentru care nu o voia. Pentru care nici măcar nu o plăcea.

Era exact opusul genului de femeie care îi plăcea lui.

De fapt, nu era.

Într-adevăr, ar fi trebuit să-i vină uşor să spună ceva drăguţ despre ea. Când îi enumerase toate lucrurile groaznice pe care i le spusese până acum, se simţise ca ultimul ticălos. Nu credea nimic din toate vorbele acelea. Nu le mai credea.

Nici nu le crezuse.

Se apucă să deshămeze cu repeziciune şi pricepere armăsarii obosiţi, conştient pe deplin că oamenii pe care îi întâlniseră în Sprotbrough fuseseră suficient de proşti să creadă că Sophie era doar un valet obişnuit într-o trăsură obişnuită, dar şi suficient de inteligenţi să realizeze că părăsise hanul – şi încă destul de repede.

Nu trebuia să stea prea mult. Ceea ce era cel mai bine, pentru că în momentul în care îl întrebase dacă vor dormi aici la noapte, tot trupul i se încordase într-un mare „da”.

În aceeaşi cameră. În acelaşi pat. Dormind foarte puţin.

Voise să fie liberă – îi putea demonstra ce presupunea acest lucru.

Ar fi putut să-i arate ce înseamnă fericirea.

Dar de fapt nu putea.

Înjură în barbă şi îi dădu vizitiului frâiele primului dintre cei patru cai, după care se apucă rapid să-l deshămeze şi pe cel de-al doilea, moment în care ea îşi scoase capul pe portieră.

— Milord? îl chemă ea înainte de a se retrage în umbra trăsurii.

Nu voise să se gândească la ea. Se gândea mereu doar la ea.

— La dracu, bombăni el.

Dumnezeule! Acum înjura la fel ca ea.

— Milord! Deja părea alarmată.

Îi pasă cel de-al doilea cal vizitiului şi se întoarse la ea.

— Ce-i?

— Trebuie să intru.

— Nu trebuie să fii văzută. Stai aici.

Îşi muşcă buzele.

— Trebuie să-mi rezolv necesităţile.

Oftă. Sigur că trebuia.

— Şi mă gândeam că poate găsesc alte haine. Livreaua asta… cam sare în ochi.

Şi aici avea dreptate. Arăta ca un valet care se târâse prin noroi, fusese împuşcat şi lăsat să moară. O afirmaţie nu cu mult departe de adevăr. Iar cu părul ei lung castaniu care îi ieşea de sub beretă, ar fi putut fi deconspirată într-o fracţiune de secundă. Şi când urmăritorii ei ar fi sosit, cu siguranţă s-ar fi găsit cineva să menţioneze ceva interesant

despre o fată îmbrăcată ca un valet jegos. Nu avea de ales.

— Rezolvă-ţi nevoile. Eu mă duc să-ţi fac rost de o rochie.

Îl fermecă pe proprietarul crâşmei cu un oftat plin de amărăciune şi un pumn de monede, după care se întoarse la trăsură cu o rochie, mâncare şi un burduf cu apă fierbinte. Deschise portiera şi constată că deja se întorsese, aşa că aruncă primele două articole în trăsură, apoi îi dădu şi apa.

— Să-ţi faci ceai.

Nu-i dădu ocazia să-i mulţumească şi închise portiera ca să se întoarcă la vizitiu să-l ajute cu armăsarii noi.

— Mai avem două porţiuni bune de drum până ajungem la Longwood, domnule, zise vizitiul. O să trebuiască să mai schimbăm un rând de cai la noapte.

— Şi să tocmim un alt vizitiu. Trebuie să mai dormi şi tu, zise Regele, verificând a treia oară harnaşamentele de piele.

— Mă descurc până atunci.

Regele încuviinţă din cap.

— Eşti un om de nădejde, John.

John zâmbi.

— Noaptea se merge cel mai bine pe drumurile astea.

O ştia şi Regele foarte bine. Mai ştia şi că era cea mai grea perioadă să călătoreşti în interiorul trăsurii – învăluit în întunericul care îi aducea aminte de trecut, din ce în ce mai prezent pe măsură ce se apropiau de Cumbria.

Deschise portiera trăsurii cu o forţă mai mare decât intenţionase, iar ea sări cât colo cu un ţipăt şi-şi acoperi pieptul cu mâinile. Era îmbrăcată cu rochia verde, festonată cu volănaşe de dantelă şi cu panglici.

— Încă nu-s gata, zise ea cu vocea sugrumată.

— De ce nu?

— Pentru că nu-s, răspunse ea, de parcă acesta era singurul răspuns corect la întrebarea lui.

Ridică o sprânceană şi nu se mişcă.

— Mai am nevoie de cinci minute, zise ea, alungându-l

din trăsură. Cu piciorul.

Piciorul acela îi atrase atenţia asupra îngrijorării ei. Privirea lui poposi pe palmele de pe pieptul ei, a şnururilor albe care i se intersectau în zigzag pe corsajul rochiei.

— Ai probleme cu legatul şnururilor? întrebă el.

Se făcu stacojie la faţă, răspunzându-i astfel la întrebare.

— În niciun caz! chiţăi ea.

— Nu ştii deloc să minţi.

Se încruntă la el.

— De obicei nu am motive să mint, domnule. Rareori mi se întâmplă ca bărbaţii să-mi pună asemenea întrebări… nedomneşti.

— Nemerniceşti vrei să spui.

— Da, şi asta. Da.

Zâmbi.

— Vrei să te ajut, milady?

— În niciun caz, răspunse ea. Doar că fosta proprietară a acestui articol vestimentar era mai puţin…

„Închide portiera”, îşi impuse el. „Nu sta să asculţi toată propoziţia”. Din nefericire, mâinile nu-i mai dădeau ascultare. Apoi ea îşi termină propoziţia şi creierul nu-i mai funcţionă nici el:

— … amplă.

Dumnezeule!

— Ai cinci minute, zise el, apoi plecăm, îmbrăcată sau nu.

Închise portiera şi se întoarse la cai ca să verifice din nou chingile, începând totodată să numere până la trei sute. Când ajunse la treizeci şi şase, deja îşi imagina sânii ei ampli. Ajunse la nouăzeci şi patru şi se înjură că nu se uitase pe îndelete la sânii în discuţie când o ţinuse în braţe mai devreme. Pe la o sută şaptezeci, rememoră evenimentele petrecute mai devreme, încărcate de emoţii îngemănate precum plăcere şi vină. La două sute douăzeci şi cinci, se înjură singur în cel mai abject mod, dar adevărul era că ea fusese cea care adusese vorba de sâni.

„Tu eşti cel care se comportă ca un băieţel în pantaloni scurţi”.

Nu. Băieţii în pantaloni scurţi se purtau mult mai civilizat.

Două sute nouăzeci şi nouă.

Trei sute.

Deschise portiera şi se urcă, făcând toate eforturile să nu se uite spre ea. Nu chiţăi, semn că terminase ce avea de făcut. Bătu în acoperiş şi trăsura porni la drum.

Călătoriră în linişte câteva minute bune – în jur de douăzeci – înainte ca ea să rupă tăcerea:

— Îţi aduci aminte de mine?

Se uită la ea.

Mare greşeală.

Era frumoasă. Rochia era ponosită şi prea mică pentru ea şi îşi putea da seama că nu se simţea în largul ei. O legase foarte strâns pe talie până sub sâni, care acum se revărsau în partea de sus, disperaţi parcă să se elibereze.

Şi el dorea cu disperare să îi elibereze.

Îşi smulse privirea de la ei ca să se uite în ochii ei.

— N-am lipsit prea mult.

Ea zâmbi, iar el se mai înmuie un pic când văzu că e destinsă. Slavă Domnului. Chiar se simţea ca un băieţel în pantaloni scurţi, dornic să îi intre în graţii.

— Nu m-am referit la cele cinci minute de acum. Vorbeam de mai de mult.

— De unde ar trebui să te ştiu?

Zâmbetul ei păli puţin.

— Am dansat o dată. La un bal.

Se încruntă.

— Mi-aş aduce aminte.

— Un cadril. La balul Beaufetheringstone.

Regele scutură din cap.

— Te înşeli.

Sophie pufni uşor în râs.

— Milord, cred că mai degrabă mi-aş aduce eu aminte de tine decât tu de mine.

Iar începea.

— Încetează.

— Ce să încetez?

— Nu mai crede tot ce ţi-au spus oamenii anii ăştia. Absolut tot ce ţine de tine este memorabil. Pentru numele lui Dumnezeu, ultima săptămână a fost cea mai memorabilă din viaţa mea. Datorită ţie. Nu-ţi mai închipui că eşti ceva ce nu eşti.

Căscă ochii de mirare, iar Regele se simţi imediat ca un idiot.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea încet.

Nu voia să-i răspundă. Destul se făcuse de râs până acum.

— Nu vreau să zic decât, preferă el să spună, că mi-aş aduce aminte că am dansat.

Ea tăcu, iar câteva clipe lungi el se gândi că îi rănea sentimentele că nu-şi aduce aminte.

— Acum o să te ţin minte.

O afirmaţie extrem de modestă.

Apoi ea spuse:

— Mai pot să pun întrebarea aceea?

Întrebarea la care îi promisese că-i va răspunde înainte să se oprească.

Înainte ca el să fie la un pas să o sărute. Înainte să îi remarce sânii. Bine. Îi mai remarcase sânii pe ziua aceea.

În seara aceea.

— Da.

— Ai zis că te duci la tatăl tău să-i spui ceva înainte să moară.

— Da.

— Când l-ai văzut ultima oară?

Simţi că îl apucă din nou răul de trăsură, că lumina păleşte iar în jurul lui. Se lăsa întunericul peste el, odată cu amintirile. Cu demoni. Iar femeia asta nu avea de gând să-l lase să-i ignore.

— Acum cincisprezece ani.

— Câţi ani aveai?

— Optsprezece.

— Şi de ce nu te-ai mai întors niciodată?

Răsuflă adânc şi se sprijini de spătar, dorindu-şi ca ea să stea din nou lângă el. Îi plăcuse când stătuse lângă el, cu coapsa lipită de el, şi citise din cartea aceea chinuitoare despre pietre.

— Pentru că nu am vrut să-l revăd.

— A fost aşa de crud?

Nu răspunse, iar ea adăugă în cele din urmă:

— Îmi cer scuze. N-ar fi trebuit să te întreb aşa ceva.

Se aşternu din nou liniştea, iar el se întinse să ia coşul pe care îl lăsase pe podeaua trăsurii când se opriră să schimbe caii. Îl deschise şi scoase o sticlă de vin, pâine şi brânză. Rupse o bucată de pâine şi i-o oferi alături de nişte brânză. O luă cu un „mulţumesc” discret.

Ducele de Lyne fusese un tată bun, ţinând cont de faptul că era şi duce. În timp ce alţi taţi îşi petreceau timpul în Londra, ţesând intrigi la cluburile lor şi pretinzând că familiile lor nu există, tatăl Regelui pusese pe primul plan moşia de la ţară şi timpul petrecut cu Regele.

— Nu a fost crud. Nu cu mine.

— Şi atunci de ce...?

Se opri brusc pentru că îşi dădu seama că atinsese un punct ciudat, foarte nevralgic.

Regele bău cu sete din vin, dorindu-şi să alunge amintirile evocate de ea.

— Ce-ţi mai face umărul?

— Doare, dar acceptabil, răspunse, după care trase aer în piept ca să-şi facă curaj. De ce nu vrei să-l vezi?

Ar fi trebuit să ştie că nu se putea opri din întrebări.

— Eşti ca un câine care a căpătat un os.

— Iar îmi zici că-s câine?

Zâmbi, dar fără să fie amuzat.

— Mai există şi alte căi în afară de cruzime prin care taţii îşi distrug fiii. Aspiraţiile înalte produc aceleaşi pagube.

— Ce aspiraţii avea pentru tine?

— Să mă însor cu cineva sus-pus.

Îl săgetă cu privirea şi spuse sec:

— Un lucru groaznic pentru un tată. Văzu că nu răspunde, aşa că îl întrebă în continuare: De ce să nu te însori cu una dintre femeile cărora le-ai distrus reputaţia?

Niciuna nu voise să se mărite cu el, dar asta nu-i putea spune. Preferă să îi spună adevărul:

— Eu nu o să mă însor niciodată.

— Eşti un bărbat de origine nobilă. Nu asta ţi-e singura menire?

Îi aruncă o privire aprigă.

— Asta cred femeile?

Ea îi oferi un zâmbet discret şi ironic.

— Nu asta cred bărbaţii despre femei?

— Nu asta mi-e menirea. În ciuda dorinţei insistente a tatălui meu. Ducatul de Lyne a fost transmis generaţie după generaţie unei aristocraţii pure, nealterate. Fiecare ducesă de Lyne a fost perfect educată să fie doar atât, o ducesă. Sânge pur, maniere impecabile şi frumuseţe neprihănită.

— N-am auzit niciodată nimic despre mama ta, spuse ea. Nici măcar când locuiam la Mossband.

El îşi întoarse privirea spre geam, spre cerul luminat în nuanţe de roz şi roşu la vest, vestitor al nopţii.

— Pentru că a murit în chinurile facerii. Tata a suferit enorm.

— A iubit-o mult?

O întrebare atât de absurdă încât Regele izbucni în râs.

— Nu. A fost supărat pentru că nu putea să mai aibă un alt copil.

— Ar fi putut să se recăsătorească, spuse ea.

— Cred că ar fi fost o variantă.

— Dar nu s-a recăsătorit. Poate chiar a iubit-o.

Îl năpădiră amintirile.

— Niciun duce de Lyne nu s-a căsătorit vreodată din dragoste. S-au căsătorit din spiritul datoriei şi pentru a avea urmaşi. Asta suntem educaţi să vrem.

— Dar tu? Tu ce vrei?

Nimeni nu-i mai pusese întrebarea asta. Trecuse mult timp de când se gândise la ea. De când fusese posibil. Apoi nu mai fusese posibil din cauza aroganţei tatălui său şi a propriei lui nesăbuinţe. Din cauza jurământului pe care îl făcuse în toiul nopţii pe un drum foarte asemănător cu acesta.

Ulterior, avea să dea vina pe întuneric pentru că îi spusese adevărul:

— Vreau să-mi privesc tatăl în ochi şi să-i iau tot ce şi-a dorit vreodată.

„Eu sunt ultimul urmaş al acestui neam”.

De câte ori îi scrisese cuvintele acestea? De câte ori şi le repetase în minte? Şi cu toate acestea, durerea pe care o simţea acum era la fel de mare ca în urmă cu mulţi ani.

— Îmi pare rău, rosti ea cu blândeţe.

N-avea nevoie de mila ei. Bău din nou. Îi întinse sticla şi apoi întrebă:

— Părinţii tăi se iubesc?

— Oh, cu disperare, zise ea luând vinul. Se uită spre coşul de pe jos. Avem şi pahare?

Clătină din cap că nu, iar ea şterse gura sticlei cu fusta. O clipă, Regele vru să-i reamintească faptul că făcuseră lucruri mai semnificative decât băutul din aceeaşi sticlă, dar se mulţumi să tacă în momentul în care ea continuă discuţia.

— Tatăl meu e un necioplit căruia nu-i pasă decât de cărbuni, iar mama – necioplită în felul ei, cred – e foarte dornică să fie acceptată în lumea bună. Nu cred că s-ar putea una fără alta. Acesta este şi motivul pentru care nici eu, nici surorile mele, nu suntem măritate. Pentru că ştim ce am putea avea.

Fericire.

O auzi rostind cuvântul, deşi în realitate nu îl spusese cu voce tare.

— Cu excepţia Seraphinei… ea e altfel.

— A pus mâna pe un duce, îi reaminti el în timp ce ea

sorbea din sticlă. Nu pare că ea şi-a dorit să aibă parte de dragoste.

Sophie scuturǎ din cap şi îi dǎdu sticla înapoi.

— N-o să înţeleg niciodată ce s-a întâmplat. Dintre noi, Sera… ea era cea care aştepta marea iubire.

— Şi tu? Nu ştia de ce o întrebase. Nu conta.

Deschise cartea, apoi o închise la loc. Şi iar, şi iar.

— Are legătură cu libertatea, nu? El nu răspunse, aşa că îşi continuă ideea: Nu mi-am imaginat niciodată nimic mai eliberator decât dragostea. Zâmbi, dar el îi sesiză tristeţea prin lumina obscură. Sigur, sper să o cunosc. Cu toate bunele şi relele.

— Alături de brutarul tău. Nu-i plăcea cum sunau cuvintele astea.

Nu ezită să-i dea replica:

— În librăria noastră, făcută cadou de un marchiz pierzător, extrem de linguşitor şi darnic cu complimentele.

Răspunsul îl făcu să chicotească.

— Nu zice hop până nu sari gardul, milady. Se lăsă o tăcere grea, dar adăugă relativ repede: Nu-i ca-n basme sau ca-n poezii.

— Ce, să ai o librărie?

— Dragostea. Ascultă la mine ce-ţi zic. Dragostea n-are nimic de-a face cu libertatea. Declaraţia lui îi atrase atenţia. Este cea mai periculoasă capcană din lume.

Îl privi surprinsă. Şi el se mira, trebuia să recunoască. Ce naiba îi venise să zică aşa ceva?

— Şi tu de unde ştii? se interesă ea.

— Să ştii că ştiu, replică el, întrebându-se dacă nu cumva lumina difuză îl influenţa să se spovedească.

— Credeam că ducele de Lyne nu s-ar căsători din dragoste.

— Păi şi ce, sunt însurat?

— Eşti îndrăgostit? şopti ea şocată. De Marcella?

— Cine-i Marcella?

— Lady Marcella Latham.

— Ah. Îşi aduse aminte. Lady Marcella de la

petrecerea de la casa Liverpool. Nu.

Se încruntă la el.

— Ar trebui să-ţi aminteşti cum o cheamă pe femeia căreia i-ai ruinat reputaţia.

Luă o gură de vin.

— Dacă s-ar fi întâmplat ceva între Lady Marcella şi subsemnatul care să aibă legătură cu distrugerea reputaţiei, mi-aş aminti.

— Ai fugit de la ea pe spalierul de trandafiri!

— Am făcut exact ce m-a rugat ea să fac.

— Am mari dubii că aşa s-au întâmplat lucrurile.

— E adevărat. Am avut o înţelegere cu această lady.

— Cu atât mai mult ar fi trebuit să-ţi aduci aminte cine e. O regulă de bun-simţ. Începu să cotrobăie în coş. Avem plăcinte! Scoase una, o rupse în jumătate şi-i dădu şi lui. Plăcintele sunt extraordinare. În Londra nu găseşti aşa ceva.

Muşcă din jumătatea ei.

— De ce nu? Voi n-aveţi bucătăreasă?

Încuviinţă din cap şi vorbi cu gura plină. Regele se abţinu cu greu să nu zâmbească. Odată cu lăsarea întunericului îi dispăreau şi manierele.

— E franţuzoaică. Iar plăcintele îngraşă.

— Tu nu eşti deloc grasă, răspunse el fără să se gândească.

Se opri din mestecat. N-ar fi trebuit să-şi dea cu părerea despre talia ei. Ridică un umăr.

— Eşti perfect normală.

Reluă mestecatul. Înghiţi.

— Mulţumesc? E cazul să-ţi mulţumesc?

— Cu plăcere.

Îşi clăti gura după plăcintă cu vin.

— Aşadar, nu o iubeşti pe Lady Marcella.

Băuse suficient cât să se ameţească, dar nu suficient cât să uite subiectul conversaţiei.

— Nu o iubesc.

— Dar eşti familiarizat cu acest sentiment. La modul

personal.

„Da, şi nu mai vreau să-l simt niciodată”.

— Da.

— Şi de ce nu te însori cu biata fată?

Încercase. Voise.

Îşi aduse aminte că o adusese să-l cunoască pe tatăl lui. Să se mândrească cu ea. Să-i dovedească marelui duce de Lyne că dragostea nu era ceva de neatins. Fusese tânăr şi prost. Iar tatăl lui distrusese tot.

„Prefer să nu te însori niciodată decât să iei o desfrânată ieftină pe care n-o interesează decât titlurile tale”, insinuase ducele. Iar Lorna fugise.

Îşi aduse aminte de cât de tare îi bătuse inima când o luase la fugă după ea ca să o găsească şi să o ia de soţie. Să o iubească atât de tare încât să fie ca o palmă pe obrazul tatălui său. Rupse şirul amintirilor înainte să-şi aducă aminte şi de restul. Se uită la Sophie, aproape invizibilă. Se aşternuse noaptea.

— Nu mă pot însura cu ea.

— De ce?

Vocea ei îl împresura într-un mod foarte ciudat pe întuneric. Curios. Liniştitor.

— Pentru că a murit.

Sophie sări cât colo şi, deşi era prea întuneric ca să vadă ceva, îi auzi foşnetul fustelor pe picioare, îi simţi căldura trupului în spaţiul acela restrâns.

— Doamne apără şi păzeşte, şopti ea, după care îşi puse mâinile pe el şi începu să orbecăie pe întuneric. Ateriză pe coapsă, dar şi le retrase ca arsă. O prinse de mâini, dorindu-şi să-i fi văzut chipul. Mulţumi cerului că nu-i văzu chipul când repetă cuvintele: Doamne apără şi păzeşte. Îmi pare atât de rău.

„E moartă, iar tatăl meu e ucigaşul ei”.

„E moartă, iar eu sunt ucigaşul ei”.

Scutură din cap, iar întunericul îi înlesni capacitatea de a-i povesti ce s-a întâmplat.

— Să nu-ţi pară. S-a întâmplat de mult. Serios,

singurul motiv pentru care ţi-am spus este că m-ai întrebat de ce nu m-am mai întors.

— Dar te întorci acum.

— Tatăl meu… începu el, dar se opri. Râse cu tristeţe. Pe scurt, vreau să ştie că neamul lui iubit a murit odată cu ea.

Linişte.

— El a…

Nu termină propoziţia. Îi răspunse oricum:

— Ca şi cum i-ar fi pus pistolul la tâmplă.

Cuvintele lui îngrozitoare o făcură să cadă pe gânduri.

— Şi cum rămâne cu fericirea ta? Nu vei fi niciodată fericit?

Era o naivă, această Sophie Talbot. O naivă frumoasă. Un om putea avea bani, un titlu sau fericire. Nu pe toate trei deodată.

— Oamenii ca mine n-au parte de fericire, zise el.

— Ai fost vreodată fericit? şopti ea.

Avu o altă străfulgerare, invocată de Dumnezeu ştie unde de femeia aceasta, care avea un talent nemaipomenit să-l descoasă de toate secretele.

— Mi-aduc aminte de o zi din copilăria mea – când am primit primul meu cal şi am călărit împreună cu tata până la potcovar. Ar fi putut să se oprească aici cu mărturisirea, dar cumva, era mai uşor să-i istorisească povestea pe întuneric şi, odată ce începu, nu se mai putu opri. Bătea potcoave în atelierul lui micuţ, unde era al naibii de cald. Tata a stat de vorbă cu el – prea mult pentru răbdarea mea de copil –, iar eu am plecat în curte, unde am găsit un pripon de metal înfipt în pământ pe care erau prinse şase potcoave.

— E un joc, zise ea.

— Instinctiv am ştiut că, indiferent de ce era, nu era pentru un viitor duce.

— O să-ţi arăt cum se joacă, zise ea cu fervoare în întuneric, iar lui îi veni să o tragă în braţe şi să o sărute ca un nebun. Să ţină alţi viitori duci cont de reguli.

— Nu-i nevoie. Ştiu cum se joacă.

Pauză.

— Fierarul te-a învăţat.

— Tata. Făcu o pauză după această declaraţie, apoi adăugă: în acea zi am fost fericit.

Ea se foi, iar sunetul fustelor ei îl readuse în prezent, gonind amintirea băiatului care se dusese la fierar. Un bărbat în toată firea acum, care putea înţelege cu adevărat de ce era în stare tatăl lui dacă nu i se dădea ascultare.

O altă imagine i se perindă prin faţa ochilor, o trăsură asemănătoare cu aceasta, căzută într-o rână în mijlocul drumului, Regele care îşi dorea cu disperare să fie în cabrioleta lui, gonind mâncând pământul, înghiţind gândurile din ce în ce mai vociferante în timp ce se îndrepta spre nord.

Sophie se foi din nou, ca şi cum i-ar fi auzit gândurile, şi se aplecă spre el ca să-i aşeze palma pe genunchi, un gest cu totul necuvenit. Necuvenit şi extraordinar de bine-venit, menit să-i alunge toate gândurile negre. Dorea ca ea să-i alunge toate amintirile.

Cu excepţia acesteia. Cu excepţia ei. A lor.

Se ridică prin trăsura cufundată în beznă şi se aşează lângă ea, îşi împreună degetele cu ale ei, iar ceva din atingerea aceasta inocentă îl tentă mai mult decât orice altceva îl tentase vreodată.

Ea avea ceva care îl tenta.

Ei i se tăie respiraţia când o atinse, iar plăcerea fulgeră prin el. Îl dorea la fel de mult cum o dorea şi el.

— Sophie, şopti el, iar numele răsună cu ecou în jurul lor.

— Da? rosti ea, abia imperceptibil.

— Ai spus că vrei să-i încerci şi bunele, şi relele. Îi vorbise aproape de ureche, acolo unde mirosea a miere şi a mirodenii. Bunele şi relele dragostei. Una dintre palme îi cuprinse maxilarul şi alunecă în părul ei. Ai vrea să-ţi arăt partea bună? O muşcă uşor de pielea din partea cealaltă a maxilarului şi-şi plimbă dinţii pe ea până când gemu de plăcere. Partea asta?

În întuneric toate păreau mai bune.

Buzele lui o găsiră şi-i furară un sărut, după care se dedică în totalitate gâtului ei.

— Parcă nu ne plăceam unul pe celălalt. Cuvintele fură rostite cu un oftat.

— Nicio problemă. Nu ne plăcem.

Ce minciună uriaşă.

Capitolul 12

Reapariţia răpirilor sub domnia haimanalei

N-ar fi trebuit să permită aşa ceva.

Bărbatul acesta era un crai notoriu. Un expert în distrugerea reputaţiei tinerelor domnişoare. Iar până acum scăpase întotdeauna nepedepsit. Poate pentru că era foarte bun la aşa ceva. Oarecum, era un păcat să pedepseşti pe cineva cu aptitudini atât de remarcabile.

Dar cu toate acestea, cu ea nu îi mergea. Trebuia să-i spună să înceteze… să nu-şi mai plimbe degetele prin părul ei… să nu se mai joace cu asemenea gingăşie pe pielea ei şi pe ţesătura prea întinsă a rochiei… să nu-şi mai lipească buzele cu delicateţe pe gâtul ei în timp ce îi promitea pervers că îi va arăta ce înseamnă dragostea.

Bineînţeles, nici măcar dragoste nu se chema ce îi promitea. Despre altceva era vorba – despre partea ei carnală, tulburătoare. Despre partea pe care şi-o imaginase din noaptea în care se îmbăiase, când el stătuse la doar câţiva metri de ea, cu spatele încordat, iar ea se spălase, dorindu-şi în acelaşi timp ca el să fi fost cel care o spală.

Partea pe care şi-o dorise parcă şi mai mult când o sărutase într-un acces de falsă pasiune la Pitulicea Gureşă. Ar fi vrut ca sărutul să nu se mai sfârşească niciodată.

Dar nu îi lăsase de înţeles vreodată că el îşi dorea aşa

ceva – cel puţin nu până în seara asta, când fuseseră învăluiţi în întuneric, iar conversaţia lor devenise cumva mai sinceră şi mai clandestină. Şi el îi împărtăşise secretele, iar ea îl atinsese accidental.

Deşi nu fusese totuşi un accident. Voise să-l atingă. Voia ca şi el să o atingă.

Iar când o atinsese, fusese un moment absolut *glorios.* Nu-i păsa că n-ar fi trebuit să-i dea voie.

El îşi ridică buzele din locul unde se jucaseră la îmbinarea gâtului cu umărul şi i le lipi de ureche ca să-i spună încet, apăsat şi plin de intenţii perverse:

— Spune-mi.

Îi supse lobul urechii, ceea ce înrăutăţi lucrurile. Sau le făcu mai bune. Nu ştia. Îi era greu să gândească.

— Ce să-ţi spun?

— Vrei să-ţi arăt partea asta?

Da. Da, da, da.

Închise ochii, ştiind din instinct că dacă ar fi spus nu, s-ar fi oprit. Dar nu voia să spună nu. Voia să spună da. Mai mult ca sigur. Fără niciun dubiu. Dacă voise vreodată cu tot dinadinsul ceva, era acum. O zgârie uşor cu dinţii pe piele, transmiţându-i un fior de plăcere prin tot corpul. Răspunsul îl şopti întretăiat:

— Te rog.

Îi sesiză rânjetul din replica pe care i-o dădu:

— Eşti foarte politicoasă.

Îl împinse cât colo.

— Sunt recunoscătoare pentru ofertă.

Izbucni în râs, un sunet ce promitea lucruri minunate şi păcătoase.

— Eu ar trebui să fiu recunoscător, milady.

Apoi buzele lui se lipiră din nou de ale ei, iar ea se simţi pierdută în întunericul care făcea totul mai ilicit şi cumva mai acceptabil, de parcă nu i-ar fi putut descoperi nimeni. De parcă locul acesta, noaptea aceasta, călătoria aceasta nu era decât un vis care s-ar fi risipit odată cu ivirea zorilor.

Aşa şi aveau să se întâmple lucrurile. Marchizul de Eversley nu era omul potrivit pentru fete ca Sophie. Neinteresante, lipsite de frumuseţe. Dar pe întuneric putea pretinde contrariul. Iar această noapte avea să i se întipărească pentru totdeauna în memorie.

— Pentru care ofertă, mai precis, Sophie? revenise deja la urechea ei, iar degetele îi mângâiau marginea corsajului, în locul unde sânii se zbăteau să evadeze de sub şireturile prea strânse. Ce îţi stârneşte curiozitatea?

Obrajii ei se aprinseră ca focul la auzul acestei întrebări, dar întunericul îi dădu curaj.

— Totul.

Răspunsul îl făcu să râdă.

— Nu, zise el şi-şi retrase mâna, tachinând-o. Nu-i clar. Spune-mi exact ce anume.

— Nu ştiu, zise ea, cuvintele rostogolindu-i-se într-un val de frustrare. Atinge-mă iar.

— Unde?

Peste tot.

— Sophie, o chemă el precum un diavol care o invita să păşească în iad.

Făcu un efort să gândească.

— Acum câţiva ani, am văzut…

Se opri brusc, şocată de ce avea de gând să-i spună. El se crispă, lipit de ea.

— Nu te opri din vorbit, draga mea. Ce-ai văzut?

— Am dat din greşeală peste un rândaş. Şi o servitoare.

— Zi mai departe.

Scutură din cap.

— Unde erai?

— Voiam să găsesc un loc unde să stau să citesc.

— Unde?

— Ploua şi era frig. Iar surorile mele vorbeau despre baluri, rochii, bârfe… iar în grajd era cald şi linişte.

— Ce-ai văzut acolo? O sărută pe gât, aspirându-i îndelung pielea, ceea ce nu o ajuta deloc să se

concentreze.

— Eu eram în şură.

— Şi rândaşul era acolo? Cu servitoarea?

Tonul lui avea ceva straniu, ceva ce nu mai sesizase niciodată la vocea unui bărbat. Ceva care îi tăia răsuflarea. Ceva… Excitare? Şi gândul o excita la fel. O excita şi mai tare. De parcă ar fi fost posibil.

— Nu, mărturisi ea. Erau într-o boxă.

— Şi te-ai uitat? Limba i se învolbură pe vârful umărului ei sănătos.

— Din greşeală. Eu doar căutam un loc liniştit în care să citesc.

— Nu te judec.

Îi lingea – lingea! — pielea dintre umăr şi rochie şi avu impresia că sânii i se vor elibera din strânsoare.

— Vreau doar să-mi imaginez scena. Ce-ai văzut?

— La început, nimic, zise ea. Nu ştiam că sunt acolo. Dacă aş fi ştiut…

— Nu ai fi stat. Eşti o fată prea cuminte.

— Dar când i-am auzit…

Îi completă el propoziţia:

— Când i-ai auzit, nu ţi-ai mai stăpânit curiozitatea.

— Până şi fetele sunt curioase, se apără ea.

— Ce-ai văzut, Sophie? Palma lui cobora acum peste coapsă spre genunchi, iar sunetul produs de pânza fustelor o nelinişti.

— La început n-am văzut prea mult. Mă uitam peste marginea podului. Le-am văzut capetele de sus. Se sărutau.

Îşi puse buzele pe gura ei şi le retrase imediat, spre frustrarea ei.

— Aşa?

Clătină din cap pe întuneric.

— Nu.

— Dar cum?

— Ştii tu cum.

— Nu eram acolo, spuse el, iar tachinarea din tonul lui o făcu să realizeze din nou cât de aproape era de ea. Arată-

mi.

Dumnezeu ştie cum îşi găsi curajul să facă ce i se spusese, dar îşi urcă palma pe braţul lui, o trecu peste umăr, pe ceafă şi îl trase spre ea.

— Aşa. Apoi îl sărută, îşi lăsă limba să alunece peste buze şi în gura lui care avea gust de vin, sperând că reproducea întocmai ce văzuse.

Oftă şi o trase mai aproape, cu grijă să nu îi atingă umărul, după care o întoarse în aşa fel încât coapsele ei să îl cuprindă, şi îşi băgă palma pe sub tivul fustei, pe care o plimbă pe glezna ei, o atingere caldă şi minunată.

Se descurca foarte bine.

După o clipă, el se desprinse.

— Doar atât ai văzut?

Nu.

— Au început să facă chestii… Se opri, sperând că îi va completa el propoziţia, uşurându-i ei sarcina… erotice.

Sunetul scos de el putea fi descris ca un mârâit.

— Puţine lucruri îmi plac mai mult decât cum sună cuvântul ăsta pe buzele tale.

— Erotic?

O sărută repede şi adânc, după care îi dădu drumul, lăsând-o fără suflare.

— A fost erotic, Sophie?

Încerca să rememoreze cele petrecute atunci, în speranţa că îi va putea relata şi lui. Acum. Doar lui.

— I-a desfăcut rochia.

— Dumnezeule, zise Regele. Speram că asta s-a întâmplat.

Iar apoi corsajul i se slăbi, şireturile prea strânse cedând cu uşurinţă, iar sânii ei fură eliberaţi. Ea oftă de plăcerea senzaţiei, dar parcă nu din tot sufletul. Pentru că nu o atingea. Dintr-un motiv necunoscut, palmele lui îi cuprinseseră şoldurile. Se foi, tânjind după atingerea lui.

— Rege, şopti ea.

Gemu din nou, mai încet, mai mult respiraţie decât sunet.

— Şi apoi ce-a făcut el?

— A atins-o.

Un deget îi găsi curbura sânilor, iar gestul o luă atât de tare prin surprindere, că aproape sări cât colo. Îşi plimbă încet degetul, un singur deget, minunat, în cercuri ample în jurul sânilor ei, lăsând senzaţii de foc şi dorinţă aprinsă în urmă.

— Aici?

— Nu.

Cercul se restrânse. Mai aproape de locul în care îl dorea. Mai aproape de locul pe care doar şi-l imaginase că o va atinge cineva, în toiul nopţii, când era singură.

Era toiul nopţii, dar nu mai era singură.

— Aici?

Clătină din cap. Nu o putea vedea, dar ştiu. Cercul se strânse, iar ea avu impresia certă că tot suspansul acesta ar putea-o ucide.

— Aici?

— Nu.

Se opri.

— Dar unde? Arată-mi.

Nici nu-i venea să creadă că făcu ce-i ceruse, că-i prinsese palma în mâini şi i-o dusese în locul unde îl dorea. Îi oferi imediat ce-i ceruse, o mângâie şi o frecă pe mugurele încordat până când oftă de plăcere, se împinse spre el, vrând doar să…

— Şi ce-a mai făcut după aceea? Cuvintele răsunară ca roţile trăsurii pe pavaj.

— A sărutat-o, şopti ea. Acolo.

— Om deştept, zise el şi îşi puse buzele lângă degete şi supse încet, ca şi cum ar fi avut o eternitate la dispoziţie ca să o exploreze, şi poate chiar avea. Poate că avea să-l lase să o exploreze oricât de mult timp ar fi vrut.

Dar nu se mai purta cu aceeaşi gentileţe; în scurt timp cuprinse cu dinţii sfârcul întărit, o mângâiere perversă care o făcu să ţipe şi să-şi strecoare degetele în părul lui ca să îl ţintuiască acolo. Dar Regele încă nu îi oferi ce îşi dorea, ci

îşi retrase gura şi suflă aer rece peste pielea încinsă, după care îi răsfăţă cu aceeaşi atenţie şi celălalt sân.

Continuă aşa o vreme, de la un sân la celălalt, până când o făcu să-şi dorească cu ardoare să o atingă şi mai mult, să îi simtă şi mai intens gura minunată, să îl simtă mai mult pe el. Iar el îi oferi toate acestea, îşi strecură palma în lungul gleznei pe sub fustă, din ce în ce mai sus pe picior, până se opri pe pielea molatică a coapselor şi o mângâie încet, apoi îşi înălţă capul şi o întrebă în întunericul acela păcătos:

— Şi tu ce părere ai avut?

— Mă gândeam că…

Se opri, jenată de această amintire.

Îi sărută pielea moale a gâtului, dezmierdând-o prelung.

— Îţi doreai să fi fost tu în locul fetei?

— Nu… zise ea, şi era adevărat. Îmi doream…

Îşi dorea ca mâna lui să se mai mişte.

— Îmi doream să pot simţi şi eu. Îmi doream să mă venereze şi pe mine cineva aşa. Îmi doream să pot provoca şi eu genul acela de atenţie.

O sărută din nou, prelung, încet şi intens.

— Genul ăsta?

Oftă.

— Da. Şi apoi el…

Tăcu, iar în acea tăcere degetele lui o mângâiară iar şi iar, încet şi calculat, de parcă n-ar fi avut altceva de făcut.

Nu-i putea spune. Sau putea?

Dar era întuneric, iar ei erau deja învăluiţi în secrete, şi când ajungeau la Mossband aveau să se despartă oricum. Aşa că de ce să nu-i spună?

— Apoi i-a ridicat fustele.

Degetele lui încremeniră o fracţiune de secundă. Un spasm atât de scurt, pe care nici nu l-ar fi băgat de seamă dacă n-ar fi fost atât de concentrată la el. Şi dintr-odată se simţi foarte, foarte puternică. Iar cuvintele începură să curgă libere. Cuvinte pe care nu-şi imaginase vreodată că

le-ar putea rosti cu voce tare. Putea împărtăşi o amintire pe care de-abia îşi permitea ei să şi-o evoce.

— Iar apoi el s-a aşezat în genunchi.

Înjurătura şoptită răsună în parte a blasfemie, în parte binecuvântare.

— Şi ce-a făcut?

— Cred că ştii, zise ea, îmbătată de puterea momentului.

— Ştiu ce-aş vrea eu să fac.

Iar apoi îi puse picioarele pe podeaua trăsurii şi se lăsă în genunchi, iar Sophie mulţumi în gând pentru întunericul din trăsură, pentru că nu era sigură că ar mai fi putut să se uite vreodată în ochii acestui bărbat. Aerul rece îi sărută picioarele în momentul în care îi ridică fustele şi i le strânse în poală, după care o trase pe marginea banchetei şi îi desfăcu larg coapsele.

Obrajii îi luară foc; nu purta lenjerie intimă, pentru că nu îi încăpuse pe sub livreaua pe care o purtase mai devreme. Tardiv, încercă să-şi apropie coapsele, dar el nu o lăsă.

— Sophie? întrebă el, cuprinzând o lume întreagă în numele ei.

— Da?

O sărută apăsat pe interiorul genunchiului, iar ea sări, surprinsă de o asemenea atingere. El râse, un sunet înfundat şi cristalin, apoi vorbi aproape de pielea sensibilă:

— Vrei să-ţi arăt partea asta?

Absolut toate părţile.

— Pot să te miros şi vreau cu disperare să gust din tine. Ca să-ţi arăt ce i-a făcut acel rândaş servitoarei. Degetele lui se puseră în mişcare, iar ea încremeni când o atinse uşor, o adiere pe deasupra părului de la întretăierea coapselor. Eşti aşa de fierbinte. Şi fac pariu că şi umedă. Dar nu o să merg mai departe până nu-mi spui da. Până nu îmi dai voie.

Da. Da.

— Vrei… Se opri. Se adună. Vrei? Să îmi arăţi?

El oftă, fierbinte şi minunat pe pielea ei.

— Nu cred că mi-am dorit vreodată ceva mai mult în viaţă.

Sophiei i se strânse stomacul, dar şi o altă zonă, mai joasă, mai adâncă, mai intimă.

— A făcut-o să ţipe, şopti Sophie, povestea ajutând-o să îşi ţină cumpătul.

Din nou râsul acela minunat.

— Sper că da. Şi aş vrea foarte mult să-ţi fac şi eu la fel. Dar nu trebuie să ţipi, iubire, pentru că altfel vom atrage atenţia vizitiului. Inhală profund şi cu sete, după care scoase aerul din plămâni şi spuse: Mă perpeleşti, asta îmi faci. Spune-mi ce vrei, şi aia o să fac. Tot ce vrei. Şi mai mult de-atât.

Da. Da.

Se afla pe marginea unui abis pentru că simţea că această decizie va schimba totul, mai mult decât toate celelalte lucruri petrecute în ultima săptămână. Dar nu avea nicio îndoială. Voia şi partea asta. Partea asta.

Şi voia ca el să fie cel care i-o oferea.

— Da, zise ea. Cuvântul nu apucă să facă loc liniştii, că el era acolo deja, apăsând cu degetele, despărţind pliurile în locul în care îl dorea cel mai mult, explorându-l cu mângâieri şi alunecări delicioase.

El gemu.

— Atât de umedă, spuse el printre săruturile pe care i le aplica pe pielea moale de pe interiorul coapselor. Atunci erai umedă? întrebă el pervers. Când erai în şură?

— Nu ştiu, răspunse ea.

— Nu? zise şi se opri, torturând-o cu lipsa atingerii. Pedeapsă pentru că îl minţea.

— Da, zise ea. Eram umedă.

Îi desfăcu larg coapsele, iar ea îşi închise ochii – indecentă, lascivă şi minunată –, recunoscătoare din nou pentru întuneric şi dorind cu disperare lumina.

— Te-ai atins?

Clătină din cap că nu în timp ce îl căuta cu mâinile. Îi

găsi părul moale.

— Nu. El se opri iarăşi, iar ea îşi înfipse degetele în părul lui. E adevărat. Nu m-am atins. Dar…

El suflă încet peste partea ei expusă.

— Dar?

Ea trase aer cu răsuflarea întretăiată şi, deşi el era cel care îngenunchease, ea era cea care se confesa.

— Dar am vrut.

Îi recompensă sinceritatea cu atingerea gurii lui, care o consumă precum focul, o linse încet şi prelung, zăbovind ca o promisiune lunecoasă pe centrul tare al plăcerii ei, iar ea îşi înălţă şoldurile pentru a veni mai aproape de gura aceea minunată, fără să-i mai pese că se purta ca o desfrânată.

Îl voia.

Avea nevoie de el.

Iar el îi oferi totul de îndată. Cu degetele de la o mână o ţintui depărtată, în timp ce cu cealaltă exploră, se cufundă, se răsuci, găsind punctul care o făcu să se contorsioneze fără să-i mai pese de nimic altceva în afară de el şi de atingerea lui magnifică.

— Rege, şopti ea, iar el îşi desprinse gura de pe ea.

— Spune-mi ce-ţi place.

Scutură din cap.

— Nu ştiu.

Linse în continuare, prelung, încet şi devastator.

— Ba ştii. Îşi fixă limba pe mugurul tare şi insistă acolo până când o făcu să-i ofteze din nou numele. Asta îţi place.

— Da, gemu ea. Mai vreau.

Râse, sunetul păcatului în întuneric. Sunetul diavolului.

— La dispoziţia ta, milady.

În scurt timp ştiu cu precizie ce-i place şi ce să-i spună, pe măsură ce descoperea şi ea, cu cuvinte pe care nu crezuse că le va folosi vreodată – cuvinte care i-ar fi distrus reputaţia pentru totdeauna într-o companie aleasă.

Dar ce-i păsa ei de compania aleasă. Îi păsa de compania *lui,* a acestui bărbat superb care îi arăta mai mult pe întuneric decât arătase ea vreodată în lumină.

Şi pe măsură ce el îi făcea pe plac, însoţindu-şi atingerile de un geamăt scăzut şi vibrant, ea se apropie din ce în ce mai tare de marginea pe care i-o promisese. Oftă din ce în ce mai tare, apoi îi ţipă numele.

El se opri.

Sophie sări şi se îndreptă în semn de protest.

— Nu!

O împinse înapoi pe spetează şi şopti:

— Ce ţi-am zis să nu ţipi? Îşi coborî capul şi o sărută cu gentileţe şi cu gura deschisă, ca să o stârnească din nou. Nu trebuie să scoţi niciun sunet, Sophie. Nu trebuie să ne audă nimeni.

Cuvintele avură un impact pervers, transmiţându-i o senzaţie copleşitoare de dorinţă. Îi cerea imposibilul.

— Vrei să ne oprim? întrebă ea, urând întrebarea.

— Doamne, Dumnezeule. Nu. Nu vreau să ne oprim.

Sophie răsuflă uşurată, dar sunetul i se transformă într-un icnet când o sărută din nou.

— Îmi doresc cu disperare să te fac să ţipi, Sophie, zise el în timp ce o lingea molcom şi aproape insuportabil. Vreau să oprim trăsura, să te întind sub stele şi să te fac să ţipi iar şi iar şi iar.

Îşi înăbuşi un ţipăt şi se crispă toată sub atingerea lui şi a cuvintelor lui. Îşi înfipse degetele în părul lui.

— Te rog, Rege.

— Şşşş. Şuieră chiar în direcţia miezului ei, iar curentul de aer o înnebuni complet. Ai grijă. Apoi degetele lui se mişcară, contribuind la torturarea ei, alunecând mai adânc, frecând, răsucindu-se iar şi iar. Ar putea să ne audă.

Cuvintele o excitară şi mai tare, iar senzaţia se înteţi şi mai mult cât el o tachină cu degetele în timp ce îi atrăgea atenţia să nu facă zgomot cu vocea aceea seducătoare, aducătoare de plăcere, de parcă ar fi ştiut că o distruge încetul cu încetul şi că o face să îl dorească mai mult decât

îşi dorise orice altceva în cei douăzeci şi unu de ani ai ei.

— Ne-ar putea auzi, repetă el aproape de miezul ei, fierbinţeala respiraţiei făcând-o să îl dorească şi mai mult în timp ce degetele lui se mişcau în continuare. S-ar putea să ne audă, să-ţi audă ti petele, cum îmi rosteşti numele într-un amestec de păcat şi sex pe întuneric.

Nu ea era reprezentanta păcatului şi sexului. El era.

Dar când îşi puse gura pe a ei, îşi desfăcu picioarele şi se arcui spre el, dovedindu-i că avusese dreptate. Îşi reprimă ţipăt după ţipăt când el îşi înăspri atingerea, o frecă mai deliberat, oferindu-i tot ce-şi dorise.

— Nu te opri, şopti ea. Te rog, Rege. Nu te opri!

Nu se opri, nici măcar când tensiunea se acumulă peste măsură şi fără speranţă de uşurare, când ea se prăbuşi în întuneric, victimă a limbii, a buzelor şi a atingerii lui, primind absolut tot ce îi oferea el fără ezitare.

Se cutremură lângă el, iar trăsura se cutremură cu ei amândoi. Iar apoi tensiunea fu eliberată în toată gloria ei, cu toate senzaţiile ei păcătoase, iar ea uită de tot în afara lui, a gemetelor lui joase, a îmbrăţişării lui puternice şi a gurii lui minunate. Când plăcerea ajunse pe culmi şi se revărsă asupra ei, sfărâmând-o, Regele fu cel care o ajută fără ezitare să exploreze toate ascunzişurile plăcerii. Fără nicio jenă. Fără ruşine.

Poate că întunericul ţinea ruşinea la distanţă. Pentru că ar fi trebuit să se ruşineze, nu? O adevărată lady nu se comporta aşa. Dar cumva nu se simţi ruşinată nici când el îşi dezlipi gura şi degetele de pe ea. Îi aranjă fustele şi îşi reluă locul lângă ea.

Cumva, alături de el era uşor să fii neruşinat.

Ea căscă când el o luă în braţe şi îi şopti:

— Ţi-a plăcut?

Partea asta.

Se ghemui lângă trupul lui cald, ignorând junghiul din umăr – nu se mai gândise de câteva ore la rană – şi îi spuse adevărul:

— Foarte, foarte mult.

*

Schimbară caii în toiul nopţii la următorul han, iar Regele o lăsă pe Sophie dormind şi se duse să ia vin, mâncare şi apă fierbinte pentru ceai. Nu putu scăpa de sentimentul de vină care îl rodea când traversă curtea hanului; ştia prea bine că el fusese cel care insistase să se ajungă aici, că el o forţase să meargă atât de departe şi să depăşească orice limite – umărul de-abia începuse să i se vindece că nu se purtase deloc ca un gentleman, ci cu o iresponsabilitate totală.

În Cumbria se putea ajunge pe trei drumuri, iar el era gata să parieze că oamenii tatălui ei o luaseră pe cel mai direct şi nu pe acesta, care era cel mai rapid. În acest moment, el şi Sophie se depărtaseră suficient de Sprotbrough cât să poată să se oprească peste noapte. Era cazul ca ea să se odihnească câteva ore într-un pat. Să facă o baie. Dar nu voia să şi-o închipuie în baie. Imaginea era mult prea clară şi tentantă.

Cât despre un pat decent, după uşurinţa cu care profitase de ea fără să aibă la dispoziţie nici măcar ceva apropiat de un pat, nu voia să se gândească la ea stând întinsă pe aşternuturi curate, cu părul răsfirat pe perne albe, cu fusta ridicată, corsajul coborât, cu palmele pe pielea ei.

La dracu.

Dacă se mişcau repede, până dimineaţă ajungeau la castelul Lyne. Pentru că, desigur, nu avea să o lase în Mossband, indiferent dacă o aşteptau acolo brutarul şi visurile ei caraghioase. O lua la Lyne, unde o putea ţine în siguranţă până la venirea tatălui ei.

Şi nicio clipă mai mult.

Nu era un monstru, dar nici nu era interesat de Sophie Talbot. Ţinu să-şi reamintească acest lucru în timp ce se întoarse cu bunurile, îndreptându-se spre trăsura în care dormea ea cu corsajul desfăcut şi fusta mototolită,

chemându-l să repete imediat evenimentele de mai devreme.

Sigur, acum avea să se poarte ca un domn dacă îşi amintea că aproape o avusese în trăsură.

Dar era doar un biet om. Făcut din carne, la fel ca ea. Şi ce carne minunată. Doar că nu-l interesa acest aspect.

Aşeză fără zgomot mâncarea şi apa în compartimentul trăsurii şi lăsă portiera întredeschisă pentru a nu o trezi, după care se duse să ajute la înhămarea cailor odihniţi. Nu, nu era pregătit să-l înfrunte pe tatăl său şi să-i spună adevărul – odată cu moartea Regelui, ducatul murea şi el. Că nu avea să se căsătorească niciodată. Nu avea să fie nimeni care să-i ducă mai departe numele.

Petrecuse mai mult de zece ani imaginându-şi răspunsul tatălui – felul în care promisiunea aceasta avea să-l distrugă.

Ducele o căutase cu lumânarea, nu? O declarase cu gura lui – spusese că preferă ca familia aceasta să se stingă decât să-l vadă pe Rege că se însoară din dragoste. Şi exact asta avea să se întâmple. Titlul de duce urma să dispară din familia lor.

Urma să moară cu această piatră pe inimă, iar Regele avea să iasă câştigător.

Ai fost vreodată fericit?

Cuvintele Sophiei răsunară cu ecou în mintea lui.

Naivitatea ei avea întotdeauna ceva fermecător, chiar dacă ştia şi ea că fericirea nu oferea nicio garanţie. Sora ei era captivă într-o căsnicie complet lipsită de dragoste, dar Sophie credea în continuare în basmul acesta – că dragostea va învinge până la urmă.

Faptul că ea încă mai păstra un crâmpei de amintire faţă de băiatul brutar pe care îl văzuse ultima dată acum un deceniu era încă o dovadă că trebuia să scape de Lady Sophie Talbot, şi încă repede.

Şi atunci de ce nu se desprinsese de ea până acum?

Nu mai apucă să se gândească la toate aspectele pe

care le implica această întrebare, pentru că şirul gândurilor îi fu întrerupt de o interpelare nedorită:

— Ce să zic, înţeleg că n-ai avut cabrioleta, dar ţi-a luat îngrozitor de mult timp.

Regele încremeni, numărând rapid în gând zilele, înainte să se întoarcă şi să-l vadă pe arogantul duce de Warnick care tocmai se plimba prin curte cu o ţigară de foi în mână şi cu o sclipire în privire. Regele se încruntă.

— Trebuia să fii aici acum trei nopţi, zise Regele. Ar fi trebuit să fii deja la donjonul tău unde trage curentul.

— Am descoperit că-mi place aici, zise ducele.

— Ba fac pariu că ai găsit o muiere care-ţi place pe aici.

Scoţianul rânji şi gesticulă larg.

— Mă place, şi cine sunt eu să dezamăgesc fetele? Dar tu? Tu de ce-ai rămas?

Regele nu răspunse, ci întinse mâna după harnaşamentul celui de-al doilea cal, înmânat de noul vizitiu, şi se concentră pe prinderea calului la trăsură.

— Ai vreun motiv secret?

Regele strânse frâul. Warnick nu se lăsă:

— Ţi-ai găsit şi tu vreo femeie?

— Nu. Dădu răspunsul fără să gândească înainte.

— Păi, zise tărăgănat ducele, mi se pare că mă minţi.

Regele îl săgetă cu privirea.

— Îmi pui onoarea la îndoială?

— Cam da, dar nu am chef de duel, aşa că să nu-ţi arunci mănuşa în ţărână sau ce altceva faceţi voi, idioţii de englezi.

Nimic pe lume nu era mai rău ca un scoţian arogant.

— Asta nu-i trăsura ta, continuă Warnick.

— Eşti foarte perspicace.

— De ce eşti într-o trăsură care nu-i a ta?

Regele oftă şi se întoarse cu faţa spre duce, cu picioarele depărtate, braţele încrucişate, dar cu un umăr încă sprijinit de vehicul.

— De când ai devenit tu poliţai?

Warnick ridică o sprânceană, trase lung din trabucul pe care îl aruncă pe pământ apoi şi-l strivi cu cizma lui neagră.

— Bănuiesc că n-ai loc să mă iei şi pe mine, să mă duci acasă?

— N-am, răspunse Regele printre dinţii încleştaţi, ştiind că pe Warnick nu-l interesa de fapt să treacă graniţa.

— Ei, bombăni scoţianul. Doar câteva ore. Nici măcar n-ai nevoie să schimbi caii din nou.

— Nu-i loc, zise Regele.

— Ba sigur ai. Roţile tale sunt la mine, aşa că ai o grămadă de loc. Iar eu sunt uşurel.

În afară de faptul că era al naibii de enervant, scoţianul mai cântărea şi 130 de kilograme.

— Nu eşti deloc uşurel.

— Ce contează…

Fără niciun avertisment, Warnick deschise uşa trăsurii.

Regele ar fi trebuit să prevadă asta. Înjură cumplit, scăpă priponul şi se duse direct la el.

— Închide-o.

Warnick se supuse cu o asemenea repeziciune, de parcă nici n-ar fi deschis-o măcar. Se întoarse cu un zâmbet atotştiutor pe buze către Rege.

— Care vasăzică ţi-ai găsit o femeie.

— Nu-i femeie.

Warnick ridică din sprâncene.

— Nu? Pentru că are corsetul desfăcut, iar din ce-am văzut că are, mi s-a părut că e.

Regele îşi mută privirea pentru o secundă, iar din cauza frustrării şi a furiei îi fu imposibil să nu se uite înapoi şi să-i tragă un pumn fix în faţa aia arogantă de scoţian.

— Asta-i pentru că te-ai uitat la corsajul ei.

Ducele îşi duse mâna la faţă şi dădu de sângele care-i curgea şuvoi din nas.

— Ce naiba, Rege? Chiar trebuia să mă loveşti?

Regele era de părere că da. Băgă mâna în buzunar şi

scoase o batistă ca să-şi şteargă mâna. Trebuia să facă rost de o pătură pentru ea. Să o învelească cât dormea. Înmână peticul de pânză prietenului lui.

— Îmi eşti mai simpatic când te ştiu peste graniţă.

— Şi mie-mi eşti mai simpatic când sunt peste graniţă, zice ducele cu batista la rană. Nu te-am mai văzut niciodată aşa de încordat. E din cauza tatălui tău? Sau a fetei?

Amândouă, era cert.

— Nici, nici.

Warnick scoase un sunet care spunea că ştia el mai bine.

— E o cabrioletă aici. Cumpăr-o. Du-mă acasă. Descarcă-ţi o parte din furia asta înainte să ajungi la tatăl tău muribund.

De mult nu mai auzise o ofertă atât de bună. Îi lipsea teribil libertatea oferită de cabrioletă. Promisiunile ei. Voia să se simtă la limita pericolului, ştiind că numai şi numai datorită puterii şi abilităţii lui reuşea să nu piardă totul. Avea nevoie să-şi aducă aminte de asta, pentru că însemna că încă îşi avea viaţa în mâini, încă o controla.

Dar era pentru prima dată de când participa la curse când nu încerca să scape de trecut. Nu amintirile voia să şi le controleze. Nu trăsura voia să evite, ci conţinutul ei. Conţinut care îl făcea să dorească. Nici nu-şi dădu seama când se uită în trăsură. Ducele remarcă imediat.

— Trimite fata înapoi de unde a venit.

— Nu pot.

— De ce?

„Nu o pot părăsi”.

Nu răspunse. Warnick îl privi cu mare atenţie.

— Ah.

Văzu negru în faţa ochilor de furie.

— Adică?

Ducele scuturâ un umăr.

— Te-ai ataşat de micuţa ta valetă.

Nu era adevărat.

— Cum ţi-ai dat seama…

Warnick zâmbi.

— Mi-oi da eu seama mai greu de anumite lucruri, dar şi când îmi dau seama – am înţeles tot.

— Ia să faci bine să nu mai înţelegi atâtea, idiotule.

Regele se întoarse cu spatele şi reveni la cal.

— Unde o duci?

O ducea la castelul Lyne, unde avea să o găzduiască până când apărea tatăl ei ca să o ducă înapoi în Londra. Ce altă opţiune avea? Dacă o lăsa aici, putea sfârşi foarte bine în ghearele unuia ca Warnick.

Regele şi-o închipui la castel, la baza faţadei străvechi de piatră, îmbrăcată cu rochia aceea ridicolă împrumutată, fără să semene deloc cu fata nobilă care era de fapt.

„Prefer să nu te însori niciodată cu nimeni, decât să iei o destrăbălată ieftină interesată doar de bani”.

Îngheţă.

— Cine e? se interesă Warnick.

„Este cea mai mică dintre Surorile Periculoase”.

— Văd că-i mult mai deşteaptă ca tine. Ceea ce înseamnă că-ţi va aduce mult mai multe probleme, continuă Warnick fără să observe că Regele era pierdut în propriile gânduri şi că vorbele lui îi intrau pe-o ureche şi-i ieşeau pe cealaltă. Nu-i bine să îţi faci de cap cu o femeie deşteaptă. Nu o vei dovedi niciodată şi până te dezmeticeşti, ai şi luat-o de nevastă.

Cuvintele îi atraseră atenţia.

„Nu o să mă păcăleşti să mă însor cu tine”, îi promisese el pe vremea când credea că nu urmăreşte decât să pună mâna pe titlul lui. Acum nu mai credea aşa. Nu era genul care să comploteze. Dar rămânea în continuare una dintre surorile Talbot.

Iar alţii ar fi crezut în continuare asta despre ea.

Cu siguranţă că şi tatăl lui s-ar fi numărat printre ei.

Însemna că trebuia să câştige pariul cu Sophie – prin care îi demonstra că povestea cu brutarul perfect era doar în imaginaţia ei. Apoi trebuia să o ţină prin preajmă. Făcu

abstracţie de fiorul de plăcere provocat de această ispită.

Nu era cel mai bun lucru să o ţină pe Sophie în preajma lui. Nici măcar nu se plăceau reciproc.

„Ba ţi-a făcut foarte mare plăcere compania ei în ultimele câteva ore”.

Îşi alungă şi acest gând, testă harnaşamentul şi se întoarse spre noul lui vizitiu.

— Mergem la Mossband şi vreau să ajungem cât mai repede.

Vizitiul se urcă pe capră şi luă hăţurile.

Warnick îşi pipăi cu precauţie şaua nasului.

— Sunt sigur că mi l-ai rupt, zise scoţianul.

— Nicio problemă. Faţa ta necizelată arată mai bine acum.

Ducele se uită chiorâş la el.

— Foarte rar am primit plângeri.

— Pentru că femeile sunt cam speriate când se uită la tine. Regele puse o mână pe portieră. Ai de gând să rămâi mult pe-aici?

Ducele îşi ridică privirea spre etajul al doilea al hanului, după care ridică din umeri.

— O zi, două. E o fată foarte binevoitoare. Înclină capul în direcţia trăsurii. Nu crezi că merit să mai arunc o privire? Regele se încruntă, iar scoţianul râse în hohote şi cu poftă, după care redeveni serios. Ascultă la mine, Rege. Scapă de ea înainte să fie prea târziu.

Regele încuviinţă din cap, chiar dacă nu-i picaseră bine cuvintele lui.

— Aşa o să fac, răspunse el şi deschise portiera cu moralul mai ridicat. De îndată ce îşi va atinge scopul.

Capitolul 13

Duzina brutarului[6]? Sau brutarul nu mai e ca pe vremuri?

În trăsură mirosea a pâine caldă.

Mirosul ajunse până la ea, stârnindu-i imediat foamea şi dorinţa. Parcă trecuse o eternitate de când mâncase o masă caldă, şi poate chiar atât trecuse. De când fugise de la proprietatea familiei Liverpool, fusese împuşcată şi se ascunsese de urmăritorii trimişi de tatăl ei nu-i mai stătuse mintea la mâncare.

Iar noaptea trecută, când Regele adusese un coş cu alimente consistente în compartimentul întunecat al trăsurii, nu avusese prea mult timp să se bucure de masă, fiind prea distrasă de curierul ei. Amintirea celor petrecute atunci o făcu să se ridice în fund, conştientă de starea de dezordine în care se afla, iar pătura trasă până sub bărbie, care nu ştia de unde apăruse, îi căzu în poală.

Sigur Regele o învelise. Fără să-i pese de căldura oferită de pătură se ridică şi-şi strânse repede şireturile corsajului rochiei de împrumut, încercând să se acopere cât de mult putea cu rochia mult prea mică. De îndată ce termină cu sarcinile presante, îşi ridică privirea, remarcând simultan trei lucruri: vaga lumină cenuşie care umplea trăsura, ce sugera că de abia se crăpa de ziuă; faptul că Regele nu stătea vizavi de ea; şi faptul că trăsura stătea pe loc.

Trase cu ochiul pe fereastră, bănuind deja adevărul, iar şirul de clădiri din cărămidă de mici dimensiuni i-l confirmă.

Ajunseseră în Mossband.

Toate erau la locul lor, negustorul de ţesături, măcelarul şi da, brutarul.

Trezit deja. Deja la cuptorul de pâine.

---

6 În Evul Mediu, brutarii vindeau treisprezece pâini în loc de douăsprezece pentru a se feri de acuzaţiile de furt la cântar în cazul în care o pâine nu cântărea exact cât trebuia, (n.tr.)

Sophie deschise portiera trăsurii, păşi pe scăriţa deja coborâtă, care parcă o aştepta, alături de târg şi de toate memoriile pe care le evoca. Se întoarse spre micul spaţiu înverzit din centrul târgului, marcat de o piatră masivă, mai mare decât o căsuţă şi imposibil de mutat din loc, drept pentru care fusese lăsat acolo ca un simbol, cu muşchi crescut pe latura nordică, de unde şi numele oraşului (Mossband – *moss* înseamnă muşchi).

Trase adânc aer în piept, inhalând lumina, aerul proaspăt şi zorii de zi.

— E aşa cum ţi-l aminteşti?

Cuvintele se auziră încet în liniştea de dinaintea zorilor. Se întoarse şi îl văzu aproape de ea, sprijinit de trăsură, mai aproape decât se aşteptase. Suficient de aproape cât să-i simtă mirosul, să-i vadă barba nerasă care îi umbrea bărbia. Călătoriseră fără oprire şi nu apucase să se bărbierească. O mâncau degetele să-l atingă.

„Nu-i al tău să-l poţi atinge când vrei”.

Nu la lumina zilei. Nu aici, la capătul călătoriei, când trebuiau să se despartă. Relaţia lor avansase mult mai mult decât ar fi trebuit.

Îşi drese glasul şi îşi adună cuvintele:

— E exact la fel. Se uită spre şirul de clădiri, savurând imaginile la care visase de ani buni; acum se deschisese o ceainărie în locul în care nu era nimic când era ea mică, chiar în vârful pantei scunde din spatele crâşmei. Mai puţin ceainăria.

El se uita la crâşmă.

— Nevăstuica şi Ciocănitoarea? Serios?

Râse de mirarea lui.

— Mi se pare creativ.

— Mie, ridicol.

Scutură din cap că nu-i de acord şi arătă spre stânca din centrul peticului înverzit.

— Seleste a escaladat-o la un moment dat. Sesiză că o priveşte întrebător. Sora mea. Cea despre care n-am vorbit niciodată.

Nu pomeni nimic de peţitorul ei, iar Sophie remarcă acest lucru. Încuviinţă din cap.

— S-a cocoţat pe ea – nu cred c-avea mai mult de opt-zece ani – şi când a ajuns în vârf s-a speriat tare. N-a mai putut să coboare.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Tata a salvat-o, zise ea, iar amintirea aceasta, de mult uitată, îi răsări cu prospeţime în minte. I-a spus să-i sară în braţe.

— Şi-a sărit?

Sophie nu se putu abţine să nu râdă.

— S-au prăvălit amândoi la pământ.

Râse alături de ea, un sunet adânc şi plăcut în lumina crudă a dimineţii.

— Şi şi-a învăţat lecţia?

Sophie scutură din cap.

— Nu. Ba mai mult, toate am vrut să ne cocoţăm pe stâncă şi să ne jucăm cu tata.

Cuvintele rezonară cu o undă de tristeţe, iar Sophie nu avea o explicaţie clară pentru acest lucru, drept pentru care scutură din cap, ca s-o alunge. Se întoarse şi-l văzu pe Rege că o fixa cu privirea.

— Tu te-ai urcat?

Trecu pe lângă el şi o luă pe după colţul trăsurii.

— Da.

Se luă după ea.

— Şi ai sărit?

Se opri. Se uită spre picioare.

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că…

Se opri, nedorind să rostească acele cuvinte cu voce tare. Nu voia ca el să le audă. Nu din cauză că ar fi contat ce credea despre ea. Astăzi îşi încheiau socotelile. După ziua de astăzi nu aveau să se mai revadă niciodată.

— Sophie?

Se întoarse, încântată de felul în care îi răsuna

numele pe buzele lui. De felul în care o îmbrăţişase în aerul rece şi posomorât al dimineţii. De felul în care o făcea să-şi amintească de noaptea precedentă. De felul în care îi vorbise pe întuneric.

N-ar fi trebuit să se gândească la asta. Sigur, putea, dar nu trebuia să se gândească la asta în public. La lumina zilei. În prezenţa lui şi a întregului Mossband.

— Sophie.

Scutură din cap şi aruncă o privire peste umăr spre stânca respectivă.

— Mi-a fost frică să sar.

Se aşternu liniştea, iar ea şi-l imagină judecând-o. Nici acum nu se schimbase prea mult, nu? Încă se temea. Încă era neinteresantă. Tot nedistractivă. Se pregăti sufleteşte să-i audă replica.

— Acum nu-ţi mai e.

Tresări şi-şi întoarse privirea spre ochii lui frumoşi, verzi şi hotărâţi.

— Poftim?

— Acum nu-ţi mai este frică să sari. Nu de asta am venit până aici? Nu de asta te-ai ascuns în trăsura mea? Nu pentru asta mi-ai furat roţile şi te-ai lăsat împuşcată? Nu de asta am scăpat de oamenii tatălui tău? Nu doar ca să fii aici, acum? Ca să poţi sări?

Nu ştiu ce să-i răspundă la un asemenea monolog direct, aproape îndrăzneţ. După care chiar deveni îndrăzneţ.

— Ca să-ţi poţi câştiga pariul? Cu fericirea?

Se uită spre brutărie, spre coşul care scotea cu voioşie fum, şi-şi dădu foarte clar seama că pariul era ridicol. Nu avea cum să-l câştige. Dar el o conducea către concluzia logică. Trebuia să intre în brutărie, să-l vadă pe Robbie şi să se întoarcă în Mossband. Trebuia să se elibereze de Londra.

Totul trebuia să se schimbe. Trebuia să o ia de la capăt. Avea să fie liberă.

— Sau te dai bătută?

Îi era recunoscătoare pentru felul în care încerca să o tachineze. Pentru felul în care o făcea să revină în prezent. Pentru felul în care îi reamintea de femeia care îşi propusese să devină. De viaţa pe care şi-o promisese că o va avea.

Fără titluri sau pretenţii. Fără Londra. *Fără el.*

Oricum nu-l dorea. Nici măcar nu-i era simpatic. Şi cu siguranţă nici ea lui.

Acum era momentul. Era aici, în locul unde nu cunoştea pe nimeni şi nu avea nimic. Aici urma să-şi croiască un drum. Avea să-şi propună un scop şi să-l urmărească până la capăt. Da, putea eşua, dar în Londra nu se mai putea întoarce. Şi nici pe ajutorul Regelui nu se putea baza la nesfârşit.

Nu era bărbatul potrivit pentru ea.

„Mi-era frică să sar”. „Acum nu-ţi mai e”.

Nu revederea lui Robbie conta, ci faptul că trebuia să-şi dovedească sie însăşi că era suficient de curajoasă. Singură. Trebuia să-i demonstreze Regelui. El avea să o părăsească, iar ea voia ca el să o creadă o femeie curajoasă.

Să o preţuiască. Să o înţeleagă. Pentru ultima oară.

Îşi afişă un zâmbet luminos pe chip.

— De ce să mă dau bătută tocmai acum, când mai am un pic şi-mi câştig librăria?

Îl luă prin surprindere şi se simţi victorioasă. Nu o credea în stare, aşa că se întoarse la trăsură să-şi recupereze lucrurile. Aşeză coşul la picioare, îşi netezi fustele şi întrebă:

— Cum arăt?

— De parcă ai fi mers douăzeci şi patru de ore cu trăsura.

Se încruntă imediat la el, după care îşi luă coşul şi îşi îndreptă spatele.

— Nici nu ştiu de ce te-am mai întrebat.

El păşi spre ea şi-şi ridică o mână ca să îi dea o şuviţă pe după ureche, iar atingerea lui o înfioră. Încercă să ignore

fiorul, chiar şi când îi şterse o pată invizibilă de pe obraz cu degetul mare. Degetele lui poposiră pe maxilarul ei ca să-i ridice chipul, iar ea simţi că se înroşeşte sub privirea lui scrutătoare.

Rămaseră aşa câteva momente bune, până când ea se întrebă dacă nu cumva avea de gând să o sărute din nou. Chiar acolo, lângă peticul de iarbă din Mossband, în văzul tuturor curioşilor.

— Nu uita să-ţi îngrijeşti rana.

O mie de lire să fi pariat, şi tot n-ar fi ghicit că asta o să-i spună. I se strânse inima în piept în faţa unui asemenea sfat ciudat şi plin de atenţie.

— Nu uit.

Ridică iar coşul şi-i făcu semn spre el. El încuviinţă din cap şi se dădu la o parte, iar ea simţi un mare gol. Nu-i plăcea. Încercă să se agaţe de un cuvânt, pentru că nu era încă pregătită să se despartă de el.

— Niciodată n-am avut intenţia să te păcălesc să te însori cu mine, să ştii.

Era cam ciudat să-i spună aşa ceva, dar măcar era adevărat şi asta conta, se gândi ea.

— Acum ştiu, răspunse el, schiţând un zâmbet pe chipul lui frumos.

Avea şi o gropiţă în zona întunecată de pe bărbia nebărbierită. O mâncau degetele să îl atingă acolo. Se abţinu şi zise:

— Mulţumesc. Pentru tot.

— Cu plăcere, Sophie.

Şi cu asta, basta. Dădu scurt din cap.

— Atunci, la revedere, rosti ea cu jumătate de gură.

— Succes, răspunse el.

Cuvântul acesta îi displăcu şi mai mult. Trase aer în piept şi traversă drumul spre brutărie, spunându-şi că golul din stomac se datora doar emoţiilor. Nu avea nimic de-a face cu faptul că-i întorsese spatele lui Kingscote, marchiz de Eversley. Bărbatul cu care îşi petrecuse o bună parte a ultimei săptămâni.

Şi dacă stătea bine să se gândească, nici măcar nu se simpatizau.

Deschise larg uşa brutăriei, clopoţelul de deasupra uşii scoase un clinchet vesel care invita la căldura cuptoarelor, iar mirosul de scorţişoară şi de miere o făcu să-i lase gura apă. Vitrinele erau goale, fiind probabil prea devreme pentru clienţi, aşa că rămase o clipă în lumina obscură.

— Îmi pare rău, domnişoară, încă n-am scos nimic la vânzare… începu Robbie în timp ce se îndreptă de spate în dreptul cuptorului uriaş de cărămidă din mijlocul încăperii. Privirile li se intersectară, iar ochii lui erau plini de căldură, bunătate şi gentileţe – exact aşa cum îşi aducea aminte. Sophie?

Îşi adusese aminte de ea.

Simţi un junghi în piept, care o copleşi cu o emoţie pe care nu o identifică imediat. Zâmbi.

— Robbie. Numele răsună ciudat pe limba ei. Nefamiliar. Incorect.

El ieşi imediat de după tejghea, înalt şi lat în umeri în cămaşă, cu părul încă bălai legat într-o coadă, cu ochii căprui plini de voioşie.

— N-am ştiu ce s-a ales de tine! Vreau să zic că am citit ziarele, dar nu te-ai mai întors niciodată!

Întinse mâna spre ea, iar ea se trase înapoi, surprinsă de îndrăzneala lui. El încremeni pe loc, simţindu-i reticenţa.

— Iartă-mă, zise el. Am uitat că acum eşti o lady.

Cuvintele lui semănară distanţă între ei. Scuturăr din cap.

— Nu, zise ea. Doar că… m-ai luat prin surprindere.

— Ba tu m-ai luat pe mine prin surprindere, să ştii. Se uită prin prăvălie, căutând ceva din priviri. N-am haina aici.

Era jenat că stătea în faţa ei doar în cămaşă, iar ea se urî pentru că îl făcuse să se simtă prost. Ridică o mână.

— Nu, stai liniştit.

El îşi mută privirea, iar între ei se aşternu liniştea.

— Acum se crapă de ziuă, zise el.

— Acum am sosit.

— Din Londra?

Încuviinţă din cap.

— Au venit şi surorile tale?

— Nu. Am venit singură.

Se încruntă.

— De ce?

Căzu pe gânduri câteva momente, apoi vorbi cu hotărâre:

— Am vrut să vin acasă. Făcu o pauză, iar când văzu că nu-i răspunde, continuă: Să vin într-un loc pe care l-am cunoscut. La oamenii de care îmi pasă.

„Am vrut să fiu fericită”.

Robbie scutură din cap.

— Nu înţeleg.

Căută să-i dea mai multe argumente, dar se mulţumi să adauge:

— Urăsc Londra.

El încuviinţă din cap de parcă ar fi înţeles ceva, dar ea avu impresia că nu.

— Bine.

Îşi îndesă mâinile în buzunare întinzându-şi la maximum bretelele, după care se legănă pe vârfuri şi pe călcâie cu privirea prin încăpere, până când zări coşul aşezat pe masă.

— Chiflele nu s-au răcit încă, dar ţi-e foame? Vrei un biscuit? E de ieri, dar tot e bun.

Atunci îşi dădu seama. N-are cum să se termine bine.

Aşa îi zisese Regele înainte să pună pariul acela caraghios. Şi ştiuse şi ea că e adevărat, chiar dacă nu voise să recunoască.

Se termina prost. Şi nu pentru că nu se putea mărita cu Robbie Lander. Se termina prost pentru că locul acesta se schimbase în zece ani.

Sau poate că ea se schimbase.

Indiferent care era adevărul, Mossband nu era casa ei.

Iar universul îi confirmă gândurile prin clinchetul

clopoţelului de deasupra uşii.

— Tati!

Pe lângă ea trecu în grabă o fetiţă, iar Robbie se aplecă să o prindă în braţele lui mari şi să o ridice în aer.

— Bună dimineaţa, păpuşică. Dă-mi un pupic.

Sophie se uită la copila care făcu ce i se spuse şi-şi lipi fără ezitare faţa de Robbie, după care se retrase şi zise:

— Mami a zis că azi capăt două chifle.

— Serios? răspunse Robbie, iar privirea îi alunecă pe lângă Sophie către uşă. Două?

— I-aş fi promis orice, numai să se încalţe.

Cuvintele răsunară din spatele Sophiei, care se roti pe călcâie şi văzu o femeie drăguţă, cu păr castaniu şi obraji roz, care legăna un bebeluş pe un şold. Bebeluşul avea ochii căprui ai lui Robbie şi un aspect sănătos şi fericit pe care Sophie îl recunoştea din copilăria lor.

Familia lui.

„Crezi că stă şi jeleşte după fata contelui, care a plecat acum zece ani?”

Nu crezuse aşa ceva, bineînţeles. Dar totuşi, uitându-se la această femeie, la copil, Sophie se simţi fără să vrea… invidioasă.

Îşi făcuse o casă aici. Rămăsese în Mossband, unde avea o viaţă fericită. O soţie fericită. O familie fericită.

Iar Sophie se simţea atât de străină de toate acestea.

Soţia o întâmpină pe Sophie cu un zâmbet binevoitor.

— Bună dimineaţa.

Sophie reuşi să-i întoarcă un zâmbet similar, în pofida gândurilor ei tulburi.

— Bună dimineaţa.

— Jane, aceasta este Lady Sophie, fiica contelui de Wight, zise Robbie în timp ce luă o tavă cu chifle lipicioase de pe grătarul unde fusese pusă la răcit ca să o pună pe tejghea.

Jane făcu ochii mari şi se grăbi să facă o plecăciune, iar bebeluşul începu să râdă când simţi schimbarea de altitudine.

— Milady, bine aţi venit!

— Oh, te rog, doamnă Lander, zise Sophie, enervată de cum suna formula de adresare. Te rog să-mi spui Sophie. Îl cunosc pe soţul dumitale de când eram – se uită spre fetiţă – de vârsta ta. Se aplecă spre ea. Cum te cheamă?

— Alice, zise fetiţa, cu privirea pironită asupra tăvii cu dulciuri, înghiţi în sec de poftă.

— Îmi aduc aminte de chiflele astea de când eram mică, zise Sophie, iar amintirea o copleşi cu repeziciune şi tristeţe şi îi puse un nod în gât.

Trebuia să-şi revină. Se ridică repede, sperând să-şi alunge lacrimile care ameninţau să-i curgă. Sperând să alunge tristeţea pe care această fetiţă şi această familie i-o invocau.

Îşi imaginase multe lucruri apropo de revenirea la Mossband, dar niciodată tristeţe. Şi nici sentimentul acesta de singurătate.

— Ai o familie foarte reuşită, Robbie. Se corectă: Domnule Lander.

— Nu-i aşa? Râse.

Era perfect. O viaţă perfectă.

— Eu şi Lady Sophie eram tovarăşi de joacă când eram mici, îi explică el soţiei, care îşi întoarse o privire interesată spre Sophie.

— Oh?

Sophie încuviinţă din cap, punctând importanţa acestei declaraţii.

— Aşa este.

Se lăsă o linişte ciudată, iar Sophie se întrebă cât de repede ar putea să plece de aici. Unde se putea duce. Ce urma în continuare.

— Tati, zise fetiţa din braţele lui Robbie, neimpresionată de nou-venită. Mami mi-a promis chifle.

Robbie se uită la fiica lui.

— Bine. Promisiunile trebuie respectate.

La fel îi spusese Regelui cu câteva zile în urmă şi-şi

aduse aminte cu obidă de siguranţa arogantă cu care el o informase că situaţia asta nu avea cum să aibă un sfârşit fericit. Ştiuse că nu va pleca de aici ca soţie a lui Robbie. Nu ştiuse încă că va pleca cu atâtea semne de întrebare referitoare la viitorul ei.

Inima începu să-i bată cu putere. Îşi înşfăcă rapid coşul şi trase aer adânc în piept.

— Ai treabă. Eu… trebuie să plec.

Robbie o privi în ochi în timp ce luă o chiflă fierbinte de pe tava din cuptor.

— Ne vom revedea?

Întrebarea asta simplă ameninţă să îi frângă inima, aducându-i aminte că nu o mai aştepta nimic aici în Mossband – şi nimic în Londra.

Scutură din cap.

— Nu ştiu.

Fruntea lui Jane se acoperi de cute.

— Stai în oraş?

— Eu…

Se opri, realizând că nu ştia unde este. Unde ar trebui să fie.

— Ai închiriat cameră la han? Încercă cu dibăcie să o ajute soţia lui Robbie.

— Da, minţi Sophie, profitând de ocazie. Trebuia să doarmă undeva. La han.

— Excelent, zise Robbie. Atunci o să ne revedem.

— Pentru chifle, răspunse Sophie.

— Nu vrei să iei una acum? Ca mic dejun? întrebă Jane, întinzându-i una.

În momentul acela ura chiflele cu tot cu tentaţia lor caldă. Cu promisiunea lor de fericire, de retrăire a memoriilor şi refacere a trecutului. Nu-i trebuia nicio chiflă. Nu voia să o mănânce şi să simtă emoţii ciudate. Sau emoţiile ciudate dacă nu o primea.

Aşa că rămase acolo, în mijlocul brutăriei, cu privirea fixă spre chifla întinsă, întrebându-se ce Dumnezeu se întâmplase de cea mai isteaţă dintre surorile Talbot se

transformase într-o imbecilă desăvârşită şi ce anume se presupunea că trebuia să facă în viaţă – în viaţa care începea din secunda în care pleca de aici şi avea de confruntat un viitor abisal.

„Cum se termină povestea?”

Întrebarea Regelui îi răsună cu ecou în minte, sădindu-i noi incertitudini. Habar n-avea cum. Dar nu aici.

Ce făcuse?

— E vreo şansă să putem pleca cu două?

Cuvintele subliniate de clinchetul voios al clopoţelului de deasupra uşii vestiră venirea Regelui, iar Sophie realiză că lucrurile se puteau înrăutăţi şi mai tare.

Marchizul de Eversley, tot un zâmbet, un martor arogant şi infatuat al nesiguranţei ei.

Jane făcu ochii mari, iar gura ei se deschise într-un „O” perfect. Sophie o înţelegea perfect, pentru că Regele avea tendinţa de a acapara orice spaţiu în care îşi făcea apariţia – cârciumi, dormitoare, trăsuri. De ce nu şi brutării?

— N-avem nevoie de două, zise Sophie.

— Ba sigur că da, draga mea.

Apelativul îi atrase atenţia. Şi i-o atrase şi lui Jane. Şi lui Robbie, de altfel. Sophie se întoarse spre el.

— Ba nu.

Se făcu a nu o auzi şi-şi întoarse zâmbetul acela strălucitor şi frumos către Jane.

— Milady adoră chiflele astea. De când am plecat din Londra numai de ele mi-a vorbit.

Doamne apără şi păzeşte. Iar îi strica toate planurile. Pentru oamenii aceştia nu era doamna Matthew, ci Lady Sophie Talbot. O cunoşteau. Şi ar fi bârfit-o fără ezitare.

— Milord, începu ea, neştiind prea sigur ce voia să-i spună.

O ignoră din nou şi întinse mâna lui Robbie.

— Tu trebuie să fii faimosul Robbie.

Robbie părea extrem de confuz.

— Eu sunt.

Regele rânji.

— Eversley. Marchiz de.

Ochii lui Robbie mai că-i ieşiră din orbite.

— Marchiz! Se uită la Sophie. Eşti…

— Încă nu, râse Regele, răspunzându-i la întrebarea nepusă. Din păcate, a vrut să revină în Cumbria înainte să se mărite cu mine. Dar a jurat că facem nunta de îndată ce-l vom vizita pe tatăl meu, ducele de Lyne. Îi duse mâna la buze, se uită în ochii ei şi i-o sărută. Eu, unul, n-am nevoie de mare ceremonie, sincer vă spun. M-aş fi însurat cu ea şi-ntr-un gard viu în ziua în care ne-am cunoscut. Nu-i aşa, dragostea mea?

Sophie făcu abstracţie de saltul pe care îl făcu inima ei la auzul unei declaraţii atât de romantice. Era bun să joace pe scena londoneză. Dar ce încerca să facă? Ce se întâmpla cu ea după ce se descoperea că nu s-au căsătorit? Când reputaţia i-ar fi fost complet distrusă – pentru că marchizul de Eversley nu o voise?

Nu se număra printre domnişoarele din înalta societate care primeau nenumărate oferte de căsătorie. Singura ei şansă să se mărite era aici. Iar el era însurat cu Jane. Făcea chifle dulci.

Nu fusese deloc o opţiune viabilă, dacă era să fie sinceră cu ea însăşi.

Ar fi trebuit să fie mai sinceră cu ea însăşi.

Bănuia că el credea că îi va fi recunoscătoare că venise. În schimb, o pusese într-o situaţie extrem de jenantă. Nu voise ca el să vadă ce turnură dezastruoasă luaseră lucrurile. Nu voise ca el să vadă că era singură. Fără o casă. Fără un scop.

Nu voise să-i dea satisfacţia asta. Nu voise ca el să o judece. Nu-i plăcea deloc că se înroşise de jenă. Voia ca el să plece.

El rămase, din păcate, şi se întoarse din nou spre Jane cea visătoare şi spuse:

— Dar era atât de nerăbdătoare să-şi vadă prietenul vechi – se aplecă în mod conspirativ spre ea – şi, fie vorba între noi, să mănânce una dintre legendarele chifle, că a

uitat să ceară una şi pentru mine. Se uită la Robbie. Sigur, călătorim de câteva zile, aşa că o iert. Oboseala îşi pune amprenta pe o lady atât de delicată.

Sophie se abţinu să nu-şi dea ochii peste cap.

— Sigur, milord, zise Robbie şi se întinse să mai ia o chiflă şi o bucată de pânză în care să le înfăşoare pe amândouă.

— Eşti lord? întrebă Alice, vădit mai interesată de sosirea unui aristocrat decât de micul dejun.

— Sunt. Regele se aplecă la nivelul ei. Îmi pare bine de cunoştinţă, domnişoară…

Alice nu înţelese sugestia, aşa că Sophie interveni:

— Alice.

— Alice este un nume încântător. Pentru o micuţă şi încântătoare lady.

Alice izbucni în râs.

— Eu nu sunt lady. Se uită la Sophie. Dar ea e.

— Este, răspunse Jane. Şi o să fie marchiză. Apoi ducesă.

Alice făcu ochii mari.

— Aoleu!

— Alice! îi atrase Jane atenţia, apoi îi aruncă Sophiei o privire prin care îşi cerea scuze. Nu a mai cunoscut alţi aristocraţi.

Sophie zâmbi spre Rege, dispreţuind felul în care imaginea lui alături de micuţa Alice o făcea să simtă că i-ar fi plăcut să-l vadă şi cu alţi copii. Cu ai lui. Îşi alungă gândul din minte.

— Eu mi-aş dori să fi întâlnit mai puţini aristocraţi.

Regele râse şi se ridică, lăsând impresia puternică tuturor că e un peţitor îndrăgostit nebuneşte.

Sophiei îi venea să-i tragă una în fluierul piciorului şi poate chiar ar fi făcut-o dacă nu intervenea Robbie, care îi întinse pachetul ambalat lui Rege.

— Două chifle, milord.

— Mulţumesc. S-ar putea să ne mai dai încă una? întrebă Regele cu un zâmbet spre Sophie, evident încântat

de rolul pe care îl juca. Sunt sigur că vizitiul e leşinat de foame.

— Sigur, zise Sophie, mascându-şi cu greu enervarea.

Chiar n-avea de gând să plece odată?

— Eşti foarte amabil.

El se aplecă spre ea şi îi spuse la ureche, dar suficient de tare cât să audă toată lumea:

— Doar când sunt cu tine.

Sophie se înroşi şi se urî pentru asta. Pentru că îşi dorea să fie adevărat.

Îl urî pentru asta.

Îngreuna cumplit situaţia.

— Mulţumesc, îi spuse el lui Jane după ce aceasta împachetă chiflele şi analiză tranzacţia, primind o sumă uriaşă. Insist să veniţi la masa organizată cu ocazia nunţii. Ca prieteni ai Sophiei şi invitaţi ai mei.

Jena şi nesiguranţa fură înlocuite instantaneu cu furie. Una era să o necăjească, alta să scornească nişte minciuni atât de îndrăzneţe şi de gogonate. Ce masă cu ocazia nunţii... în câteva minute urmau să se despartă. Pentru totdeauna.

— Trebuie să plecăm neapărat, milord. Domnul şi doamna Lander au de muncit toată ziua.

— Şi eu! zise Alice.

— Şi Alice, adăugă Sophie, recunoscătoare pentru ajutorul suplimentar.

Regele îngenunche să discute cu Alice, de parcă era ceva foarte normal pentru un marchiz să stea la taclale cu un copil.

— Îmi cer scuze că ţi-am întrerupt o zi foarte ocupată, domnişoară Alice.

Fetiţa încuviinţă din cap.

— Mama a zis că o să-mi dea două chifle.

Zâmbi, iar Sophiei nu-i plăcu deloc cum i se strânse inima. Sigur, ar fi reacţionat la fel în faţa oricărui gest de bunătate arătat de un bărbat unui copil. O scenă înduioşătoare.

Pe care el o făcuse şi mai înduioşătoare.

Aiureli!

— Milord, zise ea.

Regele se ridică.

— După tine, milady.

Şi aşa ea porni în faţă, traversă strada şi ocoli trăsura, ca să se oprească şi să-l vadă chiar în spatele ei. Se apropie şi mai tare, picior în picior, nas în nas. Îşi îngustă privirea şi îl întrebă:

— Ţi se pare amuzant ce-ai făcut?

Regele ridică sprâncenele, mimând inocenţa.

— Nu ştiu la ce te referi.

Miji şi mai tare ochii şi îi vorbi în şoaptă, foarte conştientă că puteau fi auziţi de vizitiul care stătea pe peticul de iarbă.

— Ştii foarte bine la ce mă refer. Ai dat buzna în brutărie şi ai făcut tot posibilul să mă umileşti.

— Să te umilesc? Mi s-a părut că te-am logodit cu un marchiz. Mi s-a părut că te-am făcut ducesă într-un viitor apropiat!

Tresări. Era nebun. Nu exista o altă explicaţie. Sau poate doar un om de-o cruzime ieşită din comun.

— Doar că nu sunt aşa ceva! Ce se va întâmpla când lumea va auzi că nu m-ai luat de nevastă? Vor crede despre mine că sunt doar femeia de care s-a lepădat marchizul de Eversley? Ştiu foarte bine că ai distrus reputaţia multor femei la viaţa ta, ticălosule, dar asta nu-ţi dă dreptul să mă distrugi şi pe mine.

— Dacă ai vrea să fii mai precisă, ai realiza că ţi-ai distrus-o din clipa în care te-ai îmbrăcat cu livreaua şi te-ai ascuns în trăsura mea.

Avea dreptate, fireşte.

— Nu vreau să fiu mai precisă.

Pufni afectat.

— Aşa mă gândeam şi eu.

— Să-nţeleg că-ţi face plăcere ce faci? Te bucuri de victoria ta absolută – încă una pe care să o treci pe răboj în

viaţa plină de succese pe care o duci? Deschise gura să-i răspundă, dar Sophie continuă, furioasă la culme: Sigur că-ţi face plăcere, pentru că te-au bucurat toate greşelile pe care le-am făcut încă de la început. Ţi-ai petrecut ultimele zile bătându-ţi joc de mine, aşa că de ce să nu profiţi şi de ultima ocazie? Se depărtă de el şi îşi întinse mâinile. Nu te opri taman acum, Excelenţa Ta. Nu ăsta ţi-e scopul în viaţă? Să-mi spui cât de tare m-am înşelat încă de la început? Câtă dreptate ai avut? Să mă faci să mă simt de o sută de ori o proastă?

— Nu.

Nu-i păsa de răspunsul lui.

— Nu trebuia să te străduieşti atât de tare, să fii drăguţ cu copilul, să-i arunci cel mai frumos zâmbet soţiei, să te dai bine pe lângă Robbie. Deja mă simţeam prost. Crezi că nu-mi dau seama cât de tare m-am înşelat? Că ar fi trebuit să rămân în Mayfair? Că ştiam că societatea va reacţiona aşa? Sau doar vrei să mă auzi pe mine spunând-o? Ai câştigat, se răsti ea. Ţi-ai câştigat pariul. Felicitări. Din păcate, n-am nimic frumos de spus despre tine. Nu astăzi. Şi nici altă dată. Mă las păgubaşă.

Se întoarse să plece spumegând de furie ca să găsească taverna. Să-şi ia o cameră. Să scape pentru totdeauna de el.

— Nu da vina pe mine, zise el, iar ea se opri şi se întoarse în timp ce el vorbi mai departe. N-am făcut decât să-ţi urmez directivele cât am fost împreună. Se apropie de ea. Tu eşti cea care a vrut să plece din Londra. Care a vrut să vină la Mossband, care credea că îşi putea relua viaţa aici, de parcă un deceniu petrecut la Londra în bogăţie şi titluri putea fi şters cu o afurisită de chiflă lipicioasă.

— Nu ştii nimic despre mine, minţi ea.

— Ştiu că pe băiatul acela l-ai inventat.

Sprâncenele ei se înălţară brusc.

— L-am inventat! Doar l-ai văzut, milord, în carne şi oase.

— Ai inventat tot despre el, despre brutarul tău

perfect care stă şi jeleşte după tine. Şi nu ştiu de ce, pentru că nu a fost niciodată persoana potrivită pentru tine şi ai ştiut-o şi tu. Ce naiba, am ştiut şi eu, deşi nici măcar nu-l cunoşteam.

— Am vrut…

Tăcu.

El veni mai aproape până îşi lipi vârful încălţărilor de ale ei.

— Termină de zis. Ce-ai vrut, Sophie?

— Nimic.

O privi câteva clipe bune, atât de aproape încât îi vedea petele de gri argintiu în minunaţii lui ochi verzi. Apoi zise:

— Mincinoaso!

— Mai bine mincinos decât ticălos, zise ea. N-ai vrut decât să demonstrezi că ai dreptate. Nu puteai să stai departe. N-ai putut să mă laşi în pace. A trebuit să demonstrezi că mă înşel. Că n-o să găsesc aici căminul la care visam.

— Am vrut să fiu sigur că eşti în siguranţă, rosti el tăios şi enervat. Am crezut că poate îmi vei fi recunoscătoare că îi poţi arăta lui Robbie că ai reuşit în viaţă. Mai bine decât se aşteptase.

— Oh, da. Foarte bine. Sunt blocată în Mossband, n-am niciun ban şi nicio idee de ce-o să fac de-acum încolo. Se opri, apoi continuă încet: Credeam că voi fi bine primită. Credeam că voi fi…

Se opri iar, dar el voia să ştie tot.

— Ce?

— Am crezut că voi fi fericită. Doar că acum se simţea nu fericită, ci mai singură ca niciodată. Am crezut că în sfârşit mă voi simţi ca acasă. Şi că voi fi liberă. Scutură din cap. Dar nu aici este casa mea. Nu ştiu unde este.

— Îmi pare rău, Sophie.

Îşi mută imediat privirea spre el.

— Să nu-ţi pară. Nu mă minţi. Oi fi eu o repezită şi poate o proastă, dar până acum nu m-ai minţit, măcar atât.

În acel moment îi dădură lacrimile şi, fără să mai stea pe gânduri, el o trase în braţe, fără să-i pese că stăteau în drum în centrul unui târg.

Nici ei nu-i păsa.

Se sprijini de el şi-şi lăsă lacrimile să curgă în voie, pline de dezamăgire, frustrare şi sentimentul că a distrus totul şi că nu mai putea îndrepta nimic.

Iar el o lăsă să plângă, îi murmură cuvinte de alinare, îi promise că totul va fi bine. Iar ea se lăsă convinsă, o fracţiune de secundă, că alinările lui erau mai mult decât trecătoare. Era atât de cald. Atât de cald şi de binevoitor, încât, dacă nu l-ar fi cunoscut mai bine, ar fi zis că pe el îl simţea ca acasă.

Până când îşi aminti că nu era. Că nu avea să fie niciodată. Se trase de lângă el, îşi îndreptă spatele şi-şi şterse lacrimile de la ochi. Când îşi ridică privirea spre el, constată că arăta la fel de stânjenit pe cât se simţea ea.

— M-am bazat prea mult pe tine, milord. Ai fost un păzitor de nădejde în această aventură. Dar acum a luat sfârşit. O să închiriez o cameră la han. O să mă întorc cu oamenii tatălui meu de îndată ce mă vor găsi. Toată călătoria asta a fost o greşeală.

— La dracu, zise el încet, luând-o prin surprindere. A fost un vis. A fost viaţa pe care ai crezut că o poţi avea. Iar acum s-a dovedit că nu-i viaţa pe care o vei avea. Dar asta nu înseamnă că nu vei putea să te bucuri şi de acum încolo de libertate. O privi îndelung, după care scutură din cap. Nu stai la han.

— N-am de ales.

— O să vii la castelul Lyne. Cu mine.

Perplexitate şi încă ceva – ceva asemănător cu dorinţa. Oricum, n-ar fi recunoscut niciodată.

— De ce?

Îşi îndesă mâinile în buzunare şi se legănă pe călcâie.

— Am două motive bune. Primul, pentru că dacă vii cu mine, o să fii în siguranţă până te hotărăşti ce faci mai departe. N-am fugit de oamenii tatălui tău ca să te

răzgândeşti de îndată ce ai comis o greşeală micuţă.

Nu se simţea ca şi cum ar fi comis o greşeală micuţă. Se simţea de parcă ar fi făcut una mare de tot.

— Şi cel de-al doilea?

— Pentru că am o propunere pentru tine, zise el. Una care o să se rezolve repede şi va merita cu vârf şi îndesat. Sophie se încruntă, iar el continuă: Dă-mi câteva zile şi o să-ţi dau suficienţi bani să-ţi cumperi toată fericirea aia pe care ţi-o doreşti cu atâta disperare.

Tresări în faţa unei promisiuni atât de tentante.

— Să-nţeleg că-i vorba de o sumă foarte mare.

— Spre norocul tău, am o grămadă de bani. Şi în curând o să am şi mai mulţi.

— Suficienţi cât să nu mă mai întorc niciodată în Londra?

Îşi înclină capul.

— Dacă asta vrei, da. Suficient pentru librărie. Indiferent unde vrei s-o deschizi.

În sinea ei se purta un război între dorinţă şi îndoială.

— Dar de ce vrei să mă ajuţi?

O clipă avu senzaţia că o să-i spună ceva drăguţ. Ceva prin care să se trădeze că începuse să o simpatizeze. Speranţa luă amploare cu o repeziciune periculoasă. Dar când răspunsul veni, nu regăsi nimic din toate acestea.

— Pentru că mă poţi ajuta să mă răzbun cum se cuvine.

Îl privi cu suspiciune şi din ce în ce mai îngrozită.

— Ce vrei să fac?

— Nimic complicat, serios. Deschise portiera trăsurii şi îi făcu semn să urce, fără să ştie câtă durere îi vor produce următoarele lui cuvinte. O să te prezint tatălui meu. Ca pe viitoarea mea soţie.

Încremeni.

— Vorbeşti serios.

— Foarte. În ultima săptămână ne-am prefăcut căsătoriţi; n-ar trebui să ne fie greu să ne prefacem logodiţi. Deja asta facem.

— Lui Robbie nu i-ai spus că suntem logodiţi ca să mă ajuţi pe mine. Pe tine ai vrut să te ajuţi.

Clătină din cap că nu.

— Pe amândoi. Ne este amândurora de folos.

Sophie ignoră junghiul de durere din piept.

— Îmi ceri să mint un duce.

— Pe tatăl meu.

Tresări.

— Credeam că vrei să-l convingi că n-o să te însori niciodată.

— Şi nici n-am s-o fac, răspunse Regele. N-am nici cea mai mică intenţie să mă însor cu tine.

O spusese ca şi cum n-ar fi trebuit să o doară. Şi chiar n-ar fi trebuit, realiză ea. Nu existase absolut niciun moment în care să-i dea de înţeles că erau altceva mai mult decât nişte tovarăşi de drum.

Cu excepţia nopţii trecute din trăsură.

Alungă acest gând. Oricum, nici ea nu l-ar fi luat de bărbat. Dar totuşi.

— Mare minune că se găsesc femei pe pământul ăsta cărora li se pare că eşti fermecător.

Regele se simţi dator să adauge, în speranţa că îi aduce o oarecare consolare:

— Nu intenţionez să mă însor cu nimeni, Sophie. Ştii şi tu.

— Şi atunci te-ai răzgândit? Vrei să faci un muribund să se simtă mai bine? Puse întrebările deşi ştia deja răspunsurile.

— Nu.

„Mă poţi ajuta să mă răzbun cum se cuvine”.

— Pentru că sunt una dintre Fiicele Periculoase. Doamne păzeşte pe toţi cei care au averi şi titluri să se însoare cu una dintre surorile Talbot.

El încremeni, iar ea se întrebă dacă frustrarea ei era atât de evidentă. Şi suferinţa la care o supunea.

— Sophie…

I-o reteză imediat:

— Nu, nu. Sigur. Măreţul tău tată, nobilul de el, va fi cu siguranţă îngrozit că te-ai coborât atât de jos cât să te însori cu mine. Nu sunt dintr-o familie bună, n-am sânge albastru şi nici clasă. Tatăl meu şi-a câştigat titlul la cărţi – ocazie cu care ne-a transformat în cele mai bune uzurpatoare de titluri şi privilegii.

— El crede în chestiile astea.

— Exact la fel ca fiul lui.

Făcu ochii mari, apoi mici de furie.

— Habar n-ai ce vorbeşti.

— Nu? întrebă ea, prinzând brusc curaj. Ba cred că ştiu foarte bine despre ce vorbesc. N-ai rămas aici că erai îngrijorat de soarta mea. N-ai apărut brusc în brutărie ca să mă salvezi de mărinimos ce eşti. Nu-mi oferi acest aranjament pentru că vrei să fiu eu liberă.

— Nu e adevărat.

— Serios? Deci dacă eram altcineva, o femeie cu reputaţia cuvenită, cu sânge albastru, mi-ai mai fi propus aşa ceva? Se opri ca să îi permită să răspundă, dar în van. Fireşte că n-ai fi făcut-o, pentru că genul acesta de femei nu l-ar scoate atât de tare din minţi pe tatăl tău.

— Sophie…

Regele avea măcar bunul-simţ să se arate întristat. Dar ea nu mai suporta nimic din toate astea.

— Dar nici aceste femei n-ar avea şansa pe care o am eu. N-am fost crescută să mă mărit cu cineva dintr-o familie bună, Lord Eversley. Nu m-am născut cu linguriţa de argint care ţie personal îţi permite să fii atât de groaznic de deplorabil. Aşa că bine. Ai nevoie de o Soioasă S să te fâţâi prin faţa tatălui tău cu ea? Tocmai ţi-ai făcut rost de una.

Se apucă de marginea portierei şi se săltă înăuntru fără ajutorul lui.

Capitolul 14

Haimanaua Regală şi Soioasa S – Război?
Sau mai mult de-atât?

Se urcă şi el imediat în trăsură în urma ei în compartimentul strâmt şi aşteptă ca vehiculul să se pună în mişcare, după care vorbi, frustrat, furios şi cu o nuanţă destul de pronunţată de jenă:

— Se pare, milady, tărăgănă el apelativul, ştiind cât de mult o enerva, că ai uitat cât de multe am făcut pentru tine în ultima săptămână.

Îi aruncă o privire mânioasă.

— Ia lămureşte-mă.

— Gândeşte-te că aveam alte planuri. Mă grăbeam să ajung în nord pentru o chestiune care nu suferea amânare.

Ridică o sprânceană.

— Oh, da. Ca să găseşti o cale prin care să te răzbuni pe tatăl tău, aflat în pragul morţii. Foarte nobil.

— Dacă l-ai cunoaşte pe tatăl meu…

— Nu-l cunosc, zise ea foarte calmă, după care se întinse spre coşul de lângă ea şi scoase o carte. Dar cu toată sinceritatea, milord, nu am foarte multă înţelegere pentru tine în momentul acesta, aşa că dacă vrei să-mi câştigi simpatia, poate ar fi mai bine să-ţi păstrezi poveştile pentru altă dată.

Era cea mai enervantă femeie pe care o întâlnise vreodată.

— Ţi-am oferit tot ce-ai vrut. Te-am dus în afurisitul de Mossband în loc să te trimit pachet înapoi în Londra, aşa cum ar fi trebuit să fac din clipa în care te-am găsit, pentru că asta eşti, o piatră de moară. Te-am protejat de vânătorii de recompense ai tatălui tău. Oh, da. Şi, la naiba, ţi-am salvat viaţa.

— Greu de crezut că viaţa unei Fiice Periculoase merită deranjul, sincer. Deschise calmă cartea. Îmi cer

scuze că ţi-ai pierdut timpul cu mine.

Se lăsă înapoi în scaunul lui şi o privi. Rahat! Nu-şi pierduse timpul. Nici măcar o secundă. Adevărul era că n-ar fi schimbat pentru nimic în lume ce se întâmplase în ultima săptămână. Chiar dacă era cea mai dificilă femeie de pe faţa pământului.

— Sophie, începu el, încercând să schimbe tactica.

Ea nu era în dispoziţia necesară. Dădu pagina şi zise cu calm:

— Stai fără grijă, milord. Tatăl tău suferind mă va detesta. O să-l fac să-şi dorească să moară mai repede. Iar după ce-ţi vei vedea răzbunarea perfectă îndeplinită, o să rupem orice legătură. Slavă Domnului.

Regele o privi îndelung, după care spuse încet:

— Nu am o părere proastă despre tine, să ştii.

Mai dădu o pagină.

— Nu crezi că-s o fiinţă prea comună pentru viaţa ta perfectă? Atât de comună că ţi se blochează mintea la posibilitatea că aş putea fi o nevastă decentă? Atât de comună încât de abia te poţi coborî să respiri acelaşi aer ca mine?

La naiba. Nicio legătură cu ce voise el.

— Nu cred că eşti o persoană comună.

Începu să dea paginile mai repede acum.

— Mi-e greu să cred aşa ceva, de vreme ce ţi-ai petrecut fiecare moment cât am fost împreună ca să-mi aduci aminte de cât de comun arăt. De originea mea comună. De trecutul meu comun. De familia mea comună. De caracterul meu cât se poate de comun. Serios, milord, n-ai fi putut fi mai explicit de atât. Atât de explicit încât mi-am format şi eu o părere despre tine, şi anume că eşti un măgar.

Încremeni.

— Cum mi-ai zis?

— Sunt convinsă că auzul îţi este în cea mai bună stare.

Regele se întinse şi îi smulse cartea din mâini.

Sophie se încruntă la el, apoi se retrase, îşi încrucişă braţele pe piept şi se răsti la el:

— De-abia aştept să scap de trăsura asta.

— Te înţeleg perfect, i-o întoarse el. Eu o să fiu cel mai încântat.

Cuvintele nu-i ieşiră pe cât de sarcastice ar fi vrut. Într-adevăr, când se gândea la trăsura asta îl încerca un sentiment plăcut. Mult mai plăcut decât cel provocat de trăsurile cu care mai venise până aici, în Cumbria. Mult mai plăcut decât orice altă trăsură în care se urcase începând din tinereţe.

Doar că nu datorită trăsurii se simţea aşa.

Datorită ei.

Îşi dădu seama de asta incomodat la culme – nu voia ca ea să-i ofere vreo plăcere.

Călătoria asta n-avea nicio legătură cu plăcerea, ci cu durerea. Cu durerea tatălui lui. Venea să-şi vadă părintele murind. Venea să se asigure că în sfârşit era pedepsit pentru felul în care îi manipulase şi îi uneltise viaţa.

Sophie era doar un mijloc prin care îşi putea atinge scopul, atât şi nimic mai mult. Nu era loc pentru ea în viaţa lui.

Nu era responsabilitatea lui.

Chiar dacă şi-ar fi dorit să fie.

Oftă şi se lăsă pe spate pe banchetă, copleşit de frustrare şi de furie. Fusese un măgar. Încă de la început o jignise. Nu meritase să fie jignită. Merita pe cineva mai bun ca el. Gândurile se împrăştiară cu ecou în jurul lui în timp ce trăsura se urni din loc şi îi apropie din ce în ce mai mult de castelul Lyne.

Ea merita ceva mai mult.

Se uită la ea, stând chiar pe locul din faţa lui. Se scurseră minute bune, iar el stătea tot cu ochii la urâţenia aceea de rochie.

Trebuia să facă rost de o croitoreasă de undeva. Avea să-i cumpere o garderobă plină de rochii. Nu era nicio croitoreasă pe o rază de câţiva kilometri. Nu conta, urma să

trimită vorbă la Edinburgh. La Londra, la o adică.

Şi încălţăminte. Jumătate de duzină confecţionate la comandă pentru ea. Din piele şi velur, toate după ultima modă. Şi o pereche care să se lege cu şireturi până sus pe gambă.

I-ar fi plăcut să facă asta.

Se foi pe locul lui, cu gândul la desfăcutul unei asemenea ghete, după care şi-l alungă din minte. Nu o văzuse până acum decât în livrea şi îmbrăcată cu rochii care nu-i stăteau bine. Probabil că purtase o rochie decentă când se întâlniseră la petrecerea de la Liverpool, dar fusese atât de concentrat să coboare pe spalier şi să scape de acolo încât nu-i acordase atenţie.

Îşi mută atenţia asupra locului în care sânii i se ridicau peste decolteul rochiei, apoi o luă în sus pe coloana lungă a gâtului ei, pe curba maxilarului, peste buzele pline şi roz.

Fusese un prost.

Şi nu doar o dată. Dansaseră la bal o dată, iar el nu-şi amintea. Dar era greu de crezut că nu-şi putuse aminti aşa ceva. Că nu-şi amintea de trupul ei lasciv şi tentant în braţele lui. Că nu-şi amintea de parfumul ei, de săpun şi soare de vară. Că nu-şi amintea de ea, cu toate remarcile ei inteligente şi replicile acide şi de felul ei curajos şi îndrăzneţ de a înfrunta lumea.

Iisuse. Acum avea să-şi amintească de ea.

Chiar şi după ce ea urma să şi-l scoată din minte şi să-şi clădească o viaţă nouă, doar a ei. Chiar şi după ce el îi oferise toată fericirea pe care şi-o dorise.

Nu avea să o uite niciodată.

„Îmi pare rău”.

Ar fi vrut cu disperare să-i spună aceste cuvinte cu voce tare. Să o ia de la capăt. Să pornească în această călătorie ciudată nu ca un bărbat şi o pasageră clandestină, nu ca o lady şi ajutorul ei. Ca Regele şi Sophie, şi oricine… orice… ar fi putut fi. Dar asta era imposibil, fireşte.

Ea ura tot ce reprezenta el, iar el nu avea să fie niciodată suficient de bun pentru ea.

Nu avea absolut nimic comun.

Trebuia să-i spună asta, aici. Acum. Înainte de a ajunge pe aleea din faţa castelului Lyne şi de a rata momentul. Dar era atât de supărată pe el, încât era sigur că nu l-ar fi crezut. Şi poate aşa era cel mai bine. Poate cel mai bine era că o scotea din minţi. În acest fel de-abia aştepta să-l părăsească. Aşa îi întreţinea dorinţa de a uita de el.

Trăsura ieşi de pe drumul principal, iar el îşi ridică privirea, pe deplin conştient că se apropiau de castelul Lyne, unde trecutul şi viitorul îi erau decise.

Îşi abătu din nou atenţia către Sophie, devenită dintr-odată un far călăuzitor într-o furtună foarte turbulentă.

— Aproape am ajuns.

Îşi netezi fustele.

— Am nevoie de o baie şi de haine curate înainte să-l cunosc pe tatăl tău. Înţeleg că rochia asta ţi se pare foarte potrivită ca să-l înfurii, dar nu am de gând să-l întâlnesc pentru prima dată îmbrăcată într-o rochie şuie în care arăt de parcă sunt dintotdeauna pe drumuri. Până şi o fată Talbot ştie cum să se comporte în preajma ducilor în vârstă.

Încuviinţă din cap.

— Sper că te vei şi odihni înainte. Nu ţi-ai mai luat de mult ierburile. Dacă n-ar fi fost atât de captivat de ea, n-ar fi remarcat că vorbele lui îi tăiară respiraţia. Se gândi însă că ar fi plătit o mică avere să ştie ce-i trecea prin cap în acel moment. Ea însă se întoarse înapoi spre geam, ca şi cum el nici n-ar fi fost acolo. Trăsura coti o dată, de două ori, iar în zare apăru castelul Lyne, ocazie cu care inima începu să-i bată mai tare şi mai repede pe măsură ce zări zidurile cenuşii, iar trăsura se opri în faţa casei în care locuise întreaga copilărie.

Ceva nu-i dădea pace. Ceva ce aducea a tristeţe. Îşi mută privirea spre Sophie, vrând să spună ceva. Ar fi vrut să-i spună că-i pare rău. Nu spuse nimic însă, ci deschise portiera şi ieşi cu faţa spre construcţia uriaşă, care îl asaltă cu amintiri de demult: mirosul dealurilor înverzite ale

Cumbriei care se revărsau spre râul Esk pe de-o parte şi spre graniţa cu Scoţia pe de cealaltă; ruinele Zidului lui Hadrian pe care se căţărase ca pe un munte când era copil; mâncarea caldă şi vorbele bune ale lui Agnes, menajera de la castel, fiinţa care ţinuse cel mai bine loc de stăpână a castelului şi de mamă; tatăl lui, încăpăţânat şi prevăzător, şi care avusese un singur scop în viaţă – creşterea unui viitor duce.

Şi Lorna. Păr bălai şi ten palid, plină de promisiuni. Promisiunea dragostei. A unui viitor. A unei vieţi dincolo de nume şi proprietate. A fericirii.

Fuseseră atât de tineri. El, prea tânăr să realizeze că nimic din toate acestea nu îi erau destinate.

Alungă amintirile şi se întoarse să o ajute pe Sophie să coboare, punându-i mâinile pe talie. Odată ajunsă cu picioarele pe pământ, îşi ridică privirea spre zidurile de piatră ale castelului şi apoi spre el, întrebător.

— Te simţi bine?

Chiar şi acum, când între ei domnea o stare de frustrare, tot era în stare să-şi manifeste îngrijorarea. Răsuflă adânc, mult mai adânc decât se aşteptase, şi se uită la ochii ei mari şi albaştri, la culoarea din obrajii ei, întrebându-se ce credea despre el. Preţ de o clipă se întrebă chiar ce s-ar întâmpla dacă s-ar apleca spre ea şi i-ar prinde buzele pline şi rozalii în sărutul pe care voise să i-l dea încă de când se crăpase de ziuă. Rămase cu privirea pironită asupra pielii netede, amintindu-şi de gustul ei. Înlocui amintirile tinereţii lui aici cu altceva.

Dar ştia că mai bine se abţinea decât să o sărute aici, în locul în care amintirile se gravau în pietrele străvechi.

Îi dădu drumul.

— Foarte bine, ţinând cont de circumstanţe.

Cuvintele îi fură punctate de un strigăt, iar Regele se întoarse şi văzu un armăsar mare şi sur la distanţă, urmat de o haită de câini. Se uită chiorâş spre călăreţ, înalt şi cărunt, cu obrajii rumeni şi plesnind de vitalitate.

Imposibil!

— Rahat, şopti el.

— Cine e? se interesă Sophie, iar cuvintele ei catifelate rostite la nivelul umărului i-ar fi făcut plăcere cu altă ocazie, când ar fi apreciat felul în care se rostogoleau în jurul lui, transformându-l într-un partener al curiozităţii ei.

Era prea livid la faţă ca să poată găsi plăcere în ceva.

— Este ducele de Lyne.

— Tatăl tău?

— Chiar el.

— Nu mi se pare că-i pe moarte, zise ea, iar el fu convins că i-o zisese cu satisfacţie.

*

— Ducele îţi solicită prezenţa la masa de seară.

Sophie se afla în colţul îndepărtat al camerei care îi fusese repartizată, admirând priveliştea extravagantă. Se îmbăiase şi dormise aproape toată ziua în patul masiv şi extraordinar de confortabil, iar când se trezise găsise o colecţie de rochii sigur de împrumut, dintre care câteva chiar îi veneau.

Fusese ajutată să se îmbrace de o cameristă care apoi o lăsase să aştepte singură aici, la fereastră, cu privirea spre labirintul din prim-plan şi spre dealurile înverzite ale ţinutului de nord, întrebându-se ce o să se întâmple în continuare, când Regele bătu în uşă şi intră fără să fie poftit înăuntru.

Se întoarse cu faţa spre el, încă furioasă la culme din cauza celor petrecute mai devreme, când el îi dăduse foarte clar de înţeles că pentru el era doar o sursă de scandal.

Încă încerca să nu se simtă rănită.

Încă încerca să-şi scoată din minte seara precedentă – felul în care o atinsese şi o sărutase şi îi şoptise numele pe întuneric.

Îi întâlni privirea, enervată de felul în care prezenţa lui

o făcea să respire tremurat.

— Doar a mea?

Se sprijini de tocul uşii.

— Din nefericire, nu. A noastră, împreună. Privirea îi căzu spre umărul rănit. Te simţi bine?

Îi aruncă un zâmbet, cu o expresie strălucitoare şi falsă excelent încropită, care le-ar fi făcut mândre pe surorile ei.

— Urmează să cinez cu doi bărbaţi care mă dispreţuiesc, aşa că da, mă simt bine.

O fulgeră cu privirea.

— Mă referem la umăr. Şi eu nu te dispreţuiesc.

Făcu abstracţie de ultima afirmaţie.

— Plantele şi mierea îşi fac efectul.

— Ai făcut baie?

Obrajii i se îmbujorară.

— Nu te priveşte, dar da.

— Ba mă priveşte.

— Pentru că dacă mor nu mai poţi să te răzbuni?

Îşi îngustă privirea spre ea.

— Nu mă provoci cu acuzaţiile astea.

Un alt zâmbet.

— Şi eu care mă străduiam atât de tare. Se apropie de el. I-ai spus deja că te-ai întors cu una dintre Fiicele Periculoase la braţ?

El se uită peste umăr înspre coridor şi intră în cameră, după care închise repede uşa.

— Nu, zise el încet. Dar o să afle în foarte scurt timp.

— Arăt cât de cât cum ţi-ai dorit? întrebă ea, ştiind că fără surorile ei lângă ea mai mult de-atât nu putea face să sugereze că este una dintre Fiicele Periculoase.

— Arăţi bine.

Îşi încruntă fruntea cât putu de teatral.

— Eşti sigur? Femeile astea, aşa ca mine, nu ştiu prea multe despre cum e să iei masa cu duci. Din cauza genealogiei noastre.

Trase o înjurătură în barbă.

— Încetează!

Tresări.

— Ce să încetez?

— Să fii condescendentă cu mine.

— Nici nu-mi trece prin cap.

— Ba da, şi asta faci. Nu te mai consideri inferioară mie, aşa cum nu mai crezi că nu-ţi poţi deschide aripile şi zbura. Ştii că eşti mai bună decât noi ceilalţi.

Deschise gura să răspundă, dar o închise, uimită de replica lui neaşteptată. Cine era omul acesta care o insulta cu o aşa de mare uşurinţă, dar în acelaşi timp făcea exact contrariul?

— Şi meriţi şi să ai o viaţă mai bună ca a noastră, mormăi el.

— Cel puţin aici ai dreptate. Mai trebuia doar să se convingă şi pe ea că aşa era. M-am mai gândit la înţelegerea noastră, continuă ea întorcându-se spre oglindă ca să-şi ciupească teatral obrajii, aşa cum o văzuse pe Sesily că făcea când se pregătea să se întâlnească cu peţitorii. „Bărbaţilor le place să creadă că visezi încontinuu la ei”, le plăcea surorilor ei să spună pe post de explicaţie.

Era ironic faptul că Sophie ar fi făcut orice ca Regele să nu afle că visa la el.

O privi din uşă prin intermediul oglinzii. Ea insistă special asupra îndreptării ţinutei, atrăgând atenţia către sânii ampli, care dădeau deja să-i iasă din corsaj. Avusese nevoie de o Soioasă S. Iat-o.

— Să nu-mi spui că dai înapoi, zise el.

— Departe de mine acest gând, replică ea. Orice Talbot îşi ţine cuvântul dat. Doar că mi-am dat seama că şi tata are bani, aşa că n-am nevoie de banii tăi, ci de altceva.

Se încruntă atât de rapid, încât ea nici n-ar fi băgat de seamă dacă n-ar fi fost atât de concentrată asupra lui.

— De ce anume?

Îşi muşcă buzele o dată, de două ori, atât de tare încât i se înroşiră şi se umflară uşor. Da. Sesily ar fi fost tare mândră.

— Vreau să-mi distrugi reputaţia.

— Ce naiba vrei să spui?

— Eşti aşa un mare expert, milord, că nu cred că nu ştii deja la ce mă refer.

Veni spre ea, iar vocea îi deveni brusc sumbră:

— Şi cum vrei, mai precis, să-ţi distrug reputaţia?

— Cum le-ai distrus-o celorlalte? Gesticulă dintr-o mână când văzu că face ochii mari de uimire. Nu contează. Am petrecut aproape o săptămână împreună fără un însoţitor, iar noaptea trecută…

— Nu, zise el.

Se uită la el. În sfârşit se uită la el, pentru prima dată după Mossband. Ceva din privirea lui o făcu să nu mai vrea să-şi termine ideea referitoare la noaptea trecută. O făcu să creadă că chiar însemnase ceva pentru el. Aşa cum însemnase şi pentru ea.

— Ei bine, ce voiam să spun este că ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai face în aşa fel încât să nu mai pot să mă mărit niciodată. Atunci de-abia aş putea să-mi încep o nouă viaţă. Aş putea să-mi deschid o librărie într-un loc liniştit, unde să-mi duc viaţa. Liberă.

— Liberă de ce? întrebă el.

— De tot, zise ea, neputând să-şi mascheze sinceritatea. De bârfe. De aristocraţie. De toate lucrurile care mă îngrozesc.

— De mine.

Nu.

Se forţă să zâmbească.

— Ştii mai bine ca oricine ce simţim cu adevărat unul pentru celălalt.

Tăcu câteva clipe bune, iar Sophie se trezi întrebându-se la ce s-o gândi.

„Nici măcar nu ne simpatizăm”, ar fi vrut ea să-i reamintească. Să-şi reamintească.

El fu cel care rupse tăcerea, marcând exact acelaşi punct de vedere:

— S-a făcut. O să am grijă ca reputaţia să-ţi fie

distrusă public, dacă asta vrei.

— Asta vreau. Vreau libertatea deplină care decurge din asta.

Încuviinţă din cap.

— Joacă-ţi bine rolul, Lady Sophie, şi o să scăpăm unul de celălalt înainte să-ţi dai seama că am fost împreună.

Doar că îşi dădea seama că fuseseră împreună. O realizase cu o zi în urmă, când goniseră de la Pitulicea Gureşă, şi în noaptea precedentă când o sărutase până când crezuse că va înnebuni din cauza plăcerii. Şi de dimineaţă, când o rănise atât de rău şi fără să se gândească.

Erau împreună şi, cumva, era şi bucuroasă, şi îngrozită în acelaşi timp.

Îşi scutură fustele.

— Nu mergem la masă?

Privirea lui poposi asupra materialului albastru-închis, dând înspre violet.

— Îţi stă bine cu culoarea asta.

Îşi dori să nu se înroşească din pricina complimentului lui.

Fără succes. Îşi mută privirea.

— Se numeşte albastru regal.

Potrivit pentru un Rege.

Când îşi întoarse din nou privirea spre el, constată că o studia cu mare băgare de seamă.

— Este o rochie frumoasă. Poate un pic prea mică.

Nu pierdea nicio ocazie să o insulte.

— Da, păi nici de data asta n-am avut de unde alege. Şi nu încerc neapărat să-i impresionez pe cei cu care voi sta la masă.

— Mi-ar plăcea să te văd într-o rochie care îţi stă bine. Meriţi una care să-ţi vină bine. Asta am vrut să spun.

Cuvintele lui conţineau, pe bună dreptate, o urmă de mirare, iar ei nu-i conveni deloc că nu intenţionase să o rănească. Ura faptul că o încălzeau. Ura cuvintele pe care i le spusese.

Traversă camera, atentă să-şi menţină o postură perfectă, şi se opri în faţa lui la doar câţiva centimetri distanţă.

— Habar n-ai ce merit eu.

După o fracţiune de secundă, răspunse:

— Ştiu că meriţi mai mult de-atât.

Ecoul cuvintelor îi tăie respiraţia, pentru că nu intenţionase deloc să o ia în zeflemea, ci făcuse o observaţie cât se poate de sinceră şi decentă. Se forţă să nu-i permită să-i acceseze partea aceea din inimă căreia îi păsa de ce gândeşte el. Partea care-şi putea imagina cu mare uşurinţă că lui îi păsa de ea. Că avea o părere bună despre ea. Nu avea. I-o demonstrase de dimineaţă. I-o demonstrase în după-amiaza asta. Acum i-o dovedise. Trecu valvârtej pe lângă el şi deschise uşa.

— Cu cât începem mai repede şarada, cu atât se va termina mai repede.

El se întoarse, dar nu veni lângă ea, ci o privi îndelung înainte de a-i spune:

— Cooperare totală, Sophie, altfel nu te mai ajut să te compromiţi.

Îi aruncă cel mai fermecător zâmbet, semn că era de acord.

— Cooperare totală.

Străbătură coridoarele lungi şi întunecate ale castelului, coborâră câteva rânduri de scări, traversară parterul puternic luminat şi ajunseră în sufragerie, un spaţiu masiv cu ziduri de piatră decorate cu armuri străvechi şi tapiţerii medievale, candelabre enorme plutind deasupra unei mese mai lungi ca orice altă masă pe care o văzuse Sophie. În jurul ei puteau lua loc cu uşurinţă patruzeci-cincizeci de persoane pe scaunele de mahon cu spătare înalte, masive şi impunătoare. O încăpere concepută să-şi copleşească invitaţii, ceea ce şi reuşea cu brio. Rămase în dreptul uşii.

Regele ajunse într-o clipită lângă ea şi îi puse palma pe cot. O înţelesese.

— A ales special încăperea aceasta, îi şopti el atât de încet, încât abia îl auzi. Ca să te intimideze. Să nu te laşi intimidată.

O secundă doar îşi imagină că voia să o liniştească. Să o facă să se simtă apreciată în spaţiul acesta enorm şi impunător. Dar nu era cazul să-şi facă iluzii. Nu voia decât să nu-l lase pe tatăl lui să câştige. Era în stare să facă orice ca să se asigure că nu se întâmpla acest lucru, inclusiv să o flateze.

Zâmbi şi-şi îndreptă umerii, fără să-i pese niciun pic de ce vedea ducele – păsându-i doar de faptul că Regele îi putea observa disconfortul.

— Cei din familia Talbot, zise ea încet, nu se intimidează cu uşurinţă.

În capătul îndepărtat al mesei stătea ducele de Lyne, înalt şi chipeş, deşi părul îi era complet argintiu la tâmple şi ochii îi erau marcaţi de cute adânci. Ochii aceia, în aceeaşi nuanţă de verde aprins că ai Regelui, vedeau tot.

Făcu semn către locurile aranjate la jumătatea mesei, unde nişte valeţi îmbrăcaţi identic ţineau scaunele. Privirea ducelui nu se abătu nicicum.

— Bine ai venit. Ia loc.

Nu o rugase, ci îi comandase. Fără nicio prezentare ceremonioasă. Fără niciun cuvânt de politeţe de circumstanţă. Deşi îi veni brusc să îl ignore şi să plece de aici, Sophie se apropie de masă.

Regele deschise discuţia:

— Nu vrei să faci cunoştinţă cu Lady Sophie?

— Cred că o să ne cunoaştem cu toţii după ce mâncăm, nu crezi?

Sophie se aşezase deja pe scaunul cel mai aproape de uşă când ducele vorbi pe un ton rece şi, frumos spus, indiferent faţă de prezenţa ei. Urât spus, era nepoliticos. Se enervă şi se roti spre valetul care stătea lângă scaunul ei, şocând pe toată lumea. Ochii ducelui se măriră vizibil.

— Dar de ce să mai aşteptăm, Excelenţa Voastră?

Îi oferi cel mai larg zâmbet, cel deprins de la Seleste –

destinat să-i topească şi pe cei mai scorţoşi aristocraţi – după care îi întinse mâna.

Ducele nu mai avu încotro şi i-o luă, iar ea execută o reverenţă perfectă.

— Lady Sophie Talbot. *Enchanté.*

„Cu franceza îi dai gata”, zicea adeseori Seleste.

Aparent, nu şi pe ducele de Lyne. O privi cu condescendenţă.

— Ia te uită, Aloysius, bănuiesc că eşti foarte mândru de faptul că musafira ta îţi împărtăşeşte manierele.

Sophie se îndreptă şi încercă să nu se simtă jenată de remarca lui. Cei din familia Talbot nu se jenau. Niciuna dintre surorile ei nu s-ar fi sinchisit că omul acesta le antipatiza.

Şi, în afară de asta, acest demers nu avea nimic de-a face cu ea. Era o chestiune între Rege şi tatăl lui. Ea era doar o intrusă. O marionetă. La fel de bine ar fi putut să fie invizibilă, seara ar fi decurs la fel.

Îi ignoră pe amândoi şi luă loc.

În faţă îi apăru o supă, pusă cu polonicul dintr-o supieră de porţelan, dar nu de valet, ci de o femeie frumoasă în vârstă care părea, după felul în care era îmbrăcată, un fel de intendentă.

Ducele se întoarse pe călcâie şi îşi preluă locul în capătul mesei, după care privirea lui rece căzu asupra Sophiei.

— Talbot. Ar trebui să-l cunosc pe tatăl dumitale.

— Multă lume din Cumbria îl cunoaşte, răspunse ea.

Femeia se îndrepta deja spre cealaltă parte a mesei, unde îl servi pe Rege.

— Bună ziua, Agnes, îi spuse el.

Femeia îi zâmbi cu căldură.

— Bine-ai venit acasă, milord.

Regele îi întoarse zâmbetul într-una dintre puţinele expresii sincere pe care Sophie le văzuse în ultimele zile.

— Ţi se pare ţie că-i acasă.

Femeia îşi puse atât de repede palma pe umărul lui,

încât Sophie nici nu mai era sigură că văzuse bine.

— Se pricepe să găsească cărbune, interveni cu asprime ducele, atrăgându-i atenţia Sophiei. Încă mai vorbea de tatăl ei.

— Nu ştiu dacă e priceput, zise ea. Doar că munceşte mai mult decât oricine altcineva.

Munca asiduă nu reprezenta o activitate demnă de un aristocrat – dar ea fusese mereu martora ei când era copil. Îşi aduse fugitiv aminte de o întâmplare petrecută în urmă cu câţiva ani la un bal, când un grup de femei aristocrate chicoteau arătând spre „mâinile de bădăran”, neîngrijite şi pline de bătături. „În Londra ar trebui să poarte mănuşi”, protestase una dintre ele. „Ba n-ar trebui să fie el în Londra, cu sau fără mănuşi”, comentase o altă voce şi tot grupul izbucnise în râs.

Sophie le urase pentru acele cuvinte. Pentru insultă. Pentru felul în care dispreţuiau munca. Pentru felul în care pentru ele era mai important să fii snob decât om de onoare.

— Se pricepe la cărbune, repetă ducele. Şi la parvenit. Făcu o pauză. La fel ca şi fetele lui, după câte se pare. Sophie se uită la Rege care la rândul lui se uită la duce care adăugă: Ai fi putut trimite vorbă că nu vii singur.

Regele luă o gură sănătoasă de vin.

— Ai fi putut trimite vorbă că nu eşti pe moarte.

Regele îi aruncă o privire glaciară.

— Să te dezamăgesc?

Sophie se uită de la unul la celălalt, remarcând încăpăţânarea de pe chipurile amândurora care îi făcea să semene, iar Regele pufni în râs.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, fireşte. Dezamăgirea a făcut parte întotdeauna din moştenirea lăsată de tine urmaşului tău.

Sophie făcu ochii mari la auzul cuvintelor usturătoare.

Ducele rămase impasibil.

— M-am gândit că dacă vei afla că mi se apropie sfârşitul, te vei întoarce. Avem multe de discutat. În sfârşit

a venit şi momentul acesta.

Regele ridică paharul spre tatăl lui.

— Păi m-am întors. Fiul risipitor. Se uită la Sophie. Şi fiica.

În întunericul din spatele Sophiei răsună un icnet, aşa că se întoarse şi o văzu pe menajeră uitându-se cu ochii mari la masă.

Ducele se sprijini de speteaza scaunului.

— Deci v-aţi căsătorit.

— Logodit, îl corectă imediat Sophie.

Nici în ruptul capului nu le mai permitea acestor doi bărbaţi să îl ia în derâdere pe tatăl ei.

Regele îi aruncă un zâmbet triumfător Sophiei.

— Deocamdată.

Ducele îşi dedică atenţia pentru câteva clipe savurării vinului.

— Deci ăsta ţi-e planul? Să te întorci acasă cu una dintre Soioasele S după tine?

Sophie lăsă lingura de supă din mână. N-ar fi trebuit să se mire că fusese pomenită această poreclă batjocoritoare, dar cu toate acestea nu se aşteptase. Nu i se părea că acest duce se conforma celorlalţi aristocraţi. Şi deşi nu-i plăcea deloc ce spusese şi nici de el, trebuia să admită că era ceva mai degrabă reconfortant să-i asculte vorbind tare şi fără ocolişuri în public.

Sau mai bine spus, vorbeau pe ocolite, dar fără plăcerea pe care o dădea adeseori această îndeletnicire.

Regele se crispă pe locul său din cealaltă parte a mesei, cu siguranţă surprins şi iritat că planul lui idiot fusese deconspirat la câteva minute după întoarcerea sa acasă. Sophie ar fi minţit dacă ar fi susţinut că nu simţea o oarecare plăcere în această înfrângere, bine-venită din când în când pentru cineva atât de arogant ca marchizul de Eversley. Dacă erau deconspiraţi, nu mai avea nicio obligaţie faţă de angajamentul lor şi-şi putea vedea de drum. Era în stare să împartă povara surorilor şi reputaţiilor lor dacă asta presupunea că va trebui să fie martoră la

decesul planului Regelui.

Acesta lovi cu forţă cu palma în masă, făcând farfuriile să zăngănească. Atenţia îi zbură la el, nefiind deloc pregătită să îl sprijine în eforturile de a o prezenta ca pe femeia la care ţinea.

— O dată dacă îi mai spui aşa şi nu mai răspund de faptele mele. La asta chiar nu se aşteptase. Nu-ţi mai permit să faci din nou ce-ai făcut, zise el. Nu te voi lăsa să mai alungi pe cineva din viaţa mea.

Să mai.

Sophie trase repede o gură de aer.

— Şi uite cum ajungem la miezul problemei, rosti ducele şi făcu semn către valet să-i mai toarne vin. La marea ta dragoste. Se întoarse spre Sophie. Nu despre tine este vorba.

Nu-şi mută privirea de la Rege, care, în pofida faptului că tăcea, îşi trăda mai mult decât ar fi trebuit sentimentele de moment. Îşi aminti de felul în care se referise la dragoste în urmă cu câteva seri: „Nu are nicio legătură cu poemele şi basmele”.

Şi în timp ce ea se abţinuse să-l întrebe dacă ducele îi făcuse rău fetei pe care el o iubise odinioară, Regele îi răspunsese oricum la întrebarea nerostită. „Ca şi cum i-ar fi pus pistolul la tâmplă”.

Dumnezeule mare.

Orb la gândurile ei, ducele continuă să îşi întărâte fiul:

— Şi ce-i cu asta? îl iscodi el, fluturând o mână în direcţia Sophiei. Şi pe asta o iubeşti la fel de mult?

Mare greşeală.

Sophie încremeni când realiză ce se întâmpla. Nu-şi dorise aşa ceva. Nimic din ce se întâmpla acum. Nu-şi dorise să inventeze o poveste de dragoste, nu voise să joace vreun rol în ea. Se uită la Rege, recunoscu furia tăcută de pe chipul lui, ştiind că nu-i păsa niciun pic de ea. Ştiind că toată această călătorie, incluzând scurtele momente de veselie şi grijă şi interesul ciudat şi de necontestat dintre ei păleau în comparaţie cu interesul lui

pentru o alta, moartă de mult.

Ştiind că dorinţa lui pentru Sophie pălea în comparaţie cu dorinţa de răzbunare.

Îşi dori cu îndârjire ca el să spună adevărul. Să îi elibereze pe amândoi din încrengătura de minciuni dintre ei. Să se elibereze pe ea.

Poate că dacă el o lăsa să plece, ar fi putut găsi fericirea.

Ştia însă că n-o va lăsa şi, cumva, nu-l putea învinovăţi doar pe el pentru asta. Locul acesta era plin de amintirile acelui trecut oribil. Îl ura pentru ce îi făcuse ei, pentru că o forţase să facă parte din piesa aceasta nebună, dar în acelaşi timp… îl înţelegea.

Sophie ştia foarte bine ce poate face omul la disperare.

— Nu o mai ţine pe biata fată în suspans, Aloysius, zise tărăgănat ducele de Lyne.

Regele se uită la ea, iar timpul parcă se scurse cu încetinitorul. Sophie îşi putea auzi bătăile inimii, ştiind că nu putea da crezare nici unui cuvânt rostit de el, indiferent care ar fi fost acela. Nu voia să-l audă spunând că o iubeşte. Nu credea că poate suporta să le audă pentru prima dată, ştiind că nu sunt adevărate.

Şi, ciudat de altfel, nu voia nici să nu spună că nu o iubeşte.

Nu voia ca ea să fie mijlocul prin care el îşi atingea scopul. Voia să fie mai mult decât atât. Voia să fie mai mult decât îi oferea el.

— Lady Sophie ştie foarte bine ce sentimente mă leagă de ea.

Era cea mai palidă laudă pe care o primise vreodată şi o duru mai tare decât orice batjocură din partea aristocraţilor pe care o auzise vreodată. Acestea fură cuvintele care puseră capac.

Nu îi mai păsa de înţelegere – nu după ce asistase la aşa ceva. Nu în momentul în care realizase că îşi dorea altceva. Ceva mai mult de atât.

Nu voia să facă parte din acest joc de du-te vino, din această bătălie purtată între oameni influenţi care habar n-aveau ce contează cu adevărat în viaţă.

Şi iată cum reuşi Sophie Talbot să se ridice la înălţimea reputaţiei surorilor Talbot, ignorând ceea ce e corect şi făcând doar ce era mai bine.

Împături şervetul într-un pătrat perfect şi se ridică în picioare. Cei doi bărbaţi se ridicară şi ei, un gest ridicol de altfel în comparaţie cu comportamentul lor anterior. Sophie se abţinu să râdă, se întoarse spre ducele de Lyne şi înclină din cap.

— Tocmai mi-am pierdut apetitul, Excelenţa Voastră.

— Sunt sigur, răspunse el pe un ton deloc surprins.

— Voi pleca, spuse ea.

— Vin cu tine, zise Regele şi se şi puse în mişcare. Nu vom cina cu ducele. Mai întâi trebuie să te accepte.

Desigur, probabil că radia de fericire că tatăl lui nu o plăcea. Asta şi fusese ideea.

Nu putea fi acceptată. Nici de tată, nici de fiu.

— Nu, zise ea, unicul cuvânt răsunând ca ecoul unei împuşcături.

Regele se opri, ajuns deja în capătul mesei.

— Voi pleca, repetă ea. Singură.

Se puse din nou în mişcare, recuperând rapid şi cu hotărâre distanţa dintre ei.

— Nu trebuie să fii singură, zise el cu fermitate şi ciudat de sincer, după care adăugă cu blândeţe: Nu trebuie să-i permitem să intervină între noi, dragostea mea.

Dezmierdarea aceasta fusese mai mult decât putea îndura.

Ce minciună îngrozitoare spusese…

Ce greşeală îngrozitoare făcuse…

Îşi ridică palma, semn să stea pe loc.

— Nu el stă între noi, spuse ea cu calm, răceală şi luciditate. Nu el este problema.

— Cu siguranţă nu eşti tu problema.

Sophie schiţă un zâmbet trist şi onest.

— Ştiu prea bine a cui problemă este.

Părea că l-a pocnit cu polonicul de supă chiar în creştetul capului lui frumos, dar momentul nu îi oferi nicio satisfacţie. Era prea înverşunată să îşi ţină spatele drept şi să nu-şi lase lacrimile să curgă în timp ce se întoarse şi ieşi din cameră.

Capitolul 15

Supărată, Sophie se serveşte singură

Se dovedi cu această ocazie că Sophie se pricepea foarte bine la ieşiri scandaloase din scenă şi nu ştia absolut nimic despre ce avea să facă în continuare.

În camera ei nu se putea întoarce pentru că nu voia să fie găsită, dar nici casa n-o putea părăsi pentru că afară era beznă şi nu ştia unde s-ar fi putut duce. Nici nu credea că ducelui de Lyne i-ar fi picat bine dacă s-ar fi folosit în vreun fel de una dintre trăsurile lui. Ar fi considerat gestul drept furt.

Aşa că Sophie îşi urmă nasul şi apetitul şi se duse în singurul loc în care se simţea în largul ei când era în case mari. La bucătărie.

Încăperea era încălzită, bine luminată şi primitoare, aşa cum erau toate bucătăriile. În centru se aflau două mese mari, pe una dintre ele fiind aşezate platouri uriaşe cu mâncare apetisantă: o gâscă friptă cu o crustă perfect aurie, un platou cu cel mai verde sparanghel pe care îl văzuse vreodată, o piramidă alcătuită din cartofi cu rozmarin, toţi de aceeaşi mărime, un *carré d'agneau* pe pat de ierburi, un borcan cu jeleu de mentă şi un turn din tarte cu căpşuni, al căror miros era sigură că îl simte din uşă.

Trecuseră câteva zile de când servise o masă ca lumea, drept pentru care mâncarea ar fi trebuit să-i capteze toată atenţia, dar în bucătăria aceasta se afla ceva mult mai impunător decât masa grea de lemn. Într-adevăr, atenţia îi fu atrasă de cea de-a două masă, înconjurată de servitori care îşi serveau propria cină – o cină care nu avea nicio legătură cu platourile elaborate, gata să fie servite actualilor şi viitorilor duci pe care îi lăsase în urmă.

Râsul servitorilor o atrase din pragul uşii, iar mirosul mâncării calde o făcu să-i plouă în gură. Se ridică pe vârfuri să se uite ce mâncau servitorii şi imediat o năpădi invidia. Plăcinte.

Micile pateuri cu carne, legume şi cartofi erau strânse în grămezi pe câteva platouri din mijlocul mesei servitorilor, iar discuţia în jurul lor era destul de aprinsă. Auzi bârfele despre ducele supărat, despre marchizul întors acasă, despre fata care venise cu el. Despre ea.

— Se iubesc mult?

— El sigur e îndrăgostit. Doar a adus-o acasă cu el. Înseamnă că da.

— Ea nici măcar nu are o însoţitoare, şopti cineva. Sunt sigură că se iubesc.

Sophie speră că tânăra nu intenţiona să parieze pe bani.

— Iar tu eşti mare expertă, Katie. Comentariul aparţinea femeii care fusese în sufragerie şi care acum aşeza un urcior cu bere pe masă. Agnes.

Katie scutură din umeri.

— Asta am auzit. Se întoarse spre menajeră. Dumneata eşti aici de-o viaţă, doamnă Graycote, ai auzit măcar o dată că marchizul ar fi căutat să se însoare?

— Niciodată, răspunse o fată în locul lui Agnes.

— Doar ce mai aflăm din ziarele de scandal, interveni o a treia. Mai degrabă ajută la terminarea căsniciilor altora.

Toată lumea din jurul mesei râse, iar Agnes scutură din cap în timp ce unul dintre valeţi intră în bucătărie pe uşa din cealaltă parte. Menajera ridică bărbia în direcţia lui.

— Putem să servim următorul fel de mâncare?

Bărbatul încuviinţă din cap.

— Lady a plecat, iar bărbaţii nu-şi vorbesc.

Agnes făcu semn către gâscă.

— Dacă-i linişte, mâncarea intră mai bine.

— Cred că voiai să spui că dacă mănâncă le e mai greu să se omoare unul pe celălalt.

O observaţie foarte pertinentă, după părerea Sophiei, dar nu şi a lui Agnes. Menajera aruncă o privire tăioasă valetului.

— Când o să vreau să-ţi aflu părerile, Peter, o să te întreb.

Valetul îşi coborî capul în piept şi se duse să ia gâsca. După ce ridică platoul greu pe umăr şi plecă, Agnes o zări pe Sophie, învăluită în lumina obscură din pragul uşii. Sophie dădu să plece, dar rămase când femeia în vârstă o observă cu o expresie mirată iniţial, urmată de un zâmbet amabil.

Conversaţia de la masă continuă, neştiind de schimbul silenţios de priviri.

— A plecat de la masă?

— Tu n-ai fi făcut la fel?

Pe Sophie aproape o bufni râsul. Mai mult ca sigur că orice persoană zdravănă la minte s-ar fi ridicat de la masă şi ar fi plecat.

— Ba sigur că da, veni răspunsul. Dar până şi eu ştiu că nu te ridici şi pleci când iei masa cu un duce.

— Tehnic, cu doi duci.

Urmă o linişte adâncă, după care cineva se interesă:

— Dar cine e fata?

Răspunsul veni de la un tânăr.

— Marchizul a prezentat-o drept viitoarea soţie. O lady din înalta societate.

Fireşte că ea nu era aşa ceva. Nu chiar.

— Eu am ajutat-o să se îmbrace pentru cină, o auzi Sophie pe servitoarea pe care o întâlnise mai devreme. Nu mi s-a părut din înalta societate. Are o rană în umăr. Şi e

foarte înaltă.

— Ce importanţă are că e înaltă… interveni altcineva.

— Dar contează că e rănită la umăr. Are şi un nume?

O bună parte din ultimul deceniu, Sophie fusese discutată pe un ton dispreţuitor, mai ceva ca o insectă sub lupă, dar întotdeauna de către aristocraţi. Pentru ea era o experienţă cu totul inedită să fie subiect de discuţie pentru servitori şi imediat îşi dădu seama că locul ei în societate nu era nici foarte sus, dar nici jos. Stomacul îi chiorăi.

Măcar aici putea mânca plăcinte în timp ce era bârfită.

— Dacă vreţi să ştiţi, are şi un nume, zise ea păşind în lumină. Imediat se aşternu liniştea şi mai că îi veni să râdă de privirile uimite din jurul mesei, dacă n-ar fi sperat că va fi bine primită aici, în bucătărie, de aceşti oameni, care i se păreau mai cinstiţi decât toţi ceilalţi pe care îi cunoscuse în ultimii ani. Şi pentru că a plecat de la cină fără să-şi termine nici măcar supa, o să vi-l spună contra cost, în schimbul unei plăcinte.

O fracţiune de secundă întreaga bucătărie păru că încremeneşte, de parcă cuvintele s-ar fi pogorât de undeva de sus şi nu ar fi fost rostite de femeia îmbrăcată cu o rochie care nu-i venea bine. După care se dezmorţiră în grup, începură să se agite în stânga şi-n dreapta ca să-i facă loc. Îşi ocupă locul la masă, iar în faţă îi apăru o farfurie cu o plăcintă pe ea.

— Pui şi legume, îi explică servitoarea din dreapta. Mai avem şi cu porc şi legume.

— Grozav, zise Sophie şi rupse plăcinta în două, din care ieşi un abur discret minunat împreună cu mirosul extraordinar. Începu să-i plouă în gură, dar se mai abţinu o clipă, cât să se adreseze adunării. Eu sunt Sophie Talbot.

Auzi ca prin ceaţă icnetul venit din partea unor fete care stăteau în capul mesei, pentru că îl acoperi cu propriul oftat de plăcere când mâncarea îi atinse limba. În schimb, auzi foarte clar exclamaţia:

— Eşti una dintre Soioasele S!

Se opri din mestecat.

— Ginny, nu poţi să îi spui aşa, spuse o altă fată. Nu este măgulitor.

Fata pe nume Ginny avu bunul-simţ să arate îngrozită. Sophie înghiţi şi arătă spre polobocul de bere din capul mesei.

— Pot să beau şi eu?

Un bărbat aflat chiar lângă ea umplu o halbă de cositor şi o împinse pe masă spre ea, iar lichidul auriu se revărsă peste margine când o prinse. Luă o gură. Apoi o dădu pe toată peste cap.

— Unii oameni se referă la mine ca la una dintre Soioasele S.

— Din pricina tatălui tău, zise Ginny. A cărbunelui.

— De unde ştii tu? se interesă un tânăr care stătea în faţa ei.

Ginny se înroşi.

— Am citit în ziare.

— Jurnalele de scandal nu sunt ziare, zise Agnes.

Cei de la masă râseră, iar Ginny îşi lăsă capul în jos de jenă. Sophiei i se făcu milă de fată şi mai luă o gură de plăcintă.

— Dar sunt mai interesante ca alte ziare, nu-i aşa? Zâmbi când Ginny îşi înălţă brusc capul. Eu sunt cea mai mică dintre cele cinci surori.

— Tinerele Lady Talbot, explică fata celorlalţi. Fiicele lui Jack Talbot, care a crescut aici, în Cumbria. La fel ca noi!

— Doar că dânsa e o lady, deci nu-i ca noi, zise bărbatul din capul mesei. Ce lume ciudată, acum era prea neînsemnată pentru un duce, iar în clipa următoare prea importantă pentru oricine altcineva.

Şi nu avea nicio casă.

Făcu abstracţie de acest gând.

— De fapt, zise Sophie, nu sunt foarte diferită. Tatăl meu are experienţă în minerit, la fel ca bunicul meu şi ca străbunicul meu.

— Fratele meu lucrează la mină, interveni cineva.

Sophie încuviinţă din cap.

— Şi la fel ca fratele dumitale. Singura diferenţă este că tatăl meu a fost norocos şi a cumpărat o bucată de pământ care s-a dovedit ulterior că adăpostea una dintre cele mai bogate mine din Anglia. Toţi făcură ochii mari, iar ea renunţă treptat la accentul londonez în favoarea celui tipic ţinutului de nord, relatând povestea pe care o auzise de mii de ori pe vremea când era copil. A săpat şi a muncit zile întregi până a dat de ceva util. Ceva util nobililor din Londra.

— Vedeţi? Nu e de viţă nobilă! croncăni servitoarea de mai devreme.

Sophie scutură din cap.

— Nu sunt. Copilăria mi-am petrecut-o în Mossband.

— Ba sunteţi, zise bărbatul din capul mesei. Noi trebuie să ne adresăm cu „milady” şi-n afară de asta vă veţi mărita cu fiul ducelui.

Nu chiar. Îşi alungă dezamăgirea şi luă o gură de bere, după care îi aruncă un zâmbet peste masă.

— Tatăl meu nu se pricepe doar la cărbuni; ştie şi să joace cărţi.

— S-a zis că prinţul George a pierdut o mână de faraon şi contele a câştigat un titlu! murmură Ginny atât de tare încât vocea îi răsună în tot castelul.

Sophie îi făcu cu ochiul şi fu pentru prima dată când se simţi ca o adevărată Soioasă S, aici la masă. Îi plăcea. La fel ca surorilor ei.

— Aşa se spune, e adevărat.

Întrebările începură să curgă cu repeziciune, întrebări despre viaţa ei, despre surorile ei, despre peţitorii lor, despre tatăl ei şi despre cum deveniseră aristocraţi. Iar ea le răspunse tuturor şi în schimb farfuria şi halba îi fură reumplute în permanenţă. Mâncarea şi berea o transformară într-o persoană caldă şi vorbăreaţă, iar la un moment dat realiză că era pentru prima dată în mulţi ani când se simţea liberă să dea răspunsuri adevărate, nu să fabrice cu grijă unele diplomatice.

Iar apoi veni şi următoarea întrebare, din partea lui Ginny, care părea că ştie tot despre surori şi vieţile lor.

— Aşadar, l-ai împins pe ducele de Haven în iazul contesei de Liverpool, iar acum eşti curtată de marchizul de Eversley – eşti foarte norocoasă să fii atât de faimoasă!

Fruntea Sophiei se acoperi de cute.

— Foarte repede s-a dus vestea.

Ginny zâmbi.

— Astăzi a ajuns jurnalul. L-am citit înainte de cină.

— Nu era un iaz. Era un bazin. De abia îi ajungea apa la genunchi.

— Şi ce dacă! Eşti vedeta ziarelor de scandal! oftă Ginny. Eşti aşa de norocoasă.

Nu se simţea o norocoasă. Se simţea ca o persoană care nu se mai putea întoarce acasă. Nici măcar nu ştia unde era acel acasă. Dacă exista cu adevărat măcar.

— Cum te simţi să fii o fată din Mossband, acum curtată de un marchiz?

— De un marchiz chipeş, se băgă în vorbă una dintre celelalte fete, stârnind chicote în grupul lor şi mormăieli în cel al bărbaţilor.

Dar pe Sophie întrebarea o puse în încurcătură. Cum se simţea? Nu se simţea nicicum, pentru că nu o peţea cu adevărat. Pentru că nu era decât o înţelegere între ei. Nici măcar o fantezie. Nu ar fi putut niciodată să-şi ducă zilele în Mossband. Nu crezuse niciodată cu adevărat că Robbie o va aştepta, şi chiar dacă ar fi aşteptat-o, n-ar fi vrut să o ia de nevastă. Iar în cel privea pe Rege… nu fusese niciodată soţul ei. Nici logodnicul ei. Iar acum, după cina dezastruoasă…

Nici măcar nu se plăceau.

De câte ori îşi aruncaseră unul altuia vorbele astea? De câte ori încercase să se convingă că erau adevărate?

Nu conta că existaseră momente când aproape îl simpatizase. Nu conta că îi plăcuse când o sărutase. Când îi fusese alături şi îi luase apărarea, chiar dacă ştiuse că o făcuse tot pentru el. Sau că îl plăcuse foarte tare când o

dusese pe braţe, rănită, în trăsura lui. Sau când o scăpase de oamenii tatălui ei. Sau când păşise pe uşa brutăriei.

Ce conta era că nu erau logodiţi şi că nu aveau să se căsătorească niciodată.

Oricât de mult şi-ar fi dorit ea să se întâmple asta.

Gândul ăsta o nelinişti. Nu îşi dorea aşa ceva. Sau îşi dorea?

Îşi ridică privirea şi se agăţă de partea de întrebare la care putea oferi un răspuns dar.

— Este foarte chipeş.

— Oh, măcar atât sunt.

Sophie închise ochii şi-şi dori ca podeaua bucătăriei de la Lyne să se crape şi să o înghită cu totul. Sigur că venise aici. Sigur că o auzise. Îşi coborî privirea în poală, jenată la culme.

— Îmi pare rău că vă deranjez de la cina aceasta minunată, se adresă Regele celorlalţi, care se grăbiră să sară în picioare şi să-l asigure că nu, nu îi deranjase cu absolut nimic şi poate îl puteau servi cu ceva, cu orice? Cu bere? Mâncare? Nu, mulţumesc, răspunse el foarte politicos. Aş dori doar să rămân puţin singur cu Lady Sophie. Se poate?

Atunci îşi ridică privirea şi îi zări chipul frumos senin şi amuzat. Nu era sigură dacă era de acord cu ce voia. Cu siguranţă nu merita. Cu certitudine îi percepu tremurul, pentru că în loc să mai spună ceva, îşi îndreptă atenţia către mâncarea de pe masa de lângă. Luă două tarte din vârful turnului şi le puse pe o farfurioară, adăugă frişcă, apoi se întoarse spre ea lingându-şi degetul mare şi arătătorul.

— Nu aşa se comportă un aristocrat adevărat, zise ea, îngrijorându-se imediat dacă nu cumva vorbise berea în locul ei.

Un colţ al gurii i se ridică într-un zâmbet abia schiţat, timid.

— Şi nici cum m-am purtat mai devreme. Mă ierţi?

Îşi cerea scuze, dar nu o rostise perfect.

Cu toate acestea, obrajii i se îmbujorară, iar el îi întinse farfuria.

— Oamenii aceştia nu sunt singurii care te pot hrăni. Eu am tarte. Pot să te tentez să vii cu mine?

Una dintre servitoarele din spate oftă. Sophie se abţinu cu greu să nu facă la fel. Se uită prelung la farfuria cu tarte. Arătau excelent.

— Cred că da. Se ridică şi îşi netezi rochia. Pentru tarte.

Zâmbi şi îşi duse mâna la piept.

— Sigur. Nici nu-mi închipuiam altceva.

Luă farfuria şi se lăsă condusă la uşă, unde îşi aminti să se întoarcă.

— Vă mulţumesc tuturor pentru o cină minunată.

Servitorii fură luaţi prin surprindere de recunoştinţa ei, dar Agnes răspunse:

— Eu îţi mulţumesc, milady. Eşti bine-venită oricând la masa noastră.

Îl urmă pe Rege pe uşă.

— Îmi place când zâmbeşti, zise el încet după ce ieşiră din cameră pe coridorul slab iluminat. Mie nu îmi zâmbeşti prea des.

Îşi ridică privirea spre el.

— De când ne-am cunoscut n-am avut prea multe motive să zâmbesc.

— Aş vrea să fac ceva în sensul acesta.

Sophie ridică farfuria.

— Tartele cu căpşuni sunt un început bun.

Privirea lui nu o slăbi nicio clipă.

— Cred că mă pot descurca şi mai bine de-atât.

Regele se întoarse pe călcâie şi porni prin labirintul întunecat de coridoare, urcă un rând de trepte, străbătu mai multe uşi masive până ajunse în una dintre aripile castelului.

Ea îl urmă, deşi n-ar fi vrut.

Sau poate voia, şi încă mult.

Bărbatul acesta era ca o nebuloasă pentru ea.

— Unde mergem?

Se opri în faţa unor uşi duble, cu spatele la ele.

— Să luăm desertul.

Ceva din cuvintele lui, din felul în care o privise când le spusese, îi făcu inima să-i bată cu putere. Nu era Regele pe care îl cunoştea ea.

— În spatele uşilor este biblioteca. Ai vrea să ţi-o arăt?

Se încruntă.

— Vrei să mă mituieşti cu cărţi.

— Aş putea?

Îşi fixă privirea pe uşa din spatele umărului lui.

— Poate că da.

Buzele i se curbară într-o jumătate de zâmbet, care îi scoase în evidenţă gropiţa din obraz.

— Hai să încercăm, bine?

Şi deschise uşa în spatele căreia se ascundea cea mai mare şi mai frumoasă bibliotecă pe care o văzuse vreodată. Încăperea era cavernoasă, cu câte două etaje de cărţi pe toţi pereţii, cu un balcon din fier forjat splendid care se întindea pe tot perimetrul. În faţa lor erau aşezate câteva fotolii şi un şemineu masiv de trei metri jumătate înălţime pe şapte metri lăţime.

Iar în afară de acestea, cărţi, cărţi care se întindeau pe kilometri, pe rafturi după rafturi, de la podea până în tavan, în coperte stacojii, verzi, maro şi albastre. Mai multe cărţi decât ar fi putut citi un om într-o viaţă.

Dar ar fi putut încerca.

Sophie păşi în cameră şi se roti în cercuri mici, întrebându-se deja cât avea să o ţină de vorbă înainte să o lase să o exploreze de una singură.

— Este… Se opri, absolut uluită.

După câteva momente, o îmboldi să continue.

— Este…?

Se uită la el şi rânji.

— Este de efect.

Râse.

— Excelent. Închise uşile în urma lor şi se duse să se

aşeze pe un fotoliu de piele din mijlocul încăperii, chiar lângă o grămadă de cărţi de dimensiuni exagerate. Puse farfuria cu tarte în echilibru pe unul dintre braţele late ale fotoliului, apoi gesticulă spre cameră. Ştiu că de-abia aştepţi să o explorezi. Te rog.

Ţâşni ca din puşcă spre scara de fier.

— Întotdeauna mi-am dorit o bibliotecă, zise ea, simţind o mâncărime în vârful degetelor să atingă cotoarele imaculate ale cărţilor.

— Credeam că o librărie îţi doreai, spuse el de jos.

— Da. Cred că tata mi-ar sponsoriza o librărie, zise ea. De fapt, nu-i decât o investiţie.

— Păi şi o bibliotecă nu e?

Scutură din cap că nu, în timp ce îşi plimbă un deget peste un volum cu litere reliefate aurii de-al lui Milton.

— Biblioteca e un lux.

— Tatăl tău este extrem de bogat. Cred că ar putea să-ţi ofere şi librăria, şi biblioteca.

— El îmi cumpără întotdeauna cu bucurie cărţi, dar mama… Se opri, apoi continuă cu un mic gest de nepăsare: Pe ea n-o interesează.

— Ce vrei să spui?

Se uită în jos la el, iar pentru o clipă uită de bibliotecă, atrasă de felul în care ochii lui verzi o fixau.

— M-a pus să le ascund.

— De ce?

— Nimănui nu-i plac femeile care gândesc, răspunse ea, repetând cuvintele pe care le auzise de zeci de ori din gura mamei ei. Cred că îşi imaginează că dau idei.

— Păi dau. Cele bine scrise.

— Nu-s foarte sigură că ţi-ar da dreptate. Deşi am citit o grămadă de cărţi, eu sunt singura dintre fiicele ei eşuată în ţinutul de nord cu un marchiz celibatar şi împuşcată în umăr.

— Nimic din situaţia ta actuală nu se datorează faptului că ai citit cărţi despre construcţii megalitice.

Sophie râse şi-şi plimbă palma peste un şir de cărţi

legate în piele.

— Eşti sigur?

— Absolut. Cu cât citeşti mai mult, cu atât te deştepţi mai tare.

Îşi înfăşură mâinile în jurul balustradei de fier şi se aplecă să se uite la el.

— Dacă ai fi o Fiică Periculoasă, mama ar fi disperată. Ar fi un miracol dacă te-am vedea măritată vreodată.

— Ce bazaconie, spuse el, ridicându-şi privirea spre ea. Eşti de departe cea mai uşor de măritat femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

Încremeni.

— Aşa crezi?

— Sigur. Muşcă din tartă, de parcă făcuse cea mai normală afirmaţie.

— Dar doar după ce individul îşi dă seama că nu încerc să-l păcălesc să se însoare cu mine, vrei să zici.

— Doar după, da, răspunse el cu un zâmbet.

Deja se simţea uşor ameţită.

Berea. Sigur berea era de vină. Nu el.

— De ce?

Tot din cauza berii pusese şi întrebarea asta, a berii şi a distanţei dintre ei, care cumva o făceau mai curajoasă decât fusese vreodată.

— De ce să nu fii uşor de măritat? Nu răspunse. Eşti inteligentă, isteaţă, curajoasă şi cinstită.

„Excelent”, se gândi Sophie. „Precum un cal. Sau un câine”.

Apoi el continuă:

— Ca să nu mai zic frumoasă.

— Nu sunt frumoasă, o luă gura pe dinainte şi imediat îşi dori să se facă nevăzută, să dispară după cărţile din spatele ei şi să nu mai apară niciodată. N-avu norocul ăsta.

— Ba da, eşti.

Scuturâ din cap, indispusă de felul în care i se strânsese inima în piept de jenă. Nu voia să vorbească despre frumuseţea sau lipsa frumuseţii ei. Nicio femeie

ştearsă nu voia, în special cu un bărbat care era atât de frumos.

Doamne, Dumnezeule! O auzise când spusese că e frumos.

Înghiţi în sec, vrând cu disperare să depăşească momentul.

— Sophie?

Se uită spre el.

„Nu mă face să răspund. Nu mă face să mă gândesc de ce n-o să fiu niciodată potrivită pentru tine”.

Din cauza berii se gândea la lucrurile astea. Altfel nu-i păsa de el.

Doar că uneori se gândea la asta. Când îi oferise tartă cu căpşuni. Când îi arătase biblioteca lui magică. Şi când îi spusese că e frumoasă.

Şi o făcuse să vrea să creadă. Atunci îi păsa foarte mult.

— Tartele astea sunt mâncate. Cred că e de datoria mea să te ţin la curent.

Simţi o mare uşurare, urmată rapid de ceva mult mai periculos. Ceva care o făcea să-şi dorească să fi fost în altă parte. Să fie altcineva. Trebuiau să se gândească doar la tartele cu căpşuni.

Se uită la el cum se lăfăia pe fotoliul de piele, cu farfuria ridicată. Poate în seara asta se mulţumea doar cu tartele de căpşuni.

Făcu ochii mari.

— Ai mâncat-o şi pe a mea!

— Am crezut că nu vrei.

— Sigur că am vrut şi eu, hoţ de tarte ce eşti!

Surâse afectat.

— Şi atunci de ce te-ai cocoţat acolo?

Chiar aşa, de ce.

Fu jos în câteva secunde şi îi smulse farfuria din mână.

— Asta e o tartă mâncată pe jumătate.

— Mai bună decât una mâncată de tot, zise el, după

care deschise cu un gest teatral cartea de pe masa de lângă.

— Opreşte-te! icni ea.

Făcu întocmai, întorcând o privire mirată spre ea.

— Ce e?

— Uită-te la degetele tale. Eşti murdar de tartă. Nu pune mâna pe carte.

— Dacă te auzea careva ar fi zis că mă pregăteam să omor pe cineva.

— Ceva, zise ea. Cartea ar fi fost „tartată” pentru totdeauna.

Îşi deschise larg braţele.

— Aşa e. Doamne păzeşte să „tartăm” vreo carte.

Se aşează în fotoliul de vizavi de el şi muşcă din ce mai rămăsese din desertul ei, oftând de plăcere când simţi gustul delicios al fructelor, asortate perfect cu frişcă.

— E nemaipomenită, spuse ea cu privirea pironită asupra prăjiturii.

— Nu-i aşa?

Vocea îi era mai serioasă ca înainte, mai liniştită. Mai întunecată.

Îşi ridică privirea şi observă că se holba la gura ei, iar plăcerea gastronomică i se transformă în cu totul altfel de plăcere.

— Ai vrea şi tu?

— Foarte mult.

Nu era sigură că încă vorbeau despre desert. Îi întinse farfuria, iar el scutură din cap că nu.

— Eşti sigur?

— De ce tocmai cărţi?

Ridică mirată din sprâncene.

— Poftim?

— De ce ai viciul ăsta cu cărţile?

Lăsă farfuria jos şi-şi şterse palma de fustă înainte de a lua volumul de deasupra dintr-un teanc de cărţi legate în piele ca să i-o întindă.

— Uite.

O luă.

— Şi acum?

— Miroase-o.

Regele îşi înclină capul neîncrezător. Ea nu-şi reţinu un zâmbet.

— Hai.

O duse la nas. Inhală.

— Nu aşa, zise ea. Miroase-o ca lumea.

Ridică o sprânceană, dar făcu ce i se spuse.

— A ce miroase? întrebă Sophie.

— A piele şi cerneală?

Scutură din cap că nu.

— A fericire. Aşa miros cărţile. A fericire. De aceea mi-am dorit întotdeauna să am o librărie. Ce viaţă mai frumoasă poate avea un om decât să facă comerţ cu fericirea?

O privi îndelung, iar la un moment dat începu să se simtă jenată, aşa că reveni la tartă. Imediat după aceea, Regele spuse:

— Nu mi-ai spus dacă m-ai iertat.

Schimbarea bruscă a subiectului o făcu să tresară.

— Poftim?

— Pentru cum m-am purtat. La cină.

Ciuguli doar o căpşună de pe tartă, sperând că mai trage de timp până găseşte un răspuns. El continuă să vorbească:

— Pentru cum m-am purtat cu tine după Mossband. După noaptea trecută. Din trăsură.

Ridică privirea spre el.

— Nu mi-ai greşit cu nimic în trăsură.

Râse, dar fără să fie amuzat.

— Am greşit de o sută de ori în trăsură, Sophie.

— Da, dar nu din cauza asta m-am întristat.

Cuvintele îi ieşiseră fără să apuce să le gândească, înainte să le poate schimba. Înainte să încerce să nu pară atât de fragilă. Lăsă farfuria deoparte şi se ridică.

— Îmi pare rău.

Se aplecă brusc în faţă în fotoliul lui.

— Să nu care cumva să-ţi ceri scuze. Cred că este prima dată în mulţi ani când cineva mi-a spus adevărul în faţă. Eu… Ezită. Dumnezeule, Sophie. Îmi pare rău.

— Nu e… Scutură din cap.

— Opreşte-te. Ba e. Se ridică şi veni lângă ea. Sunt un măgar. Aşa mi-ai spus, mai ştii?

— Nu trebuia să-ţi spun aşa.

— Am fost măgar?

Îl privi în ochii verzi ca iarba şi concentraţi asupra ei.

— Ai fost. Foarte măgar, încuviinţă din cap.

— Am fost.

— Iar în seara asta, ai fost şi mai rău de-atât.

— Ştiu. Aş vrea să nu fi fost.

— Mai aveam puţin şi-ţi puneam supa în cap.

Ridică o sprânceană.

— Remarc că ai început să-mi spui doar adevărul.

Zâmbi.

— Adevărul îţi dă o stare de libertate.

Râse, apoi redeveni serios.

— Mă ierţi?

Îl studie o bună bucată de vreme.

— Da.

El răsuflă adânc, de parcă şi-ar fi ţinut o veşnicie respiraţia, iar când întinse mâna spre ea gestul îi luă prin surprindere pe amândoi, degetele care îi atinseră în treacăt maxilarul, pentru ca apoi să îi dea o şuviţă pe după ureche.

— Nu am vrut niciodată să te fac să suferi.

Înghiţi în sec când îl simţi atât de aproape, când îi simţi atingerea.

— N-ar fi trebuit să te fi adus aici, spuse el încet, iar ei nu-i picară deloc bine cuvintele, dar el adăugă: Eşti prea bună pentru locul ăsta. Pentru bărbaţii de aici.

O asemenea declaraţie îi tăie răsuflarea.

— Nu cred că e adevărat.

— Nu ştii cine sunt, zise el.

— Arată-mi, îi propuse ea, vrând cu disperare ca el să

accepte şi să îi povestească despre locul acesta. Despre bărbaţii de aici.

Nu îi povesti nimic, dar privirea îi căzu asupra gurii ei, iar cu degetul mare îi mângâie maxilarul.

— Ai cremă pe buză.

De la tartă. Ridică mâna să se şteargă, dar el o prinse de încheietură.

— Nu, şopti el foarte aproape, iar mirosul lui de săpun şi mirodenii o copleşi. Lasă-mă pe mine.

Rămase nemişcată, fără să ştie prea bine la ce să se aştepte, dar gata să accepte orice ofertă. Apoi buzele lui îi acaparară buzele şi limba lui îi linse pata de cremă. Nu mai avusese niciodată parte de o experienţă atât de scandaloasă. Atât de…

— Mmm, murmură el cu blândeţe în timp ce îşi înclină capul. Nemaipomenită.

Mai devreme nu se referise la tartă.

Nu se mai stăpâni şi îi puse mâna pe după gât, ţinându-l la fel cum o ţinea şi el, şi se jucă cu părul lui brunet.

— Arată-mi, repetă ea, doar că de data asta nu mai voia ca el să vorbească. Voia ca el să ia.

Sau poate ea voia să ia, drept pentru care îşi ridică faţa spre el şi îi captură buzele.

Capitolul 16

Lascivitatea din biblioteca Lyne!

Ea îl sărutase.

Ar fi putut poate să se oprească la un singur sărut, care i-ar fi amintit de gustul ei fără să provoace un scandal în plus, dacă nu l-ar fi sărutat chiar ea, dacă nu şi-ar fi înălţat chipul ca să-l atragă spre ea, tentându-l cu şoapta ei discretă.

La urma urmei, era bărbat.

Şi nu exista bărbat pe lume care să-i poată rezista acestei femei.

Aşa că o sărută şi el mai profund, o luă în braţe, o ridică la nivelul lui, iar ea îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui şi se lăsă purtată de dezmierdări.

Prima dată când o sărutase, trăsese cu urechea la afurisita de tavernă de la Pitulicea Gureşă. A doua oară nu putuse să o vadă.

Al naibii să fie dacă avea să rateze vreo secundă din a treia încercare.

Era moale şi dulce şi gemu uşor, cu ochii mari, când el o ridică în braţe fără să întrerupă sărutul şi reveni la fotoliul mare de piele pe care stătuse mai devreme şi o privise în balcon, încercând să nu se uite pe sub fusta cam scurtă. Încercând cu disperare să tragă cu ochiul. Încercând să fie prea atent la ea, incapabil să se abţină să nu o remarce când îi spusese că este frumoasă, iar ea… Dumnezeule!

Ea nu-l crezuse.

Dintr-odată i se păru absolut necesar ca ea să-l creadă. Se aşeză, o cuibări în poala lui şi rupse sărutul. Sophie oftă dezamăgită, iar Regele îi mai fură o sărutare. Ea îi ţinea perfect ritmul, îl urmă întocmai şi cu toată încrederea, deschizându-se pentru el, mângâindu-l şi demonstrându-i că-şi dorea la fel de mult ca el aceste momente.

Iar el îşi dorea aceste momente cu toată fiinţa lui.

Dar mai era ceva. Ceva mult mai important decât ce îşi dorea, îşi desprinse buzele de pe gura ei.

— Sophie…

Ea îşi deschise ochii, acum mai albaştri şi mai întunecaţi decât fuseseră mai devreme. Schimbaţi de atingerea lui. De sărutul lui. *De el.*

Ea îl făcea să se simtă mai puternic decât se simţise vreodată, fără un titlu, fără avere, fără un moştenitor. Ea îl făcea să se simtă superior. Nu avea să facă dragoste cu ea. N-ar fi putut. Nu îi putea distruge reputaţia. Merita un

bărbat mai bun. Un bărbat care putea iubi. Un bărbat care ar fi luat-o de nevastă.

Pentru prima dată în viaţa lui, Regele urma să facă ceea ce era bine. Pentru femeia aceasta care făcuse, la rândul ei, atât de multe lucruri aşa cum trebuia.

— Eşti foarte frumoasă, spuse el, ştiind că aceste cuvinte dezvăluiau prea mult. Că erau prea respectuoase. Spuse parcă de un şcolar. Aşa se simţea. Ea îl făcea să se simtă aşa.

Ce îi făcea ea?

Ea încremeni în braţele lui, se trase de lângă el, dar el o prinse şi o opri.

— Unde pleci, dragoste? Încă n-am terminat.

Scutură din cap şi îl împinse.

— Opreşte-te.

Îi dădu drumul, iar ea se ridică. Când o luă de mână, ea nu protestă, dar îşi ţinu capul în jos, evitându-i privirea.

— Sophie… începu el, sperând că va spune ce trebuie.

— Eu nu sunt ca restul femeilor pe care le-ai avut. Nu sunt ca ele, zise ea.

— Ca restul femeilor? Nu-i plăcea cum sună. Deloc nu-i plăcea.

Ea îşi pironi privirea spre degetele înlănţuite ale mâinilor lor.

— Nu-i nevoie să mă minţi.

Nu fusese o minciună. Nu voise să o mintă. Voise să-i spună adevărul.

— Nu este…

Oftă.

— Opreşte-te, Rege. Crezi că cu n-am auzit ce se spune despre mine? Că frumuseţea m-a ocolit încă de la naştere? Că surorile mele sunt cele frumoase? Cele simpatice? Cele talentate? Se uită la el. Nu sunt frumoasă. O ştii şi tu. Ai mai zis-o.

Ce măgar fusese atunci. Un măgar orb şi odios.

Sophie continuă să vorbească:

— Eşti drăguţ că acum îmi spui că sunt şi cred că-ţi

înţeleg motivaţia, dar nu mă încântă cu nimic să mă minţi – făcu un gest între ei – acum. Ba chiar mă face să nu mă mai simt bine.

Nu ştia ce să-i spună. Nu avusese un impuls prin care urmărise să o vâre în patul lui. Îi spusese adevărul. Ar fi vrut să o apuce de umeri şi s-o zguduie până se trezea la realitate. Ar fi vrut să i-o repete iar şi iar, până îl credea. Până când o vedea şi ea. Dar ea nu-şi dorea asta.

Iar el voise ca ea să aibă tot ce-şi dorea.

Pentru totdeauna.

Doamne, Dumnezeule. *Pentru totdeauna.*

Cuvântul îl învălui şi i se cuibări în mod ciudat în piept; se întinse după mâna ei şi i-o luă din nou. Ea îl lăsă.

— Uită-te la mine, Sophie.

Se uită, iar el îi întrezări îngrijorarea. Într-o bună zi, avea să-i ia capul celui care îi submina încrederea şi o făcea să se simtă mai puţin frumoasă decât era în realitate.

— Nu o să-ţi spun că eşti frumoasă.

Îngrijorarea se transformă în uşurare şi în încă ceva, probabil tristeţe; o clipă, apoi dispăru şi nu mai fu sigur ce anume fusese.

Îi ridică mâna la buze şi îi sărută degetele.

— Vreau să mă fac bine înţeles. Asta nu înseamnă că nu intenţionez foarte serios ca atunci când vei pleca de la castelul Lyne să fii convinsă că eşti foarte frumoasă.

Se înroşi şi-şi mută privirea.

— Va veni o zi când o să-ţi spun asta şi n-o să-ţi mai fereşti privirea.

Se uită iar la el.

— Să-nţeleg că vrei să treci repede la fapte?

— De ce repede?

— O să plec de îndată ce ajunge tata aici, răspunse ea, iar cuvintele avură un impact mai puternic decât anticipase. Sincer, ar trebui să fii fericit, pentru că dacă ar şti de aranjamentul nostru, te-ar aduce într-o clipă în faţa altarului.

Nu voia ca ea să plece. O voia aici.

Pentru totdeauna.

Nu pentru totdeauna. Pentru totdeauna era imposibil. Dacă rămânea pentru totdeauna cu Sophie ar fi trebuit să fie vorba despre dragoste. Fără dragoste n-ar fi fost fericită. Cu toate bunele şi relele ei. Iar lui nu-i stătea mintea la aşa ceva.

Nici acum, nici altă dată.

Nici măcar alături de această femeie, care cumva se transforma pe zi ce trece în perfecţiunea întruchipată cu limba ei ascuţită şi mintea brici, cu râsul care îl făcea să-şi dorească să o audă în fiecare zi. Mai mult decât perfectă, deşi el se comporta ca un măgar în preajma ei.

— M-am purtat abominabil cu tine, zise el.

Scutură din cap că nu, iar el o trase iar la el în poală.

— Mi-ai salvat viaţa, rosti ea încet şi-l lăsă să o tragă mai aproape.

— Te-am întristat, îi şopti el în dreptul tâmplei, spre şuviţele castanii care se desprinseseră din coafură.

Trist era un cuvânt atât de simplu şi de devastator. Avea o însemnătate mult mai importantă decât celelalte cuvinte din aceeaşi familie. O rănise, iar ea mersese mai departe.

— Am mai fost tristă, milord. Şi o să mai fiu.

Nu-i plăcea deloc ce auzea.

— Aş vrea să pot da timpul înapoi.

Zâmbi.

— Nu poţi. Suntem aici. Tatăl tău şi personalul cred că suntem logodiţi, la fel ca toată populaţia din Mossband. Iar asta nu-i include şi pe cei pe care i-am întâlnit pe drum şi care cred că suntem căsătoriţi. Şi că ne cheamă Matthew.

Cam stricase totul, aşa părea.

— Dacă stai să te gândeşti, continuă ea, dacă chiar încercam să te bag cu capul sub evanghelie, m-am descurcat de minune.

Expresia învechită îi stârni râsul.

— Să mă bagi cu capul sub evanghelie?

— E de rău.

— Nu că-i de rău, zise el. Doar că nu-i pentru mine.

Cuvintele lui le schimbară dispoziţia, şi amândoi deveniră serioşi.

Îi vedea întrebarea nerostită din ochi.

De ce?

„Arată-mi”, îi ceruse ea mai devreme, când îi spusese că este prea bună pentru locul acesta. Şi ar fi vrut mult să-i arate. Să spună cuiva de ce era aşa cum era. Să-şi povestească trecutul.

Ei ar fi putut să-i spună.

Ei ar fi putut să-i arate.

Îşi împleti degetele cu ale ei, mângâind-o cu degetul mare pe pielea moale, cu privirea spre norul de pistrui care îi marcau podul palmei.

— Am plecat când aveam optsprezece ani.

Ea rămase nemişcată în poala lui, dar nu spuse nimic. Nu voia să îl grăbească de frică să nu îl facă să se răzgândească, pentru că nu îşi dorea nimic mai mult în această clipă decât ca el să vorbească în continuare.

Iar el vorbi.

— Venisem peste vară în vacanţă de la şcoală. Ca orice băiat de vârsta mea, nu-mi plăcea că mă aflam aici, în pustietate. Aş fi vrut să-mi petrec vara bând şi…

Ea zâmbi.

— Nu-i nevoie să te fereşti să spui ce anume îşi doresc băieţii de optsprezece ani să facă.

Gropiţa din obrazul lui drept se ivi din nou.

— Ce ştii tu despre băieţii de optsprezece ani?

— Suficient cât să ştiu că băutul nu era cel mai rău lucru pe care voiai să-l faci în acea vară.

— Eram prea mare să-mi petrec zilele pescuind în râu.

Şi-l imagină mai tânăr, mai zvelt, cu trupul prelung, dar nu chiar ca acum, fără expresia care îi trăda caracterul pe chip. Chipeş, dar nu chiar ca acum. Schiţa bărbatului de acum. Zâmbetul i se lărgii şi se aşeză mai bine în braţele lui.

— Mi-ar plăcea să merg cu tine la pescuit.

O privi surprins.

— O să te iau cu mine.

— Nu eşti cam bătrân pentru asta? îl necăji ea.

Scutură din cap că nu.

— Acum sunt suficient de bătrân să ştiu că petrecerea timpului liber într-un mod relaxant nu-i deloc ceva groaznic. Făcu o pauză. Mai ales dacă eşti în compania potrivită.

La ea se referea oare? I-ar fi plăcut să pescuiască împreună cu el. I-ar fi plăcut să facă un foc pe malul râului şi să-şi petreacă seara povestindu-i despre viaţa lui, în timp ce în jurul lor se lăsa întunericul.

Varianta asta imposibilă îi făcu plăcere.

— Era lăptăreasă, zise el şi pufni în râs, parcă nevenindu-i să creadă. Lăptăreasă. De parcă am fi trăit într-un tablou al unui maestru olandez. Tatăl ei era patronul lăptăriei din estul proprietăţii, iar ea muncea cu vacile.

Sophie nu râse.

— Ce vârstă avea?

— Şaisprezece.

— Şi cum ai…

Se opri, dar el îi înţelese întrebarea. Îi duse mâna la buze, îi sărută degetele, transmiţându-i mici fiori de plăcere. Când se opri, îi ţinu mâna la buze şi răspunse:

— Una dintre văcuţe a fugit. A ajuns până pe proprietatea Lyne. A venit să o caute. Se opri, apoi continuă încet: A fost ca într-o piesă a lui Shakespeare. Era cea mai frumoasă fiinţă pe care o văzusem vreodată.

Sophie trase aer în piept. I se părea uluitor cât de uşor îi era să creadă aceste cuvinte când era vorba de altcineva şi cât de greu când se refereau la ea.

— Cum arăta?

— Blondă, cu o piele rozalie perfectă, molatică precum smântână, răspunse el, iar Sophie şi-o putu închipui imediat, tânără şi cu ochi migdalaţi. Din clipa în care şi-a ridicat privirea spre mine, murdară pe faţă, cu noroi pe fustă, am vrut să o protejez.

Şi această descriere i se păru plauzibilă, dacă se

gândea la cum îl atacase pe omul care o împuşcase, la felul în care se aruncase imediat în luptă.

— Avea nevoie să fie protejată?

— Aşa mi s-a părut, zise el, pierdut în amintiri. Avea ceva preţios. Ceva care părea foarte fragil. O privi în ochi. Am vrut să mă însor cu ea încă de la început.

Nu se aşteptase să simtă aşa intens valul de gelozie care o străbătu. Nici nu se pregătise pentru noianul de întrebări care îi stăteau pe limbă.

— Şi?

— Am petrecut vara împreună, întâlnindu-ne în secret, ascunzându-ne de taţii noştri. Ne trimiteam mesaje prin băieţii care lucrau la grajduri, mai ales prin unul dintre ei, pe care l-am răsplătit din belşug pentru discreţie. Era îngrozită că tatăl ei va afla de noi. Sophie încuviinţă din cap, dar nu spuse nimic. Atât de îngrozită era, că a început să mă implore să mă însor în secret cu ea. Voia să fugim, să trecem graniţa, să găsim un fierar care să ne căsătorească deasupra unei nicovale[7]. Să ne căsătorim şi gata. Se opri. Aşa ar fi trebuit să fac.

— Şi de ce n-ai făcut-o?

— Pentru că nu voiam să o facem în secret. Voiam ca atunci când mă căsătoresc, să o fac în faţa tuturor. A întregii Anglii. Ar fi devenit marchiză. Apoi ducesă. Nu era nimic ruşinos în asta şi nici n-aş fi permis să ajungem ţinta unui scandal. O iubeam.

— Ţi-ar fi devenit soţie, zise Sophie încet.

Titlurile nici n-ar mai fi contat în comparaţie cu asta. În comparaţie cu ideea de a trăi cu el, de a-i fi parteneră, pentru totdeauna.

Pentru totdeauna.

Sophie avu o strângere de inimă, simţind durerea pentru ceea ce ştia că urmaşe, dar şi gelozie faţă de fata

7 Pe vremuri, în Anglia căsătoriile puteau fi efectuate de către oricine, cu condiţia să fie făcute în prezenţa a doi martori. Fierarii erau printre maeştrii de ceremonii preferaţi, efectuând aşa-zisa slujbă deasupra nicovalei, (n.tr.)

care îi furase inima cu mult timp în urmă, nemailăsându-i nimic Sophiei acum.

Oricum nici n-ar fi fost capabilă să o facă.

El râse, dar fără umor.

— Fireşte, eram tânăr şi prost. Şi mă luptam cu morile de vânt.

Sophie îi putea simţi frustrarea în încordarea pieptului şi în respiraţia precipitată, în felul în care tendoanele gâtului îi ieşeau în relief, maxilarul i se încleştase şi gura avea o expresie sumbră. Făcu singurul lucru care îi trecu prin minte – îşi puse palma pe chipul lui şi îi mângâie cu degetul mare pometele înalt.

O clipă, păru că nu observă că l-a atins, dar apoi ochii lui îi întâlniră pe ai ei, de un verde strălucitor şi intenşi, şi îşi ridică mâna peste a ei. Îşi întoarse faţa şi îşi lipi buzele de palma ei, după care continuă:

— Era în 1818, iar regele era nebun, regentul bea, juca jocuri de noroc şi dădea petreceri elaborate şi scandaloase, războiul era pe terminate şi cam venise vremea ca tata să renunţe la ideile lui stupide despre titlu şi sânge albastru şi să accepte că pe lumea asta exista şi dragoste.

Sophie nu îşi putu ascunde un surâs amar şi i se puse un nod în gât. Bineînţeles că pe lumea asta era loc şi de dragoste. Dar aristocraţia se constituia într-o lume aparte, dincolo de normal, unde lăptăresele nu deveneau ducese. Iar el continuă de parcă îi auzise gândurile:

— Eram tânăr şi nu mi se spusese niciodată până atunci nu.

Sophie ridică din sprâncene.

— Şi porţi şi un nume impunător.

Izbucni în râs, un chicotit slab care îi aminti ei că oricât de tragică ar fi fost această povestire, el era acum aici. Sănătos, în toată puterea şi al ei.

Ba nu era al ei.

Al ei pentru moment, se justifică ea. Al ei acum.

— Nimeni nu spune unui Rege nu.

Între ei se aşternu liniştea, iar ea se crispă, ştiind instinctiv că povestea urma să ia o altă turnură.

— Am condus-o aici, în sufrageria aia ridicolă, unde tata stătea în capătul mesei absurd de masive, iar Agnes servea faimoasa ei friptură de gâscă. Am prezentat-o pe Lorna tatălui meu, ca un copil capricios ce eram. Încă am nodul ăla în gât. Încă mai ştiu cât de tare îmi bătea inima.

Inima Sophiei bătea acum la fel de tare. Nu-i trecuse prin cap nicio clipă că el va recrea acele momente. Că întreaga experienţă avusese ca scop pedepsirea tatălui lui nu doar pentru păcatele din trecut, ci pentru păcatele petrecute exact în acea încăpere.

— Am adus-o în faţa tatălui meu şi i-am prezentat-o drept viitoarea mea soţie.

Doamne fereşte!

Măcar în cazul Sophiei, ea fusese pregătită sufleteşte pentru o primire rece. Biata Lorna. O tânără care habar n-avusese ce o aşteaptă. Care tremurase de emoţie că îl va întâlni pe ducele impozant pe care îl cunoscuse şi Sophie.

Sophie îşi duse o palmă la piept, parcă sperând că ar putea să se protejeze de ceea ce avea să urmeze.

— Şi ce s-a întâmplat?

— A eviscerat-o. N-am mai văzut niciodată un bărbat să trateze în halul acela o femeie, fie ea lăptăreasă sau nu. Regele scutură din cap cu o privire ambiguă, concentrat la trecut. A gonit-o, a insistat spunând că n-o să fie niciodată de acord, că n-o să fie niciodată ducesă, că e ieftină şi sărăntoacă şi că nu urmăreşte decât să parvină.

„Are o înclinaţie spre parvenitism”, zisese ducele mai devreme, referindu-se la tatăl Sophiei.

— Parvenirea este cel mai mare păcat în ochii lui.

— De neiertat, îi dădu dreptate Regele. Cei care păcătuiesc în acest fel au un loc special rezervat în iad.

Sophie nu se abţinu să îl îndemne să revină la poveste.

— Deci ai plecat.

— Aşa ar fi trebuit. Ar fi trebuit să o iau pe Lorna de

mână şi să fugim. Imediat. Ar fi trebuit să trecem graniţa şi să facem exact ce-şi dorise ea. Gretna Green este chiar acolo, zise el. Dar nu am făcut-o. Am dus-o acasă. Am lăsat-o să doarmă în patul ei. Am vrut să am o noapte la dispoziţie să strâng bani şi să pregătesc o călătorie care să ne ţină departe de castelul Lyne până la moartea tatălui meu, când urma să devin duce. Aveam nevoie de un plan şi voiam să mă duc la ea de dimineaţă având unul.

Sophie încuviinţă din cap.

— Sună logic.

Răspunsul ei îi atrase atenţia, iar ea îi zări tristeţea din priviri. Remuşcările. Regretul.

— Dar nu a fost. Nu mi-a trecut prin cap că el se va duce la tatăl ei.

Sophie făcu ochii mari.

— Ce s-a întâmplat?

— Ducele de Lyne l-a vizitat pe lăptar în noaptea aceea. I-a spus tatălui Lornei ce s-a întâmplat. I-a dat foarte limpede de înţeles că dacă mai pune piciorul pe moşia Lyne, vor fi amândoi pedepsiţi pentru încălcarea proprietăţii.

Sophie rămase cu gura căscată.

— Şi tatăl ei ce-a făcut?

Regele clătină din cap.

— Ea a venit la mine cu rochia ruptă şi cu buza spartă. A venit la mine, absolut îngrozită. Regele făcu o pauză. S-a aruncat în braţele mele şi m-a implorat să o salvez. Încă o mai simt cum tremura. Am urcat-o într-o trăsură, cu tatăl ei pe urmele noastre. Cu tatăl meu după el, ameninţarea cea mai mare.

Sophie simţi un gol în stomac de groază, anticipând deja sfârşitul povestirii. Îi luă mâna şi i-o strânse, dorindu-şi să poată alunga toate cuvintele pe care urma să le spună.

— Eu am condus trăsura. Ea era înăuntru. Era întuneric, ploua, iar drumurile… Ezită. Mă rog, după săptămâna asta, ştii şi tu cum sunt drumurile.

— Rege, şopti ea şi-l strânse de mână.

— Am luat prea repede o curbă.

Scutură din cap.

— Nu a fost vina ta.

— Caii nu formau o pereche bună. I-am înhămat prea repede şi n-am verificat harnaşamentul.

De asta petrecea acum atât de mult timp verificând legăturile la trăsură.

— Erai un copil, zise ea şi îl strânse de mână până i se albiră încheieturile.

Fu rândul lui să scuture din cap.

— Nu eram chiar un copil. Aveam optsprezece ani, eram în stare să moştenesc o proprietate. Să fiu în Parlament. Ea se baza pe mine. Iar eu am făcut ultimul lucru din lume care o putea proteja.

Sophie îi duse mâna la buze şi o acoperi cu sărutări.

— Nu, şopti ea printre dezmierdări. Nu. Nu. Nu.

— Trăsura s-a răsturnat şi am căzut toţi – trăsura, caii, eu – într-un şanţ la nici doi kilometri de aici. Nici nu-s sigur dacă apucasem să trecem graniţa. Scutură din cap. Nu cred.

— Ai fost…

Se uită la ea.

— N-am avut nimic. Câteva vânătăi. Nimic serios.

— Şi…

Nu-i putea rosti numele.

— A ţipat, zise el încet, iar Sophie îşi dădea seama că nu mai era aici cu ea, în bibliotecă, ci acolo, în ploaie. Am auzit-o când ne-am prăbuşit, dar când ne-am oprit, s-a făcut linişte. Nu mai scotea niciun sunet. M-am căţărat înapoi, am tras de portiere, dar… Sophie îşi presă palma de buze şi îi dădură lacrimile cu gândul la el, strigând după femeia pe care o iubise… trăsura căzuse în aşa fel încât portierele fuseseră blocate. Nu aveam cum să intru. Era blocată înăuntru. Nu o mai auzeam. Până la urmă am spart un geam.

El se uită la pumni, îşi îndoi degetele, de parcă rănile provocate de cioburi mai erau încă acolo. Sophie nu auzise

niciodată o poveste atât de oribilă. Lacrimile îi curgeau şiroaie cu privirea spre el, aşteptând să termine de povestit.

— A murit în trăsura aia afurisită, cu mine de faţă.

Nu era de mirare că ura să călătorească în trăsuri.

— De asta participi la curse de cabriolete, zise ea. Îţi ispăşeşti pedeapsa. Îţi rişti viaţa.

Nu îi dădu nicio replică, dar în schimb spuse altceva:

— Ţi-am zis că tatăl meu a ucis-o. A fost ca şi cum i-ar fi pus pistolul la tâmplă.

Încuviinţă din cap, neştiind ce să spună.

— Nu ura lui i-a pus pistolul la cap. Dragostea mea a făcut-o.

Se întinse spre el şi îi luă chipul minunat şi posomorât în palme ca să îl întoarcă spre ea, apoi aşteptă până se uită spre ea, până fu sigură că era atent la ea.

— A fost un accident.

— Nu ar fi trebuit să…

— Erai un copil şi ai făcut ce-ai crezut că e mai bine. Ce ai crezut că e corect. Nu tu ai ucis-o.

— Ba da.

Mărturisirea o devastă şi dintr-odată i se păru că îl înţelege foarte bine. Făcu singurul lucru care îi trecu prin minte că i-ar putea alina durerea din inimă. Din inima lui.

Îi trase chipul spre ea şi îl sărută, la început delicat şi ezitant în eventualitatea în care ar fi împins-o, considerând că nu e momentul potrivit. Îşi ridică buzele o dată, de două ori, iar a treia oară îl sărută mai profund, lăsându-şi limba să alunece peste buza lui de jos, savurând felul în care el percepu senzaţia, deschise gura şi o învălui cu braţele lui.

Iar apoi o sărută şi el, dând şi luând, mângâind şi testând, gemând când o cotropi cu totul, transformând ceea ce începuse ca o dezmierdare ezitantă într-o cucerire perversă şi minunată. Era absolut splendid.

Apoi îi eliberă buzele şi îi depuse sărutări calde şi umede de-a lungul gâtului, iar degetele ei se strecurară în părul lui, ghidându-l spre locuri despre care nici nu bănuise

că pot fi sărutate. Îi linse locul în care gâtul se unea cu umărul, palmele îi ajunseră pe partea din faţă a rochiei, iute şi cu furie, ca să-i desfacă panglicile. Momentul scăpase de sub control, nimic nu era premeditat. Mâinile şi buzele ademeneau şi atingeau şi promiteau, trimiţând fiori de plăcere prin toată fiinţa ei. Fără ezitare.

O plăcere pură, imaculată.

Dorinţa pentru cineva care înţelegea. Care nu judeca. Care dorea.

Sophie înţelegea lucrurile acestea mai bine ca oricine.

Iar apoi panglicile rochiei căzură libere, iar sânii ei îi umplură palmele, şi în timp ce îi ridică şi îi privi, degetele lui mari îi alunecau peste sfârcuri.

— Eşti splendidă.

De data asta îl crezu, iar el se aplecă şi îi supse un sfârc roz şi tare, plimbându-şi buzele şi limba în jurul lui până când ea începu să se foiască în poala lui, iar el o ridică ca să-i schimbe poziţia, astfel încât să stea în genunchi, deasupra lui, unde el o putea venera în voie.

Se simţi venerată de fiecare dată când limba lui se rotea încet, ca pe o orbită.

Se simţi venerată de fiecare dată când degetele lui îi mângâiau pielea.

Se simţi venerată când el îşi deschise ochii verzi şi se uită fix la ea, ca la o ancoră pe timp de furtună.

Voia să fie aşa. Acum.

Pentru totdeauna.

— Da, şopti ea.

Îi dădu drumul.

— Da, ce?

— Da, orice. Orice vrei.

El suflă încet şi cu pricepere spre locul în care ea îl dorea.

— Dar tu ce vrei, Sophie?

Îşi băgă degetele în părul lui, minunându-se de moliciunea lui.

— Îţi vreau limba.

Mai târziu, avea să fie şocată şi puţin jenată de limbaj, pentru că era sigură că o lady nu spunea limbă. Dar acum nu-i păsa. El gemu şi îi dădu ce-i ceruse, lingând-o încet până simţi că îşi pierde minţile.

— Eşti periculoasă pentru mine.

Zâmbi.

— În ce fel periculoasă?

Degetele lui alunecară în părul ei, agrafele i se împrăştiară pe fotoliu, pe podeaua bibliotecii, iar şuviţele buclate îi căzură libere. O privi adânc în ochi.

— Mă faci să doresc…

Se lăsă în jos în poala lui şi îl simţi tare şi viguros. El gemu încet, iar ea simţi puterea vibrând prin ea.

— Ce vrei? întrebă ea, repetându-i cuvintele, şocată de felul în care răsunau de pe buzele ei, şoptite şi pline de dorinţă.

Cu el, devenea o altă femeie.

El îi acapară din nou gura într-un sărut profund şi cutremurător, iar când îi dădu drumul amândoi gâfâiau.

— Mă faci să doresc, zise el simplu. Dumnezeule, Sophie. Mă faci să doresc.

Cuvintele o cutremurară la fel de tare ca şi sărutul. Încuviinţă din cap.

— Şi eu vreau.

Orice i-ar fi putut el oferi.

Cu toate bunele şi relele. Chiar dacă erau doar fragmente. Le-ar fi primit.

El îşi închise ochii.

— Băga-mi-aş.

Înjurătura răsună încet şi şocant. Sophie se încordă toată în timp ce el se ridică, iar mâinile lui nu o mai mângâiau, nu o mai ţineau, ci îi trăgeau corsajul în sus pe corp.

Ce făcuse?

— Rege? întrebă ea, panicată de mâinile care trăgeau acum de panglici ca să le lege la loc. Greşise cu ceva? Ce s-a întâmplat?

De îndată ce termină s-o îmbrace, îşi ridică privirea spre ea, iar ea se relaxă pentru că dorinţa era încă acolo, reprimată, dar limpede precum cerul ţinutului de nord. De ce te-ai oprit?

— Îmi pare rău, răspunse el încet, sumbru şi plin de dorinţă.

— Pentru că te-ai oprit? Se uită la el, mai confuză decât fusese vreodată în viaţa ei. Nu trebuie să-mi ceri scuze.

— Ba da. Pentru tot, zise el. Pentru lucrurile pe care ţi le-am făcut şi ţi le-am spus. Pentru că te-am adus aici. Pentru asta.

— Ba mie chiar îmi plăcea.

Trase adânc aer în piept, un şuierat care răsună cu ecou în spaţiul dintre ei.

— Asta e şi problema.

Făcu ochii mari.

— Da?

El se ridică şi o ajută să-şi lase picioarele pe podea.

— Nu. Sigur că vreau să-ţi placă. Dar asta… Se opri şi mai trase o înjurătură cu obidă în liniştea din bibliotecă. Dumnezeule! Şi mie îmi plăcea. Prea mult. Nu vreau să-mi placă, Sophie. Nu pot să mă bucur de tine, Sophie. Şi nici ţie n-ar trebui să-ţi placă de mine.

Prea târziu.

Fruntea i se încreţi.

— De ce nu? Încercă din răsputeri să găsească o modalitate de a se apăra. Mi-ai promis că îmi vei distruge reputaţia, nu? Acum e momentul, nu?

Atunci se uită la ea, ochii verzi scăpărându-i de furie, frustrare şi probabil suferinţă. Iar apoi îi frânse inima:

— Nu intenţionez să fac dragoste cu tine, Sophie. Nu în seara asta. Şi nici altă dată.

Capitolul 17

Rege odinioară, duce în devenire

Regele îşi petrecu a doua zi colindând prin castel, pe jumătate evitând-o pe Sophie şi pe jumătate sperând să o întâlnească.

Pe jumătate sperând că dacă o vede şi-ar recăpăta uşurarea incredibilă pe care o simţise de îndată ce îi spusese adevărul despre Lorna, iar ea nu fugise ţipând din cameră – uşurare care îi fusese înlocuită de vina produsă de dezamăgirea ei, când îi spusese că nu va face dragoste cu ea.

La orele după-amiezii ajunse iar în bibliotecă, bând pahar după pahar de scotch, aşezat pe fotoliul în care o ţinuse în braţe în seara precedentă, torturându-se cu amintirea în care ea explora camera imensă cu o plăcere debordantă, în timp ce îşi mânca tarta la fel de încântată. Se întrebă mirat dacă aşa avea să se gândească la ea de acum înainte, râzând cu servitorii, oftând în timp ce mănâncă plăcinte, înfruntându-l în sufragerie.

Avea să se gândească la ea cu pasiune.

Era o fiinţă alcătuită din pasiune, forţă şi perfecţiune, iar faptul că se abţinuse să o aibă aici, pe acest fotoliu, pe podea, sprijiniţi de rafturile bibliotecii, iar şi iar până când niciunul nu ar mai fi ştiut de nimic altceva decât de ei înşişi, fusese unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse vreodată.

Dar îi fusese şi mai greu să o părăsească. Iar asta îl îngrozea.

Din perspectiva unui gentleman, n-ar fi trebuit să se simtă vinovat. Nu îi distrusese reputaţia, în ciuda înţelegerii lor prosteşti. Asta şi fusese ideea, nu? Rolul lui de bărbat decent era să îi protejeze virtutea, nu? Dar se simţea vinovat, iar asta nu avea nimic de-a face cu faptul că nu se culcase cu ea.

Avea de-a face cu faptul că nu putea fi ce îşi dorea ea.

Nu îi putea oferi dragostea la care visa ea. Dragostea

pe care o merita. Şi cel mai bun lucru din lume pe care îl putea face pentru ea în acest moment era să o trimită înapoi la hanul din Mossband şi să pretindă că nici nu se cunoscuseră.

De parcă ar fi putut să o uite.

Bău cu sete, iar sentimentul de vinovăţie i se transformă în frustrare. Ce prost sinistru fusese să o aducă pe Sophie aici, să îi facă cunoştinţă cu demonii lui. Să îi tenteze pe amândoi cu ceva ce nu putea fi îndeplinit niciodată.

Pentru că chiar dacă s-ar fi însurat cu ea – n-ar fi putut niciodată să o iubească.

Mai trecuse o dată prin asta. Şi uite unde ajunsese. Singur. Beat. În bibliotecă.

— Milord?

Regele îşi îndreptă atenţia către uşă, în pragul căreia stătea Agnes. Agnes, care îi fusese alături încă din copilărie, mai mult ca o mamă decât ca menajeră, mai mult o prietenă decât o servitoare. Era singura persoană din lume care se putea uita la el cu adoraţie şi dispreţ în acelaşi timp.

— Intră, Agnes, zise el şi îi făcu semn spre fotoliul de lângă el. Ia loc şi povesteşte-mi ce s-a mai întâmplat în ultimii zece ani.

Ea veni mai aproape, dar nu se aşeză.

— Eşti beat?

Îşi ridică privirea spre ea.

— Mă străduiesc.

Îl studie îndelung, apoi spuse:

— Tatăl tău doreşte să te vadă.

— Eu nu doresc să îl văd.

— Nu ai de ales, Aloysius.

— Nimeni nu-mi spune aşa, zise el.

— Deci sigur nu o să-ţi spun Rege, replică sec şi apăsat Agnes. Am deja unul.

— Şi e şi monarh în Londra, o luă Regele peste picior.

— Alcoolul din tine vorbeşte, că altfel ţi-aş trage nişte

nuiele cât eşti de obraznic.

Îşi ridică privirea spre chipul ei drăguţ. Anii trecuseră cu blândeţe peste ea, deşi îşi închipuia că tatăl lui numai drăguţ nu fusese cu ea.

— Sunt prea mare să mă baţi cu nuiaua, Nessie. Şi sunt trecut bine de vârsta în care să nu-mi permit să fiu obraznic cu părinţii.

Ea îşi miji ochi căprui în direcţia lui.

— N-ai decât să n-ai niciun pic de respect faţă de tatăl tău. Pe mine nu-ţi permit să nu mă respecţi. Treaz sau beat.

Mustrarea îl făcu să se mai gândească. Pentru un băiat care crescuse fără mamă, Agnes fusese cea mai bună tovarăşă, întotdeauna deschisă, întotdeauna grijulie, întotdeauna lângă el.

Fusese tânără şi drăguţă când Regele era doar un copil, gata de joacă. Agnes fusese cea care îi arătase toate ungherele şi nişele castelului, cea care îşi făcuse mereu timp pentru el. Când Regele îşi rupsese încheietura după ce căzuse pe scările castelului, Agnes fusese cea care îl luase în braţe şi îi promisese că totul va fi bine.

Şi tot Agnes era cea care îi spusese mereu adevărul Regelui, chiar dacă asta îl făcea să se simtă ca un măgar. Ca acum.

— Îmi cer scuze.

Menajera încuviinţă din cap.

— Şi dacă tot veni vorba, ce-ar fi să încerci să îţi respecţi şi viitoarea soţie, ce zici?

Un pic cam târziu pentru asta.

— Nu e viitoarea mea soţie.

Agnes ridică o sprânceană.

— Şi-a venit în simţiri şi te-a părăsit?

Ciudat, dar nu o făcuse. Dar se săturase să o ţină aici împotriva voinţei ei, obligând-o să spună o poveste pe care nu voia să o spună. Avea să o dezlege de înţelegerea lor cât mai repede. În după-amiaza aceasta. Imediat ce o vedea.

Iar ea avea să îl părăsească.

— O va face, răspunse el, fără să-i facă nicio plăcere.

— Ştii că va fi doar din vina ta.

Dădu din cap că ştie.

— Ştiu.

Şi ştia. O gonea, la fel cum făcuse cu toate celelalte femei care îi arătaseră o urmă de interes în perioada de după Lorna. Doar că înainte n-avusese nicio problemă… un zâmbet, un sărut furat, promisiunea că îşi vor găsi pe cineva şi mai bun. Mai aproape de ideal. Perfect pentru ele. Dar nu voia ca Sophie să găsească pe cineva perfect. Voia să fie el acel cineva perfect pentru ea.

Doar că nu ştia cum să devină aşa. *Fir-ar să fie!*

— Urăsc locul ăsta.

— De ce?

Oftă, îşi sprijini capul pe spătarul fotoliului şi-şi închise ochii.

— Pentru că mă face să mă simt ca un copil. Mă face să mă simt ca băiatul care eram când am locuit aici, când mă agăţam de poalele tale, neştiind ce să mai fac. Singura diferenţă este că acum nu mai dau doi bani pe părerea lui referitoare la acţiunile mele.

Agnes îl studie cu mare atenţie.

— Nu sunt sigură că este adevărat.

Avea dreptate, bineînţeles. Îi păsa enorm de părerile tatălui său vizavi de acţiunile lui. Voia ca el să le urască din tot sufletul. Se ridică, enervat de această revelaţie.

— După ce îl voi moşteni, rad locul ăsta de pe fata pământului, odată cu amintirile lui. Se duse la o măsuţă din apropiere şi-şi reumplu paharul. Ia-o înainte. Du-mă la regele castelului ca să-mi aud instrucţiile şi să-l las în pace. Dacă totul merge bine, o să ajungem la o înţelegere, după care n-o să ne mai revedem vreodată.

Dacă n-ar fi fost Sophie, deja ar fi plecat.

— Nu e un ticălos, aşa cum crezi tu, să ştii.

Îi aruncă o privire tăioasă.

— Cu tot respectul, tu nu eşti fiul lui.

— Nu, zise ea, dar am administrat casa asta de când

te-ai născut. Am fost aici în noaptea în care ai plecat. Am fost aici în toate nopţile de atunci.

— Când mi-a forţat mâna şi m-a făcut să o ucid pe femeia pe care o iubeam.

Agnes se opri brusc. Regele nu spusese niciodată aceste cuvinte cu voce tare, dar în ultimele douăzeci şi patru ore le repetase deja de două ori. Parcă s-ar fi descuiat ceva în el după ce îi spusese Sophiei.

— Ce e? întrebă el.

Agnes scutură din cap şi se puse din nou în mişcare.

— I-am promis tatălui tău că te aduc.

— Sunt ca şi adus, Agnes, zise el. N-am nevoie de escortă.

— Cred că se teme că vei pleca dacă eşti lăsat în pace.

Dacă n-ar fi fost Sophie, ar fi fost deja pe drum.

— Nu se înşală. Am venit doar să-i spun că neamul nostru se va stinge odată cu mine.

— Nu crezi că fata asta minunată îşi doreşte copii?

Ba sigur că şi-ar fi dorit. Şi ar fi o mamă minunată.

Dar nu pentru copiii lui.

Pentru copiii altcuiva. Ai cuiva care s-o iubească aşa cum merita, pe ea şi pe afurisita aia de librărie îndesată cu cărţi de care doar ea ar fi fost interesată. Acesta era cadoul lui pentru ea. Libertatea de a avea acea librărie. De a-şi găsi fericirea. Acea dragoste.

La fel le oferise daruri şi tuturor celorlalte femei pe care le împiedicase să se căsătorească. Le oferise şansa de a-şi găsi dragostea.

O şansă pe care Lorna nu o avusese niciodată.

Sophie avea să o capete.

Faptul că nu-i convenea deloc că ea avea să se îndrăgostească de un altul era irelevant.

— Vei veni să asculţi ce are de spus înainte să pleci, spuse Agnes, de parcă îl putea convinge dacă îi poruncea. Îmi datorezi măcar atât.

— Pentru ce?

Atunci se uită la el, iar el realiză că, deşi trecuseră cincisprezece ani şi ea era încă o femeie frumoasă, locul acesta o îmbătrânise.

— Pentru toţi anii în care mi-am făcut griji pentru tine.

Le dezamăgea pe toate femeile din jurul lui.

Ajunşi în faţa biroului tatălui lui, se holbă la uşă, amintindu-şi cum era copil şi stătea aici cu un nod în gât, îngrijorat de ce va spune bărbatul de cealaltă parte.

Nu mai resimţea niciun pic din trepidaţia aceea tinerească. Agnes ridică mâna să ciocăne pentru a-şi anunţa sosirea. Regele o opri.

— Nu.

Apăsă pe clanţă şi intră.

Ducele de Lyne stătea în capătul îndepărtat al studioului, la fereastra din alcov care dădea spre moşia extinsă. Se întoarse când auzi uşa. Tatăl lui era ca scos din cutie, îmbrăcat cu o haină bleumarin şi pantaloni de piele întoarsă, cizme până la genunchi şi o lavalieră perfect călcată.

— Unii ar zice că nu-i obligatorie ţinuta formală la o asemenea distanţă mare, în kilometri, dar şi în timp, de Londra, zise Regele.

Ducele îl măsură cu o privire lungă, meditativă şi dispreţuitoare.

— Unii ar zice că ai putea să-ţi aduci aminte de bunele maniere în pofida distanţei şi să nu te îmbeţi în mijlocul zilei.

Regele nu mai aşteptă să fie invitat să ia loc, ci se tolăni pe un scaun din apropiere, satisfăcut de felul în care sprâncenele cărunte ale tatălui lui se ridicară în semn de iritare.

— Am descoperit că alcoolul mă ajută să trec peste greaţa pe care mi-o provoacă locul ăsta.

— Când erai copil nu îl urai.

— Pe atunci nu cunoşteam adevărul.

— Şi care este acesta?

Regele luă o gură de băutură.

— Că ne transformă în monştri.

Ducele se apropie şi se aşează pe scaunul din faţa lui. Regele îl studie pe tatăl lui, încă înalt şi dichisit, genul de bărbat pe care femeile îl considerau chipeş şi pe măsură ce îmbătrânea. Iar în ultimul deceniu îmbătrânise, firele albe care îi marcaseră tâmplele se întindeau acum prin tot părul, la fel ca şi ridurile din jurul gurii şi al ochilor, despre care Regele spusese la un moment dat că reprezentau un semn al bunei dispoziţii.

Ironic să se gândească la tatăl său ca la genul de bărbat cunoscut pentru aşa ceva.

— Arăţi bine, zise ducele. Mai în vârstă.

Regele mai luă o gură.

— De ce mă aflu aici?

— Trebuie să vorbim.

— Mi-ai trimis vorbă că eşti pe moarte.

Lyne flutură o mână.

— Toţi suntem pe moarte, nu-i aşa?

Regele îl săgetă cu privirea.

— Unii dintre noi nu suficient de repede.

Ducele se lăsă înapoi pe spetează.

— Bănuiesc că tu crezi că merit să-mi vorbeşti aşa.

— Cred că meriţi şi mai mult, replică Regele. Urmă o pauză, apoi continuă: Nu te mai întreb o dată, Excelenţă. Ori îmi spui acum de ce-am fost chemat aici, ori plec, iar data viitoare când mai vin aici, locul o să-mi poarte numele.

— Aş putea să vin după tine în Londra.

— Te-am evitat cincisprezece ani, Excelenţă. Londra este un oraş foarte mare.

— Îţi va fi greu să mă eviţi dacă îmi asum rolul de duce.

— Ca să faci asta, ar trebui să-ţi preiei locul din Parlament. Sunt sigur că restul Camerei Lorzilor ar fi încântaţi că în sfârşit îţi tratezi titlul cu respect. Îi aruncă o privire speculativă. De fapt, pentru cineva care îşi respectă titlul atât de mult încât a mers atât de departe ca să şi-l apere să nu care cumva să fie mânjit de sânge impur, e

mare mirare că te-ai eschivat de la o îndatorire atât de importantă. Ai fost în Londra de câte ori, de şase ori în cincisprezece ani?

— Am avut motivele mele să nu intervin.

— Sunt sigur că au fost foarte întemeiate, bombăni Regele.

— Unele mai bune, altele mai puţin bune. Ducele trase aer în piept şi-şi scoase ochelarii. N-ar fi trebuit să te las singur atâta vreme.

Regele ridică o sprânceană.

— Să mă laşi?

Ducele îşi încleştă pumnii pe genunchi.

— Erai tânăr şi insolent, şi nu ştiai nimic despre cum merge lumea asta. De câte ori m-am întors, ai refuzat să mă vezi. Un singur mesaj irascibil. „Eu voi fi ultimul urmaş al neamului nostru”. N-ar fi trebuit niciodată să permit aşa ceva.

— Îmi place cum ai impresia că mi-ai *permis* să fac ceva din noaptea în care m-ai exilat.

Lyne îl măsură cu o privire verde glacială, pe care şi Regele o folosise de nenumărate ori pe alţii. Nu-i plăcea să fie ţinta ei.

— Ţi-am permis totul. Ţi-am umplut cuferele cu bani, ţi-am dat cai, casa de oraş din Mayfair, cabrioleta pe care ai condus-o cu viteză nebunească un an până ai distrus-o într-un accident, trăsura pe care n-ai folosit-o niciodată.

Regele se aplecă în faţă, enervat la culme de felul în care tatăl lui îşi revendica succesele lui în nume propriu.

— Banii aceia valorează acum de douăsprezece ori mai mult. Casa stă goală, acolo în Park Lane, şi e încă a ta. Caii au murit. Şi da, trăsura a avut un accident. La fel ca trăsura de aici. Privirea i se îngustă. Am trăit pe banii tăi până am fost în stare să-mi câştig un trai. Şi nu ţi-am mai cerut niciodată un ban. S-ar fi zis că nu ai ţinut socoteala. S-ar fi putut crede că ai trecut banii aceia în contul uciderii unei fete pe care ai considerat-o atât de inferioară ţie, încât ţi-ai permis să te descotoroseşti de ea.

— Şi uite cum am ajuns la miezul problemei.

— Într-adevăr.

Ducele se lăsă în scaun şi îşi ridică paharul cu scotch.

— Nu am fost responsabil de moartea ei.

O exprimare cam ciudată, pe care Regele considera că tatăl lui o folosise pentru a nu-şi asuma responsabilitatea.

— Nu, eu am fost, şi îţi mulţumesc foarte mult pentru că mi-ai clarificat situaţia, de parcă eu n-aş fi fost acolo.

— Nu ai fost nici tu.

Regele ridică mâna.

— Eu am ţinut frâiele, Excelenţă. Am auzit-o ţipând. Am fost acolo când n-a mai scos niciun sunet. Am ţinut-o în braţe.

— Şi asta o să-ţi fie crucea de dus. Toţi bărbaţii au asemenea cruci.

Regele îşi trecu o mână prin păr, abţinându-se cu greu să-şi potolească furia şi frustrarea.

„De ce sunt aici?”

— I-am oferit bani, zise ducele. Lăptăresei.

— Ca să mă părăsească.

Lorna nu-i spusese niciun cuvânt despre asta, dar nici nu era o surpriză prea mare.

— Nu-s mândru de ce-am făcut, dar altfel nu puteam să verific dacă nu cumva umbla după titlul tău. După banii tăi. Că nu încerca să parvină.

Rege izbucni în râs.

— Vrei să te cred că ai vrut să… să ce, să verifici că mă iubeşte?

Privirea ducelui zbură pe deasupra umărului Regelui.

— Mă crezi sau nu, ăsta e adevărul.

— Ba sunt prostii şi ştii foarte bine. N-ai făcut nimic toată viaţa decât să te dedici importanţei sângelui albastru, reputaţiei şi familiilor de renume. Dacă i-ai oferit într-adevăr bani, ai făcut-o ca să fii sigur că mă va părăsi. Bănuiesc că la fel ai procedat şi cu tatăl ei.

Ducele încuviinţă din cap.

— La fel.

— Iar el a acceptat. Şi ea a venit fuga la mine. Pentru că mă iubea. Iar banii nu puteau cumpăra asta.

— Nici n-a acceptat, zise ducele. Iar banii nu o puteau cumpăra, ai dreptate. Tu i-ai tentat cu altceva. Cu ceva mult mai preţios. Cu ceva ce au crezut că nu vor obţine niciodată, iar apoi... au avut senzaţia că ar avea şanse.

Cuvintele îl neliniştiră. Voise încă de la început să fugă. Să treacă graniţa. În Scoţia. Regele insistase să se căsătorească într-o biserică. În Anglia. În faţa tuturor. Ea fusese de acord. Nu aşa fusese?

— Nu ţi-a spus despre bani, zise tatăl lui, pentru că ştia că dacă îţi spune, o să vii supărat la mine. Iar eu ţi-aş fi spus adevărul. Şi-a făcut griji că ai putea să mă crezi. În schimb ţi-a spus altceva.

Regele nu-l credea. Scutură din cap.

— Nu este adevărat.

— Ba este adevărat. Cuvintele răsunară din uşă, unde Agnes stătea ca o santinelă.

— Te-a pus până şi pe tine să minţi pentru el? zise el, trădarea provocându-i o durere încinsă şi neplăcută în piept.

— Nu minte, spuse ducele.

— Tatăl ei a venit la castel după moartea ei, Aloysius, interveni Agnes. După ce ai dispărut. Era distrus. Şi a spus adevărul – că încă de la început au vrut doar să pună mâna pe titlu. Împreună.

Regele scutură din cap.

— Nu. Ei îi era frică de el. Mi-a spus că venea după noi. Că dacă o găseşte, o omoară. Că şi lui îi era frică de tine.

— Acelui om nu îi era frică de mine, zise ducele. Se închipuia deja un Boleyn. Mi-a spus-o în faţă şi i-a rupt rochia. A lovit-o cu dosul palmei – şi zdravăn. I-a spart buza. Şi mi-a jurat că până la răsăritul soarelui ea va deveni următoarea marchiză de Eversley.

Regele îşi amintea clar rochia, ruptă la gât. Încă îi mai

vedea buza sângerând. Alungă amintirea. Tatăl lui minţea. Asta făcuse.

— Şi de ce nu i-ai oprit?

— M-am dus la Rivendel. Contele vecin, proprietarul moşiei pe care trăiau Lorna şi tatăl ei. Ducele râse de cât de prost fusese. Chiar am crezut că m-ar putea ajuta. Dar fetei tale şi tatălui ei li se promisese un ducat. Şi erau dispuşi să rişte totul. Până m-am întors acasă, tu plecaseşi. Cu ea. Şi cu trăsura. Ducele făcu o pauză. Aşa am aflat că aristocraţia nu are nicio putere asupra voinţei omeneşti.

În mintea Regelui se învârteau cu o viteză ameţitoare imagini din acea noapte, întipărite bine în memorie. Lacrimile ei, implorările ei, ochii încărcaţi de spaimă. Ochii aceia. Demni de cea mai bună actriţă din Anglia. Sau care îşi dorea atât de mult ceva, încât era gata să facă orice.

Dar ideea că l-ar fi minţit – că tot ce crezuse despre vara aceea, despre acea fată, despre viaţa pe care ar fi putut-o avea, fusese doar în imaginaţia lui – era devastatoare. Şi imposibil de crezut. Nu conta că acum îndoiala îi fusese plantată. Că creştea. Ce-ar fi fost dacă singura dragoste în care crezuse fusese doar o minciună?

Ce-ar fi fost dacă cea mai sumbră durere pe care o simţise vreodată ar fi fost produsă de trădare şi nu de dragoste?

Cine era el, dacă nu omul care devenise după noaptea aceea?

Regele se ridică, vrând cu disperare să plece din cameră. Să scape de tatăl lui. Să scape de Agnes, despre care nu crezuse niciodată că îl va trăda. Îşi îndreptă acuzaţiile spre ea.

— Amândoi minţiţi.

— Dacă îi mai spui o dată că e mincinoasă, nu mai eşti binevenit în această casă, rosti ducele pe un ton rece şi furios. Eu îţi suport insultele, dar Agnes ţi-a fost mereu aproape din ziua în care te-ai născut şi nu îţi permit să vorbeşti urât despre ea.

Cu alt prilej, furia tatălui lui l-ar fi şocat, dar Regele nu

avea răbdare acum să se mai gândească şi la asta. Începu să se răstească la duce:

— Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Locul acesta ne-a transformat în monştri pe amândoi. Eu voi fi ultimul urmaş al acestei familii, aşa cum ţi-am promis întotdeauna.

— Şi cum rămâne cu soţia pe care mi-ai prezentat-o? Cu dorinţele ei cum rămâne?

Sophie.

— Să nu-mi spui că crezi că mă iubeşte. E una dintre Fiicele Periculoase.

Privirea ducelui nu şovăi.

— După ce-am văzut noaptea trecută, cred că fata ţine mult la tine. Lăptăreasa ta nu te-ar fi lăsat niciodată aşa cum a făcut-o fata Talbot.

Perfect, neprihănita Sophie, care îşi dorea o casă plină de fericire şi onestitate. Sophie, pe care avea să o redea vieţii pe care şi-o dorea în cel mai scurt timp cu putinţă. Nu-i plăcea deloc că o ştia aici, în locul acesta, cu acest om şi cu revelaţiile lui.

Fusese o vreme când crezuse în dragoste. Când şi-o dorise. Dar pierduse singura făptură pe care o iubise vreodată, iar acum până şi adevărul era învăluit în minciuni.

— Atunci dorinţele ei vor avea de suferit alături de ale mele.

Rămăsese un singur lucru despre care se putea asigura că va rămâne la fel de adevărat.

Locul acesta. Familia aceasta. Se termina cu el.

Chiar dacă asta însemna să o părăsească pe Sophie.

Chiar dacă, cumva, ultimul lucru din lume pe care voia să îl facă era să o părăsească pe Sophie.

Îşi încleştă maxilarul de nervi, suspiciuni şi încă ceva, mult mai complicat.

— De ce mă aflu aici? întrebă el pentru ultima oară cu un şuierat aspru şi neplăcut pe limbă.

— Eşti fiul meu, răspunse simplu ducele, iar în ochi îi sclipi ceva ce Regele nu voia să identifice. Eşti fiul meu, şi

au fost vremuri când ai fost bucuria mea. Meriţi să ştii adevărul. Şi mai mult, meriţi să ştii ce-i aceea fericire. Ducele se opri, îmbătrânit brusc parcă. La naiba cu toată mândria.

Cuvintele acestea fură cea mai dură lovitură, iar Regele le răspunse în singurul fel în care putu. Ieşi din cameră fără să mai spună nimic şi se îndreptă spre singurul loc unde îşi putea găsi alinarea. În labirint.

Furia şi frustrarea îi călăuziră paşii prin labirintul complex, fiecare cotitură aducându-i aminte de tinereţe, de greşeli. De trecutul de care fugea de doisprezece ani. Urmă cărarea fără ezitare, aducându-şi aminte la perfecţie traseul până în centru. Era Tezeu şi se ducea la Minotaur, cu gândul la bătălia care îi răvăşea mintea şi inima.

Dar în centrul labirintului nu găsi niciun monstru.

O găsi pe Sophie.

*

Labirintul Lyne era la fel de magnific pe cât şi-l aducea aminte. Sophie stătea pe marginea fântânii extravagante de marmură din inima labirintului cu cartea uitată în poală, făcându-şi curaj să plece de pe proprietate.

O mare parte din zi şi-o petrecuse explorându-i meandrele, căutarea fântânii din centru ocupându-i gândurile cât să nu o ia razna din cauza Regelui. Sigur, se gândise o grămadă şi la Rege, la copilăria lui aici, la mărturisirea lui că acesta era locul preferat de pe proprietate. La lucrurile pe care sigur le evitase când obişnuia să se ascundă în acest labirint.

Numărându-se şi ea printre cei care căutau să evite anumite lucruri, aprecia la justa valoare beneficiile aduse de locul acesta.

În seara precedentă o condusese la dormitorul ei, despărţit de camera lui printr-un singur perete şi o uşă, şi ea reuşise să se abţină să protesteze faţă de decizia lui de a nu o atinge. După părerea ei, deja se pricepea de minune

să-şi mascheze sentimentele în faţa lui.

Fireşte că de îndată ce uşa dormitorului se închisese şi stinsese lumânările de lângă pat, îşi lăsase lacrimile să apară în voie, împreună cu dorinţa – nu doar să fie atinsă de el şi să-i vorbească, ci pentru tot restul. Ar fi vrut să-i cunoască povestea, dragostea purtată Lornei – îl durea sufletul pentru el şi pentru fata pe care o pierduse.

Şi o durea sufletul şi pentru ea.

O durea nespus faptul că realizase că îl dorea. Că dorea să-i audă confesiunile, dorinţele şi să-i cunoască adevărul. Şi nu conta. Pentru că era în stare să îl dorească la nesfârşit, iar el nu şi-ar mai fi riscat inima din nou.

Aşa că era spre binele ei că se afla aici, în interiorul labirintului complicat, invizibilă pentru ceilalţi. Aici îşi putea găsi curajul de a-şi ignora sentimentele pentru el. Şi să plece cu capul sus în căutarea unei alte vieţi.

Dar niciodată a altui bărbat.

Acum ştia. Nu mai exista un alt bărbat pentru Sophie Talbot, cea mai mică dintre fiicele unui miner din ţinutul de nord, în afara marchizului de Eversley. Iar marchizul de Eversley nu era bărbatul potrivit pentru ea.

Drept pentru care pleca.

De îndată ce îl găsea, avea să-i spună măcar atât. Îşi plimbă degetele prin apa rece, cu privirea fixată asupra scenei de luptă magnific sculptată în marmură din centrul fântânii. Minotaurul, cap în cap cu Tezeu, apa curgând cascadă în jurul lor în timp ce se luptau corp la corp. Sculptura era atât de minuţios realizată, încât monstrul din bătălie reuşea să o impresioneze – şi el fusese *o* marionetă în jocul altcuiva, născut un monstru ca pedeapsă pentru mama lui. Nu i se părea corect că îşi petrecuse întreaga viaţă în singurătate, chiar dacă labirintul din mitologie fusese la fel de frumos ca acesta.

— Ţi-ai adus aminte drumul.

Îşi smulse repede mâna afară din apă. O găsise el primul.

Respiraţia i se precipită şi se întoarse cu faţa spre

Rege, care stătea la intrarea în ascunzătoarea ei secretă.

— Eu mă…

— Ascundeam de tine.

Zâmbi, urând durerea provocată de vederea lui. Chiar şi aşa, cu chipul umbrit de barba care începuse să-i crească, cu părul ciufulit, doar într-o cămaşă cu mânecile suflecate până la cot, tot o tulbura. Poate că acele lucruri o tulburau mai mult, dându-i o idee despre bărbatul care era în afara Londrei. Despre bărbatul pe care l-ar fi putut avea într-o altă perioadă, într-un alt loc. Îşi mută privirea înapoi spre apă.

— Mai mult de ideea de tine decât de tine în carne şi oase, dacă e vreo consolare.

Buzele lui schiţară un zâmbet.

— Sunt lucruri diferite?

— Ideea de tine mă tulbură mai tare.

— Ce păcat, zise el. Mi-ar fi plăcut să te tulbur în carne şi oase.

Dar era extraordinar de tulburător. Într-adevăr, dacă ar fi tulburat-o şi mai tare, ar fi luat-o la fugă urlând de aici. Aşa însă, se ridică şi-şi şterse palma de fuste.

— Dacă ai venit aici ca să te ascunzi de mine, milord, te las cu plăcere în pace.

Fu surprinsă că, pentru o clipă, oferta ei îl făcu să cadă pe gânduri. Surprinsă şi oarecum ofensată. La urma urmei, el o insulta mai mereu, nu? El fusese cel care îi dăduse foarte clar de înţeles că nu aveau să fie niciodată împreună. Aşa că de ce să fie ea cea care pleacă?

Ea venise prima aici, nu?

Nu-şi imagina că el se conforma regulilor elementare.

Dar păru că se răzgândeşte.

— Rămâi, zise el încet. Rămâi şi ţine-mi companie.

Ceva din cuvintele rostite cu blândeţe o făcu să se aşeze, să se întoarcă spre el şi să-şi dorească să fi stat mai aproape. Să-şi dorească să-i vadă sclipirea verde din priviri. Să-i poată citi emoţiile îngropate acolo. Apoi el adăugă încă un cuvânt care nu suporta absolut niciun refuz:

— Te rog.

Se întâmplase ceva.

— Milord, zise ea, s-a întâmplat ceva?

Făcu abstracţie de întrebarea ei şi se aşeză pe banca joasă de piatră aflată la câţiva metri de ea, cu faţa spre ea şi spre arteziană, îşi întinse picioarele şi le încrucişă la nivelul gleznelor şi îşi încrucişă braţele peste piept, dezvelindu-şi antebraţele viguroase şi de bronz, element greu de ignorat. Îşi înălţă bărbia şi făcu semn spre poala ei.

— Tot n-ai terminat cartea despre construcţii megalitice?

Îi luă o secundă să-şi aducă aminte că avea o carte în braţe. O strânse şi mai tare şi apoi zise cu un surâs forţat:

— Ai vrea să-ţi mai citesc?

El nu îi răspunse cu aceeaşi expresie.

— Mă crezi sau nu, nici măcar construcţiile megalitice n-ar putea să-mi capteze atenţia în clipa asta.

Sophie se uită spre carte.

— Nu e despre construcţii megalitice.

— Dar despre ce?

Nu-şi mai aducea aminte. Se uită iar spre carte.

— Despre mitologia greacă.

— Interesantă?

— Este despre tot felul de crai, oameni lipsiţi de onoare şi tot felul de ticăloşi.

— Un subiect cât se poate de fascinant.

— Dacă îţi plac poveştile în care femeile sunt ruinate.

— Dar ţie?

Da.

Se opri ca să se gândească la întrebare. La răspuns. Se uită în ochii lui.

— Mie îmi place de tine.

— Parcă nu ne plăceam reciproc, aşa-mi aduc aminte.

Scutură din cap.

— Am remarcat că m-am răzgândit. El se ridică şi veni spre ea, iar ea îşi duse ideea până la capăt: Chiar dacă n-ar fi trebuit să o fac.

Se aşează lângă ea pe marginea fântânii, ridică o mână şi îi dădu o şuviţă lungă după ureche.

— N-ar fi trebuit, îi dădu el dreptate. Nu-ţi voi distruge reputaţia, Sophie.

— Dar asta ne-a fost înţelegerea, spuse ea.

— Aşadar, amândoi am încălcat-o.

— Ai avut foarte mare grijă de mine, răspunse ea, iar când văzu că el se încruntă nedumerit, aduse şi lămuriri: Am spus ceva frumos despre tine, zise ea. Aşa cum ne-a fost înţelegerea. Eu nu am încălcat-o.

El îşi închise ochii şi rămase aşa un moment. Când îi redeschise, străluceau aprins.

— Eu tot renunţ. Nu îţi voi distruge reputaţia.

Fruntea i se încruntă.

— De ce nu? Cu celelalte nu ai ezitat. El nu răspunse, iar ea continuă să insiste: Cu Marcella nu ai ezitat. Ceva o deranja că tăcea, acelaşi lucru care o deranjase şi în după-amiaza de la serata Liverpool. Marcella care fluturase fericită mâna de la fereastra de deasupra, ca şi cum ar fi fost mai mult decât mulţumită că după plecarea Regelui urma să se confrunte singură cu problemele iscate de distrugerea reputaţiei ei. De fapt, nu le-ai distrus reputaţia, aşa e?

Ridică o sprânceană.

— De unde ai tras concluzia asta?

Amintirile îi reveneau în cascadă.

— Pentru că i-am văzut chipul Marcellei când ai plecat. Când s-a aplecat pe fereastră ca să-ţi mulţumească.

El îşi coborî privirea spre apă şi-şi plimbă degetele pe suprafaţa ei.

— Poate că îi plăcuse rendez-vous-ul nostru.

Sophie miji ochii spre el.

— Nu cred.

— Bine. E puţin supărător.

Îi ignoră tentativa de schimbare a subiectului.

— Nu cred că a fost un rendez-vous. A fost?

Înclină din cap.

— Nu a fost.

Se încruntă.

— Şi atunci ce-a fost cu evadarea aceea spectaculoasă? De ce să-l enervezi pe conte? Tăcu când îşi dădu seama. Am înţeles. Ca Marcella să se poată mărita cu un altul.

Încuviinţă din cap.

— Cu proprietarul de la magazinul de haine bărbăteşti Hoff şi Chawton, dacă-mi aduc bine aminte. Mi-a promis că mă va aproviziona cu lavaliere ori de câte ori o să am nevoie.

— Tatăl Marcellei nu a mai avut nimic de obiectat.

— Cred că o să fie recunoscător că cineva vrea să o ia de soţie pe fiica lui. Iar domnul Hoff este foarte înstărit.

Sophie râse.

— Ai ajutat-o să se căsătorească cu cineva cu care nu spera s-o facă.

— Mi-a jurat că va fi o căsătorie din dragoste.

— Şi celelalte? întrebă Sophie. Şi celelalte şi-au dorit să se mărite din dragoste?

— Absolut toate.

Sophie se gândi la celelalte femei, la cele pe care le invidiase în timpul discuţiei purtate cu el în trăsură.

— Le-ai distrus reputaţia ca să poată fi fericite.

Şi ea ar fi fericită dacă el i-ar distruge reputaţia.

— Le-am dat doar un mic imbold.

— Ar fi trebuit să îmi dau seama, zise ea. Dacă ar fi fost ceva între voi, atunci ar fi…

Se opri. Nu putea să-i spună aşa ceva.

— Atunci ar fi ce?

— Nimic.

— Oh, nu, Lady Sophie, zise el. Tocmai devenise interesant.

Suflă cu un şuierat aerul din piept, obosită de atâtea minciuni. Aşa că îi spuse adevărul.

— Dacă ar fi fost ceva între voi, atunci nu s-ar fi grăbit aşa de tare să-şi ia rămas-bun de la tine. El încremeni.

Marcella n-ar fi putut să o facă aşa de uşor. Îşi scoase mâna din apă şi îi atinse obrazul cu degetele reci şi ude. Ea îşi închise ochii în faţa acestei senzaţii. Mie îmi este foarte greu să-mi iau rămas-bun, şopti ea.

Se aşternu un moment lung de linişte, după care el rupse tăcerea:

— Asta îţi doreşti? Să îţi iei rămas-bun de la mine?

Nu. Niciodată.

Regele se uita spre statuia din spatele lor.

— Ce ştii despre Minotaur?

Întrebarea îi distrase atenţia. Îi urmă privirea spre frumoasa bucată de marmură – un bărbat dezbrăcat cu capul unui taur.

— Ştiu că a fost prins în labirint.

— A fost captiv în centrul unui labirint imposibil, din care o singură persoană ştia cum se poate ieşi.

— Ariadna, zise ea.

Regele ridică o sprânceană. Sophie se înroşi.

— Ştiu şi eu câte ceva.

Îi luă mâna şi i-o întoarse cu palma deschisă spre exterior. Îşi înmuie un deget în apă şi îi pictă centrul palmei cu picături reci, iar senzaţia o zdruncină pe de-a-ntregul cu o plăcere viscerală.

— Fiind singura care ştia secretele labirintului, Ariadna a fost însărcinată cu conducerea virginelor de sacrificat la Minotaur în fiecare an, pentru ca zeii să fie mulţumiţi.

— O sarcină groaznică, zise Sophie.

— Tatăl ei a însărcinat-o pentru că era prea importantă pentru altceva, continuă Regele, trasându-i liniile din palmă ca şi cum ar fi vrut să-i afle secretul labirintului ei. Şi odată desemnând-o ca fiind esenţială, a ţinut-o aproape de casă. În plus, a convins-o că dincolo de zidurile labirintului nu era nimic demn de ea.

Sophie ridică o sprânceană.

— Şi aşa de valoroasă era într-adevăr?

O măsură cu privirea.

— Mai mult decât bănuia ea că este. Mai frumoasă ca un vis, deşteaptă şi bună. Ei i se tăie răsuflarea la auzul unei asemenea descrieri. Minotaurul nu a atacat-o niciodată. Se spune că o iubea.

Nu despre ea vorbea. Simţi că o ia razna. Îşi drese vocea.

— La rândul lui, şi el era suficient de inteligent să ştie că ea era cea care îi aducea de mâncare.

Una dintre sprâncenele negre se ridicară.

— Mă laşi să-ţi spun povestea? Sau îţi arde de glume?

Îşi duse mâna la piept.

— Iartă-mă, milord. Fireşte. Continuă.

— În cel de-al treilea an, în preajma sacrificiului, Tezeu a venit în labirint.

Sophie se uită spre statuie.

— Se pare că a avut ceva probleme.

— Şi-a jurat să îl nimicească pe Minotaur, iar Ariadna a fost de acord să-l ajute să străbată labirintul.

Ea îşi smulse mâna din mâna lui, o mişcare cam bruscă.

— O cruzime, ţinând cont de sentimentele Minotaurului.

— Din dragoste facem lucruri ciudate.

Ştia din proprie experienţă câtă dreptate avea.

— S-a îndrăgostit de Tezeu? Regele aprobă tăcut, iar Sophie adăugă: Sigur a căutat-o cu lumânarea. În cel mai rău caz.

Regele continuă să povestească:

— Ariadna şi-a condus dragostea în centrul labirintului, iar acolo acesta s-a luptat cu Minotaurul.

— Pe viaţă şi pe moarte, completă ea.

— Vezi? Nu eşti suficient de atentă. Tezeu s-a luptat pentru viaţa lui. Scutură nemulţumit din cap. Minotaurul însă s-a luptat pentru Ariadna.

La aceste cuvinte, Sophie rămase nemişcată şi îl privi pe Rege în ochi, aşteptând să continue.

— S-a luptat să fie cu ea într-o lume din care nu putea

evada, gata să îşi asume anii de singurătate, dacă asta însemna că o poate vedea, fie şi măcar în treacăt. Ea era motivul pentru care trăia; iar dacă nu o putea avea, nu-i păsa dacă murea. Ea era singura persoană din lume care îl înţelesese. Respiraţia Sophiei se precipită din ce în ce mai mult şi se aplecă spre el ca să audă mai bine. Singura persoană pe care o iubise.

— Ce tragedie, şopti ea.

— Dar Tezeu nu era sigur că va câştiga bătălia – Minotaurul avea puterea a zece oameni, zise Regele, supraveghind-o cu atenţie. Tezeu adusese sabia lui Egeu cu el, singura armă care îl putea ucide pe Minotaur, dar a pierdut-o în mijlocul luptei.

Arătă spre baza statuii, iar Sophie se uită şi zări sabia săpată în marmură.

— Minotaurul ar fi câştigat, dacă nu era Ariadna. S-a aruncat în luptă şi i-a dat sabia scăpată pe jos lui Tezeu.

Sophie scutură din cap.

— Biata creatură.

— Trădată, zise Regele, accentuând cuvântul. De femeia pe care o iubise. Se spune că atunci când şi-a dat seama că îl alesese pe Tezeu, Minotaurul a renunţat şi s-a lăsat lovit. Făcu o pauză. Deşi întotdeauna am crezut că lovitura sabiei nu avea cum să fie mai rea decât cea aplicată de Ariadna.

Sophie scutură din cap, cu lacrimi pe obraz.

— Ce poveste tristă.

El se întinse şi-i şterse lacrimile.

— Moartea i-a fost izbăvire – oricum n-ar fi scăpat niciodată din labirint. Urmă un moment lung de tăcere, după care îşi retrase mâna. Se înţelege că eu am fost întotdeauna de partea Minotaurului.

Deşi ştia că nu ar trebui, deşi ştia că face o greşeală, Sophie se întinse spre el şi îşi aşeză palma pe braţul lui cald, încercând să-l facă să se uite la ea. El nu se uită, aşa că se ridică în faţa lui, iar fusta i se frecă de genunchii lui. Nu-şi ridică privirea nici acum, ci rămase pironită asupra

trupului ei, dar privind prin ea, cu mintea la povestea pe care o spusese. Cu mintea în altă parte.

— Rege, şopti ea, iar el îi întâlni privirea şi tristeţea din ochii lui o copleşi. Fără să mai stea pe gânduri, îşi puse o palmă pe părul lui brunet, simţindu-l mătăsos printre degetele ei. Ce s-a întâmplat?

El închise ochii apoi făcu ceva de neimaginat – îşi puse mâinile pe talia ei şi o trase mai aproape, ca apoi să-şi îngroape faţa în abdomenul ei şi să tragă adânc aer în piept, strângând-o cât de tare putea.

Mâna ei liberă se alătură celeilalte, degetele i se împreunară în părul lui şi îl ţinu aşa, dorindu-l, dorind să îi audă gândurile, vrând să-i spună tot ce simţea.

Ar fi trebuit să-i spună că dorea să plece.

Doar că acum, în clipa aceasta, cu mâinile lui pe ea şi cu respiraţia lui atât de aproape de ea, nu mai dorea să plece. Dorea să rămână pentru totdeauna.

— Rege, şopti ea.

El scutură din cap la auzul numelui.

— Te doresc cu disperare, Sophie.

Inima i se opri.

— Mă doreşti?

Se uită spre ea, frumos şi devastat.

— Da, zise el. Te-am dorit de la început, să ştii. Din clipa în care aproape te-am pocnit în cap cu cizma.

Ea schiţă un zâmbet trist.

— Ba nu, nu e adevărat.

El clătină uşor din cap.

— Poate nu chiar de atunci. Dar sigur din momentul în care te-am găsit bând cu Warnick în grajd.

— Îmbrăcată în livreaua valetului tău?

— Aha, exclamă el. Deci recunoşti că e valetul meu.

— Niciodată.

Râse, iubind prezenţa lui. Iubind felul cum arăta.

Îndrăgostită de el.

Luă o gură sănătoasă de aer.

— Rege, ce…

— Nu m-a iubit, rosti el încet.

Fruntea ei se încreţi.

— Cine?

— Lorna. A interesat-o doar să pună mâna pe titlu şi atât.

I se părea incredibil după ce îl auzise vorbind aşa de frumos despre ea.

— De unde ştii?

— Pentru că ştiu. Îi dădu drumul şi se ridică ca să se depărteze de ea. Familia asta se va stinge odată cu mine, şopti el, iar ea simţi o durere acută că trebuia să-l asculte şi în continuare. A fost mai mult decât răzbunare. A fost penitenţă. Am jurat că n-o să mă căsătoresc pentru că nu suportam ideea de a o trăda pe fata pe care o iubisem odinioară. Sophie îi simţi durerea provocată de trădarea suferită şi de-abia se stăpâni să nu plângă şi mai tare. Dar acum… a vrut să se mărite cu mine pentru bani. Pentru titlu. Pentru siguranţa zilei de mâine. M-a minţit.

Se întoarse şi plecă de lângă Sophie spre cărarea labirintului. Se întoarse înapoi înainte de a intra în labirint şi o privi o bună bucată de vreme cu ochi încărcaţi de furie, frustrare şi dezamăgire.

— Am crezut că a fost singura persoană care m-a dorit pentru cine şi ce sunt. Iar acum ştiu adevărul. M-a vrut pentru titlul meu şi pentru averea mea. Nu pentru mine. Nimeni nu m-a dorit vreodată.

Sophie nu mai ezită, dorinţa disperată ca el să o audă spunând adevărul atrăgând-o spre el.

— Nu este adevărat.

Ea îl dorise. Cu disperare.

El înţelese, iar privirea îi deveni de animal de pradă. El, vânător. Ea, pradă. Apoi spuse:

— Eu nu te pot iubi.

O singură lacrimă i se scurse pe obraz în timp ce dădu din cap că a înţeles.

— Ştiu.

— Nu vreau să pleci. Vreau să stai aici. Vreau să te ţin

aici, în mijlocul labirintului. Chiar dacă ştiu că e cel mai rău lucru pe care mă gândesc că ţi-l fac.

— Nu cred că voi supravieţui dacă mă trădezi.

Atunci veni la ea cu pas iute şi hotărât, ridicându-i chipul spre el şi privind-o adânc în ochi.

— Nu vreau să pleci, zise el. Vreau să rămâi.

— Şi ce se va întâmpla dacă rămân? Ce fel de viaţă voi avea?

Cuvintele îi răniseră gâtul când le rostise. Pentru că ştia răspunsul. Ştia că el nu va fi niciodată capabil să îi ofere ceea ce îşi dorea ea. Ceea ce îşi dorise dintotdeauna şi cumva nu realizase niciodată că îşi doreşte.

N-ar fi iubit-o niciodată. Nu s-ar fi căsătorit niciodată cu ea. Nu ar fi putut avea copii, în ciuda faptului că ea îi putea vedea foarte limpede, ca pe nişte heruvimi cu păr brunet, ochi minunaţi verzi şi gropiţe care apăreau când zâmbeau, întocmai ca şi el.

El nu o întrebă ce vedea. Ce îşi dorise. Ştia deja.

— Sophie… începu el, iar ea pricepu. Îi sesiză refuzul. Nu voia să audă cuvintele.

Se întinse spre el şi îl mângâie pe obraz, trăgându-l mai aproape.

— Mâine, şopti ea, atât de aproape de buzele lui încât părea că el le-a rostit. Ce-ar fi dacă mâine ne-am reîntoarce în lume?

— Da, răspunse el cu hotărâre, cuvântul având forţa unui jurământ, a unei rugăciuni, dar şi a unui blestem. Da, zise din nou. Mâine.

Apoi o ridică în braţe şi o duse înapoi la fântână.

Iar ea înţelese că locul acesta, bărbatul acesta… aici era casa lui.

Capitolul 18

Amanţii din labirintul Lyne

Regele ştia că era o greşeală, că era cel mai ticălos dintre ticăloşi atunci când îi acceptase oferta. Nu o merita. Iar ea cu siguranţă merita pe cineva infinit mai bun.

Dar asta nu îl împiedicase.

Ba dimpotrivă, interdicţia pe care ar fi trebuit să şi-o impună să nu o atingă îl impulsionase să meargă mai departe. O dorea, deşi ştia foarte bine că nu trebuia. Drumul îi fusese trasat de mult timp, un drum lung şi drept, fără ocolişuri. Fără popasuri pentru emoţiile pe care i le trezea ea, pentru frumuseţea pe care o aducea cu ea, pentru promisiunile pe care i le făcuse. Îl chemase de undeva de dincolo de labirint, tentându-l cu promisiuni şi mai ispititoare, făcându-l să uite – aproape – ce viaţă ar fi trebuit să aibă.

„Dar ce fel de viaţă voi avea dacă rămân?”

Întrebarea ei fusese retorică; deja ştia răspunsul, ştia că el nu îi putea oferi ce îşi dorea.

El nu îi putea oferi dragostea.

Iar Sophie avea nevoie de dragoste. De o dragoste pură şi fără oprelişti, dăruită de bunăvoie odată cu toate capcanele ei. Voia să se mărite, să aibă copii, să fie fericită şi să se bucure de toate.

Înţelegea ce fel de viaţă îşi dorea ea. Nişte fetiţe cu ochi albaştri şi păr castaniu, îndrăgostite de cărţi şi de tarte cu căpşuni. O clipă şi le imagină zâmbind la fel ca mama lor, fericite şi pline de speranţe.

O clipă chiar se lăsă dus de val şi îşi închipui că ar fi putut să îi ofere aşa ceva.

Dar ea voia să fie iubită, iar asta nu avea cum să-i ofere. Nu mai avea nimic de dăruit. Şi sigur că nici copiii aceia nu aveau să fie niciodată ai lui.

O aşeză pe marginea artezienei, îngenunche precum Minotaurul topit de veneraţie în faţa Ariadnei, adorând-o chiar dacă ştia că singură n-ar fi supravieţuit în labirint, iar el n-ar fi putut supravieţui în afara lui.

— Povesteşte-mi despre noaptea trecută, zise el încet

şi-şi ridică privirea spre ea, cu palmele pe tivul fustelor.

— Ce… I se tăie respiraţia când îi simţi degetele explorându-i gleznele. Ce-i cu noaptea trecută?

— Nu mi-a plăcut deloc, spuse el. Nu mi-a plăcut deloc că a trebuit să mă opresc.

Buzele ei se strânseră într-o linie subţire şi dreaptă.

— Nici mie nu mi-a plăcut deloc că te-ai oprit.

Îşi strecură palmele pe sub fuste şi i le ridică încetul cu încetul până peste genunchi. Îşi lipi buzele de interiorul unui genunchi, îşi răsuci limba acolo, savurând icnetul de surprindere plăcută pe care i-l provocă.

— Nu-mi place deloc că şi astăzi va trebui să mă opresc, îi şopti el pe deasupra pielii.

Una dintre palme ajunse pe capul lui, degetele pătrunseră prin păr, în timp ce el începu să îi sărute coapsele, ridicându-i fustele şi mai sus, mototolindu-i materialul în poală, iar apoi se aplecă peste ea şi o năpădi cu sărutări prelungi şi fierbinţi pe pielea moale şi nedescoperită – piele pe care doar el o atinsese până acum.

— Rege, oftă ea. Eu nu o să te opresc.

El îşi închise ochii şi îi desfăcu coapsele ca să-şi facă loc între ele. O sărută stăruitor pe pielea molatică de pe interiorul coapsei, smulgându-i un ţipăt stins şi făcând-o să îşi înfigă şi mai tare degetele în părul lui ca să-l tragă mai aproape.

Era perfectă.

Zâmbi lângă pielea ei şi o zgârie uşor cu dinţii peste locul acela intim, neatins.

— Nu o să mă opreşti dacă te sărut aici?

Îşi deschise superb coapsele.

— Nu, şopti ea.

O mângâie mai sus cu o mână, întâlnindu-i cu degetele cârlionţii moi pe care îi mai atinsese, dar nu îi mai văzuse.

— Mai mult, zise el pe un ton de comandă. Vreau să-ţi desfaci şi mai mult picioarele.

Făcu ce i se spusese şi se deschise în faţa atingerii şi

a privirii lui, iar el se lăsă pe călcâie şi stărui cu privirea asupra părţii ei perfecte, roz şi dăruite lui.

A lui, punct.

Se uită spre ea, încântat de obrajii ei în flăcări – încântat că nici măcar jena nu o făcea să se ferească de el.

— Mai mult, zise el, luându-şi mâna de pe cârlionţii ei.

Iar ea se supuse imediat, ceea ce îl făcu să-i lase gura apă.

— Dumnezeule, şopti şi se întinse ca să-şi plimbe încet degetele prin acei cârlionţi până îi găsi părticica umedă şi fierbinte. Eşti cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Ea îşi feri privirea.

— Nu-i adevărat.

Nu-i plăcea că nu-l credea.

— Ştiu că ţi-am spus că n-o să-ţi zic asta. Ştiu că am zis că o să fac ce mi-ai cerut şi că o găsesc un alt mod de a-ţi face complimente, dar nu pot. Se aşeză din nou în genunchi şi o atinse, atrăgându-i privirea. Eşti frumoasă, Sophie. Mai frumoasă decât îţi poţi imagina.

Nu mai apucă să-l contrazică, pentru că îi acapară gura cu un sărut adânc şi vicios, de parcă ar fi avut o eternitate la dispoziţie să se exploreze unul pe celălalt. De parcă timpul nu se scurgea în interiorul labirintului. Şi era o explorare, o călătorie lungă şi agale cu limba, dinţii şi buzele, cu suspine, ţipete şi gemete ce promiteau mai mult decât s-ar fi putut întâmpla.

Pentru că nu avea de gând să îi distrugă reputaţia.

Nici dacă i-ar fi fost viaţa în joc nu avea de gând să îi distrugă reputaţia.

Întrerupse sărutul şi-şi trecu buzele peste obrazul ei, poposind asupra pielii moale de sub ureche, unde spuse:

— Aşa este.

Sophie oftă, dar îşi dădea seama că nu îl credea.

— Te vreau goală aici, în locul acesta, pe iarba asta, în faţa soarelui, a cerului, a statuii şi a gurii mele. Vreau să te explorez centimetru cu centimetru, să îţi aflu sunetele pe

care le scoţi când ai orgasm, grele şi iuţi şi da, iubirea mea, frumoasă.

Îi supse lobul unei urechi îndelung, până când ea gemu de plăcere şi începu să îl mângâie pe piept şi în jos pe bust.

— Rege, şopti ea.

El îi apucă o mână şi i-o ghidă spre locul în care pantalonii îi deveniseră foarte strâmţi.

— Uite ce-mi faci, şopti el. Mă faci să te doresc. Mă faci să vreau să te întind şi să te posed până când nu mai ştim decât de noi şi de labirint.

Degetele ei explorară înflăcărate.

— Da, zise ea fără să ezite şi-şi lipi palma de el, făcându-l să vrea să-i arate cu precizie ce trebuia să facă pentru a-l înnebuni complet. El însă scutură din cap şi îi împinse mâna de pe el.

— Nu. Nu vreau să te dezonorez, Sophie.

Fruntea ei se acoperi de cute.

— Dar…

— Nu pentru mine fac ce fac, iubire. Pentru tine.

Ea clătină din cap.

— Vreau să facem pentru amândoi.

Nu putea permite aşa ceva. Dacă o făcea, era posibil să nu o mai lase niciodată să plece.

Urând acest gând, Rege îşi reîndreptă atenţia spre miezul ei şi îi deschise faldurile, dezvelind-o în faţa soarelui şi aerului, savurându-i fierbinţeala, moliciunea, parfumul.

— Eşti aşa de umedă, se minună el şi-şi înfipse un singur deget în ea, satisfăcut de reacţia ei, de felul în care se legăna spre el, dornică de mai mult. Iar el era dornic să îi ofere mai mult. Nu pot, zise el. Nu pot să nu gust din tine.

Îi depărtă coapsele şi se aplecă ca să îi picteze centrul rozaliu cu limba, adorând senzaţia, felul în care ofta, se mişca şi îl ghida, fără ca măcar să ştie că o făcea. Îşi desprinse buzele de pe ea şi suflă prelung direct în centrul ei, adorând ţipătul pe care i-l provocă.

Degetele ei alunecară în părul lui, îl traseră mai

aproape, îl împinseră spre deschizătura ei şi se folosi de el ca să o guste iar şi iar, pierzându-se în ea. Linse, supse şi o mângâie cu limba şi cu degetele până când ea începu să se legene puternic, respiraţia i se acceleră din ce în ce mai mult, şoldurile mişcându-i-se pentru a atinge apogeul care îi aducea eliberarea.

Dar chiar înainte de a ajunge în punctul culminant, el se opri, îşi ridică gura de pe ea, şi ştiu că era cel mai mare ticălos când ea îi pronunţă frustrată numele. Îşi lipi încă o dată buzele de mătasea coapsei, o dată, de două ori în timp ce ea îşi potrivea poziţia, şi se uită în ochii ei albaştri, care acum străluceau de dorinţă şi de încă ceva, mai primitiv. Ceva ca nevoia de el.

— Biata iubire, zise el cu gustul ei pe buze, care îl tachina la fel de mult cum o tachinau şi pe ea cuvintele lui rostite în dreptul miezului ei fierbinte.

— Rege, gemu ea. Ce faci?

— Vreau să vorbeşti.

Făcu ochii mari.

— Să vorbesc?

— Vreau să-mi spui toate lucrurile pe care le doreşti.

— Doresc…

— Ce?

Scutură din cap.

— Nu pot.

Se aplecă şi o linse încet şi prelung, iar ea oftă de plăcere.

— Te rog.

Insistă asupra locului care tânjea după atingerea lui.

— Îmi place când mă implori, iubire. Ce altceva mai doreşti?

— Aia.

Suflă din nou prelung asupra pielii încordate.

— Ce anume?

— Nu mă face s-o zic, spuse ea.

— De ce? o necăji el. Pentru că o lady nu spune astfel de lucruri?

Ea izbucni în râs, un pufnet care îl făcu să o adore şi mai mult.

— Sunt absolut sigură că o lady nu spune asemenea lucruri.

— Ia încearcă.

— *Doresc* să…

Câteva momente crezu că nu o să mai adauge nimic şi aşteptă la câţiva milimetri de locul în care îl dorea. De locul în care ar fi vrut şi el să fie. Dar apoi ea răspunse cu trei cuvinte care îl devastară.

— Îţi doresc plăcerea.

Se retrase şi se uită în ochii ei, unde văzu adevărul. Nu-şi găsea cuvintele. Se întinse spre el şi îi ridică chipul spre ea.

— Orice vrei tu, Rege. Vreau şi eu. Îşi lipi buzele de buzele lui şi rămase aşa, după care îşi înălţă capul şi continuă: Nu înţelegi? Plăcerea mea îţi aparţine. Sunt a ta.

Şi asta a fost.

Sărutul în care se pierdură apoi fu cât se poate de posesiv, infam şi plin de promisiuni.

— Eşti a mea, zise el, vrăjit parcă de cuvintele ei şi poate chiar era vrăjit. Într-adevăr, îi puneau în pericol capacitatea de autocontrol. Dorinţa. Nevoia. Eşti a mea, repetă el şi îi acapară gura pe care ea i-o oferi imediat. Eşti a mea.

— A ta, şopti ea chiar după ce el îşi desprinse buzele şi îşi reîndreptă atenţia către miezul ei.

— Mi te-ai dăruit, şopti el, disperat să o simtă.

Îl ghidă cu degetele spre ea.

— Da, şopti ea. Sunt a ta.

Iar apoi gura lui o atinse, şi îşi canaliză toate emoţiile în acea dezmierdare – dorinţă, nevoie, frustrare şi adorare şi da, furie. Furie că nu o putea avea ca acum, deschisă pentru el, pentru totdeauna. Furie că nu o întâlnise cu câţiva ani în urmă. Furie că dragostea ei nu îl mai putea tămădui acum. O sărută iar şi iar, făcu dragoste cu ea cu gura, vrând să o răsplătească pentru onestitatea ei şi în

acelaşi timp să o şi pedepsească – pentru felul în care ştiuse că ce îşi doreşte el era la unison cu propria ei dorinţă. Pentru felul în care se folosise de el.

Pentru că îi plăcea ce îi făcuse ea.

Se jucă cu limba şi degetele până când ea scoase un strigă triumfător spre arteziană, labirint, soare şi cer, mai întâi numele lui, apoi aceleaşi două cuvinte precum o litanie şi o armă, care aveau puterea să îl binecuvânteze şi să îl distrugă simultan.

— A ta.

A lui.

Nu îi lăsă nicio clipă de răgaz şi rămase acolo, lângă locul în care îl dorea cel mai mult şi care îi pulsa de dor, făcând dragoste cu ea până când îi înfrânse orice rezistenţă şi îşi strigă plăcerea prin aceleaşi două cuvinte.

A ta.

Rămase lângă ea până când reveni la realitate, la labirint, la Ariadna şi la Minotaur, încă întrucâtva capabilă să îl distrugă cu atingerea ei.

A ta.

Avea să audă aceste cuvinte rostite cu vocea ei pentru tot restul vieţii.

A ta.

Adevăr şi minciună în acelaşi enunţ.

Fireşte că nu putea fi a lui. Nu putea fi a lui pentru că asta ar fi însemnat că şi el trebuia să fie al ei. Ar fi trebuit ca el să o iubească aşa cum merita. Iar asta nu avea să se întâmple. Era imposibil.

Îşi înălţă capul să îi spună lucrurile acestea şi îi zări surâsul somnoros şi mulţumit, ceea ce îl tentă mai mult decât îşi închipuise că este posibil. Iar apoi cuvintele ei îi zdruncinară intenţiile.

— Dar cum rămâne cu plăcerile tale? zise ea, cuvintele blânde răsunând mai puternic ca oricare dintre loviturile pe care le primise în ringul de box. O lovitură pe care şi-o dorea nespus de mult. Nu vrei să o accepţi?

Ba sigur că ar fi vrut. Cu o disperare care nu-i era

deloc în fire. Dar nu putea. *Nu trebuia să o facă.*

Sophie merita ceva mai mult.

— Nu, minţi el, străduindu-se din răsputeri să vorbească cu calm şi luciditate, urându-se pentru că minţea. Nu vreau.

*

Dacă ar fi avut toţi banii din Anglia, Sophie ar fi pariat că el o va întinde pe iarbă şi o va avea acolo, la baza fântânii, având drept martor doar cerul Cumbriei.

Ar fi pierdut pariul.

Dezamăgirea care o răvăşi acum era normală, sigur că da. Sperase că el va fi de acord să facă dragoste cu ea în adevăratul sens al cuvântului, iar refuzul lui nu putea fi considerat deloc o experienţă pozitivă. Simţise o plăcere magnifică în braţele lui şi voia mai mult. Voia să împărtăşească plăcerea cu el.

În schimb, nu se aşteptase la dezolare. La senzaţia că fără el era singură pe lume. Că fără atingerea lui, fără tovărăşia lui, nu era sigură că mai putea trăi.

La senzaţia că fără el nu mai voia să trăiască.

Gândul acesta o îngrozea.

Nu îi trecuse niciodată prin cap că se va ajunge la aşa ceva. Nici măcar o dată. Nu intenţionase niciodată să dorească ceva atât de mult sau să îşi dorească să-şi clădească un viitor alături de el sau să îşi dorească să îi vadă chipul în fiecare zi pentru tot restul zilelor.

Îşi făcuse planuri că va fi fericită, da. Că se va căsători, că va avea o familie şi că va duce o viaţă liniştită şi tihnită. Dar nu se pregătise niciodată pentru momentul în care şi-ar fi dorit cu atâta îndârjire pe cineva, iar refuzul acestuia ar fi durut-o atât de tare.

Nu se gândise niciodată că va porni pe drumul acesta solitar şi inaccesibil din care nu mai avea scăpare.

Nu intenţionase niciodată să se îndrăgostească.

Îi trecu destul de vag prin minte că pentru ceilalţi

oameni dragostea era o experienţă plăcută, încărcată de trandafiri, porumbei, dulcegării şi tot aşa. Oamenii aceia erau cu siguranţă nişte nătărăi. Pentru că ea îl iubea cu disperare pe marchizul de Eversley şi nu era absolut cu nimic încântată de situaţia asta.

Îşi drese glasul şi se îndreptă, îşi trase fusta peste picioare şi-i prinse palmele sub ea într-un moment agonizant în care încercă să scape de atingerea lui.

— Am înţeles.

Degetele lui îi trasară conturul gleznei, iar ea se ridică brusc în picioare din pricina senzaţiei, atingerea sfărâmând ceva înăuntrul ei, făcând-o să-i vină să sară în fântână să lase apa s-o spele şi apoi să se arunce în braţele lui ca să-l implore să continue. Nu făcu nimic din toate acestea, din fericire, ci se îndepărtă de lângă el ca şi cum cele petrecute până atunci ar fi fost ceva cât se poate de normal. Ca şi cum nu s-ar fi grăbit să se protejeze de durerea pe care el i-o putea provoca doar cu puterea unui gând.

— Am înţeles, zise ea din nou, dispreţuindu-se pentru că se repeta. Mai bine tăcea.

Se depărtă de el. De ce rămăsese în genunchi? De ce nu se ridicase? De ce nu plecase deja?

De ce nu prindea viaţă statuia Minotaurului ca să-i înghită pe amândoi?

El se ridică, îşi întinse larg braţele şi veni spre ea. Ea îi făcu semn să se oprească. Of, Doamne. Să-l vadă în picioare era şi mai rău.

— Sophie, vreau să-ţi explic.

Doamne, Dumnezeule! Ultimul lucru pe care îl voia era să îl audă spunându-i de ce nu voise să facă dragoste cu ea. Se feri de el şi aruncă o privire spre ieşirea labirintului, undeva peste umărul lui.

Iar apoi ajunse atât de aproape de ea, încât îi blocă vederea cu umărul lui. Cu umărul lui lat şi frumos.

„Ajunge”, se mustră ea în gând. Femeilor normale nu le pasă de umerii domnilor.

Femeile normale se înşelau.

— Sophie, nu o să te dezonorez, zise el şi veni spre ea, încolţind-o.

— Am înţeles, zise ea, împiedicându-se în încercarea de a se îndepărta de el. Am înţeles.

Doamne, Dumnezeule! Chiar nu mai găsea altceva de spus?

— Ba nu cred că ai înţeles, zise el. Nu ai înţeles că meriţi pe cineva mai bun.

Sophie ajunse cu spatele lipit de gardul viu ţepos, foarte incomod şi al naibii de inoportun. Iar el veni şi mai aproape. Atât de aproape încât îi luă o şuviţă şi i-o dădu după ureche, lucru care o făcu să-l dorească şi mai mult, după care vorbi încet şi minunat:

— Nu ai înţeles că meriţi pe cineva care să se căsătorească cu tine.

Închise ochii când auzi vorbele, refuzând să îl mai vadă, refuzând să creadă că rostise acele cuvinte. Ştia că nu se va căsători cu ea. Nu era neghioabă. Dar cuvintele tot o dureră.

Nu era nevoie să insiste. Sau era?

— Am înţeles, zise ea.

Se părea că erau singurele cuvinte pe care era în stare să le spună. Excelent.

O transformase într-o imbecilă.

El înjură cu sete, făcând-o să-şi dorească să se fi blocat cu o vorbă mai colorată decât cu cele două cuvinte pe care părea că era blestemată să le repete la nesfârşit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sophie. Nu ai înţeles pe deplin. Meriţi pe cineva care te poate iubi.

Trebuia să iasă din acest labirint. Să plece de pe proprietatea aceasta. De lângă acest bărbat. Acum.

Înainte să mai spună „Am înţeles” încă o dată.

Sau mai rău, înainte să nu mai fie în stare să repete nici măcar atât.

Încuviinţă din cap, îşi încrucişă braţele şi trecu valvârtej pe lângă el, îndreptându-se fără să mai spună nimic spre cărarea labirintului. Cu altă ocazie, ar fi fost

mândră de umerii ei drepţi şi pasul hotărât. Acum însă lacrimile o împiedicau să se mai gândească la lucruri atât de mărunte precum postura corpului.

El mai trase o înjurătură, de data asta în urma ei.

Se opri, dar nu se întoarse. Nu putea. Ar fi riscat să îi spună tot şi să se facă de râs în faţa lui. Aşa că îşi adună ultima brumă de mândrie şi rosti:

— Cred că ar fi mai bine să mă întorc la Mossband.

Urmă o pauză lungă înainte ca el să spună ceva.

— Când?

— Cât de repede, zise ea.

El încuviinţă din cap.

— Mâine o să cumpărăm librăria. O să te pun în legătură cu avocatul tatălui meu. O să ai la dispoziţie toţi banii de care ai nevoie să trăieşti fericită aici.

Nu-i păsa de librărie. Nu-i păsa de Mossband. Într-adevăr, Mossbandul nu avea nicio legătură cu viitorul ei. Nu putea rămâne atât de aproape de locul acesta şi de amintirile lui. Atât de aproape de el. Trase adânc aer în piept.

— Nu cred că mai pot aştepta până mâine.

— Sophie, zise el încet şi mai aproape decât ar fi vrut ea, iar de data asta nu-i mai plăcu deloc cum răsuna numele ei pe buzele lui. Uită-te la mine.

Se întoarse, incapabilă să-l refuze. Era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse, cu părul lui brunet şi ochii verzi, cu buzele lui ferme şi minunate. Era mult prea frumos pentru ea. Mult prea perfect.

Înghiţi în sec.

— Trebuie să plec. Acum, zise ea. Astăzi.

O privi câteva momente, iar ea avu impresia că are de gând să o sărute iarăşi. Ar fi vrut să o sărute încă o dată. Îi era groază de faptul că ar mai fi sărutat-o încă o dată.

El însă îi întinse mâna, caldă şi bronzată de soare.

Se uită fix şi îndelung la mână, neputincioasă în faţa lacrimilor care începură să-i curgă pe obraz, urându-le şi apoi cumva iubindu-le când el îşi ridică mâna aceea

puternică şi frumoasă ca să i le şteargă. Îl lăsă să o atingă, fericită că îl simţea, memorând clipa până când simţi că nu mai suportă şi se mişcă din loc ca să îl alunge de acolo.

În momentul în care îl atinse, el o prinse, capturându-i degetele. Ea încercă cu disperare să se elibereze, chiar dacă ar fi vrut să-l simtă în continuare.

El refuză să îi dea drumul şi o conduse prin labirint, ţinând-o bine de mână. Parcurseră fără să vorbească toate coturile până la ieşire, unde el se opri chiar în interiorul gardului viu şi se întoarse spre ea, după care o trase mai aproape şi îi cuprinse chipul în palme.

— Îmi pare rău, zise el. Îmi pare foarte rău că nu pot fi bărbatul pe care ţi l-ai dori tu.

Simţi că o podideşte iar plânsul, aşa că scuturâ din cap. Gata cu lacrimile.

— Tu eşti cel care nu a înţeles. Nu mi-am dorit decât să fii bărbatul care eşti.

În acel ultim moment o sărută cu patimă, iar ea se agăţă de el şi îşi dezvălui toate emoţiile. Dorinţă, durere, pasiune.

Dragoste.

Dar el nu avea să ştie niciodată.

Îşi desprinse buzele de ale ei şi îi făcu semn spre ieşire să iasă ea prima. Să aleagă ea viaţa reală în locul acestui loc mitic, încărcat de magie.

Păşi din nou în lumea reală cu Regele în spatele ei, cu ameninţarea că totul devenea deja o amintire de demult.

Singura amintire care mai conta.

Auzi caii aproape imediat, tunetul tumultuos al unei trăsuri la care trăgeau şase cai şi care veneau la galop pe drumul principal spre castel. Amândoi se întoarseră cu faţa spre nou-sosiţi, cu mâinile pavăză la ochi împotriva soarelui după-amiezii care bătea direct pe trăsură.

Pe trăsura *aurită.*

Pe trăsura aurită cu călăreţi heruvimi.

— La dracu, şopti Sophie, pe drept cuvânt dezolată şi nu în ultimul rând ezitantă.

Trăsura se opri pe aleea circulară a castelului Lyne, şi imediat unul dintre călăreţii însoţitori sări jos ca să deschidă portiera pentru persoanele dinăuntru, care zburdară afară precum nişte mieluşei pe câmpie.

Nişte mieluşei foarte împodobiţi. Îmbrăcaţi în rochii de mătase şi coafuri exagerate decorate cu săgeţi şi pene şi – ce era aia, o colivie? Ultimul dintre mieluşei strigă „Fă-mi loc!” şi se grăbi lângă o tufă de trandafiri ca să-şi golească imediat stomacul.

— Lasă-mă să ghicesc, zise el pe cel mai sec ton cu putinţă. Doar un nebun ar fi văzut trăsura aceea scandaloasă şi n-ar fi ghicit cine erau ocupanţii. Ea e Sesily.

*

— E o catastrofă!

Sophie de-abia se apropiase de uşa salonului de primire al castelului Lyne când mama ei rosti această exclamaţie teatrală şi se lansă în nişte ţipete de panică.

— Toate invitaţiile în provincie au fost revocate! anunţă contesa.

— Derek nici nu mai vorbeşte cu mine, zise Sesily pe un ton firesc în timp ce îşi deschise săculeţul şi scoase un tub de săruri. A dispărut înainte ca petrecerea de la grădina Liverpool să se termine, nenorocitul.

— Sesily! Ai grijă cum vorbeşti! Vezi? *E o catastrofă!* ţipă contesa de Wight şi se prăbuşi pe un scaun. Sesily îi înmână sărurile, iar contesa trase adânc pe nas. Pur şi simplu totul e *distrus!*

— Am fost exilate! Seleste se prăbuşi pe cel mai apropiat scaun, iar fustele roz foarte împodobite se revărsară peste braţele acestuia. Am ajuns în *Cumbria,* pentru numele lui Dumnezeu! Există ceva mai rău de-atât? Se lăsă pe spate şi-şi prinse o săgeată din coafură în brocartul de aur al scaunului. Sări cu un ţipăt înapoi şi smulse săgeata din păr ca să o arunce apoi la picioare.

În mod excepţional, nici faptul că se deghizase în

valet, nici că fusese împuşcată pe Marele Drum al Nordului, nici că pretinsese că este măritată cu un bărbat care nu avea să se căsătorească niciodată cu ea nu se dovedise atât de dificil ca o după-amiază petrecută în compania membrelor familiei Talbot.

Şi nici măcar nu fusese o după-amiază întreagă. Trecuseră de abia treizeci de secunde.

— Şi nici măcar să nu *discutăm* despre ce s-a întâmplat cu Seraphina, zise Sesily în timp ce îşi desfăcea pălăria în formă de colivie de pe cap.

Sophie ar fi vrut să o întrebe ce era cu pălăria aceea dacă n-ar fi deschis acest subiect, aşa că se răzgândi şi se întoarse spre sora mai mare, singura sosită care nu scosese niciun cuvânt. Seraphina stătea lângă fereastra mare cu privirea fixată asupra moşiei.

— Ce ţi s-a întâmplat?

Sera flutură o mână.

— Nimic din ce nu ştii deja.

— Ba sigur că s-au mai întâmplat lucruri! strigă mama lor şi se ridică din nou. Ducele nici nu-i mai dă voie să intre în casă! A zis că după ce-ai făcut tu, nu mai vreau să aibă nimic de-a face cu ea sau cu vreuna dintre noi! Iar ea e gravidă cu copilul lui!

Sophie nu îşi mută privirea de la sora ei.

— E adevărat? La dracu.

— Sophie, vorbeşte frumos!

Sera mai flutură o dată din mână.

— Nu eşti tu de vină, Sophie. Dacă nu era din vina ta, s-ar fi găsit un alt motiv. Se uită la Sophie. Dar tu? Eşti bine?

— Da, minţi ea.

O fi avut ea inima frântă, dar măcar nu era exilată de propriul soţ şi însărcinată, aşa că situaţiile lor nu se comparau, nu?

Sera o studie îndelung şi văzu mai mult decât văzuseră celelalte. Înţelegea întotdeauna ce era în sufletul Sophiei.

— Să nu-ţi faci griji, Sophie. Nu a fost vina ta.

— Ba pe naiba, vina ei a fost, protestă Sesily.

— Sesily, interveni iar mama lor. Vorbeşte frumos.

— Mamă, este cel mai bun moment pentru vorbit urât! Se întoarse spre Sophie. Ar trebui să te mai gândeşti şi la noi, celelalte. Derek nu vrea să vorbească nici măcar cu mine! Zice că are nevoie de sprijinul aristocraţiei. Şi mulţumită ţie, acum n-o să-l mai aibă. Oftă. Nu o să se mai căsătorească cu mine.

Sophie nu era de părere că era vreo pierdere, dar încerca să fie înţelegătoare.

— La fel şi cu lordul Clare – nu şi-a mai anunţat nicio vizită de o săptămână, zise Seleste, destul de dezolată de pierderea contelui ei, după care îşi băgă mâna în sân ca să scoată o foaie împăturită de hârtie. Ne-am rezumat la scrisori de amor. Făcu o pauză. Ba de fapt e foarte romantic, presupunând că situaţia se va îndrepta.

— Gândeşte-te la partea bună, o tachină Seline. E mai greu să te certi în scris.

Sesily pufni în râs.

— Dacă există cineva care se poate certa prin scrisori, ăştia sunt Seleste şi Clare. Se uită la sora ei. Aţi avut mai mult de douăzeci şi patru de ore fără să vă certaţi?

— Sigur că da, zise Seleste. Săptămâna asta.

Seline surâse afectat.

— Asta ziceam şi eu. Poate că ar fi mai bine să vă evitaţi.

— Nu toate avem parte de un Landry care să se caţăre pe spaliere ca buruienile, i-o întoarse Seleste.

Seline râse de apropoul făcut la peţitorul ei.

— Aşa e Mark, prevăzător, îi explică ea Sophiei în timp ce turnă scotch dintr-o sticlă de pe bufet, după care împărţi paharele. El nu foloseşte uşa de la intrare.

— Ce-i pasă ce crede lumea? se interesă Sophie.

Mark Landry avea mai mulţi bani decât toată Londra la un loc şi nici măcar un gram de interes pentru lumea bună. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că îl interesa ce fel de

reputaţie avea.

— Haven e un om influent, zise Sesily şi luă paharul cu băutură de la Seline. Mai mult decât ne-am imaginat. Şi e furios. Aristocraţia evită acum Landry's ca să se ducă la Tattersall's. Nu o să mai cumpere cai de la nimeni care are legături cu tine. Pesemne că şi Derek a primit acelaşi gen de ameninţări, dar spre deosebire de Landry, e doar un laş amărât şi pur şi simplu a dispărut.

— Sesily! se răsti contesa.

— Dar asta a făcut, replică Sesily. Să vedem dacă mai reuşeşte să-mi intre în graţii după asta. Ce trădător! Ridică paharul spre Seline. Tu însă ar trebui să-l păstrezi pe Mark. E un dulce.

— Aş vrea, zise Seline, apoi se întoarse spre Sophie. Dar aşteaptă să repari situaţia.

— Trebuie să repari situaţia! strigă mama ei.

Sophie se uită de la una la cealaltă.

— Şi cum să fac?

Niciuna nu avea un răspuns imediat.

— Cine şi-ar fi închipuit că tu poţi stârni un scandal? îşi dădu Sesily cu părerea în timp ce se aşeză pe scaunul de lângă şemineu. Să-l împingi pe Haven într-un iaz cu peşti şi să fugi cu Eversley?

— Nu *am fugit* cu Eversley, replică Sophie.

— Ba asta ai făcut, strigă mama ei.

— Nu am fugit! Am intrat din greşeală în altă trăsură!

— Oh, da, hai repede să anunţăm ziarele de scandal. Sunt sigură că acum vor corecta, zise Sesily. Se străduiesc de fiecare dată să-şi verifice informaţiile.

— Nu-i nevoie să fii nesuferită, Sesily, zise Seraphina.

— Toate suntem în găleată, răspunse Sesily. La fel ca tine. Sau chiar trebuie să-ţi aducem aminte că tu şi copilul tău n-aveţi un acoperiş deasupra capului?

— Sunt convinsă că nu-i adevărat, interveni Sophie.

— Nu? întrebă Seline. Deci intenţionezi să te măriţi cu marchizul ca să ne salvezi?

Întrebarea nepăsătoare îi reaminti Sophiei de cele

petrecute mai devreme, când aflase adevărul din gura Regelui – că nu ar putea niciodată să o iubească. Că nu avea să fie niciodată al ei. Că ea urma să îl părăsească şi să-şi petreacă restul zilelor dorindu-şi să fi avut un alt viitor împreună.

Scutură din cap şi înghiţi nodul care i se pusese în gât.

— Nu mă mărit cu el.

— Şi atunci de ce eşti aici? întrebă Seleste. Ai ocupat poziţia de amantă a lui?

— Asta nu ne-ar ajuta cu nimic, ţinu Seline să sublinieze.

— Trebuie să fim discrete! strigă contesa.

Sophie se abţinu să spună că ar fi fost de acord. Dacă el i-ar fi oferit rolul de amantă, l-ar fi acceptat. Ar fi acceptat orice din partea lui. Oricât de puţin timp i-ar fi acordat. L-ar fi acceptat aici sau în Londra, pentru totdeauna sau doar pentru o după-amiază.

Îl iubea.

Fireşte, dintre toate emoţiile ce încercau inima, dragostea era cea mai groaznică.

Îşi feri privirea de familia ei.

— Tocmai mă întorceam la Mossband când aţi ajuns. Mă ajuta să mă întorc la han.

Sesily gemu.

— Suntem distruse!

Contesa se prăbuşi din nou pe divan, mai teatrală ca de obicei.

— Ştiam eu unde o să ajungi din cauza cărţilor!

Niciuna dintre celelalte fete Talbot nu se sinchisi de acuzaţia contesei, aşa că nici Sophie nu mai insistă.

— Ca să fiu cinstită, reputaţia noastră nu era oricum printre cele mai de invidiat.

— Măcar primeam invitaţii! protestă contesa. Surorile tale erau toate curtate!

Seline se încruntă pentru prima dată de când sosiseră.

— Mark nu o să mă mai vrea, aşa e?

Sophie nu îşi mai putu stăpâni frustrarea.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea. N-am făcut nimic cu adevărat scandalos. Ducesa de Lamont şi-a înscenat moartea şi s-a măritat cu cel despre care se credea că a ucis-o, şi lumea bună nu se mai satură de scandalul ăsta.

— Nu a atacat în public aristocraţia!

— Oh, da. E mai rău decât distrugerea vieţii cuiva. Şi ce-o să facă acum cei bogaţi şi cu titluri pentru că i-am insultat?

— O să ne distrugă *nouă* vieţile! răspunse cu fermitate Sesily, stilul ei caracteristic sec fiind înlocuit cu o onestitate lucidă. De ce crezi că am venit aici? Toate ne-am pierdut peţitorii! Din cauza ta!

— Toate aţi fost tratate prost de bărbaţi cărora nu le poţi găsi coloana vertebrală nici dacă le tragi un şut direct în ea!

— Bărbaţii aceia *voiau* să le aibă! strigă mama ei. Şi erau gata să te accepte şi pe tine, Sophie, fata bătrână!

— Asta eram eu? O viitoare mătuşică? Predestinată să locuiască în camera din turn? Ascunsă de restul?

— Şi ce fel de viaţă credeai că o să ai? se interesă Sesily.

— Urât din partea ta, răspunse Sophie.

În salon se aşternu liniştea.

— Îmi cer scuze. Dar trebuie să înţelegi, Sophie, că nu ne face nicio plăcere.

— Nu am vrut să suferiţi din cauza efectelor secundare provocate de…

— Greşeala ta. Din nou vorbise Seleste.

Doar că nu fusese o greşeală. Emoţiile pe care le trăise în acele zece zile trecute de la serata de la Liverpool însumaseră mai multe experienţe decât avusese vreodată. Se uită de la una la cealaltă.

— N-am vrut să vă fiu povară. Nici înainte şi credeţi-mă că nici acum.

— Dar trebuia să iei şi posibilitatea asta în calcul, zise contesa, pe un ton care mai îndulci puţin sensul cuvintelor. Nu eşti cea mai…

Sesily se grăbi să-i completeze ideea:

— Cotată.

— Dintre noi, termină Seline propoziţia.

Nu era frumoasă. Nu era fermecătoare. Nu era interesantă. Era *nedistractivă.*

Doar că în ultimele zile fusese exact aşa. Şi nu pentru că fusese împuşcată. Nu pentru că se deghizase în valet. Nu pentru că vânduse o trăsură plină cu roţi şi fugise de vânătorii de recompense tocmiţi de tatăl ei. Nici măcar pentru că aproape îşi pierduse virtutea într-un labirint de gard viu. Explicaţia era că se îndrăgostise de Rege.

Pentru că o hrănise cu tarte cu căpşuni şi o sărutase pătimaş şi o tentase cu o licărire dintr-o viaţă care îi întrecea imaginaţia. Pentru că o tachinase cu ideea că era mai mult decât Sophie Talbot, cea mai mică şi mai puţin interesantă dintre Soioasele S. Iar apoi familia ei se întorsese, iar realitatea începuse să i se clatine.

Dar nu avea de gând să revină la această realitate fără să le spună adevărul. Îşi mută privirea de la o soră la cealaltă.

— Dacă motivul pentru care nu vor să se însoare cu voi sunt eu, atunci nu-i nicio pierdere pentru voi.

— Oh? exclamă Seline, grăbindu-se să-şi apere peţitorul. Iar Eversley ăsta al tău – care nu te vrea – nici el nu merită, asta să înţeleg?

Nu era deloc acelaşi lucru. El nu o refuza pentru că îl împinsese pe ducele de Haven într-un iaz. Ba chiar îi rămăsese alături după ce aflase ce făcuse.

El merita absolut orice.

— Dinadins ai făcut-o, zise Sesily. Niciodată n-ai vrut să fii aristocrată. Iar acum ne târăşti înapoi în mocirlă lângă tine. Uită-te la noi cum arătăm, palide şi boţite după ce-am bătut câteva zile pe drum. *În Cumbria.*

— E frumos aici, zise Sophie.

— Dacă îţi plac oile, replică Sesily.

— Şi culoarea *verde,* adăugă Seleste.

— Nu e ca în Londra, suspină Seline.

— Serios, ar merita să ni se zică Răsfăţatele S.

— Şi tu eşti la fel, Sophie. Replica veni din partea Seraphinei, iar Sophie se întoarse spre ea, şocată de această intervenţie. Sora ei mai mare vorbi cu blândeţe, dar şi cu fermitate şi bunătate: Ştii cum am răspuns după ce ne-am întors acasă de la petrecerea de la Liverpool şi am aflat că ai plecat lăsându-ne vorbă unui presupus valet îmbrăcat în hainele unui rândaş? Am fost aşa de *mândre* de tine. Ai întors spatele unei lumi de care nu ţi-a păsat niciodată. Mie mi s-a părut un lucru minunat. Îşi semeţi bărbia spre surorile Talbot. Şi la fel au crezut şi ele, deşi nu vor să recunoască.

— Ba eu recunosc, zise Sesily. Întotdeauna ai fost prima care ne-a luat apărarea. Mi-a făcut plăcere să-ţi iau şi eu apărarea.

— Şi eu la fel, spuse Seline. Mark a zis că eşti al naibii de fantastică.

— Seline, vorbeşte frumos.

— Aşa a zis Mark, mamă.

— Păi pe el nu pot să-l mustru.

Sophie zâmbi. Îi fusese dor de surorile ei. De mama ei. De familia ei sălbatică.

— Dar nu a mai fost la fel de uşor să ne simţim mândre când toată Londra s-a întors împotriva noastră. Nu ne-am aşteptat ca aristocraţia să ne exileze, pur şi simplu, adăugă Seline. Ştiu că ţie ţi se pare raiul pe pământ, Sophie. Dar…

— Nouă nu, îi termină Seleste fraza.

Fireşte că ştia şi Sophie. Lor nu le dorea aceeaşi viaţă pe care şi-o dorea pentru ea. Le dorea vieţile pe care şi le doreau ele. Fericirea sub forma petrecerilor din grădină, a titlurilor şi a invitaţiilor la castelul Windsor.

Oftă.

— Îmi pare rău că v-am făcut atât de multe probleme,

începu ea. Dar măcar am învăţat ceva din ziarele de scandal: la sfârşitul verii, după ce vă veţi întoarce în Londra – fără mine –, lumea bună va uita că aveţi o soră mai mică, iar gentlemanii voştri se vor întoarce. Iar dacă nu o vor face, sunteţi tinere, frumoase şi extraordinar de bogate oricum, ţinu ea să precizeze. Cele mai importante trei calităţi pentru o viitoare mireasă. O să găsiţi alţi gentlemani. Unii care vă merită mai mult.

Se aşternu liniştea.

— Nu credeţi? întrebă ea, mutându-şi privirea de la una la alta. Credeţi-mă, veţi fi la fel de frumoase, în pofida comportamentului meu scandalos. O să-i cer tatii zestrea şi o să mă fac nevăzută. Toată lumea va fi bine. Se întoarse spre Seline. Tu ai spus că suntem ca pisicile. O să treci şi peste asta. Cu uşurinţă.

— Până şi pisicile au un număr limitat de vieţi, afirmă contesa cu tristeţe, cuvintele răsunând în mod ciudat familiar.

Un ecou al seratei de vară de la reşedinţa Liverpool. *Când totul luase o altă turnură.*

— Nu frumuseţea era problema, zise încet Sera de la locul ei din marginea scenei. Sophie…

— Banii sunt problema. Cuvintele răsunară din dreptul uşii, pe care Sophie nu o auzise deschizându-se. I se tăie respiraţia când se întoarse spre tatăl ei, încă cu cravaşa în mână şi pantalonii murdari de praf şi sudoare de cal.

— Tată. Făcu o pauză. Ai venit.

Şi atunci îşi dădu seama că se întâmplase ceva cu adevărat rău. Jack Talbot nu bătea toată Anglia cu soţia şi cele patru fiice pentru o mică năzbâtie. Avu o presimţire de rău augur şi înţelese cu claritate că aceasta avea să fie cea mai importantă zi din viaţa ei. Era ziua în care îşi lua rămas-bun de la Rege. Şi ziua în care tatăl ei schimbase totul.

Tatăl ei aruncă o privire spre celelalte fiice.

— Duceţi-vă în camerele voastre, fetelor.

Fetele făcură ce li se spusese şi plecară într-o învălmăşeală gălăgioasă împreună cu contesa ca să-şi

găsească dormitoarele care precis fuseseră aerisite pentru prima dată după mult timp. Dacă n-ar fi fost atât de şocată de sosirea tatălui ei, s-ar fi amuzat la ideea că ducele de Lyne ar fi dat nas în nas cu Fiicele Periculoase.

Rămasă singură cu tatăl ei, întrebă:

— De ce-ai venit, tată?

— Am venit, răspunse el, pentru că nu mă descurc cu ce s-a întâmplat.

Tresări.

— Tată, ştii la fel de bine ca mine că lumea bună va găsi un alt subiect pe care să îl deteste în mai puţin de o săptămână. Dacă nu cumva a şi uitat.

— Nu şi Haven.

— Haven e un măgar.

— Este foarte adevărat ce spui, pisicuţă, dar e şi duce. El ţine baierele pungii cu bani.

Sprâncenele i se uniră brusc.

— Iar tu eşti Jack Talbot. Eşti mai bogat decât ei toţi la un loc.

Tatăl ei tăcu.

— Nu şi fără ajutorul lor, Sophie. Aşa a fost înţelegerea încheiată pentru titlul pe care mama ta şi l-a dorit atât de mult. Ei investesc, eu exploatez cărbunele. Şi voi deveniţi toate nişte lady. Nu am cum să fac bani fără nobili. Iar tu te-ai descurcat de minune să-i pui pe fugă pe toţi. Ai făcut o treabă mult mai bună decât aş fi făcut eu când i-ai spus lui Haven că e o târfă.

I se făcu frică. Toate se legau acum. Titlurile nu se acordau aşa, pur şi simplu, dacă nu se oferea ceva la schimb.

— Dar nu l-ai câştigat la un pariu?

El zâmbi.

— Ba da. Dar prinţul George a pus condiţiile. Iar eu le-am acceptat.

— Au oprit investiţiile?

— Şi-au acordat fondurile unui singur om. Haven a fost foarte satisfăcut de asta. După giumbuşlucul tău am

primit notificări de la treisprezece dintre ei până la apusul soarelui. De la ceilalţi de dimineaţă. Tăcu câteva momente bune, după care veni lângă ea şi fu pentru prima dată în viaţa ei când îi văzu vârsta. Grijile. Îţi vrei zestrea? Libertatea? Clătină din cap. Vreau să ţi-o ofer. Dar nu am nicio zestre să-ţi ofer, pisicuţă. Nu-mi permit să le ţin pe mama şi pe surorile tale în haine noi, trăsuri poleite şi… Se uită spre măsuţa de lângă el. De ce naiba le-o mai trebui şi colivii pe cap?

Sophie zâmbi cu inima îndoită.

— Bine măcar că n-au şi păsările.

— Să nu pomeneşti nimic în faţa lui Sesily, că va trebui să fac rost de bani şi pentru asta.

Scutură din cap.

— Tată. Credeam că suntem…

— Ai fi surprinsă să afli cât de repede se duc banii, pisicuţă. Mai ales când nobilii vor să scape de tine.

Se întinse spre ea, iar ea se lăsă îmbrăţişată. Mirosea a pielea şi a cal, iar izul o învălui cu amintiri din copilărie, pe vremea când nu conta decât ceea ce era corect. Jack Talbot fusese întotdeauna un bărbat foarte impunător – un erou în adevăratul sens al cuvântului. El fusese cel care îi cultivase Sophiei dragostea pentru cărţi, îi insuflase dorinţa de a visa dincolo de aristocraţie. Şi nu-l auzise în viaţa ei cerând ajutorul nimănui. Poate că ea ar fi găsit o modalitate prin care să le împiedice pe surorile ei să obţină ce doreau, dar tatăl ei – lui nu-i stătea deloc în fire să fie dramatic. Iar dacă el era îngrijorat de viitorul lor, atunci era şi ea.

O sărută pe creştet.

— Am fost foarte mândru de tine că i-ai luat apărarea surorii tale. Pentru tine, şopti el. Dar acum… ne-au prins la înghesuială.

Se trase din braţele lui şi îl privi fix în ochii lui căprui şi limpezi.

— Haven s-a purtat abominabil.

— Şi eu l-aş fi bătut până îl lăsam lat, dragoste. Să nu ai nicio îndoială. Dar lumea te-a văzut. Lumea lui. L-ai făcut

de râs în faţa lor.

„O să te distrug”.

Cuvintele cumnatului ei, spuse în sera de la Liverpool, îi răsunară în memorie. Iar ea îl luase peste picior.

„Hai s-o văd şi p-asta”.

Reuşise. Fără să stea pe gânduri. Numele şi titlul lui îl făceau mult mai influent decât ar fi ajuns ei vreodată.

Scutură din cap.

— Nu m-am gândit ce fac.

— Gândeşte-te acum, zise el.

Jack Talbot îşi primise titlul de conte de Wight, dar nu avea niciun fiu şi prin urmare fiicele sale nu aveau niciun viitor dacă nu se măritau. Nu aveau viitor. Acum nu mai aveau, pentru că Sophie li-l distrusese.

Îi aruncă o privire tatălui ei.

— Ce-am făcut?

El schiţă un zâmbet.

— Te-ai pripit, fata mea. I-ai luat apărarea surorii tale pe moment, fără să te gândeşti pe termen lung. Iar acum trebuie să achităm nota de plată.

Ştia ce avea să urmeze înainte ca el să i-o sugereze. Iar mai târziu, când se confruntă cu adevărul întunecat a ceea ce trebuise să facă, avea să-şi recunoască cel mai intim secret.

Că nu îşi dorise niciodată mai mult ceva în viaţă.

— Şi cum vom supravieţui? întrebă ea.

Urmă un moment de tăcere înainte ca tatăl ei să-i răspundă.

— Eversley.

Capitolul 19

Între patru pereţi – Confesiuni la castelul din Cumbria!

În noaptea aceea, după *ce* în casă se aşternu liniştea,

Sophie aşteptă ca şi gândurile ei să se potolească. Se aşeză în fund pe marginea patului, îmbrăcată cu unul dintre capoatele lui Sesily, dintr-un satin frumos verde ca iarba garnisit cu perle şi pene, şi cu o cămaşă de noapte şi papuci asortaţi.

Era mai mult un costum – o uniformă.

Trebuia să îl folosească la fel cum îl folosiseră nenumărate alte femei înaintea ei. Ca să îşi atragă un soţ.

Îşi alungă greaţa provocată de acest gând şi rămase cu privirea pironită asupra uşii dintre camera ei şi a Regelui. Până acum îşi dăduse toată silinţa să amâne momentul abordării, se îmbăiase, îşi schimbase bandajul de pe umăr, îşi uscase părul în faţa şemineului şi îl pieptănase până începuse să strălucească. Era destul de târziu, aşa că sigur el se băgase deja în pat şi dormea, fără să se mai gândească la ea.

De abia schimbaseră câteva vorbe după sosirea familiei ei. Plecase imediat după aceea, mai mult ca sigur recunoscător că misiunea lui se încheiase. Cinaseră împreună, dar fără tatăl lui care dispăruse complet, iar surorile ei nu precupeţiseră nicio clipă să umple golurile jenante de tăcere cu pălăvrăgeli despre Londra şi lumea bună. Regele rămăsese tăcut şi răspunsese doar întrebărilor care îi fuseseră direct adresate.

Surorile ei îşi dăduseră seama că nu era cazul să insiste.

La un moment dat, mama lor se interesase de călătoria lor – şi anume, voise să ştie de ce durase atât de mult.

Regele se uitase spre Sophie după ce auzise întrebarea, surprins să constate că doamna contesă nu ştia că fusese împuşcată şi că stătuse la Sprotbrough în convalescenţă.

Nu fusese timp să povestească familiei ce se întâmplase şi, în mod ciudat, o rană de glonţ părea ceva trivial în comparaţie cu rana suferită de familie. Genul de rană pe care ar putea-o provoca Regelui.

Îl studiase temeinic pe parcursul cinei, memorându-i chipul, ochii, felul în care i se mişcau buzele când vorbea. Voia să-şi amintească toate micile momente petrecute înainte de sfârşitul serii. Înainte de a ciocăni la uşa lui şi a deturna complet vieţile amândurora.

Asta dacă era în stare să o facă. Asta dacă reuşea să se urnească să ciocăne.

Poate că o va refuza.

Gândul acesta o mai relaxă. Dacă o refuza, familia ei trebuia să găsească o altă cale. Dacă o refuza, putea pleca în căutarea altei vieţi. În Londra nu voia să se mai întoarcă. Şi nici în Mossband. Putea dispărea, iar ei îşi puteau vedea de vieţilor lor şi fără ea.

El, unul, putea să trăiască fără ea.

Ea trebuia să-şi trăiască viaţa fără el.

Gândul acesta îi provocă o durere în piept, în inima care încă îi bătea, în pofida a toate întâmplate, şi expiră adânc, se ridică şi porni spre uşă. Îi putea pune capăt acum. Trebuia să ciocăne; el avea să o refuze; ea pleca. Chiar dacă îşi dorea cu disperare ca el să o accepte.

Dar nu aşa.

Nu, nu aşa. Dar ideea că nu avea să-l mai vadă niciodată, să-l atingă vreodată, să nu mai fie niciodată în preajma lui…

Tortură curată.

Îşi lipi palma de mahonul rece al uşii şi îşi coborî fruntea pe ea. Trase adânc aer în piept, imaginându-şi că îi simţea mirosul de săpun, mirodenii şi Rege.

Pe cât de mult îl dorea, pe atât de puţin îşi dorea să facă asta.

Se îndreptă şi-şi ridică mâna, gata să-şi facă cunoscută prezenţa, când în uşa principală a camerei ei ciocăni cineva.

Îşi retrase mâna ca arsă şi se depărtă imediat de uşa care dădea spre camerele lui. Se duse la uşă şi o deschise, iar în pragul ei o văzu pe Seraphina cu mâinile în dreptul stomacului. Cea mai mare dintre surorile Talbot era cu

răsuflarea tăiată.

— Mi-era frică că te-am ratat.

Sophie se dădu mai în spate şi gesticulă spre cameră.

— Eu… trăgeam de timp.

Sera veni până în mijlocul dormitorului şi se întoarse spre Sophie care încuia uşa cu cheia.

— Îl iubeşti?

Întrebarea o luă prin surprindere pe Sophie şi dură un moment până când încropi un răspuns.

— Contează?

Sera se aşeză pe marginea patului şi îşi trase sufletul.

— Cam da.

Sophie traversă camera şi îi turnă un pahar cu apă, apoi aşteptă să-l bea.

— De ce?

— Dacă nu îl iubeşti, nu trebuie să faci asta.

Sophie scutură din cap.

— Crezi că o să găsesc pe cineva care să mă iubească?

— Cred că nu ar trebui să te măriţi cu un bărbat care nu ţine la tine.

Cam târziu pentru asta.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti. Acţiunile mele nu au niciun efect asupra viitorului tău. Sophie se aşeză lângă Seraphina. Îmi pare atât de rău, Sera. Dacă n-aş fi…

Sera o luă de mână pe Sophie şi o strânse tare.

— Mi-ai luat apărarea. Nimeni altcineva n-ar fi făcut-o. Căzură amândouă pe gânduri, iar la un moment dat Sera începu să chicotească. Şi a meritat-o cu vârf şi îndesat.

— Merita să o păţească şi mai rău, zise Sophie.

Chicotitul se transformă într-un hohot.

— Drept în fund în bazin!

Sophie începu şi ea să râdă.

— Săracii peşti!

— Oh, sper că nu mai mănâncă peşte în viaţa lui! se hlizi Sera.

— Are o bucătăreasă franţuzoaică, pricepută la

prepararea unui *poisson!*

Râseră împreună o vreme, îşi şterseră lacrimile de la ochi, după care reveniră încetul cu încetul la realitate şi redeveniră serioase. Sophie se întoarse spre sora ei.

— Aş face din nou asta, mărturisi ea.

Evenimentele petrecute la serata de la familia Liverpool o aduseseră lângă Rege. Pentru nimic din lume n-ar fi schimbat asta.

Sera o strânse de mână pe Sophie, apoi repetă întrebarea.

— Îl iubeşti?

Sophiei îi veni iarăşi să plângă, de data asta nu de râs, iar în adâncul ochilor Sophiei apăru o scânteie de onestitate.

— Da, şopti ea. Îl iubesc cu disperare.

Mai mult decât crezuse vreodată că este posibil.

„M-a minţit". Cât de devastat fusese când îi mărturisise. Cu inima frântă.

Nu putea face asta. Nu îl putea minţi. S-ar fi transformat într-un monstru. Ariadna în labirint, nedemnă de el. Iar ea voia cu disperare să îl merite. Dacă făcea asta, nu îl putea merita.

Sera se întoarse înapoi spre ea, îi luă ambele palme şi dădu glas gândurilor Sophiei:

— Nu trebuie să faci asta.

— Dar dacă nu o fac, cum rămâne cu voi? Ce-o să se întâmple cu Sesily, Seleste şi Seline? Cu tata?

Sera zâmbi.

— Suntem ca iedera. Crezi că ne va da gata o iarnă mai grea?

— Uşor de zis…

Seraphina încuviinţă din cap.

— Este. Pentru că viaţa mea e bătută în piatră. Sunt ducesă de Haven. În pântec îl port pe viitorul duce. Sophie sesiză că privirea surorii ei se întristase. Din cauza asta, îţi pot spune că dacă îl iubeşti ar trebui să-i spui. Scuturăr din cap. Eu nu i-am spus-o niciodată lui Haven. Şi uite în ce

situaţie sunt acum. Îi ridică mâinile la buze şi vorbi în continuare. Să-i spui, Sophie. Acordă-ţi o şansă să fii fericită.

Eu nu te pot iubi.

Sophie scutură din cap.

— El n-are nevoie de dragoste.

— Poate că nu ştie că deja o are. Ochii Serei se înceţoşară de lacrimi. Eu nu i-am spus-o niciodată, Sophie. Iar când m-am gândit că ar fi bine să-i spun că-l iubesc… îl pierdusem deja. Luă o gură zdravănă de aer. Ce vrea tata… e prea mult. Da, l-ar putea salva. Le-ar putea salva pe Sesily, Seleste şi Seline. Tu ai deveni marchiză şi ducesă, iar titlurile ne-ar ajuta pe toţi. Dar Eversley – el te-ar urî pentru asta.

Nu suporta ideea ca Regele să o urască. Dar cum rămânea cu familia pe care o iubea?

— Nu ne poţi proteja pe toţi, Sophie. Nu la nesfârşit.

Se uită la Seraphina, sora ei mai mare, de care Sophie se considerase întotdeauna cea mai apropiată.

— Te iubesc.

Sera o trase mai aproape şi o îmbrăţişă strâns.

— Ştiu. Toţi ştim. De ce crezi că am venit la tine? Dar îl iubeşti şi pe el. Iar dragostea nu se cântăreşte cu jumătăţi de măsură – o să te urăşti toată viaţa că l-ai atras într-o capcană. Eu ştiu cel mai bine.

Nu voia să îl prindă într-o capcană. Voia ca el să o dorească. Cu aceeaşi disperare cu care îl dorea şi ea.

Nu putea să o facă. Nici măcar pentru familia pe care o iubea. Trebuia să găsească o altă cale.

— Sophie… te rog. Spune-i că îl iubeşti şi mai vezi pe urmă.

Sophie se uită la uşa dincolo de care dormea el, cu speranţă şi groază în suflet.

— Dacă râde de mine?

— O să-l arunc în primul bazin cu peşti, jură Seraphina.

Sophie pufni în râs, dar fără să fie amuzată.

— Dar dacă…

Eu nu te pot iubi.

— Dar dacă el nu mă iubeşte?

Sera căzu pe gânduri o vreme, apoi răspunse:

— Dar dacă te iubeşte?

Sophie dădu din cap că a înţeles.

— Dacă nu… atunci trebuie să plec. Mama şi tata…

— O să te ajut eu.

— Cu ce bani?

— Mai sunt şi avantaje dacă eşti ducesă de Haven, zise Sera cu un surâs. O să te ajut eu. O să pleci unde vrei. În Ţara Galilor. În Hebridele exterioare. În America. Oriunde vrei.

Departe de aici. Departe de el. Eliberată de el.

De parcă s-ar fi putut elibera vreodată de el.

Sophie încuviinţă din cap.

— Mâine.

— Mâine.

Încuviinţă din cap şi se ridică, ştiind că nu îl putea păstra pentru totdeauna. Dorindu-şi să-l fi avut măcar în seara aceea. Îşi strânse cordonul halatului extravagant, festonat cu pene şi brocart.

— Ce halat ridicol!

Sera chicoti.

— Sesily ţi-ar spune că îţi scoate minunat sânii în evidenţă. Se întinse să-i scoată agrafele din păr, pe care îl lăsă să i se reverse peste umeri şi i-l aranjă puţin. După ce se declară mulţumită, o privi în ochi pe Sophie. Nici n-o să ştie ce l-a lovit.

Sophie trase adânc aer în piept, cu ochii spre uşa dintre camere în timp ce Sera se pregătea să iasă din cameră.

— Sera, o chemă Sophie, făcând-o să se oprească cu mâna pe clanţă.

Seraphina se întoarse.

Sophie nu ştia ce voia să-i mai spună, dar cea mai mare dintre surorile Talbot înţelesese oricum. Îşi duse mâna

peste abdomenul umflat şi îl mângâie. Îl protejă.

— Spune-i. Şi pregăteşte-te să mergi pe drumul pe care ţi l-a rezervat soarta.

Sophie dădu din cap că a înţeles.

Aşa avea să facă. Pentru sora ei. *Pentru ea.*

Uşa se închise cu un mic zgomot în urma Seraphinei, iar sunetul o făcu pe Sophie să străbată camera spre locul în care stătuse înainte de venirea surorii ei. Inima îi bătea nebuneşte; nu mai fusese în viaţa ei atât de nervoasă.

Dacă nu ciocănea acum, îi pierea tot curajul.

Îi promisese Seraphinei că va ciocăni.

„Dar dacă nu mă iubeşte?”

„Dar dacă te iubeşte?”

Îşi ridică mâna şi îşi făcu curaj să bată. Poate nici măcar nu era în cameră. Poate avea somnul adânc.

N-ar fi vrut să-l trezească.

„Nu mai fi năroadă şi ciocăne în uşa asta blestemată”.

Sophie trase aer în piept, încercând să-şi calmeze ritmul inimii, apoi ciocăni.

Uşa se deschise instantaneu, de parcă Regele ar fi stat de partea cealaltă a uşii, aşteptând-o. Scoase un mic scâncet de mirare, iar el ridică o sprânceană.

— Te-am speriat?

— Un pic, da, zise ea şi îl analiză cu atenţie, zăbovind asupra buclelor brunete care îi curgeau în dezordine pe frunte, a cămăşii cu mânecile suflecate până la coate, a picioarelor goale. Şi era atât de îngrozitor de chipeş, încât îi era greu să se uite la el.

Era prea mult pentru ea. Ea nu era suficient de bună pentru el.

— Nu ştiai că răspunsul normal dacă îţi bate cineva în uşă e să-i deschizi?

Ironia lui o relaxă imediat. Îl cunoştea. Petrecuse câteva zile în preajma lui.

Zâmbi cu superioritate.

— Dar nu ştiai că majoritatea oamenilor nu aşteaptă lângă uşă să bată cineva în ea?

— Majoritatea oamenilor nu au uşă către camera ta.

Inima ei tresări când el profită de mirarea ei pentru a o admira din cap până în vârful picioarelor.

— Dumnezeule! Ştiu că n-ar trebui să ţi-o spun, Sophie, dar eşti frumoasă.

De data asta îl crezu. Într-o oarecare măsură. Îşi coborî privirea spre halat.

— E al lui Sesily.

— Nu de halat vorbeam.

Nu ştia ce să zică, aşa că îl întrebă:

— Deci mă aşteptai?

— Mai mult speram decât aşteptam.

Se încruntă. Ce sperase? Îşi luase rămas-bun de la ea mai devreme. Îi dăduse clar de înţeles că nu aveau cum să fie împreună.

— Dar după-amiază ai spus…

— Ştiu ce-am spus. Tăcu. De ce-ai ciocănit?

Avea cel puţin o duzină de motive, dar doar unul conta. „Spune-i”.

— Eu… Nu putea… plec mâine.

Încuviinţă din cap.

— Bănuiesc că familia ta nu intenţionează să mai rămână.

— Bănuiesc că tatălui tău nu i-ar plăcea.

— Ideea asta are şi avantaje.

Intre ei se aşternu liniştea, apropoul la tatăl lui reiterându-i tot ce ştia despre omul acesta şi viitorul lor inexistent. Nu voia să se căsătorească. Nu voia să aibă copiii. Familia se stingea odată cu el.

Chiar dacă îl iubea sau nu.

„Spune-i”.

Trase aer în piept.

— Voiam să-ţi spun…

Doamne, Dumnezeule. Dar greu mai era.

— Ce-i?

Nu îl putea privi în ochi, aşa că privirea îi alunecă spre mâna lui, strânsă în pumn la nivelul coapsei, încordată de

parcă ar fi ţinut ceva strâns. Reluă propoziţia, adresându-se pumnului:

— Voiam să-ţi spun că…

„Voiam să-ţi spun că nu cred că pot trăi fără tine”.

„Voiam să-ţi spun că voi rămâne de-a pururi a ta”.

„Voiam să-ţi spun că…”

— Sophie…

Tonul lui era mai degrabă poruncitor decât întrebător. Atunci se uită la el, în ochii lui verzi concentraţi asupra ei.

— Voiam să-ţi spun că te iubesc.

Preţ de o clipă, întreg universul încremeni. El nu spuse nimic. Nu se mişcă din loc. Nu îşi mută privirea de la ea. Inima Sophiei încetă să mai bată. Într-adevăr, singura dovadă că vorbise se materializase în roşeaţa care îi invadase obrajii după ce ea îi făcuse această mărturisire.

În momentul în care nu mai suportă nicio secundă tăcerea, Sophie începu să turuie:

— Mâine plec. Nu mă mai întorc în Londra. Mă duc să-mi găsesc libertatea. Iar mai devreme… am căzut de acord că asta ar putea fi noaptea noastră. Tăcu. Ştiu că am spus că n-aş mai suporta nicio clipă să stau lângă tine… îşi coborî iar privirea spre mâna lui. Dar m-am răzgândit. Aş vrea să fiu cu tine. În noaptea asta. Doar de data asta. Aş vrea să mă dezonorezi. Pentru că oricum mi-ai distrus reputaţia. În ochii celorlalţi. Odată m-ai întrebat cum cred că se va termina povestea asta. Sincer, nu ştiu. Ştiu doar că nu va avea un sfârşit fericit. Dar ştiu că în noaptea asta… cu tine… Se opri, apoi şopti: în noaptea asta aş putea fi fericită.

El rămase stană de piatră, iar când vorbi, cuvintele răsunară aspre precum pietrişul, scoase la suprafaţă din partea lui cea mai profundă şi întunecată.

— Mai zi o dată.

Sophie se legănă de pe un picior pe altul, simţindu-se ca un copil prins cu mâţa în sac, complet nesigură pe ea.

— Te rog, Sophie, o imploră el. Repetă ce-ai spus.

Nu-i putea rezista.

— Te iubesc, şopti ea.

Iar apoi pumnul se desfăcu, se mişcă din loc şi se întinse spre ea, iar el îşi înfipse mâna în părul ei şi o trase pentru un sărut prelung, profund şi minunat, care îi tăie respiraţia şi o făcu să-şi piardă minţile, după care el se retrase şi îşi lipi fruntea de fruntea ei, îşi plimbă degetul mare pe maxilar şi o privi în ochi.

— Mai spune-mi.

— Te iubesc, spuse ea, iar cuvintele se pierdură într-un alt sărut pasional, de data asta însoţit de mâna lui care o mângâie pe spate, după care o lipi de el şi o ridică de pe podea, gestul îndemnând-o să-şi încolăcească picioarele în jurul ei în timp ce el se depărtă de uşă şi o închise cu piciorul lui lung şi musculos.

O duse în patul lui şi se aşeză peste ea, apăsând-o în salteaua moale şi potrivindu-se între picioarele ei. Senzaţia o făcu să icnească de plăcerea de a-l simţi acolo, în locul în care îl dorea de câteva zile. O asaltă cu sărutări peste faţă şi gât, fără să se oprească din vorbit.

— Dumnezeule, Sophie… Nu ar trebui să vreau să fac asta… Nu ar trebui să o fac… Nu pot să fiu ceea ce-ţi doreşti tu.

Doar că ea îl dorea exact aşa cum era.

Era singura fiinţă pe care şi-o dorise vreodată.

— Nu ar trebui să îţi accept dragostea, zise el printre sărutări blânde şi ameţitoare, în timp ce cu degetele îi desfăcea panglicile de la halat, cu buzele pe pielea moale de la gât. Nu o să mă ridic niciodată la nivelul ei. Se opri, îşi înălţă capul şi o privi în ochi. Dar, Dumnezeu mi-e martor, o doresc.

— Este a ta, spuse ea, şi se ridică să îi prindă buza de jos cu dinţii, pe care i-o supse până când el gemu de durere şi îi oferi sărutul mult aşteptat.

— Şi eu.

Blestemă, cuvântul răsunând ca o binecuvântare din gura lui, şi îi desfăcu cordonul halatului.

— Nu te-am mai văzut dezbrăcată, zise el, începând

să-i desfacă nasturii de perle de pe halat. Vreau să te văd. Vreau să te văd înainte să pleci. Înainte să pleci să-ţi găseşti o viaţă perfectă, departe de ce ţi-aş putea eu oferi. O să petrec o eternitate în iad pentru asta, jură el. Dar nu-mi pasă. Vreau să te văd dezbrăcată. Vreau să te venerez până nu mai ştii decât cum mă cheamă. Până nu mai ştii decât de atingerea mea. Doar de locul ăsta. Vreau să te venerez până când nu mai pot închide ochii fără să te văd. Vreau să am această amintire cu tine, Sophie. Pentru totdeauna. Şi când vei fi iubită de un alt bărbat, care îţi va oferi viaţa pe care o meriţi, mă voi tortura cu ea.

Îi veni să plângă. „Nu vor mai exista alţi bărbaţi. Nu voi mai iubi pe nimeni”, îi venea ei să strige – era doar a lui. Pentru totdeauna.

O voia şi ea şi îi făcu plăcere felul în care mătasea aluneca pe ea, dezvelindu-i pielea sub lumina lumânărilor şi a privirii lui. El se retrase şi se ridică de pe ea, iar ea se nelinişti imediat şi încercă să îşi ascundă goliciunea.

— Nu, zise el şi o întinse înapoi pe aşternuturile curate de pânză, ca să o poată vedea şi atinge în voie. Atenţia îi poposi asupra umărului. Cum mai e?

Grija lui o făcu să zâmbească.

— De-abia îl mai bag în seamă.

— Mincinoaso, spuse el. Hai să vedem dacă putem face cum ziceam. Îşi întinse palmele pe pielea ei, le coborî pe bust, peste rotunjimea abdomenului, în jos pe coapse, iar ea uită şi că avea umeri, d-apoi că fusese împuşcată într-unul dintre ei. Eşti aşa de frumoasă, repetă el. Atât de frumoasă.

Palmele îi ajunseră jos pe picioare până la papuci şi alunecă din pat ca să îngenuncheze acolo, la picioarele ei goale. Îi luă un picior în palme, îşi plimbă degetul mare peste talpă, transmiţându-i fiori neaşteptaţi de plăcere.

— Încă mi te mai închipui în acei pantofi pe drum, zise el încet şi o sărută pe gleznă, înnebunind-o de plăcere. M-am supărat foarte tare că te-ai chinuit.

Se mută la celălalt picior, căruia îi oferi acelaşi

tratament, în timp ce ea scutură din cap.

— Acum nu mă mai dor.

— Nu? întrebă el şi o sărută pe gleznă, strecurându-şi şi limba pe pielea sensibilă din jur.

Ea oftă de plăcere.

— Eşti minunat.

— Bine, şopti el. Vreau să te simţi mereu minunat.

Îi plăcea să o atingă, dar îl voia şi pe el. Voia să îl exploreze la fel cum o explora şi el. Dacă noaptea asta era singura împreună, atunci voia să îşi satisfacă şi ea plăcerile. Se ridică, îi găsi părul moale şi îl trase peste ea până când reuşi să ajungă la coapsele lui lungi şi musculoase, la betelia pantalonilor, ca să-i scoată cămaşa.

O apucă de încheieturi, iar ea se opuse.

— Nu, şopti ea. Seara asta este şi a mea.

O privi îndelung, ochii lui verzi umbrindu-se din ce în ce mai mult.

— Nu ştiu dacă voi putea suporta.

— Va trebui să suporţi, replică ea. Vreau şi eu să te explorez.

El îi dădu drumul şi se ridică în genunchi deasupra ei, trăgându-şi cămaşa din pantaloni şi peste cap, dezvelindu-şi bustul şi pieptul ce păreau sculptate de un maestru renascentist. Ea nu se abţinu să nu-şi treacă degetele peste muşchii lui, savurând felul în care lui i se tăie răsuflarea.

— Parcă ai fi David al lui Michelangelo, se minună ea, explorând formele le muşchiului încordat. Eşti perfect.

El o privi în timp ce îl atingea, cu respiraţia gâfâită şi pasională.

— Nu sunt chiar aşa perfect, zise el. Dar jur că aşa mă faci să mă simt.

Ea se ridică pentru a se trage mai aproape de el, ca să-i simtă căldura, ca să îl exploreze. Îşi lipi palma de pieptul lui, încântată de căldura şi de vigoarea lui, şi nu se abţinu să nu îl sărute apăsat acolo, printre firele de pe piept. Dezmierdarea îl făcu să îşi vâre mâinile în părul ei şi să-i ridice chipul spre el.

— Nu cred că mai rezist mult în ritmul ăsta, iubire.

Ea zâmbi, fericită de felul în care cuvintele lui rezonau în sinea ei.

— Ba sigur poţi, milord. Să-ţi aduc aminte de reputaţia ta?

El pufni în râs, dar care se transformă într-un geamăt când o simţi că se întinde spre şliţul pantalonilor.

— Parcă stabiliserăm că reputaţia mea e mai mult o legendă decât realitate. Degetele ei orbecăiră în jurul nasturilor de la pantaloni, trădându-i lipsa de experienţă, iar el înjură şi o opri. Sophie, nu cred că e o idee bună să…

— Ba da, zise ea, surprinsă de curajul propriu. Cred că e rândul meu.

Ridică o sprânceană, fără să o scape din priviri.

— Ba mai mult al meu decât al tău, se pare.

Ea zâmbi.

— Vedem.

El se aplecă şi îi prinse buzele într-un sărut sălbatic, dar o eliberă câteva momente mai târziu ca să îi şoptească:

— Eşti perfecţiunea întruchipată.

Se înroşi, dar apoi îi reveni curajul.

— Pantalonii, te rog, şopti ea. Am vrut să ţi-i dau jos din prima noapte – când erai îmbrăcat în pantaloni de piele şi erai urcat pe cabrioletă.

— Îţi plăceau pantalonii ăia? râse şi se dădu jos din pat ca să se dezbrace.

Ea îşi aduse aminte de modul în care pielea pantalonilor îi scosese muşchii în evidenţă.

— Foarte mult.

Lâna gri alunecă pe podea, dând la iveală picioare lungi şi musculoase, iar ea realiză că pantalonii reuşiseră să le mascheze parţial perfecţiunea.

Apoi zări cicatricea.

Lungă, groasă şi brutală, albă şi veche, întinsă pe aproape toată coapsa stângă. Nu îşi putu reţine un icnet la văzul ei, la durerea pe care o resimţise el în acel moment. Se întinse să pună mâna pe el, dar el se feri.

— Am uitat de ea, spuse el.

Minţea, desigur. Nimeni nu putea uita aşa ceva.

— Ce s-a întâmplat?

— De la accidentul de trăsură.

Cel care îi ucisese dragostea.

Ba nu. Nu dragostea. Cel care o ucisese pe femeia care îl trădase.

Femeia din cauza căreia jurase să nu mai iubească niciodată. Femeia din cauza căreia Sophie nu mai putea avea singura fiinţă pe care şi-o dorise vreodată.

Se întinse spre el, dornică să îi alunge durerea provocată de accident. Ştiu însă fără să întrebe că ar fi considerat că îi este milă de el. Şi nu ar mai fi lăsat-o să facă nimic. Preferă să vină spre el, să se aşeze pe marginea patului unde stătea el, cu o mână acoperindu-şi zona cea mai intimă, şi îşi lăsă privirea să alunece spre acea parte misterioasă.

— Vreau să te văd.

El râse şi se întinse spre ea.

— O s-o iau ca pe un compliment, mormăi el şi o trase mai aproape, coborându-i halatul peste umeri şi peste braţe până când o dezbrăcă complet.

— Să înţeleg că nu te întinzi singur? Mi-ai uşura mult sarcina, zise ea, iar el chiar se întinse pe spate şi o ridică călare peste el, cu genunchii de o parte şi de cealaltă a şoldurilor.

Ea îl privi cu atenţie, absorbindu-i frumuseţea pur masculină.

— Eşti… Se opri.

Regele se întinse să îi cuprindă sânii şi se jucă cu sfârcurile întărite până o făcu să ofteze şi să se legene peste el, făcându-l să geamă.

În felul acesta nu avea cum să îl exploreze. Îl prinse de mâini.

— Gata. E rândul meu.

Ridică o sprânceană.

— Nu vrei să te mai ating?

— Ba sigur că vreau. Dar eu vreau să te ating şi mai mult.

El expiră adânc şi apăsat, după care îşi întinse braţele şi le puse sub cap.

— Sunt gata să fiu explorat, milady.

Şi o lăsă să îl mângâie şi să îi descopere trupul, braţele şi pieptul, să îi sărute muşchii încordaţi ai umerilor şi pieptul până când începu să gâfâie şi să îi rostească printre gemete numele.

— Mă înnebuneşti, şopti el. Te simt acolo, fierbinte şi umedă peste mine.

Ea se apăsă de el, cuibărindu-se peste zona lui tare şi fierbinte.

— Doare?

— Da, zise el. În cel mai minunat fel.

— Cum?

Se întinse spre ea şi o trase într-un sărut.

— Eşti foarte curioasă.

— Dacă se va întâmpla o singură dată… Se opri. Acum nu voia să se gândească la asta. Se adună. Ce fel de durere este?

— E o durere surdă. Pentru tine.

Se lăsă pe spate ca să îi vadă mădularul întărit.

— Pot să-l ating?

Scrâşni din dinţi.

— N-ar trebui să te las, zise el. Ar trebui să te învelesc în halatul acela drăguţ şi verde şi să te trimit înapoi în patul tău. Până nu-i prea târziu.

Sophie scutură din cap.

— Aş vrea să nu faci asta. Apoi îl atinse oricum şi îl mângâie agale, savurând felul în care lui i se tăie respiraţia şi închise ochii. E mai bine acum?

— Continuă.

Ordinul îi provocă un văl răutăcios de plăcere. Se supuse.

— Aşa?

Regele îşi deschise ochii verzi şi o măsură cu cea mai

maiestuoasă privire pe care o văzuse vreodată, după care îi acoperi palma cu palma lui şi îi arătă cum să îl atingă, cum să îl mângâie. Răsfăţul îi făcu mădularul să devină şi mai rigid, şi mai lung. Şi mai frumos.

După o perioadă mai scurtă decât s-ar fi aşteptat, o întrerupse.

— Opreşte-te, zise el şi se ridică, după care o ridică şi pe ea peste el şi o sărută din nou pasional şi prelung. Îi dădu drumul cu răsuflarea întretăiată şi repetă. Opreşte-te.

— Dar nu ai…

O rostogoli pe spate, îşi făcu loc între coapsele ei, îi puse mâinile în păr şi o ţinu nemişcată ca să o mai sărute o dată.

— Ba da. Dumnezeule. Nu mi-a plăcut niciodată nimic aşa de mult cum mi-a plăcut acum. Îşi lipi fruntea de fruntea ei şi închise ochii. Trebuie să te întorci în camera ta, iubire. Nu putem face asta.

Nu. Nu voia să plece de lângă el. Îi puse o palmă pe obraz.

— Rege.

Scutură din cap.

— Am stat o veşnicie de partea asta a uşii, încercând să mă conving că nu eşti a mea. Că nu te pot avea. Dacă facem asta, Sophie… Se opri, iar ea îşi închipui o infinitate de feluri în care şi-ar fi putut termina propoziţia.

„Dacă facem asta, nu o să mi-o iert niciodată”.

„Dacă facem asta, vei fi dezonorată”.

„Dacă facem asta, mâine tot singură vei fi”.

Se întinse şi îl sărută cu blândeţe.

— Nu-mi pasă. Vreau să o facem.

— Mă doreşti.

— Te iubesc, zise ea cu seriozitate. Te voi iubi doar pe tine.

— Şi cum îţi voi mai putea refuza vreodată ceva după aceea?

Îşi ridică şoldurile peste ale lui, testându-şi forţa mişcării, încântată de felul în care privirea lui se tulbură.

— Dar nu trebuie să mă refuzi.

— Sophie, şopti el şi se suci, astfel încât mădularul rigid se aşează pe miezul ei umed, iar cu vârful se jucă în punctul în care îl dorea cu disperare. Plăcerea o inundă.

Repetă mişcarea. Doamne, Dumnezeule!

— Rege, nu te opri.

Nu se opri, ci împinse şi mai adânc, se balansă spre ea, întinzând-o cu blândeţe înainte de a se opri şi a-i rosti numele. Privirea ei zbură spre a lui.

— Eşti foarte strâmtă, iubire. E totul în regulă?

Era o senzaţie ciudată şi tulburătoare, cumva perversă şi minunată. Încuviinţă din cap.

Iar el îi oferi ce voia, penetrând din ce în ce mai adânc până o umplu cu senzaţii care nu se asemănau cu nimic din ce mai trăise. Şi era atât de aproape de ea. Erau împreună în acest moment unic, în această noapte unică. Nu va uita niciodată acest moment. Avea să-şi aducă aminte de acest moment până când îşi va fi dat ultima suflare. Momentul în care Regele fusese al ei. Pentru totdeauna.

Lacrimile începură să-i curgă, iar el încremeni.

— Nu. Dumnezeule. Nu. Dădu să iasă din ea. Sophie, dragoste, îmi pare rău.

— Nu! ţipă ea şi-şi strânse coapsele în jurul lui. Nu. Nu te opri.

— Te doare.

— Ba nu mă doare. Atingerea lui nu avea nicio legătură cu durerea. Absolut niciuna.

— Iubire, am ochi, zise el. Îţi văd lacrimile.

Scutură din cap că nu.

— Nu mă doare. Mă simt foarte minunat.

O sărută şi o ţinu ca să se uite în adâncul ochilor ei.

— Şi atunci ce-i?

„Asta mă doare. Clipa asta. Adevărul din spatele ei. Faptul că asta e tot ce voi avea din tine”.

Asta însă nu-i putea spune. Aşa că îi spuse singurul lucru care conta:

— Te iubesc.

— Aş putea să te ascult la nesfârşit spunându-mi-o, zise el. În noaptea asta o să te fac să mi-o spui iar şi iar. O să te fac să mi-o zici când o să ai orgasm. O să-ţi văd cuvintele pe buze în momentul în care o să mi te prăbuşeşti în braţe, după care te voi ajuta să-ţi revii.

I-ar fi putut spune-o oricând. Cuvintele o eliberaseră, aşa că le repetă iar şi iar precum o rugăciune în timp ce el se ridică deasupra ei, se legănă în ea prelung şi încet, răvăşindu-i trupul şi mintea. Era încordată ca un arc, disperată să atingă punctul culminant şi îşi deschise ochii ca să se uite în ochii lui, tânjind după plăcerea pe care doar el i-o putea oferi.

— Te iubesc, şopti ea, iar cuvintele îi lansară într-un ritm mai profund, mai accelerat şi mai viguros, făcând-o să uite de tot cu excepţia numelui lui, a trupului lui, a cât de mult îl iubea.

— Uită-te la mine, Sophie. Vreau să vezi.

Se uită şi scoase un ţipăt când atinse din nou punctul culminant, apoi se lăsă pradă plăcerii, a sunetului numelui ei pe buzele lui în timp ce el se rostogolea în ea.

Era minunat.

Se rostogoli de pe ea, ţinând-o strâns aproape, atent la bandaj şi îşi plimbă degetele peste umărul bun.

— Sophie… zise el, lăsând numele să se topească şi să-i învăluie în camera caldă şi întunecată.

El era minunat.

Oftă şi se cuibări mai aproape de el, iar el o sărută pe creştet, dezmierdarea blândă tentând-o aproape la fel de mult ca şi restul interludiului.

Erau minunaţi împreună.

Dar nu aveau să mai fie niciodată împreună.

Şi cu acest gând insidios reveni la realitate, în braţele bărbatului pe care îl iubea şi care nu avea să o iubească niciodată. Care avea alte planuri în viaţă. Planuri care nu includeau dragostea.

Poate că înainte de noaptea aceasta ar fi putut trăi fără dragoste. Înainte de a-i face mărturisirea. Înainte de a

afla că nu va mai putea fi cu el fără să-şi dorească cu disperare ca şi el să o iubească.

Dar nu putea. Aşa că trebuia să plece. În seara asta. Să fugă în întuneric, să scape de povara familiei şi a planului lor nesăbuit de a-l obliga pe marchizul de Eversley să se însoare. Nu voia să se căsătorească aşa cu el.

Singura variantă în care voia să se căsătorească cu marchizul de Eversley era din dragoste. Iar asta n-avea să se întâmple. Aşa că trebuia să scape cumva de aici şi să trăiască toată viaţa din amintirile acestei nopţi.

Cu amintirea încântării lui când îi spusese adevărul. Când îşi mărturisise dragostea. Amintirea aceasta îi era de ajuns.

Ce minciună!

Se strecură din braţele lui şi se aşeză pe marginea patului.

„Trebuie să fie de ajuns”, îşi spuse ea, făcând abstracţie de adevăr.

Trebuia.

Capitolul 20

Regele capturat!

Trebuia să se însoare cu ea.

Într-adevăr, ar fi fost mai bine dacă i-ar fi spus asta înainte să facă dragoste cu ea aici, în patul lui. Înainte să o dezonoreze, să îi distrugă reputaţia. Îl atrăsese însă fără putinţă de scăpare ideea de a face dragoste cu ea, faptul că fusese dispusă să îi ofere totul, fără promisiunea unui titlu. Faptul că nu-i păsa de promisiunea unui titlu. Faptul că îl voia doar pe el, nu numele, nu averea. Faptul că îl iubea.

Îl iubea.

Ştiuse ce se va întâmpla din secunda în care i-o

spusese. Ştiuse că o va avea acolo, în patul lui, pe aşternuturile reci de pânză în care se străduise să adoarmă şi în schimb se gândise doar la ea. Ştiuse că îi va lua fecioria şi odată cu ea şi viitorul.

Ştiuse că se vor căsători.

Îl iubea.

Ar fi vrut să i-o spună din nou, de parcă nu i-ar fi spus-o deja de zeci de ori. Nu credea că se va putea sătura vreodată să o audă spunându-i acele cuvinte. De adevărul lor.

Sophie Talbot îl iubea.

Dragostea ei îl făcuse să şi-o dorească complet, fără să mai stea pe gânduri. Chiar dacă n-ar fi putut găsi niciodată o cale să o iubească şi el.

Ştia că era egoist şi arogant şi culmea lăcomiei, dar îi sesizase sinceritatea şi i-o văzuse în ochi, şi i-o simţise când îl atinsese.

Şi voia să aibă parte de lucrurile acestea.

Pentru totdeauna.

Aşa că o posedase fără să mai stea pe gânduri. Fără să-i mai spună adevărul – că dacă îl lăsa să o aibă se va căsători cu ea. Se temuse că l-ar fi oprit dacă ştia, temându-se că îi va cere să o iubească în schimbul mâinii ei.

Aşa că recursese la cea mai perversă înşelăciune. Acum trebuia să se mărite cu el, după ce îşi distrusese complet reputaţia. Şi, deşi asta făcuse parte din înţelegerea lor modificată întruna, nu exista nicio variantă prin care acum o mai lăsa să îl părăsească.

Niciodată.

Îi trecu prin cap, aşa cum stăteau întinşi şi tăcuţi în patul lui, scăldaţi de lumina lumânărilor şi de umbre, cu pielea ei moale lângă el, cu răsuflarea calmă, victime ale plăcerii, cu declaraţia ei de dragoste încă plutind în aerul încărcat, că ar fi trebuit să-i spună ce urma.

Ar trebui să o ceară de soţie.

Merita să fie cerută de soţie.

Putea să o ceară ca la carte – să organizeze un târg de vară în piaţa din Mossband, un bal mascat, bijuterii şi să-şi declare public intenţiile.

Doar că Sophie nu şi-ar fi dorit ceva atât de extravagant. Oftă în braţele lui, se cuibări şi mai aproape de el, iar el o sărută pe creştet.

Avea să o ducă iar în centrul labirintului. Cu un platou cu tarte cu căpşuni făcute de Agnes şi cu o pătură moale de lână. Trebuia să dea o fugă până la Mossband să ia un coş cu chifle dulci de la Robbie brutarul. Regele zâmbi pe întuneric. Acestei lady îi plăceau dulciurile. Avea să o aprovizioneze cu plăcere tot restul vieţii.

De îndată ce o ducea în labirint şi îi spunea adevărul – că deşi din cauza trecutului său îi era imposibil să îi promită dragostea, era dispus să îi promită restul. Că avea să-şi dea toată silinţa să o facă fericită. Şi oricât de sărăcăcioasă ar fi fost oferta lui, ea îl iubea şi urma să fie de acord. Avea să spună da şi să mănânce dulciuri, iar apoi el urma să o aşeze pe pătură şi să o dezbrace şi să-i lingă zahărul de pe buze, având drept martori doar cerul şi soarele.

Nu era o petrecere în piaţa din Mossband, dar avea avantajul că se petrecea repede. O trecea graniţa şi se însura cu ea în Scoţia. La ora asta a doua zi puteau fi căsătoriţi deja.

Şi avea să fie a lui. Pentru totdeauna.

Ea se crispă în braţele lui, se trase de lângă el şi se mută pe marginea patului. Unde se ducea? Parcă bărbatul era cel care se furişa în toiul nopţii, nu? Avea planuri pentru ea. Presupuneau şi mai multe sărutări. Mai multe atingeri. Voia să o mai audă spunându-i că îl iubeşte.

Iar ea pleca.

Se întinse după ea şi o prinse de mână.

— Ce faci?

Se întinse să-şi ia halatul, pe care îl ridică şi îl îmbrăcă.

— Eu…

— N-ai nevoie de halat, Sophie, zise el pe cel mai

seducător ton. Îţi ţin eu de cald.

Ea îşi lăsă capul în jos, jenată de cuvintele lui. Îi va face mare plăcere să o înveţe să nu se ruşineze de dorinţă. Într-o bună zi, avea să-i vină dezbrăcată în pat. Imaginea aceasta îl excită imediat.

— Sophie, îi ceru, vino înapoi în pat.

— Nu pot, răspunse ea şi se ridică ca să-şi pună halatul la loc şi să-şi lege haotic cordonul. Nu vreau să fim prinşi.

— Nu o să fim, zise el şi se mută în pat ca să o tragă spre el şi să îngenuncheze în faţa ei.

Nu mai conta oricum dacă erau prinşi. O lua de nevastă.

Îi dădu o şuviţă minunată castanie după ureche şi îi desenă conturul obrazului cu degetul mare. Era cea mai frumoasă fiinţă pe care o văzuse până acum.

— Rămâi, şopti el şi se aplecă ca să îi fure o sărutare lungă şi pasională, savurând felul în care limba ei se mula pe limba lui dezmierdare cu dezmierdare, până în punctul în care respiraţia amândurora deveni întretăiată. O trase şi mai aproape, alintându-i pielea moale a urechii cu dinţii şi limba. Rămâi, iubire. Mai sunt multe de explorat.

Ea oftă, dar veni oricum spre el.

— Nu pot, zise ea cu un nod în gât. Am avut o înţelegere – o singură noapte.

Asta fusese înainte, desigur. Înainte de a-l iubi. Înainte de a face dragoste cu ea.

Doar nu-şi imagina că acum o mai putea lăsa să plece – doar nu-şi imagina că o noapte era de ajuns. Şi cu toate astea, îl părăsea. Îi îngheţă sângele în vene.

— Unde te duci?

Îl privi în ochi.

— Departe. Departe de locul ăsta.

Departe de el.

— Şi dacă vreau să rămâi? Ce se întâmplă atunci?

Scutură din cap.

— Nu pot. E prea mult pentru mine.

Ceva din cuvintele ei, ceva blând şi pur, şi trist, îl făcu să realizeze că îl părăsea pentru că de fapt ar fi vrut să rămână. Pentru că credea că el nu îi va putea oferi ceea ce îşi dorea.

Şi probabil că pe termen lung nici nu ar fi putut.

Poate n-ar fi devenit niciodată bărbatul pe care îl merita.

Dar al naibii să fie dacă n-avea de gând să încerce. Al naibii să fie dacă nu voia să îşi petreacă toată viaţă încercând să o facă fericită.

Se dădu jos din pat şi o ajunse din urmă în dreptul uşii dintre camerele lor.

— Sophie, zise el. Aşteaptă.

Ea scutură din cap şi ar fi putut să jure că zărise lacrimi în ochii ei când se întoarse şi trase de uşă. Îşi schimbă planul. Nu mai aştepta până mâine să o ceară de nevastă. Acum o cerea. Nu mai suporta nicio secundă să o vadă tristă.

O iubea.

Doamne, Dumnezeule.

Încremeni când realiză limpede că o iubea, atât de limpede încât se gândi că poate o rănise. O *iubea.* Nu mai voia să o facă să sufere niciodată. Era în stare să facă orice să nu o mai vadă tristă. Era în stare să facă orice pentru ea.

Pentru totdeauna.

Şi voia ca ea să ştie acest lucru. Imediat.

— Sophie, aşteaptă, zise el, neputând să-şi mascheze tonul vesel când ea trase de uşă, disperată să scape de el. Voia să o prindă şi să o ducă înapoi în pat ca să îi spună cât de mult o iubeşte. Iar şi iar, până când i-o spunea de tot atâtea ori ca şi ea.

Până când îl credea, aşa cum o crezuse şi el.

Voia să o ceară de nevastă, să pecetluiască mica lor înţelegere cu un sărut şi să facă dragoste cu ea până când soarele se ridica sus pe cer şi o picta în auriu.

Ea îl iubea.

Acum însă ea încremenise cu privirea pironită pe ceva

din dormitorul ei, cu groaza întipărită pe chip. Regele se opri şi el cu un bolovan în stomac când o văzu că scutură din cap.

— Nu, şopti ea cu mâna încleştată de uşă. Nu, zise ea din nou, mai tare. M-am răzgândit.

Se răzgândise.

Jack Talbot păşi pragul şi zări dintr-o privire patul, după care se uită spre Rege. Care era dezbrăcat.

Contele îl privi surprins.

— Eversley.

Rege se uită doar înspre Sophie.

— Cu ce te-ai răzgândit?

— Ai dezonorat-o, zise tatăl ei.

Înţelese într-o clipă şi simţi furie şi un val de durere de nesuportat. Regele se răsti la el:

— Se pare că a avut şi ea un rol destul de mare.

În ochii ei albaştri apăru o licărire de durere, care aproape îl convinse.

— Rege – nu vreau asta.

— Ba ai vrut, nu-i aşa? Ai vrut să-mi întinzi o capcană.

Trădat de femeia pe care o iubise.

Scutură din cap.

— Nu. Jur că nu am vrut.

— Ai vrut să mă încolţeşti, repetă el, enervat de vocea lui sugrumată. De felul în care aceste cuvinte îi aduceau aminte de o altă femeie. De alte vremuri. De o altă dragoste care nu fusese dragoste. Ai vrut să fii ducesă.

— Nu, zise ea. Voiam să plec. Îi putea percepe tulburarea din voce. Părea autentică. Ţi-am spus, voiam să plec!

— Plecai ca să poţi să fii prinsă. Ca eu să fiu prins.

— Ba nu! ţipă ea.

— M-ai minţit.

Nu îl părăsea. Nu plănuise ca aceasta să fie ultima lor noapte. *Nu îl iubea.*

Ultima constatare îl distruse. Se uită în ochii ei.

— M-ai minţit.

Ea făcu ochii mari, uimită de furia cuvintelor lui.

— Nu am minţit, zise ea şi se apropie el ca să îl atingă.

El se dădu mai în spate. Dacă îl atingea nu ştia ce ar fi făcut. Nu se simţise niciodată atât de devastat. Nici măcar în noaptea în care murise Lorna.

Pe Lorna nu o iubise niciodată cum o iubise pe Sophie.

Asta îl durea mai tare ca orice altă lovitură.

— Ai vrut să *mă însor* cu tine.

Îşi înghiţi nodul din gât.

— Nu, zise ea.

Sesiză minciuna şi asta îl pustii complet. Nu îşi mai putea controla furia.

— Nu mă mai minţi!

Tatăl lor păşi între ei.

— Mai ţipă o dată la ea şi n-o să te mai poţi prezenta la nunta voastră.

— Ai aranjat să atragi în cursă un alt duce folosindu-te de fiica ta drept momeală, iar acum te grăbeşti să-i iei apărarea?

Regele nu mai apucă să-şi sublinieze întrebarea cu un pumn în faţa viitorului său socru, că Sophie începu să ţipe şi ea:

— Bine! Am vrut să mă mărit cu tine!

N-ar fi trebuit să fie şocat, dar tot era.

N-ar fi trebuit să se simtă devastat, dar aşa se simţea.

Chiar dacă nu o credea, spera că era adevărat.

„Am vrut să-ţi spun că te iubesc”.

Ce idiot fusese! Nu voise niciodată să creadă ceva atât de mult cât voise să creadă că îl iubeşte. Dar nu mai putea. Îl trădase, Ariadna şi Minotaurul în labirint. Şi la fel ca monstrul acela blestemat, nici el nu se aşteptase la aşa ceva.

— Am vrut să mă căsătoresc cu tine. Da. Nicio femeie zdravănă la minte n-ar zice nu să se mărite cu tine. Eşti… Făcu o pauză cu ochii înlăcrimaţi. Eşti perfect. Îl distrugea cu cuvintele ei simple, cu felul în care i le spunea, cu vocea

abia ridicată, de parcă nici ea nu le credea întru totul. Nu trebuie să te însori cu mine. Gândeşte-te la celelalte – nici pe ele nu le-ai luat de nevastă.

Pe celelalte nu le dezonorase. Nici nu se atinsese de ele. Nu le cunoscuse niciodată moliciunea pielii sau felul în care părul li se răsfira pe aşternuturi sau felul în care buzele lor roşii şi pline arătau acoperite cu tartă de căpşuni şi sărutări.

Pe celelalte nu le iubise.

O studie cu atenţie minute bune, urând-o pentru că plângea, pentru felul în care lacrimile ei îl impresionau chiar când trebuia să-i înfrunte minciunile. Urând-o pentru că îl făcea să iubească din nou. Pentru că îl făceau să o iubească. Pentru că îl făceau să urască că o iubea.

— N-oi fi tu cea mai drăguţă sau cea mai interesantă, dar sigur eşti cea mai periculoasă dintre surori, aşa-i, Sophie? zise el, urându-se pentru ce-i ieşea din gură în timp ce ea ieşi valvârtej din cameră.

Se gândi că avea să se mai urască de o grămadă de ori pe parcursul acestui mariaj.

Voia să o pedepsească la fel cum îl pedepsise şi ea. Să îi ofere tot ce îşi dorise, ca apoi să-i ia totul înapoi.

Regele se uită la viitorul său socru.

— V-aţi ales cu o nuntă, rosti el şi se întoarse ca să se ducă la birou, de unde scoase o foaie de hârtie şi ceva de scris. Acum ieşiţi afară.

*

Regele o chemă pe aleea de la castelul Lyne a doua zi după-amiază.

Sophie sosi coafată şi îmbrăcată într-o rochie mov-închis, oferită de Seleste. Sora ei jurase că rochia – mai strâmtă decât ar fi dorit Sophie – îi stătea atât de bine încât sigur reuşea să îi atragă atenţia Regelui. O rochie răpitoare, cu fusta din satin lucios şi decolteu adânc şi conduri asortaţi.

Totodată era şi prea strâmtă, dar Sophie era pregătită să facă tot ce era posibil ca să încerce să îl convingă pe Rege că nu minţise, aşa că faptul că se lăsase îmbrobodită într-o rochie nouă şi pantofi incomozi i se părea un preţ mic de plătit. Poate că dacă îi plăcea rochia o lăsa să-i explice tot ce se întâmplase. De ce se dusese noaptea la el. De ce plecase.

Poate că o lăsa să plece. Să o lase să plece şi să se elibereze de el. Să îi dea şansa să îşi găsească altă femeie. Una pe care o credea.

O aştepta pe capra cabrioletei la care înhămase doi armăsari negri superbi care tropăiau în colb. Se uită la el cum stătea cu maxilarul încordat, pălăria trasă pe frunte, frâiele în mână.

— Ţi-ai recuperat cabrioleta.

— Nu şi roţile, răspunse fără să se uite spre ea.

O încolţi sentimentul de vină.

— Îmi pare rău.

— Părerile tale de rău mi se par cam goale de conţinut, Lady Sophie, rosti el cu nepăsare şi pregăti frâiele să pornească la drum. Hai să mergem, în curând se întunecă.

Era trei după-amiaza.

— Unde mergem?

Se întoarse spre ea cu o privire rece şi neclintită şi atât de… netipică lui.

— Urcă, milady.

Bărbatul acesta, tonul lui nu îi erau familiare. O măcina tristeţea, dar şi o doză bună de frustrare. Se uită după o scară pe care să se urce. Nu era. Nu se întinse să o ajute să urce.

Se uită în ochii lui, iar el ridică întrebător o sprânceană.

Acum nu mai putea da înapoi. Nu acum. Îşi ridică fustele – mai sus decât s-ar fi cuvenit să facă o lady – dezvelindu-şi picioarele şi genunchii, se ţinu de roata imensă a cabrioletei şi se săltă lângă el.

El nu comentă nimic, ci plesni cu pricepere din frâie şi porniră la drum. După câteva minute de tăcere, Sophie decise că era momentul perfect să se explice:

— Îmi pare rău.

Nu îi răspunse.

— Nu a fost în intenţia mea ca lucrurile să se petreacă aşa. Nu mi-a păsat că eşti marchiz. Sau că vei fi duce. Făcu o pauză, dar el nu dădu niciun semn că o ascultase măcar. Îmi dau seama că nu mă crezi, dar nu ţi-am spus decât adevărul. Nu am vrut niciodată să mă întorc în Londra. Nu mi-am dorit niciodată să mă mărit cu un aristocrat.

„Iar apoi m-am îndrăgostit de tine”.

Ar fi vrut să-i spună asta. Dar nu ar fi suportat să nu o creadă.

Nici nu-l putea învinovăţi că nu îl credea.

— Mi-am distrus familia, spuse ea. Seraphina a fost exilată din casa lui Haven, cu copilul. Niciuna dintre surorile mele nu mai are un peţitor de nădejde. Tata şi-a pierdut investitorii influenţi în minele lui. Din cauză că eu m-am purtat nesăbuit. Da. O clipă am luat în calcul şi varianta în care să te păcălesc să te însori cu mine. Dar doar pentru că te doream cu disperare. Nu a avut nicio legătură cu titlul tău. Nici cu familia mea. Nu am avut niciun alt motiv în afară de faptul că te-am vrut al meu. Făcu o pauză, apoi şopti ultimele cuvinte: Pentru totdeauna.

— Să nu-mi mai spui niciodată cuvintele astea. Răspunsul lui veni rece şi furios. Nu avem nimic pentru totdeauna. Niciunul dintre noi nu meritǎm.

Cuvintele o dureră, dar refuză să plângă. Îşi mută privirea spre drumul care se întindea înaintea ochilor lor.

— Când am ciocănit la uşa ta azi-noapte… „Am vrut doar să-ţi spun că te iubesc”. Asta nu îi spuse cu voce tare. Deja mă răzgândisem. Nu mai voiam să mă căsătoresc cu tine, zise ea în schimb, fără să ştie dacă spunea adevărul sau nu. Nu am vrut să te împovărez cu persoana mea.

— Nici n-o să mă împovărezi, zise el cu răceală şi distant. Nu-ţi face griji.

Nu-i păsa de tonul lui hotărât.

— Unde mergem?

Nu îi răspunse, ci coti de pe drumul principal pe unul secundar, apoi pe o alee care şerpuia spre castelul de piatră care se înălţa în zare precum un castel din poveştile cu Cavalerii Mesei Rotunde.

În faţa clădirii era o trăsură cu şase cai înhămaţi şi gata de drum, semn că cineva tocmai sosise. Regele trase de hăţuri şi opri cabrioleta în spatele trăsurii, după care sări jos şi ciocăni în uşa turnului. Câteva secunde mai târziu, uşa se deschise şi în prag apărură ducele de Warnick şi o tânără într-o rochie ecosez verde şi negru.

Warnick ieşi zâmbind din turn, îl bătu cu drag pe spate pe Rege, după care se întoarse spre ea.

— Lady Sophie, zise el şi veni să o ajute să coboare. Văd că viitorul dumitale soţ a şi început să te neglijeze.

Sophie tresări.

— Viitorul meu soţ?

Warnick îşi înclină capul într-o parte şi o studie curios, apoi reveni la Rege.

— Nu ai cerut-o încă de soţie? Nu-i puţin cam târziu?

Regele nu se uită spre ea.

— Ştie că o să ne căsătorim. Îi place să facă pe timida.

Sophie se forţă să zâmbească.

— Fireşte, spuse ea, încercând să-şi mascheze tulburarea. Doar că nu ştiam că şi dumneata ştii, Excelenţă.

Ducele râse.

— În Scoţia avem reguli relaxate, milady, dar cele care privesc martorii la nunţi sunt destul de ferme. Ştiu, pentru că sunt preotul oficiant.

Sophie tresări.

— Preotul nostru oficiant.

— Da! Nu-ţi face griji, am mai fost pe la nunţi. Astăzi o să tratez totul cu maximă seriozitate.

— Astăzi, zise ea.

— Da.

— O să ne căsătorim, *astăzi.*

— Aha, zise scoţianul masiv cu un zâmbet. De ce altceva te-ar fi adus Regele până în Scoţia?

— Fireşte, zise ea. De ce altceva?

Îi venea să urle.

— Eşti o mireasă frumoasă, dacă pot spune asta, continuă ducele, de parcă situaţia era cât se poate de normală. Desigur, ultima dată când te-am văzut erai îmbrăcată mult mai… interesant.

— Tacă-ţi gura, Warnick, mârâi Regele.

Sophie tresări, dar nu putu să se simtă jenată de hainele de valet, pentru că acum era prea uluită de faptul că urma să se căsătorească.

— O să ne căsătorim aici. În casa dumitale.

Warnick se uită spre clădirea masivă.

— În una dintre ele. Din nefericire, nu-i cea mai arătoasă.

— Nu mai intrăm, zise Regele. Sunt sigur că scoţienii înţeleg graba cu care vor oamenii să se căsătorească. Se uită spre fata în rochie ecosez. Tu eşti cel de-al doilea martor?

— Da, milord, zise ea.

— Şi cum te cheamă? întrebă el cu o octavă mai jos decât vorbea de obicei.

— Catherine.

Îi zâmbi, iar Sophiei începu să-i bată cu putere inima când văzu gropiţele de pe chipul lui frumos.

— Ei bine, Catherine, poţi să-mi spui Rege.

Fata îi întoarse zâmbetul călduros, iar Sophiei îi veni să îl pocnească. Rău de tot.

Regele se întoarse spre Warnick, care urmărea cu interes scena.

— Hai să terminăm odată.

Warnick încuviinţă din cap.

— Presupun că putem sări peste dulcegăriile de la început cu jurămintele.

— Aşa e, zise Regele.

— Ştiu şi eu, izbucni Sophie. Mi se pare că tânăra Catherine este destul de interesată.

Sprâncenele negre ale lui Warnick se ridicară întrebător spre Rege.

— Deci jurămintele.

Regele pufni afectat.

— Orice doreşte logodnica mea.

— Dragi credincioşi, intonă ducele, ne-am adunat astăzi aici ca să-l unim pe acest bărbat – arătă spre Rege – cu această femeie – flutură mâna spre Sophie – în sfânta taină a căsătoriei.

— Opreşte-te, ceru Sophie.

— Milady? întrebă ducele, foarte nervos.

— Acum e ceremonia?

— Da, zise Regele.

— Pe aleea castelului ducelui de Warnick?

— Ah. Vezi? Nu-i place castelul, sublinie Warnick, după care continuă: Castelul din munţi e mult mai frumos.

— Nu, nu. Nu de castel ziceam. Castelul este minunat. Dar în drum… N-am putea găsi un loc mai… autentic?

Regele se holbă la ea câteva clipe, apoi zise:

— Dacă m-aş fi însurat cu o mireasă mai autentică, poate m-aş fi obosit să găsesc ceva mai de soi.

I se tăie respiraţia.

— Eşti groaznic.

— Într-adevăr, aşa se pare. Nu-i aşa că ne potrivim perfect?

— Poate ar trebui să mai aşteptăm şi să amânăm ceremonia, zise ducele, uitându-se de la Rege la Sophie.

— Poate ar fi mai bine, spuse ea.

Nu avea de gând să se mărite cu el. Nu aşa. Nu când el era furios. Se întoarse spre cabrioletă şi făcu câţiva paşi înainte de a călca pe o piatră extrem de ascuţită. Icni de durere şi se aplecă să-şi inspecteze condurul.

— Cred că niciodată ar fi momentul potrivit pentru lordul Eversley.

— Mai bine te-ai uita pe unde mergi, spuse Regele, cu

privirea spre piciorul ei. Era pentru prima dată de când îl întâlnise pe aleea de la castelul Lyne când îşi manifesta emoţiile. Era livid.

— Păi îmi pare rău că nu m-am pregătit pentru o nuntă printre bolovani. Tu ar trebui să fii mai atent unde mă duci, i-o întoarse ea. Mi-am rupt pantoful din cauza ta.

Warnick pufni în râs.

— O să ne căsătorim. Aici. Chiar acum, zise Regele cu răceală şi hotărâre, mutându-şi privirea de la ea. Aruncă o privire cruntă spre duce. Dă-i drumul.

Sophie se opri şi se întoarse spre el.

— Nu cred că ai înţeles, începu ea. Nu o să…

Catherine îi întrerupse, adresându-se din pragul castelului:

— S-a terminat.

Toate privirile se întoarseră spre ea.

— Poftim? întrebă Sophie.

— Am zis că s-a terminat. Catherine arătă spre ea. Tu ai spus „O să ne căsătorim aici”. Arătă spre Rege. Iar el a spus: „O să ne căsătorim aici şi acum”. Am fost martoră, la fel ca Alec. Se uită spre duce. Ai auzit şi tu, nu?

— Am auzit, confirmă Warnick, surprins de intervenţia ei. E aşa de simplu? Nu trebuie să rostească şi jurămintele?

Catherine scutură un umăr.

— Căsătoria în sine contează, nu ceremonia. Se uită la Sophie şi Rege. S-a terminat. Am fost martori la intenţia voastră de a vă căsători, aşa că acum sunteţi căsătoriţi. Zâmbi. Felicitări.

Nu putea fi adevărat.

Warnick ridică din sprâncene, apoi dădu din cap.

— Mi se pare corect.

— A fost mult mai puţin dureros decât mă aşteptam, afirmă Regele.

— Nu! exclamă ea.

Dacă trebuia să se mărite cu el, voia să aibă parte de ceva care să îi evoce o ceremonie. Nu ce se întâmplase aici. Nu putea accepta aşa ceva.

Ducele se uită la ea.

— Nu vrei să te măriţi cu el?

— Nu aşa, zise ea.

— Doar aşa se va întâmpla, răspunse Regele. Am vrut să se termine cât mai repede.

Sophie îl privi în ochi cu ură. Cu dragoste.

— Milady, doreşti să te măriţi cu el? întrebă din nou Warnick, serios de data asta.

Nu îşi mută privirea de la Rege. Nu putea. Şi spuse adevărul. Făcu jurământul în locul acesta ciudat.

— Da.

Ochii Regelui scăpărară de furie, apoi îşi mută privirea. Luă o cutie de pe podeaua cabrioletei şi se duse să o lase pe podeaua trăsurii.

Din punctul de vedere al Sophiei, avea două opţiuni. Putea sta să se uite cum o lasă aici, pe aleea ducelui de Warnick şi a lui Catherine, oricine ar fi fost şi ea, sau îi putea spune adevărul. Absolut tot adevărul. Să-l lase apoi să ia o decizie.

Cu o lună în urmă ar fi ales prima opţiune.

Acum însă devenise o altă Sophie, aşa că se luă după el, fără să-i pese că prima lor ceartă ca soţ şi soţie avea loc imediat după nuntă, pe care oricum o ratase.

— Nu asta mi-am dorit, zise ea. Nu aşa.

— Mă tem că nu am avut chef să chem jumătate de oraş la biserica St. George.

— Nu trebuia să ai chef să faci nimic. Nu ţi-am cerut niciodată să mă iei de soţie.

— Aici ai dreptate. Nu te-am cerut de nevastă.

Închise ochii, supărată de ce îi spusese.

— M-am gândit că nu vrei să te pricopseşti cu mine.

Regele se duse în faţa trăsurii şi a celor şase roibi, perfect asortaţi, şi le testă fiecăruia în parte harnaşamentul.

— Nici n-o să se întâmple asta, zise el şi deshămă un armăsar ca să-l înhame din nou de trăsură. O să fim căsătoriţi, dar nu văd niciun motiv pentru care să mai

interacţionăm vreodată.

Cuvintele o dureră. Gândul că îl va avea atât de aproape, dar în acelaşi timp atât de imposibil de departe, o făcu să-i vină să urle de nervi. Nu voise niciodată să se întâmple ce se întâmpla acum.

— Ţi-ar fi aşa de simplu?

— Da, chiar îmi e, zise el şi se mută la următorul cal. Am şase case prin Anglia. Alege-ţi una.

Se uită la el.

— O aleg pe cea în care stai şi tu.

Mâinile îi ezitară pe harnaşament, foarte puţin, abia perceptibil.

— Vrei castelul Lyne? râse cu amărăciune. Cum să nu. Tata va fi mai mult decât încântat să locuieşti cu el. Cu tine, care reprezinţi absolut tot de ce s-a temut el să nu aibă drept noră.

Ignoră durerea provocată de cuvintele lui glaciale.

— Nu aleg castelul Lyne. Aleg casa în care stai şi tu. Astăzi castelul, mâine casa din Mayfair. Aleg să trăiesc cu soţul meu, pe care îl…

„Iubesc”.

Se opri, dar el îi auzi cuvântul nerostit.

— Nu mai e nevoie să minţi, Sophie. Te-ai ales cu mariajul pe care ţi l-ai dorit. Nu mai am nevoie să-ţi aud declaraţiile de dragoste. Şi ţi-ai ratat şansa de a trăi cu mine când m-ai minţit şi m-ai păcălit să te iau de nevastă.

Făcu tot posibilul să contracareze lovitura.

— Voiam să plec.

— Ca să te găsească tatăl tău. Ştiu cum funcţionează planurile astea. Au funcţionat bine.

— Nu, zise ea. Voiam să plec de la castel. Să plec din Cumbria. Nu am vrut niciodată nimic de la tine, cu excepţia lucrului despre care ştiam că nu mi-l poţi oferi.

— Dar totuşi te-ai priceput să mi-l ceri, rosti el, plin de mânie. Lady Eversley, scuipă el şi se duse să verifice harnaşamentul următorului cal. Marchiză. Viitoare ducesă. Bravo ţie!

— Nu am avut nevoie de titlu, Rege. Nici de căsătorie. Făcu o pauză. Nu am vrut să mă căsătoresc cu tine. Am vrut doar să te iubesc.

Se mai uită o dată la harnaşament, îl prinse bine, după care ocoli caii ca să o înfrunte direct.

— Să nu-mi mai spui niciodată cuvintele astea. Am obosit să le tot aud. Am obosit să le mai cred. Dragostea nu-i decât o minciună sfruntată.

— Nu şi pentru mine. Niciodată n-a fost pentru mine.

— Minciuna ta a fost cea mai urâtă dintre toate, spuse el, iar ea îi sesiză durerea. Chiar când mă luptam cu adevărurile trecutului – chiar după ce aflasem că Lorna m-a trădat, că nu îi păsase decât de titlul meu –, tu mi-ai oferit un alt adevăr. M-ai tentat cu viitorul pe care l-aş fi putut avea.

O podidi plânsul în faţa acestei mărturisiri la care nu se aşteptase. Nu putea suporta aşa ceva.

— Rege…

Îi făcu semn să tacă.

— M-ai ameninţat că o să mă vindeci, zise el. M-ai atras cu jurămintele tale frumoase. Tăcu. M-ai făcut să cred că aş putea iubi din nou.

Se întinse spre el, dar el se feri şi deschise portiera trăsurii.

— Urcă.

Se urcă, uşurată că putea avea intimitate, nerăbdătoare să ajungă înapoi la castelul Lyne, recunoscătoare pentru şansa de a încerca să-l convingă să o ia de la început. Se aşeză şi se uită spre el, care rămăsese în prag. Nu se urcă lângă ea. Nu venea cu ea. O cuprinse neliniştea.

— Unde mă trimiţi?

— La Londra, rosti el indiferent. Nu asta ţi-ai dorit încă de la început? Să revii în lumea bună ca o eroină cuceritoare? Ca următoarea ducesă de Lyne?

Simţi un bolovan în stomac. Nu era deloc ceea ce îşi dorise.

— Nu mi-am dorit nimic din toate astea, şi o ştii şi tu.

— Păi, Sophie, se pare că astăzi nimeni nu face ce vrea. O privi, ochii lui verzi scăpărând de furie. Ironia ştii care e – că ţi-aş fi oferit orice mi-ai fi cerut. Ţi-aş fi oferit dragostea mea pentru totdeauna, dacă nu te-ai fi grăbit atât să mi-o furi.

Cuvintele o devastară mai puternic ca orice lovitură. Nu apucă să-şi revină, că el închise portiera, iar trăsura se puse în mişcare.

Regele urmări cu privirea trăsura ce se îndepărta pe drum, legănându-se şi cotind până o pierdu din ochi. Până când o pierdu din ochi pe ea.

Şi rămase singur în Scoţia, proaspăt însurăţel, fierbând de furie şi încă ceva, mult mai periculos. De durere.

— Uau. Asta a fost cea mai ciudată nuntă la care am fost martor.

Warnick se sprijini de zidul jos de piatră care marca şanţul odinioară plin cu apă al castelului, cu un trabuc în mână şi cu privirea spre el.

— Nu cred că ai asistat la prea multe nunţi, zise Regele. Prea ai masacrat-o pe asta.

— Am încercat să o fac să semene cât de cât cu o ceremonie. Să vă aduceţi aminte de ea.

Regele nu credea că o va uita vreodată.

Fir-ar al dracului de coşmar să fie!

Se însurase cu ea. Era soţia lui. Dumnezeule! Ce făcuse?

— Mai zic atât… începu Warnick.

— Te rog nu mai zice nimic, replică Regele, neputând să îşi desprindă nici acum privirea de pe culmea de pe care dispăruse trăsura. Nu mă interesează ce vrei să spui.

— Mă tem că acum eşti pe proprietatea mea, amice, îl luă scoţianul peste picior. M-ai rugat să îţi aranjez o nuntă. Ţi-am dat o trăsură şi şase dintre cei mai buni cai ai mei.

— Nu erau priponiţi bine, zise Regele, cu mintea la ea în trăsură, străbătând Marele Drum al Nordului. Apucase să-

i verifice pe toţi?

— Ba erau priponiţi bine, replică Warnick. Eşti tu nebun.

— Era mâncare în trăsură? Şi apă?

— Tot ce-ai cerut, răspunse ducele.

— Apă fiartă? se interesă Regele. Îi trebuie pentru ceai, pe care o să-l găsească în cutia pe care o adusese de la castelul Lyne. Bandaje curate?

Poate avea nevoie de ele.

— Şi miere, întocmai cum ai cerut, zise Warnick. Nişte obiecte cam ciudate, dar are tot ce-i trebuie. O să se simtă ca acasă.

Acasă.

Cuvântul i-o evocă pe Sophie, aplecată pe balconul din biblioteca castelului Lyne, râzând la el. În bucătărie, mâncând plăcinte alături de servitori. Pe marginea artezienei din labirint, cu cartea în mână.

În patul lui, topită toată de plăcere.

Plăcere şi minciunile ei încântătoare.

Îşi trecu o mână prin păr, enervat că îi bântuia gândurile. Plecase deja. Se uită la Warnick.

— Sunt gata pentru următoarea cursă.

Warnick ridică una dintre sprâncenele lui negre.

— După soţia ta?

Rege îi trase o înjurătură foarte obscenă printre dinţi.

— Spre nord. Hai până la Inverness.

— E o cursă cam lungă. Drumurile sunt periculoase.

Perfect. Aşa îşi mai abătea mintea de la ea.

— Nu vrei să te bagi?

— Ba vreau să mă bag în orice, se lăudă Warnick. Şi dacă tot eşti aşa de distrat, aş putea chiar câştiga. Le trimit vorbă băieţilor. Când ai vrea să pornim?

— Mâine, zise Regele. De îndată ce putea scăpa de locul ăsta şi de amintirile lui.

Warnick se uită spre cabrioletă.

— Văd că ţi-ai reparat iubita.

Regele urmări privirea prietenului său, supărat că

trăsura pe care odinioară o iubise atât de mult era acum impregnată cu amintirile despre ea.

— Nu mulţumită ţie.

Ducele zâmbi.

— A fost fată deşteaptă să-ţi vândă roţile.

— Nu erau ale ei ca să le vândă. E o hoaţă.

— Şi ce crezi că nu ştiam? E foarte convingătoare.

„Am vrut să-ţi spun că te iubesc”.

Nu fusese niciodată atât de convins de ceva în toată viaţa lui. Nu îşi dorise niciodată atât de mult ca un lucru să fie adevărat. Afurisita de cabrioletă era plină cu amintirea ei. Roţi de trăsură vândute, sfidarea ei minunată de mai devreme, când îşi ridicase fustele şi se urcase singură pe capră. Fusese un măgar că nu o ajutase.

Iar acum trebuia să bată drumul înapoi la castelul Lyne, cu amintirile care pângăreau perfecţiunea cabrioletei – nu mai era un loc sigur, golit de orice, destinat doar vitezei şi competiţiei. Era plin cu gânduri despre ea. Cu minciunile ei minunate.

„Te-am dorit. Pentru totdeauna”.

— O să ţi-o vând, zise el.

Warnick tresări.

— Cabrioleta?

— Pe loc ţi-o vând, zise Regele.

Ducele îl studie câteva clipe.

— Cât vrei pe ea?

Valorase o avere, cu capra făcută pe comandă, cu roţile înalte şi speciale, cu arcuri perfect echilibrate, concepute să menţină călăreţul cât se poate de lejer şi confortabil pe parcursul curselor lungi. Cântărea cu câteva zeci de kilograme mai puţin decât celelalte cabriolete. Fusese construită la indicaţiile precise ale Regelui la cel mai bun meşteşugar din Anglia.

Iar acum nici nu se mai putea uita la ea. Ea i-o distrusese.

Scutură din cap.

— Nu vreau bani. Nu o mai vreau. Se uită la cai şi se

întoarse înapoi spre duce. Vreau o şa.

— Îmi dai cabrioleta, zise Warnick. În schimbul unei şei.

— Dacă nu o vrei… zise Rege.

— Oh, nu. O vreau, replică Warnick cu accentul lui scoţian, şocat de data asta, şi se duse la uşă să trimită un servitor după o şa.

— Bine, zise Regele şi se duse să dezlege unul dintre murgi. Să-mi aduci şi celălalt cal când ai timp.

Cei doi bărbaţi tăcură minute în şir, în aşteptarea şeii care trebuia să sosească de la grajdul lui Warnick, după care Warnick îndrăzni să deschidă vorba:

— Dacă îmi dai voie…

— Credeam că ai înţeles că nu vreau să aud nimic.

Lui Warnick puţin îi păsa de ce voia Regele.

— N-am văzut niciun bărbat atât de devastat de dragoste.

— Nu o iubesc, se răsti el.

Ce minciună nenorocită.

— Mare păcat, zise Warnick, strivind ce mai rămăsese din trabuc cu tocul cizmei. Pentru că ea te iubeşte mult.

Îl trădase. Pentru titlu. Pe care i l-ar fi oferit de bunăvoie. Fără să stea pe gânduri. Alături de dragostea lui.

— Nu se limitează totul la dragoste.

În acel moment sosi şaua, iar Regele se grăbi să o potrivească pe spinarea calului. Warnick rămase tăcut şi îl cercetă cu atenţie, după care îi oferi şi răspunsul.

— S-ar putea să fie adevărat ce spui, dar când mă uit la tine, mi-e greu să te cred. Şi dacă mă uit mai bine la tine, sunt al naibii de recunoscător că m-am ferit de ea până acum.

— Păi să ştii că ar trebui să fii, replică Regele şi se ridică în şa.

— O să vrea copii, să ştii, zise Warnick. Toate vor copii.

Cuvintele îi readuseră în memorie imaginea fetiţelor cu ochi albaştri. Cele pe care fusese sigur că nu le va avea

niciodată.

Nu se înşelase cu absolut nimic. Neamul lui se stingea odată cu el.

— Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să se mărite cu mine.

Capitolul 21

Marchizul cel mizerabil face o greşeală enormă

Se întoarse la castelul Lyne odată cu lăsarea întunericului, lumina obscură învăluind deja casa şi ocupanţii camerelor – soarele apunea târziu vara în ţinutul de nord. Era fericit că avea parte de linişte şi de întuneric – condiţii optime pentru a se putea îmbăta. Urma să plece a doua zi la casa din Yorkshire.

În bibliotecă nici nu se punea problema să se mai poată duce pentru că era plină cu amintirea ei, aşa că se îndreptă spre singurul loc în care ştia că poate găsi un scotch rezonabil. În biroul tatălui lui.

Nu se aştepta să-l găsească pe tatăl lui acolo.

Şi sigur nu se aşteptase să o găsească pe Agnes în braţele tatălui ei.

Se despărţiră în momentul în care uşa se deschise, iar Agnes se întoarse imediat cu spatele la uşă. Doamne Dumnezeule – îşi prindea corsajul.

Doamne, Dumnezeule.

Regele se întoarse cât de repede putu cu spatele la scenă.

— Eu… Dumnezeule. Îmi cer scuze.

Apoi realiză de fapt ce văzuse. Îl prinsese pe tatăl lui în flagrant cu Agnes.

Tatăl lui, *ducele,* în braţele menajerei.

— Poţi să te întorci, Aloysius, rosti ea încet.

Se întoarse spre ei, acum stând fiecare în capătul

ferestrei de pe peretele opus al biroului. Îi cântări cu privirea, tatăl lui cu părul cărunt şi distins, iar Agnes la fel de frumoasă ca întotdeauna.

Îi aruncă tatălui lui o privire sfidătoare.

— Ce naiba faci?

Ducele ridică o sprânceană neagră cu un surâs afectat pe buze.

— Cred că poţi să-ţi dai seama şi singur.

Agnes se înroşi.

— George, îl mustră ea.

Regelui nu-i venea să creadă că auzise bine. Nu mai auzise până acum pe cineva să i se adreseze tatălui său decât cu formula ce îi respecta titlul. Adevărul era că i-ar fi trebuit câteva clipe să îşi aducă aminte cum îl cheamă pe tatăl său.

Iar Agnes îl pronunţase fără nicio ezitare.

Tatăl lui se întoarse şi îi făcu cu ochiul lui Agnes.

— Nu mai suntem copii, Nessie. Nu cred că l-am şocat.

— Ba m-aţi şocat, zise Regele. De când… Scutură din cap şi se uită la Agnes. De când profită de tine?

Îi pufni râsul pe amândoi, de parcă ar fi făcut cea mai bună glumă.

Chiar că-i venea să omoare pe cineva. De parcă n-ar fi fost deja cea mai urâtă zi din viaţa lui.

— Nu-mi arde de glume, zise el. Ce naiba se întâmplă?

— Se întâmplă că toată casa e plină de musafiri, iar Agnes a insistat să ne furişăm în loc să spunem adevărul. Tatăl lui se duse lângă bufet şi turnă două pahare de scotch. Îşi ridică privirea spre Rege. Vrei să bei?

Regele încuviinţă din cap şi rămase cu gura căscată când ducele turnă în al treilea pahar pe care i-l înmână cu un zâmbet cald şi necunoscut lui Agnes, după care veni să-i dea şi lui paharul.

— Care este adevărul, tată?

Ducele de Lyne îl privi în ochi.

— O iubesc pe Agnes.

Nici dacă tatălui său i-ar fi crescut aripi şi ar fi început să zboare prin cameră Regele n-ar fi fost atât de şocat.

— De când?

— Dintotdeauna.

Dintotdeauna.

Dumnezeule, ce mai ura cuvântul acesta!

— Şi cât de mult e dintotdeauna? Regele sorbi din pahar, sperând că alcoolul îi va lumina mintea. De parcă era cel mai obişnuit lucru din lume.

Se uită la tatăl lui.

— Cincisprezece ani. Ducele îi întâlni privirea şi continuă pe cel mai serios ton: De când ai plecat.

Îl cuprinse furia. Şi frustrarea. Şi bineînţeles gelozia. Tatăl lui o avea pe Agnes. El n-avea pe nimeni.

— Nu te-ai însurat cu ea.

— Am cerut-o în fiecare zi în acea perioadă, spuse ducele cu privirea spre Agnes, şi blestemat să fie Regele dacă nu înţelese că era adevărat. Se iubeau. Nu a vrut să zică da.

Regele se întoarse spre Agnes.

— De ce naiba?

Ducele îşi ridică mâinile.

— Poate înţelegi tu.

Agnes nu îi luă în seamă remarca.

— Sunt menajeră.

— Oh, da. Mult mai bine decât să fii ducesă, replică Regele.

— Chiar e mai bine, zise ea.

Iar în cuvintele ei i se păru că o aude pe Sophie, încălţată în conduri, nas în nas cu el pe Marele Drum al Nordului, bombănind întreaga aristocraţie cu el cu tot. „Arogant, insipid, n-ai niciun scop în viaţă, te bazezi doar pe titlul şi pe averea ta, care ţi-au parvenit fără niciun efort din partea ta. Şi tot eu sunt cea care vrea să te păcălească să te însori cu mine?”

Agnes îi explică:

— Nu vreau ca toată lumea să creadă că l-am păcălit. Să creadă că s-a procopsit cu mine şi îi sunt povară din cine ştie ce motiv stupid. Nu vreau ca aristocraţia să-şi bage nasul între noi.

— Lasă aristocraţia, Nessie, zise tatăl său şi se duse spre ea.

— Uşor de zis, greu de făcut, răspunse Agnes şi îl mângâie pe obraz. Nu vreau să mă mărit cu tine. Vreau să te iubesc. Şi îmi ajunge.

Cuvintele căzură ca un bolovan peste Rege. Încremeni.

— Ce-ai spus?

„Nu am vrut să mă mărit cu tine. Am vrut doar să te iubesc. Nu vreau să îţi fiu povară”.

— Aloysius?

De câte ori i-o spusese? De câte ori îi spusese că nu vrea să se mărite. Că nu voia să treacă prin asta. De câte ori îi spusese el că nu mai avea de ales?

Comisese o greşeală colosală.

Se uită la tatăl lui.

— Dar cum rămâne cu Lorna? Pe ea ai gonit-o. N-ai vrut să mă laşi să mă însor din dragoste.

— Am gonit-o pentru că nu o interesau decât banii tăi. Titlul tău. Tatăl lui trase aer adânc în piept şi continuă: Nu m-am gândit niciodată că o să se întâmple ce s-a întâmplat. Nu mi-am dorit moartea fetei. Nu am vrut niciodată să pleci. Lyne sorbi cu sete, apoi se uită la pahar. Erai plin de furia tinereţii, iar eu nu eram suficient de matur. Te-am lăsat să pleci, spuse el cu privirea spre lichidul de culoarea ambrei. Nu mi-am imaginat niciodată că o să fii atât de… Tăcu.

Agnes termină propoziţia:

— Atât de ca el. Amândoi sunteţi foarte mândri, încăpăţânaţi, nu vreţi să ascultaţi nimic. Regele se uită la tatăl lui, înţelegând în sfârşit fisurile din marele duce de Lyne. Recunoscându-le în felul în care se crăpase faţada lui glacială şi inexpresivă, transformându-l într-un bărbat

obişnuit.

Ducele se uită la el.

— Pe Lady Sophie ai adus-o ca să mă enervezi. Aşa că te-am lăsat să faci ce ţi-ai dorit. Pentru că e mai simplu să fiu omul care îţi doreşti tu să fiu, decât să fiu omul care mi-aş dori eu să fiu. Se uită la Agnes. Dar pe ea nu cred că o interesează titlul tău.

Agnes zâmbi.

— Aş paria tot ce am pe faptul că urmăreşte ceva mult mai valoros.

„Am vrut doar să te pot iubi”. Iar el o făcuse pachet şi o trimisese cu trăsura.

Se uită la tatăl lui.

— M-am însurat cu ea.

Tatăl lui încuviinţă din cap.

— Am vorbit cu tatăl ei astăzi. Mi-a spus că fata l-a costat ceva investiţii. Ceva legat de Haven şi un lac?

— Un bazin cu peşti.

— Ceva de genul. Mi-a zis că el a forţat mariajul.

Dar nu era adevărat în cazul lui. Nu chiar adevărat. Sophie o spusese cu gura ei: Regele ar fi putut refuza. Fuseseră surprinşi într-o situaţie atât de scandaloasă – *ea* era scandaloasă – încât nimeni n-ar fi putut contesta această decizie.

Dar el chiar voise să se însoare cu ea.

Chiar dacă voise să o pedepsească, o voise doar pentru el.

Pentru totdeauna.

— Ea nu a vrut.

— Fată deşteaptă, zise Agnes cu privirea spre tatăl lui.

Era deşteaptă. Nu o merita. Ea merita pe cineva infinit mai bun.

— Am obligat-o.

— Băiat deştept, rosti tatăl lui şi o privi în ochi pe Agnes. Poate ar trebui să public anunţuri de căsătorie fără aprobarea ta. Atunci te-ai mărita cu mine.

Regele lăsă paharul din mână.

— În Scoţia se rezolvă repede.

Ducele ridică o sprânceană.

— La Gretna Green?

— Pe aleea din faţa castelului lui Warnick. Închise ochii. Nici măcar nu ne-am rostit jurămintele.

Nu era adevărat. Ea şi le zisese. Îl privise drept în ochi, mai mândră, mai puternică şi mai curajoasă decât el. Şi spusese suficient de tare cât să audă toată lumea „da”. Şi nu fusese în viaţa lui mai furios ca acum. Ce dobitoc sinistru fusese.

Tatăl lui redeveni serios.

— Ai încurcat rău de tot lucrurile?

Era singură într-o trăsură în noaptea nunţii ei. Când ar fi trebuit să fie cu el.

— Da.

— Te iubeşte?

— Da. Închisese uşa în faţa cuvintelor, prea ocupat să pretindă că putea trăi toată viaţa fără ea acum, după ce trăise cu ea. Să pretindă că putea trăi măcar o zi fără ea. Se uită la tatăl lui şi spuse singurul lucru care conta: O iubesc.

Ducele de Lyne îi făcu semn din cap către uşă.

— Atunci ai face mai bine să te duci să repari ce-ai stricat.

Regele deja se urnise din loc.

Goni ca nebunul pe uliţele pustii din noapte, opri la toate hanurile de pe drum, fără să dea de urma Sophiei. După fiecare oprire se simţea din ce în ce mai frustrat şi speranţa îi pălea din ce în ce mai mult când se gândea la greşelile pe care le făcuse, disperat să o găsească şi să îndrepte lucrurile.

„Şi cum se termină povestea asta?”

„Sper că se termină cu bine”.

Trebuia să se termine cu bine. De el depindea. O găsea el până la urmă. O gonise de lângă el plângând şi nu avea de gând să se oprească până nu o găsea şi se asigura

că nu o să mai plângă niciodată. Era în stare să călărească fără oprire până în Londra dacă era nevoie. O găsea la Mayfair.

Ar fi făcut orice să se asigure că nu mai plângea niciodată din cauza lui.

Se aplecă pe spinarea armăsarului şi, pentru prima dată de când realizase că o iubeşte, îşi permise să îşi imagineze cum ar fi să fie a lui. Pe deplin.

Pentru totdeauna.

Şi-o imagină în braţele lui, în patul lui şi în casa lui, plină de cărţi, tachinări şi copii. *Copii.* Familia lui nu se mai stingea odată cu el. Avea să-i dăruiască copii – fetiţe drăgălaşe cu înclinaţie spre aventură, exact ca mama lor, care era cea mai aventuroasă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Din clipa în care coborâse pe spalierul de la casa Liverpool, Sophie Talbot îl purtase într-o aventură continuă. Nici nu mai era Sophie Talbot.

Lady Sophie, marchiză de Eversley.

Soţia lui.

Dragostea lui.

Fir-ar să fie, chiar niciodată nu era în stare să ţină pasul cu ea?

De-abia îi răsărise gândul în minte, când luă o curbă periculoasă şi zări o trăsură la câteva sute de metri în faţă, cu felinarele exterioare legănându-se în întuneric. Era destul de mare ca să fie exact cea pe care o căuta şi pe măsură ce se apropie de ea auzi tunetul copitelor, mai mult ca sigur produs de şase cai.

Ea era.

Dădu pinteni calului, dornic să o ajungă cât mai repede din urmă. Dornic să o recucerească.

Să o iubească.

Voia să-i dăruiască o pisică. Neagră. Cu lăbuţe albe şi bot alb. Poate aşa îl ierta.

Înjumătăţi cei două sute de metri, îi mai înjumătăţi o dată, încă o dată, iar în apropierea următorului cot de drum

văzu că era trăsura căutată. Trăsura Sophiei, împodobită cu blazonul familiei Warnick la spate. Nu se mai abţinu şi începu să o strige în timp ce trăsura lua încă un cot.

— Sophie! strigă el şi-şi forţă calul să mai facă un efort. Într-o clipă era lângă ea, iar apoi ar fi fost din nou a lui.

Dacă îl mai primea înapoi.

Gândul acesta îl duru.

Trebuia să îl primească înapoi. Era gata să facă orice să o recâştige. Era în stare să recurgă la orice – să oprească trăsura şi să o ia pe calul lui, precum tâlharii de odinioară. Urma să o ducă într-un loc frumos şi retras, unde avea să îşi îndrepte toate greşelile. Acolo i-ar fi putut demonstra cât de mult ar putea-o iubi – mai mult ca oricine altcineva.

Avea de gând să-şi petreacă toată viaţa demonstrându-i-o.

— Lady Eversley! strigă el de data asta, de parcă numele ei de căsătorie ar fi putut convinge întregul univers că o merita.

Se săturase să fie departe de ea. Acum voia să fie cu ea. Pentru totdeauna.

Trăsura coti, iar Regele profită să taie curba şi să se apropie. Ajunse atât de aproape încât auzi pocnind mecanismul roţii din faţă. Mai auzise acelaşi sunet o singură dată, în noaptea aceea, când nu ştiuse ce prevestea.

Frica îl făcu să uite de orice altceva.

— Opreşte! strigă el, forţându-şi calul la maximum. Îşi imploră armăsarul să alerge şi mai repede şi strigă din nou: Opreşte trăsura!

Prea târziu.

Curba era prea strâmtă şi trăsura prea mare, iar roata pocni din nou. Ţipă disperat „Nu!” în speranţa că vizitiul îl va auzi, dar sunetul se pierdu într-un scrâşnet imens, urmat de copitele cailor în timp ce trăsura se înclină, catapultându-l pe vizitiu în aer înainte ca vehiculul să se răstoarne pe o parte şi să fie târât încă zece metri de caii

îngroziţi.

— Sophie! strigă el şi sări din mers de pe cal, disperat să ajungă la ea. Nu! Nu, nu, nu, repetă el întruna în timp ce alergă spre trăsură, înhăţă un felinar şi se căţără pe ea, smulgând portiera să o caute.

„Vreau să fie în viaţă. Dă Doamne să o găsesc în viaţă. Fac orice să nu moară”.

— Trebuie să fii în viaţă, iubire. Am atât de multe să-ţi spun, zise el în beznă, dorindu-şi ca ea să îl audă. Nu vreau să te pierd, Sophie. Nu acum, când abia te-am găsit. Încă nu ne-am încheiat socotelile.

În trăsură era întuneric, aşa că ridică felinarul mai sus în căutarea ei.

— Să fii în viaţă, zise el. Să nu mori, te rog! Dumnezeule, să n-o laşi să moară!

Cuvintele i se transformaseră într-o litanie deja când găsi o grămadă de mătăsuri – rochia aceea frumoasă mov pe care o purtase mai devreme.

Rochia nu era pe ea. Ea nu era în trăsură.

Simţi o uşurare imensă, bine-venită şi binecuvântată, iar inima începu iar să-i bată.

Era în viaţă.

Iar imediat îşi dădu seama de încă ceva, devastator.

Îl părăsise.

Capitolul 22

Marchiza e grăbită, nefericită până la adânci bătrâneţi?

Sophie îşi petrecu plângând primele ore ale călătoriei din Scoţia.

Lacrimile îi curseseră nestingherite în timp ce îşi amintise fiecare minut petrecut alături de el, fiecare conversaţie, fiecare atingere. Furia lui nemascată din

noaptea în care fuseseră găsiţi de tatăl ei, când Regele semănase, aşa dezbrăcat şi furios, cu Minotaurul trădat.

Diferenţa era că ea nu-l trădase.

Ar fi dat orice să stea cu el acolo, în centrul labirintului imposibil. Pentru totdeauna. Dar niciunul dintre ei nu o merita.

O spusese şi el înainte de a o trimite cu trăsura lui Warnick, când îi adresase acele ultime şi devastatoare cuvinte.

„Ţi-aş fi oferit dragostea mea pentru totdeauna, dacă nu te-ai fi grăbit atât să mi-o furi”.

Lacrimile i se uscaseră în cele din urmă şi petrecuse ore infinite cu privirea goală spre peisajul de afară, presărat cu oi, vaci şi căpiţe de fân, până la căderea nopţii, când nu se mai putea uita la nimic. Şi nu se mai putea gândi decât că până la urmă îi distrusese reputaţia. În ochii tuturor.

Pentru totdeauna.

Şi aşa, pe întuneric, îşi regăsi puterea. Se hotărî ce avea să facă mai departe.

Îi lăsase un săculeţ plin cu bani, bandaje şi leacuri, şi credinţa implacabilă că nu mai voia să o vadă vreodată. Că nu avea să o revadă.

Iar când trăsura se oprise să schimbe caii, diligenţa le blocase drumul, ocupată tot cu schimbarea cailor şi vizitiilor. După care plecase cu un pasager nou, îmbrăcat în rândaş.

La urma urmei, nu îşi putea lua viaţa de la capăt îmbrăcată într-una dintre rochiile frivole ale surorii ei. Vizitiul lui Warnick nici nu observase că plecase.

Zorii pătrunseră în diligenţă colorându-i interiorul în nuanţe argintii, deconspirându-i pe ceilalţi pasageri în diverse stadii de moţăială. Sophie se întrebă oare unde mergeau aceşti oameni. Se întrebă unde mergea ea. Poate avea să se întoarcă la Sprotbrough.

Numele oraşului îi aduse aminte de Rege.

De momentul în care o scosese din cadă.

De momentul în care o sărutase în spatele tavernei.

De momentul în care o ascunsese de oamenii tatălui ei.

Lacrimile îi inundară iarăşi obrajii. Nu. La Sprotbrough nu se putea duce.

Trăsura începu să încetinească, iar Sophie închise ochii, alungând amintirile care o măcinau, atingerea lui dragă, râsul cu care o tachina, vocea lui gravă şi minunată când îi şoptea numele.

Niciodată n-ar fi putut scăpa de amintirea acelei voci.

— Sophie!

Sări cât colo. Imposibil!

Ceilalţi pasageri începură să se trezească, iar bărbatul care stătea chiar lângă fereastră trase perdeaua să zărească sursa gălăgiei. Se ridică.

— Nu-i niciun han pe aici.

Sophie închise ochii.

— Ne-au prins tâlharii? întrebă panicată femeia de lângă ea.

— Nu cred, răspunse bărbatul. Dar arată ca un nebun.

Sophie îşi lungi gâtul să se uite pe fereastră.

Inima începu să-i bată nebuneşte.

Nu arăta ca un nebun. Arăta perfect. În schimb, părea cam furios.

— Sophie Talbot, ieşi din trăsura asta afurisită înainte să vin eu să te scot de-acolo!

Bărbatul de lângă geam îi trase un cot femeii de lângă el.

— Te cheamă Talbot?

Femeia scutură din cap că nu.

Le întrebă şi pe celelalte femei pe rând, dar pe Sophie o ignoră. După ce primi răspunsuri negative din partea tuturor purtătoarelor de rochii, bărbatul lăsă geamul în jos şi strigă:

— În diligenţa asta nu-i nicio domnişoară Talbot. Se întoarse spre publicul fascinat deja şi zise: Nu mă crede.

Sophie se făcu mică şi îşi coborî şapca, încercând să treacă neobservată. Portiera se deschise brusc, anunţând

intrarea luminii dimineţii şi a soţului ei care o zări imediat, după care îi cercetă hainele.

— Chiar nimeni din ţara asta afurisită nu se uită la încălţăminte?

Sophie se uită spre condurii ei strâmţi.

— N-am găsit nicio pereche de cizme să-mi vină.

Bărbatul de la fereastră tresări.

— E fată!

— E, da, rosti Regele sec, deloc amuzat. Ce ţi-am spus eu de diligenţe, Sophie?

Se încruntă la el.

— Acum câteva ore m-ai trimis la Londra şi mi-ai promis că nu vrei să mă mai vezi niciodată. Nu prea mă interesează ce ai de zis despre metodele mele de a călători.

— Ah. Ceartă între iubiţi, explică femeia de lângă ea cu o oarecare voioşie în glas.

— Nu suntem iubiţi, se răsti Sophie.

— Dacă a urmărit diligenţa după tine, o să-i fii, zise bărbatul de la fereastră, după care îşi lăsă şapca pe ochi şi se lăsă pe banchetă.

— Nu ştii nimic. Nici măcar nu mă place.

— Ieşi din trăsură, Sophie.

— Du-te, Sophie, trebuie să ajungem şi noi unde avem treabă, zise un alt pasager.

— Şi eu la fel! insistă ea.

Regele ridică o sprânceană.

— Oh? Unde te duci?

Habar n-avea. Încă nu ştia. Dar tot nu voia să-i spună nici măcar atât.

— Sprotbrough. Poate-ţi mai aduci aminte? Doctorul ăla frumos?

— Îmi aduc aminte, iubire. Minut cu minut.

— Nu-mi mai zice aşa.

— De ce nu? Te iubesc.

I se tăie respiraţia. Era o bestie.

— Ieşi afară, rosti ea încet, urându-l că îi spusese că o iubeşte. Pentru că o făcuse să-şi dorească să fie adevărat.

— Urcaţi sau coborâţi, milord, zise vizitiul din spatele Regelui. Am şi eu un program de respectat.

Nu-şi mută privirea de la ea când răspunse încet:

— Urc eu? Sau cobori tu?

— Vin eu dacă nu vrea ea, zise o altă femeie din trăsură.

— Du-te, fată, o îndemnă bărbatul de la fereastră.

Făcu abstracţie de toţi.

— M-ai gonit de acolo.

— Am fost un măgar.

— Ai fost.

— Zi că-i zici bine, fată, spuse vecina ei. Să nu te laşi.

Regele întinse unul dintre braţele lui vânjoase spre ea.

— Te rog, Sophie. Am să-ţi spun multe. Vrei să ieşi să mă asculţi?

Spre imensa recunoştinţă a vizitiului, în sentimentele amestecate ale pasagerilor şi în ciuda tuturor nedumeririlor personale, Sophie coborî din trăsură. Aceasta se puse în mişcare imediat, lăsându-i singuri pe Marele Drum al Nordului, cu un singur cal drept martor.

Se întoarse spre el când zgomotul diligentei se pierdu.

— Ce…

O opri cu un sărut profund şi prelung, cu o dorinţă care o tulbură în aceeaşi măsură în care o ispiti, şi îi prinse chipul în palme. Se pierdu aproape instantaneu în dezmierdările lui, devastată de faptul că nu îşi închipuise că o va mai săruta vreodată.

Nu ar fi trebuit să-l lase să o sărute. Nu era corect că el voia cu atâta disperare să o sărute.

De-abia mai respirau când se opriră din sărut, iar ea observă că lui îi tremurau mâinile. Îi luă palmele.

— Rege?

— Am crezut că ai murit, şopti el, apoi îi acapară iar buzele cu aceeaşi patimă.

Se trase de lângă el.

— Ce zici? N-am murit. Eram într-o diligenţă.

— Trăsura s-a răsturnat.

Făcu ochii mari, aducându-şi aminte cu ce grijă verifica harnaşamentul cailor înaintea oricărei călătorii – sechele după ce se întâmplase cu Lorna.

— Cum?

— S-a rupt o roată, zise el. Am văzut-o când a căzut. Scutură din cap. N-am putut face nimic. Ai fi putut muri.

Îl apucă strâns de mâini, ştiind că retrăia momentul – cel mai urât coşmar al lui.

— Şi vizitiul?

— A scăpat. Printr-o minune.

— Slavă Domnului!

— Dar ai fi putut muri, repetă el.

Îi lipi palmele pe obrajii ei.

— Sunt cât se poate de teafără.

— Am fost la un pas să te pierd, zise el încet şi tulburat. Iar apoi, după ce-am văzut că nu erai în trăsură – că trăiai – mi-am dat seama că te-am pierdut din nou.

Îi dădu drumul şi trase adânc aer în piept, încercând să se distanţeze de cuvintele lui. De adevărul lor.

— M-ai gonit.

Se întinse spre ea.

— Sophie…

Se feri de el.

— Ţi-am spus că te iubesc, iar tu m-ai gonit.

Trase o înjurătură în timp ce îşi trecu mâinile prin păr.

— Ştiu. Am greşit. Dumnezeule!

— Nu am vrut să mă mărit cu tine, continuă ea, supărată de tristeţea din cuvintele ei. De slăbiciunea pe care şi-o trăda. Nu aşa.

— Ştiu, zise el.

— Nu sunt sigură că ştii, spuse ea, constatând că nu mai suporta să se uite la el. Se întoarse cu privirea spre drumul pe care dispăruse diligenţa.

Era prinsă într-o cursă. La fel ca şi el.

— Nu pot fi măritată cu tine, Rege. Nu aşa. De aceea am plecat din trăsură. Se opri şi se uită spre el, întâlnindu-i

frumoşii ochi verzi. Îl iubea prea mult ca să fie măritată cu el în lipsa unei încrederi reciproce. A dragostei. Ţi-am spus tot adevărul. M-am dezgolit în faţa ta. Ţi-am spus de dragostea mea. Şi n-a fost de ajuns. Meriţi mai mult decât să fii captiv într-un mariaj pe care nu-l doreşti. Scutură din cap şi adăugă: Şi eu merit mai mult.

Se întoarse să plece, fără să ştie încotro, dar ştiind că nu mai putea rămâne lângă el. Regele strigă după ea:

— Vreau.

Închise ochii, dar nu se opri.

— Dumnezeu mi-e martor că meriţi într-adevăr mai mult, dar îmi pare rău, Sophie, nu vei avea mai mult de-atât. Eşti soţia mea. Şi te doresc. Bucăţică cu bucăţică. Te iubesc. Mai mult decât ai putea s-o ştii vreodată. Şi am fost un măgar sinistru. Ar fi trebuit să te ascult. Ar fi trebuit să te cred.

Nu mai rezistă şi se întoarse spre el. El venea spre ea, vorbind întruna:

— Ar fi trebuit să te cer de soţie noaptea trecută. Înainte să fac dragoste cu tine. Dar ca un imbecil ce sunt, am vrut să te cer ca la carte. Voiam să te duc în labirint, iubire. Cu tarte cu căpşuni. Ţi-ar fi plăcut? Se opri în faţa ei. Te rog, Sophie!

— Mi-ar fi plăcut, răspunse ea încet.

— Aşa o să fac, îi promise el. De îndată ce ajungem acasă. Te duc acolo. Aşa o să fac.

— Nu-i nevoie. Suntem deja căsătoriţi.

— Ba da, aşa o să fac. Dumnezeule. Aşa o să fac. Dă-mi mâinile.

I le dădu, uimită să-l vadă îngenunchind în faţa ei.

— Nu, Rege.

I le sărută pe rând.

— Nu avem martori, dar nu-i nimic. Te iubesc, Sophie Talbot. Te iubesc pentru frumuseţea ta şi pentru deşteptăciunea ta şi jur aici, în faţa ta şi a lui Dumnezeu şi a Marelui Drum al Nordului, că ieri am vrut să mă căsătoresc cu tine, că şi astăzi vreau să mă căsătoresc cu

tine şi că am cele mai serioase intenţii să vreau să mă căsătoresc cu tine pentru tot restul zilelor noastre.

Rămase cu privirea pironită în creştetul lui, minunându-se de buclele lui minunate, nevenindu-i să creadă că era aici şi că o voia.

— Mă crezi? Nu am vrut să-ţi întind o capcană.

Se ridică şi îşi lipi fruntea de a ei.

— Am fost un măgar. Am fost supărat şi şocat şi… Tăcu. Am vrut să-ţi întind o cursă, cred. Şi pe urmă, ca un nebun, te-am gonit. Închise ochii. Am văzut trăsura răsturnându-se şi… Deschise ochii. Dumnezeule, Sophie. Să ştii că am simţit că mor în clipa aceea. Nu ştiu ce m-aş fi făcut…

— Sunt teafără. Îi lipi palma de pieptul ei, în dreptul inimii care îi bătea tare şi sincer. Rege. Sunt în viaţă. Zâmbi. Văd că ţi-ai făcut un scop în viaţă să mă salvezi.

El îşi ridică mâna pe maxilarul ei şi îi înălţă chipul ca să se uite în adâncul ochilor ei.

— Te voi salva întotdeauna. O sărută, apoi continuă: Te-am gonit pentru că eram speriat de tine. Speriat de cum mă făceai să mă simt. Speriat de viaţa pe care m-ai făcut să vreau să o am. Te-am gonit pentru că mi-a fost teamă că nu voi fi niciodată bărbatul care să te merite. Vreau să fiu acel bărbat, Sophie. Am nevoie să te iubesc. Am nevoie ca tu să mă iubeşti din nou. Am nevoie de tine ca să-i înveţi pe copiii noştri ce-i iubirea. Copii. Sper că nu te deranjează, dar mi-ar plăcea să am câteva fiice cu păr castaniu şi ochi albaştri, care să îndrăgească cărţile.

— Mă iubeşti?

Îşi împleti degetele printre ale ei şi îi duse palma la buze.

— La nebunie.

Scutură din cap.

— N-am crezut niciodată că dorinţa mi se poate împlini, rosti ea încet. N-am crezut niciodată că sunt suficient de interesantă. N-am crezut niciodată că cineva mă va iubi. Să fiu cinstită, nici nu m-a deranjat prea tare.

Îmi aveam familia alături şi eram fericită. Apoi te-am întâlnit pe tine. Făcu o pauză. Iar tu mi-ai dat viaţa peste cap.

— Ba aş zice că tu mi-ai dat mie viaţa peste cap.

Zâmbi.

— Şi eu care n-am vrut decât să ajung la Mayfair.

— Îţi pare rău că Mayfair nu mi-a fost în drum?

Scutură din cap.

— Absolut deloc. Deşi m-aş fi putut lipsi de evenimentele de pe parcurs.

— Prea palpitante. Îi mai fură o sărutare. Să nu te prind că mai călătoreşti vreodată cu trăsura.

— Înainte de a te cunoaşte pe tine nu am fost niciodată entuziasmată de ceva, zise ea.

— Nu te cred, spuse el.

— Aşa e. Îşi vârî degetele în părul lui şi îl trase spre ea. Înainte să te cunosc pe tine n-am furat niciodată un valet.

Apoi îl sărută lung şi pasional. La sfârşit, el o muşcă încetişor de buză.

— Hoaţo.

Încă o sărutare.

— Povestea se termină cu bine, zise el cu hotărâre. Iar ea îl crezu. Mai spune-mi o dată, îi ceru el. Vreau să fiu sigur că nu te-am pierdut.

— Te iubesc. Eşti soţul meu. Eşti Regele meu. Tăcu, apoi îi şopti: Acum mai zi tu.

Iar el repetă, iar şi iar, până când ea uită că existase o vreme când nimic din ce se întâmpla acum nu era adevărat.

Epilog

Surpriza Sophiei de la St. James
Noiembrie 1833

— Este foarte jenant, zise Sophie de la înălţimea banchetei cabrioletei soţului ei. Chiar trebuie să fim văzuţi de toată mulţimea asta?

— Este marţi, mijlocul zilei, răspunse el sec, serios şi minunat. Da. Trebuie.

Se înroşi.

— E absurd.

— Vrei să-ţi dau nişte veşti care să-ţi mai abată gândurile?

Se întoarse spre el, fericită să îl audă râzând. Zâmbi.

— Arăt ca o caraghioasă?

— Arăţi perfect. Îi luă mâna înmănuşată şi i-o sărută. De dimineaţă am primit veşti din idilicul Sprotbrough.

Deveni serioasă. Mary, John şi Bess deciseseră până la urmă să se stabilească în Sprotbrough.

— Şi?

— Doctorul tău mi-a raportat că Mary e cea mai bună asistentă de pe partea asta a canalului şi că John are un talent deosebit la anatomie. Doctorul speră că un asemenea cap combinat cu degetele lui iuţi îl vor transforma într-un chirurg genial într-o bună zi. Iar Bess îi dă bătăi de cap guvernantei.

Sophie zâmbi.

— Şi doctorul?

— Sunt sigur că nebunului îi place la nebunie să ciopârţească.

Zâmbi.

— Cred că e minunat. Povestea s-a încheiat cu bine pentru toată lumea. Avea mari speranţe că Mary va deveni mai mult decât asistenta doctorului.

Trăsura coti la stânga, iar Sophie îşi ridică mâinile să-şi scoată legătura de pe ochi.

— Chiar e nevoie să fiu legată la ochi?

Regele o prinse de mâini înainte să-şi atingă scopul.

— Să ştii că nu te comporţi ca o adevărată Soioasă S.

— Nici măcar surorile mele n-ar accepta să fie

plimbate legate la ochi în faţa întregii Londre.

— Nici măcar Sesily?

— Poate Sesily, îi dădu ea dreptate.

De îndată ce Eversley şi ducele de Lyne îşi uniseră forţele să refacă reputaţia lui Jack Talbot în rândurile aristocraţiei, surorile Sophiei se întorseseră triumfătoare în Londra. În vreme ce contele de Clare şi Mark Landry fuseseră acceptaţi cu bucurie de Fiicele Periculoase respective, Derek Hawkins nu fusese la fel de norocos.

Sesily îl împinsese cu forţă pe valet din calea ei când Derek îşi făcuse apariţia în uşa de la intrarea în casa familiei Talbot şi, în faţa întregului Mayfair, îl pusese la punct pe acel pompos şi arogant individ.

Din acel moment, Sesily devenise cea mai discutată membră a familiei Talbot din Londra.

Până acum.

— Mâine ziarele de scandal vor vui, zise ea. Parcă văd titlurile.

— Sophie cea fără de vedere?

Râse.

— Nu-i un titlu suficient de obscen.

— Legată la ochi în dormitor?

Se înroşi din nou, imaginea părându-i-se încântător de scandaloasă.

— Asta-i prea obscen.

Îşi coborî vocea.

— Mă bucur să îţi pot arăta cât de obsceni o să fim diseară.

Se întoarse spre el şi îi spuse pe acelaşi ton scăzut:

— Mi-aş dori să nu fim în public.

El gemu, iar ea simţi că o ia cu călduri pe sub pătura cu care era învelită.

— Nu-i frumos că-mi distragi atenţia de la surpriza pe care vreau să ţi-o fac, zise el şi opri trăsura. Am ajuns.

Sophie dădu să-şi desfacă legătura.

— Pot să…

— Încă nu, zise el, iar cabrioleta se clătină, semn că

se dăduse jos.

— Rege! chiţăi ea. Să nu îndrăzneşti să mă laşi aici în faţa tuturor!

Iar apoi vehiculul se puse iar în mişcare, iar el se aplecă spre ea şi îi şopti încet şi întunecat:

— Niciodată. N-o să te părăsesc niciodată.

Se întoarse spre el, iar el îi desfăcu legătura şi constată că era foarte aproape de el. Îl putea săruta. Privirea îi alunecă spre buzele lui, iar el zâmbi, apoi îi făcu o promisiune.

— După ce intrăm, iubire.

Îşi înălţă privirea spre ochii lui.

— Eşti un bandit.

— Şi tu nu?

Nu mai apucă să-i răspundă, că el o ajută să coboare pe stradă, unde câţiva privitori se uitau la ea, calculând fără îndoială viteza cu care puteau vinde povestea aceasta ziarelor de scandal. Marchiza de Eversley, adusă cu cabrioleta şi legată la ochi la banala St. James, adusă de soţul ei, probabil nebun şi sigur îndrăgostit nebuneşte.

Sophiei însă nu-i mai păsa de nimic acum, după ce îi zărise privirea entuziasmată. Scutură din cap.

— Nu pricep. Unde suntem? Se uită spre faţadă. O librărie?

— Nu-i o librărie ca toate librăriile, zise el şi aruncă o privire arogant de îngâmfată.

Sophie se uită spre firma lucioasă de deasupra.

— Librăria Matthew şi Fiii. Încremeni, apoi se întoarse spre el, surprinsă şi voioasă. Matthew?

Regele rânji.

— Ăsta a fost primul nostru nume.

Sophie ridică o sprânceană.

— Numele valetului meu.

— Cred că de fapt te referi la valetul meu, dar da.

Matthew era acum valetul lor, angajat cu bucurie la casa din Mayfair.

Sophie râse.

— *O* librărie.

Apoi zâmbi din nou. Zâmbetul acela o făcea să îl iubească mai mult pe zi ce trecea.

— Vrei să intri?

Deja ajunsese la uşă înainte să termine întrebarea. Scoase o cheie din buzunar şi apăsă pe clanţă.

— Te previn că e goală. M-am gândit că ai vrea să cumperi tu cărţile. Deschise uşa şi o împinse spre încăperea întunecată şi tăcută pe care ea deja începuse să-şi facă planuri cum o va umple cu cărţi din toate colţurile lumii. Nu intră, ci rămase în prag şi se întoarse spre el în faţa tuturor din St. James.

— E perfectă.

Chipul lui fu inundat de o zăpăceală fericită.

— Dar nici nu te-ai uitat înăuntru.

Scutură din cap.

— Nici nu trebuie. E perfectă.

El se aplecă spre ea.

— Tu eşti perfectă.

Îi mângâie chipul, fără să-i pese că o lady nu-şi atingea lordul în public. Fără să-i pese de nimic în afară de el.

— Matthew şi Fiii. Înclină din cap. E posibil să nu se potrivească numele.

— Îl putem schimba, zise el repede. Dacă nu-ţi place. Pe Matthew nu-l deranjează – ba cred că mai degrabă e încântat că îi poartă numele –, dar îl putem schimba fără nicio problemă.

— Nu la asta m-am referit.

El scutură din cap, iar ea sesiză că era uşor nervos din cauza ei.

— Sophie, nu contează. Nu vrei să te uiţi primprejur?

Voia şi chiar mult, dar momentul era prea perfect.

— Ba da, zise ea, prefăcându-se nesigură. Dar cred că e important să ţinem cont că preţ de câteva luni nu o să ştim dacă numele se potriveşte.

— Cui îi pasă de… Se opri. Câteva luni?

De data asta fu rândul ei să rânjească.

Se apropie de ea, iar dacă s-ar fi considerat într-adevăr o lady, s-ar fi depărtat de el. Mai erau şi avantaje dacă erai una dintre Soioasele S.

— Şi ce nume i-ai da, Sophie?

Îi plăcea la nebunie mârâitul lui emoţionat.

— Păi, zise ea. Nu ştiu precis, dar ai ceva împotriva variantei Matthew şi Fiicele?

Când ziarele de scandal raportară evenimentele petrecute în aceea după-amiază, titlurile principale nu o vizară pe marchiza legată la ochi. Nu, ci pe marchizul îndrăgostit la culme care, într-un moment de adorare nestăpânită, uită de bunele maniere şi îşi sărută nevasta în miezul zilei, în pragul unei librării noi, în faţa tuturor celor din St. James. Asta înainte să o ia în braţe, să o treacă pragul şi să trântească uşa cu o cizmă mare şi neagră.

Sfârşit